

starcasm.net

HEATHER GRAHAM

ACADEMY AWARD WINNER

ELLEN BURSTYN

FLOWERS IN THE ATTIC

Lifetime

JANUARY 18

NHỮNG BÔNG HOA TRÊN TÀNG ÁP MÁI

V. C. ANDREWS

Chia sẻ ebook : <http://downloadsachmienphi.com/>

Tham gia cộng đồng chia sẻ sách :

Fanpage : <https://www.facebook.com/downloadsachfree>

Cộng đồng Google : <http://bit.ly/downloadsach>

-

MỤC LỤC :

MỞ ĐẦU :

PHẦN 01 : TẠM BIỆT, BỎ THÂN YÊU

PHẦN 02 : ĐƯỜNG TỚI SỰ GIÀU CÓ

PHẦN 03 : NGÔI NHÀ CỦA BÀ NGOẠI

PHẦN 04 : TẦNG ÁP MÁI

PHẦN 05 : SỰ PHÂN NỘ CỦA CHÚA

PHẦN 06 : CÂU CHUYỆN CỦA ME

PHẦN 07 : NGÀY THÁNG DÀI ĐẘNG ĐẘNG

PHẦN 08 : TẠO MỘT KHU VƯỜN TRỎ HOA

PHẦN 09 : NHỮNG NGÀY LỄ

PHẦN 10 : BỮA TIỆC GIÁNG SINH

PHẦN 11 : CUỘC KHÁM PHÁ CỦA CHRISTOPHER VÀ HẬU QUẢ ĐEM LẠI

PHẦN 12 : MÙA ĐÔNG RỒI MÙA XUÂN, MÙA HÈ DÀI LÊ THÊ

PHẦN 13 : *CÓ LỚN CÓ KHÔN*

PHẦN 14 : MÙI VỊ CỦA THIÊN ĐƯỜNG

PHẦN 15 : MỘT CHIỀU MƯA

PHẦN 16 : MỘT CHIỀU MƯA

PHẦN 17 : TÌM ĐƯỢC MỘT NGƯỜI BẠN

PHẦN 18 : CUỐI CÙNG ME CŨNG TỚI

PHẦN 19 : ĐIỀU NGẠC NHIÊN CỦA ME

PHẦN 20 : CHA DƯỠNG

PHẦN 21 : TÔ MÀU TẮT CẢ CÁC NGÀY MÀU XANH, TRỪ MỘT NGÀY ĐEN

PHẦN 22 : CHẠY TRỐN

PHẦN 23 : KẾT THÚC, KHỞI ĐẦU

PHẦN CUỐI : LỜI KẾT

MỞ ĐẦU

Thật thích hợp để tô màu vàng cho hy vọng, giống như ánh mặt trời mà hiếm khi chúng tôi được nhìn thấy. Và khi tôi bắt đầu sao chép từ những tạp chí cũ mà tôi đã lưu giữ từ rất lâu, một tiêu đề chợt xuất hiện như thể tôi được truyền cảm hứng. Mở cửa sổ và đứng dưới ánh mặt trời. Tôi đã định đặt tên câu chuyện của chúng tôi là như vậy. Vì tôi nghĩ chúng tôi chẳng khác gì những bông hoa trên tầng áp mái. Những bông hoa bằng giấy. Khi được tạo ra chúng có màu sắc tươi sáng, dần trở nên xám xịt qua những ngày tháng dài ác mộng, lo âu và khắc khoải, trong khi chúng tôi bị giam giữ bởi hy vọng và rồi tiếp tục bị cầm giữ bởi lòng tham. Nhưng chúng tôi chưa bao giờ tô màu vàng cho những nụ hoa giấy của mình.

Charles Dickens thường mở đầu những cuốn tiểu thuyết của mình bằng cách nói về sự chào đời của

những nhân vật chính. Ông là tác giả yêu thích của cả tôi và Chris, và nếu được thì tôi sẽ bắt chước cách viết của ông. Nhưng ông là một thiên tài bẩm sinh, viết văn cảm giác gặp chút khó khăn gì trong khi tôi phải tìm từ một đề viết, viết trong nước mắt, trong nỗi đắng cay, trong sự thông khổ, chua chát, hoà với nỗi xấu hổ và tội lỗi. Tôi đã nghĩ mình sẽ không bao giờ cảm thấy xấu hổ hay có lỗi và những thứ đó là gánh nặng mà người khác phải mang. Năm tháng trôi qua, giờ tôi đã nhiều tuổi hơn và trưởng thành hơn, tôi đã chấp nhận điều này. Con thịnh nộ từng điều khiển tôi giờ đã lắng xuống, do vậy tôi có thể viết ra được. Tôi hy vọng sẽ nói ra được sự thật một cách ít cảm hận hơn và ít định kiến hơn so với mấy năm trước đây.

Do đó, giống như Charles Dickens, trong câu chuyện "hư cấu" này, tôi sẽ lẩn dưới một cái tên giả và sống ở một nơi bịa ra, tôi sẽ cầu nguyện cho những người bị thương tổn khi họ đọc được những gì tôi phải viết. Chắc chắn Chúa Trời với lòng nhân từ của mình sẽ thấy một nhà xuất bản thấu hiểu để đưa những ngôn từ đó thành sách và sẽ giúp mài sắc thêm con dao mà tôi hy vọng được sử dụng.

PHẦN 01 : TẠM BIỆT, BỐ THÂN YÊU

Sự thật là, khi tôi còn nhỏ, vào những năm năm mươi đó, tôi đã tin rằng cuộc đời giống như một ngày hè dài và tuyệt diệu. Sau hết, thì cuộc đời cũng đã bắt đầu giống như vậy. Chẳng có gì nhiều để nói về thời thơ ấu trước đó của chúng tôi trừ việc nó rất êm đềm và vì thế tôi sẽ mãi mãi ghi nhớ. Chúng tôi không giàu. Chúng tôi cũng chẳng nghèo. Nếu chúng tôi thiếu một thứ gì đó thiết yếu, tôi không biết kể ra đó là thứ gì. Nếu chúng tôi có những thứ xa xỉ, tôi cũng không biết kể ra đó là những thứ gì nếu không so sánh những gì chúng tôi có với những gì người khác có, và trong số những người láng giềng trung lưu của chúng tôi, chẳng ai có nhiều hơn hoặc ít hơn. Nói một cách đơn giản và ngắn gọn, chúng tôi là những đứa trẻ bình thường.

Bố chúng tôi là trưởng đại diện của một công ty sản xuất máy tính lớn đặt tại Gladstone, bang Pennsylvania. Bố là một người thành đạt vì ông chủ của bố thường ăn tối với chúng tôi và thường khoe về công việc mà bố dường như hoàn thành rất tốt. "Rất Mỹ, tráng kiện, gây ấn tượng, khuôn mặt ưa nhìn và tính tình vui vẻ. Lạy Chúa trên trời, Chrs, liệu một người có lý trí có thể phản đối một gã giống như cậu không?"

Từ đáy lòng tôi đồng ý với điều này. Bố thật hoàn hảo. Ông cao một mét tám sáu, nặng tám mươi lăm ký, tóc vàng nâu dày dặn hơi lượn sóng, mắt xanh da trời và đôi mắt rạng rỡ khi bố cười, khi bố thích thú và vui đùa. Mũi bố thẳng, không dài, không nhỏ và cũng không to. Bố chơi tennis và golf như những tay chuyên nghiệp và bơi nhiều đến nỗi da rám nắng quanh năm. Bố luôn vội vã đáp những chuyến bay đến California, Florida, Arizona, tới Hawaii hoặc ra nước ngoài vì công việc trong khi chúng tôi ở nhà dưới sự chăm sóc của mẹ.

Mỗi khi bố bước qua cửa trước vào chiều muộn thứ sáu hàng tuần – bố nói không thể sống xa chúng tôi lâu hơn năm ngày – bất kể trời nắng hay mưa, khung cảnh thật rạng ngời khi bố nở nụ cười hạnh phúc với chúng tôi.

Bố luôn hỏi han ồn ã khi đặt vali và cặp xuống.

- Hãy tới hôn bố nếu các con yêu bố nào.

Tôi và anh trai trốn ở một chỗ nào đó gần cửa trước và sau khi bố gọi, chúng tôi sẽ lao ra từ sau ghế tựa hay ghế sofa để nhảy vào đôi tay dang giang rộng của bố. Bố sẽ ghì và ôm chặt lấy chúng tôi, làm ấm đôi môi chúng tôi bằng những nụ hôn. Những ngày thứ sáu luôn là những ngày đẹp nhất vì đó là ngày bố về nhà. Trong túi áo bố đựng những món quà nhỏ cho chúng tôi. Trong vali bố đựng những món quà lớn hơn dành cho mẹ. Mẹ luôn đứng sau và kiên nhẫn đợi cho tới khi bố tặng quà xong cho chúng tôi.

Sau khi nhận những món quà nhỏ từ túi áo bố, tôi và Christopher sẽ lùi lại phía sau và xem mẹ từ từ tiến tới phía trước, môi cong lên thành một nụ cười chào đón khiến mắt bố ngời lên và bố ôm mẹ trong tay, nhìn chăm chú xuống khuôn mặt mẹ như thể bố chưa được gặp mẹ để đến cả năm trời rồi.

Vào những ngày thứ Sáu, mẹ thường mất cả nửa ngày ở nơi chăm sóc sắc đẹp để gội đầu, đánh bóng móng tay và rồi về nhà ngắm mình trong bồn tắm được rẫy nước thơm. Tôi vào phòng trang điểm của mẹ và ngồi đợi cho tới khi mẹ xuất hiện trong chiếc áo khoác mỏng. Mẹ ngồi ở bàn phấn và trang điểm tỉ mỉ. Còn tôi, rất nóng lòng muốn học hỏi, nuốt từng cử chỉ của mẹ làm để biến mình từ phụ nữ xinh xắn thành một người đẹp mê mẩn khiến mẹ trông không tự nhiên. Điều đáng ngạc nhiên nhất là bố lại nghĩ rằng mẹ không hề trang điểm gì. Bố tin rằng mẹ là người đẹp tuyệt vời một cách tự nhiên.

Yêu thương là những từ được ban phát hào phóng trong nhà chúng tôi "Em có yêu anh không? Vì chắc chắn là anh yêu em, em có nhớ anh không? Em có vui khi anh ở nhà không? Em nghĩ gì về anh khi anh đi vắng? Mọi đêm chứ? Em có trần trọc và mong anh bên cạnh mẹ, ôm em không? Nếu em không như vậy, Corine, anh sẽ chết mất"

Mẹ biết chính xác phải trả lời những câu hỏi giống như thế này của bố thế nào, bằng ánh mắt, bằng những tình thì thầm dịu dàng và bằng những nụ hôn.

Họ của chúng tôi nghe rất buồn cười và rất khó đánh vần: Dollanganger. Bởi vì chúng tôi đều có mái tóc vàng nhạt, da trắng, trừ bố với nước da rám nắng quanh năm, nên bác Jim Johnston, người bạn thân nhất của bố đã đặt cho chúng tôi một biệt danh Dresden Doll – búp bê Dresden. Bác ấy nói chúng tôi trông giống như những hình người duyên dáng bằng sứ trang trí cho các giá sách và mặt lò sưởi. Chẳng mấy chốc, zz người hàng xóm đều gọi chúng tôi là những búp bê Dresden. Chắc chắn tên này dễ gọi hơn cái tên Dollanganger.

Khi hai đứa em sinh đôi được hơn bốn tuổi, Christopher được mười bốn, còn tôi mười hai, thì chúng tôi có một ngày thứ Sáu đặc biệt. Đó là sinh nhật lần thứ ba mươi sáu của bố và chúng tôi tổ chức một bữa tiệc đặc biệt dành cho bố. Mẹ trông giống như một nàng công chúa trong chuyện cổ tích với mái tóc mới móng tay và móng chân bóng màu ngọc trai. Chiếc váy dạ hội của mẹ màu xanh nước biển nhạt, chuỗi ngọc trai lấp nhẹ theo mỗi bước đi của mẹ để sắp xếp bàn tiệc trong phòng ăn thật hoàn hảo cho bữa tiệc mừng sinh nhật bố. Rất nhiều món quà dành cho bố được chất đống trên bàn. Đây chỉ là một bữa tiệc nhỏ dành cho gia đình và những người bạn thân nhất của gia đình chúng tôi.

- Cathy – mẹ nói, vội liếc nhìn tôi – Con có ngại nếu tắm cho hai em hộ mẹ được không? Mẹ đã tắm cho chúng trước lúc chúng ngủ, nhưng ngay khi chúng thức dậy, chúng đã chạy đi nghịch cát và giờ lại cần phải tắm nữa.

Tôi không thấy ngại, mẹ thật đẹp, để tắm cho hai đứa trẻ sinh đôi lớn hơn bốn tuổi nghịch té nước tung tóe sẽ làm hỏng mái tóc và chiếc váy đáng yêu của mẹ.

- Và khi con tắm xong cho chúng, cả con và Christopher hãy nhảy vào bồn tắm, tắm đi. Hãy mặc chiếc váy mới màu hồng của con và cuốn tóc nữa, Cathy. Còn Christopher, đừng mặc quần jean. Mẹ muốn con mặc một chiếc sơ mi và thắt cà vạt, khoác chiếc jacket thể thao màu xanh nhạt và mặc quần

dài màu kem.

- Chết tiệt thật! Mẹ ơi, con ghét phải ăn mặc chải chuốt – Christopher càu nhàu dí gót giày và cau có.

- Hãy làm như mẹ bảo, Christopher, vì bố con. Con biết bố đã làm rất nhiều cho con, điều tối thiểu con có thể làm là để cho bố tự hào về gia đình mình.

Anh ấy vẫn cần nhần, để tôi chạy ra vườn sau tìm hai đứa em sinh đôi. Ngay lập tức chúng gào to:

- Tắm một lần một ngày là đủ - Carrie kêu lên – Chúng em đã sạch rồi. Đứng lại đi. Chúng em không thích xà phòng. Chúng em không thích gội đầu. Chị đừng có làm vậy. Cathy, nếu không chúng em sẽ mách mẹ.

- A! Thế em nghĩ ai bảo chị ra đây để tắm rửa cho hai con quý con bản thủ này? Trời ạ, làm thế nào mà hai em lại bản nhanh như vậy?

Ngay khi người chúng ngập trong nước ấm, những con vịt và thuyền cao su đồ chơi bắt đầu nổi và chúng có thể té nước lên người tôi, thì chúng mới bằng lòng để cho tắm, gội và mặc vào người những bộ quần áo đẹp nhất. Vì sau hết, chúng sắp được dự tiệc, hôm nay là thứ Sáu và bố sắp về nhà.

Trước tiên, tôi diện cho Cory một bộ đồ màu trắng và quần sọc. Một điều lấy làm lạ là nó có vẻ dễ bảo để giữ người sạch sẽ hơn cô chị sinh đôi của nó. Tôi cố nhưng không được chiếc mũ trùm đầu ngang ngược. Nó cứ cong về bên phải giống như một chiếc đuôi lợn. Và, các bạn có tin được không? Carrie lại muốn mái tóc của nó cũng giống như vậy.

Khi tôi mặc xong quần áo cho hai đứa em, trông chúng giống như những con búp bê sống động, tôi giao hai đứa cho Christopher và giao hẹn anh ấy phải để mắt trông chừng chúng. Giờ đến lượt tôi. Hai đứa em la hét và phàn nàn trong khi tôi vội vàng tắm, gội và cuộn tóc thành những lợn quăn. Tôi thò đầu ra cửa phòng tắm và thấy Christopher đang cố hết sức dỗ hai đứa em bằng cách đọc cho chúng nghe chuyện Ngỗng Mẹ.

- Đây – Christopher nói khi tôi bước ra trong chiếc váy màu hồng có cổ xếp nếp – Trông em không tồi lắm.

- Không tệ lắm? Đó có phải là điều tốt nhất mà anh có thể nói không?

- Điều tốt nhất cho một cô em gái – anh ấy liếc nhìn đồng hồ, gấp cuốn truyện tranh lại, tóm lấy tay hai đứa em sinh đôi và kêu lên – Bố sẽ ở đây ngay bây giờ, nhanh lên nào. Cathy!

Năm giờ trôi qua và dù chúng tôi đợi và đợi, vẫn chẳng thấy bóng dáng chiếc Cadillac màu xanh của bố rẽ vào lối đi. Những vị khách mời ngồi quây quần và tiếp tục các câu chuyện vui, còn mẹ đứng dậy và bắt đầu sốt ruột đi quanh nhà. Bố thường mở cửa vào lúc bốn giờ và thỉnh thoảng bố về sớm hơn. Đã tới bảy giờ tối, và chúng tôi vẫn đợi.

Bữa ăn tuyệt vời mà mẹ đã mất nhiều thời gian chuẩn bị giờ đã khô vì để quá lâu trong lò hâm nóng. Bảy giờ tối thường là lúc chúng tôi cho hai đứa em vào giường, bây giờ chúng đã đói, buồn ngủ và bực bội, luôn mồm hỏi "Khi nào bố về?"

Giờ bộ quần áo trắng của chúng không còn tinh tươm nữa. Mái tóc lượn sóng mềm mại của Carrie vênh lên và trông như bị rối tung vì gió. Nước mũi Cory bắt đầu chảy và nó cứ dùng mu bàn tay quẹt mũi cho tới khi tôi vội lấy khăn lau cho nó.

- Đây Corrine – Bác Jim Johnston đùa – tôi đoán là Chris đã tìm được cho mình một bữa tối khác rồi.

Vợ bác ném cho bác một cái nhìn giận dữ vì đã nói một câu vô duyên.

Bụng tôi réo âm ỉ và tôi bỗng có cảm giác lo lắng giống mẹ. Mẹ vẫn đi đi lại lại, bước tới cánh cửa

rộng và ngó ra ngoài.

- Ô – tôi kêu lên khi thấy một chiếc xe rẽ vào lối xe chạy có trồng cây hai bên – có lẽ bố đang về. Nhưng chiếc xe dừng trước cửa nhà tôi có màu trắng chứ không phải màu xanh. Trên nóc xe có gắn một chiếc đèn đỏ xoay tròn. Sườn xe có hàng chữ: CẢNH SÁT BANG.

Mẹ có nén một tiếng kêu khi hai viên cảnh sát vận đồng phục màu xanh tiến tới trước cửa nhà và rung chuông.

Mẹ dường như chết lặng. Tay mẹ giơ lên gần cổ họng, lồng ngực mẹ phập phồng và mắt mẹ tối sầm lại. Tim tôi nhói lên sợ hãi và lo lắng khi thấy những phản ứng này của mẹ.

Bác Jim Johnston ra mở cửa và để hai viên cảnh sát vào nhà. Họ liếc nhìn quanh một cách bồn chồn. Tôi chắc họ thấy rằng mọi người đang tụ tập trong một bữa tiệc sinh nhật. Tất cả những gì họ làm là nhìn căn phòng khách và thấy một chiếc bàn tiệc, những quả bóng bay treo trên giá treo đèn và những món quà tặng trên bàn.

- Bà Christopher Garland Dollanganger? – viên cảnh sát nhiều tuổi hơn hỏi khi nhìn hết người phụ nữ này tới người phụ nữ khác.

Mẹ khẽ gật đầu một cách vất vả. Tôi xích lại gần hơn Christopher cũng vậy. Hai đứa em sinh đôi ngồi trên sàn, chơi những chiếc xe nhỏ và chúng chỉ hơi chú ý tới hai viên cảnh sát không mời mà đến.

Viên cảnh sát có cái nhìn đôn hậu và khuôn mặt đỏ bước tới gần mẹ:

- Bà Dollanganger – Ông ta nói bằng giọng đều đều, ngay lập tức khiến tim tôi nhói đau – chúng tôi rất tiếc nhưng đã có một tai nạn xảy ra ở đường cao tốc Greenfield.

- Ôi – mẹ thở mạnh, bước tới kéo cả tôi và Christopher vào sát mình. Tôi có thể cảm thấy toàn thân mẹ run run, giống như tôi vậy. Mắt tôi bị hút vào những chiếc khuy đồng, tôi không thể nhìn thấy gì khác nữa.

- Chồng của bà có dính đến tai nạn đó, bà Dollanganger.

Một tiếng thở dài phát ra từ cổ họng tắc nghẹn của mẹ. Mẹ lão đảo suýt gục xuống nếu không có tôi và Christopher ở bên cạnh đỡ mẹ.

- Chúng tôi đã thẩm vấn những người lái xe mô tô chứng kiến vụ tai nạn đó và không phải lỗi của chồng bà, bà Dollanganger – Giọng viên cảnh sát vẫn đều đều, không cảm xúc – Theo lời nhân chứng, có một người lái xe Ford màu xanh lượn bên làn đường phía trái, chắc là say rượu và anh ta đâm thẳng vào mũi xe của chồng bà. Nhưng cảm giác chồng bà đã thấy trước được tai nạn sẽ xảy ra vì ông ấy đã quặt ay lái để tránh cú va trực diện, nhưng có một mảnh vỡ bắn ra từ một chiếc xe hoặc một chiếc xe tải nào đó, vật này đã ngăn cản chồng bà thực hiện cú tránh an toàn và có thể khiến ông ấy sống sót. Vì vật đó, chiếc xe của chồng bà đã bị lấn vài vòng và ông ấy vẫn có thể sống sót, nhưng có một chiếc xe tải đang phóng tới không thể phanh được và đã đâm vào xe của ông nhà, chiếc Cadillac bị lấn vài vòng...và rồi... bị bốc cháy.

Chưa lúc nào căn phòng đầy người lại im lặng nhanh đến vậy. Thậm chí cả hai đứa em sinh đôi cũng thôi không chơi và ngược mắt lên nhìn hai viên cảnh sát.

- Chồng tôi ư? – Mẹ thì thầm, giọng thật yếu ớt và thều thào – anh ấy không...anh ấy không...chết chứ?

- Thưa bà – viên cảnh sát có khuôn mặt đỏ nói một cách nghi thức – Tôi rất đau lòng phải mang tin xấu đến cho bà – ông ta ngập ngừng và bối rối nhìn quanh – Tôi rất tiếc, thưa bà...mọi người đã làm những gì có thể được để đưa ông ấy ra...nhưng, thưa bà...theo lời bác sĩ nói, ông ấy đã...đã chết ngay lập tức sau khi vụ tai nạn xảy ra.

Ai đó ngồi trên ghế sofa bật khóc.

Mẹ không kêu rên. Mắt mẹ trở nên tối sầm, trống rỗng, u sầu. Nỗi sầu thảm làm mất đi màu sắc tươi sáng trên khuôn mặt mẹ, nó tạo thành một chiếc mặt nạ chết chóc. Tôi nhìn mẹ, định nói với mẹ bằng ánh mắt rằng chẳng điều nào là sự thật cả. Không phải bố. Không phải bố tôi. bố không thể chết được...không thể chết được. Cái chết là dành cho những người già cả ốm đau...không phải cho một người đáng yêu và còn trẻ.

Nhưng mẹ tôi vẫn ở đó với khuôn mặt tái xám, cặp mắt trống rỗng, đôi tay xoắn như đang vắt những bộ quần áo ướt vô hình và mỗi phút tôi thấy cặp mắt của mẹ càng chìm sâu xuống

Tôi bắt đầu khóc.

- Thừa bà, chúng tôi đang giữ một số đồ đạc của ông nhà bị văng ra sau cú va xe đầu tiên. Chúng tôi đã giữ những gì có thể được.

- Đi đi! – tôi gào lên với viên sĩ quan cảnh sát – Ra khỏi đây đi. Đó không phải là bố cháu. Cháu biết không phải. Bố đang dừng ở cửa hàng để mua kem. Bố sắp về trong vài phút nữa. Ra khỏi đây đi – tôi chạy tới phía trước và đâm vào người viên cảnh sát. Ông ta cố đẩy tôi ra. Christopher bước tới và kéo tôi ra.

- Liệu có ai có thể giúp đưa trẻ này không? – viên cảnh sát hỏi.

Mẹ choàng cánh tay qua vai tôi và kéo tôi tới cạnh mẹ. Mọi người lẩm bầm bằng những giọng sừng sốt và thì thầm, còn thức ăn trong lò hâm nóng bắt đầu có mùi cháy.

Tôi chờ đợi một ai đó tới nắm tay tôi và nói rằng Chúa sẽ không lấy mạng sống của một người như bố tôi, nhưng chẳng ai tới gần tôi cả. Chỉ có Christopher tới vòng tay qua lưng và cả ba người: mẹ, Christopher và tôi.

Cuối cùng Christopher mở miệng hỏi bằng một giọng khàn khàn lạ lùng:

- Các chú có khẳng định đó là bố cháu không? Nếu chiếc Cadillac xanh bị bốc cháy thì người ở bên trong chắc đã bị thiêu cháy khủng khiếp. do đó có thể là người khác, không phải bố.

Những tiếng nức nở thoát ra khỏi cổ họng mẹ, dù mắt mẹ chẳng có một giọt nước mắt nào. Mẹ đã tin. Mẹ tin rằng hai người đàn ông này nói sự thật.

Những vị khách ăn vận đẹp đẽ để dự một bữa tiệc sinh nhật giờ đứng xúm quanh chúng tôi và nói những lời an ủi mà mọi người thường nói khi chẳng có từ thích hợp nào để nói.

- Chúng tôi rất tiếc, Corrine, thật sự chúng tôi bị sốc...thật khủng khiếp...

- Đó là chuyện tồi tệ xảy đến với Chris...

- Cuộc đời chúng ta đã được đếm từng ngày rồi...đó là số mệnh. Từ ngày chúng ta chào đời, cuộc đời chúng ta đã được đếm rồi...

Những lời đó cứ được nói ra, chậm chậm, như nước ngấm xuống đất. Chúng tôi sẽ không bao giờ còn được gặp bố còn sống nữa. Chúng tôi chỉ được thấy bố trong chiếc quan tài, nằm trong cỗ áo quan sẽ được chôn xuống đất với một bia đá cẩm thạch có khắc tên, ngày sinh và ngày mất của bố. Cũng là việc đếm nhưng là theo năm.

Tôi nhìn quanh xem xem chuyện gì xảy ra với hai đứa sinh đôi. Bọn chúng chẳng có cảm giác như tôi. Một ai đó tốt bụng đã dẫn chúng vào bếp và cho chúng một bữa ăn nhẹ trước khi đưa chúng vào giường ngủ. Mắt tôi gặp mắt Christopher. Anh ấy dường như cũng gặp cơn ác mộng như tôi. Khuôn mặt anh ấy tái xanh và sững sờ, cái nhìn sầu thảm trống rỗng che phủ đôi mắt anh ấy và khiến chúng tôi sầm lại.

Một viên cảnh sát đi ra xe rồi quay trở lại với bó đồ và rải ra bàn. Tôi đứng sững người xem người ta bày ra tất cả những thứ mà bố thường nhét trong túi quần: một chiếc ví bằng da kỳ đà mà mẹ tặng bố nhân lễ Giáng sinh, quyền sở bằng da của bố, đồng hồ đeo tay, nhẫn cưới. tất cả những thứ đó đều đen

sạm và thành thanh vì khói và lửa.

Cuối cùng là những con thú màu bằng bông dành cho Cory và Carrie. Theo như viên cảnh sát mặt đỏ nói, chúng được tìm thấy nằm rải rác trên đường cao tốc. Một chú voi bằng nhung màu xanh với đôi tai màu hồng, một chú ngựa ponny màu tím có yên cương màu đỏ và dây cương vàng. Những món đồ đó là cho Carrie. Rồi đến những đồ vật bi thảm nhất: quần áo của bố, chúng bị văng ra khỏi vali khi khoá bị bật ra.

Tôi biết những bộ quần áo này, những chiếc sơ mi, cà vạt này, tất này. Có cả chiếc cà vạt mà tôi đã tặng bố vào dịp sinh nhật năm ngoái.

- Phải có ai đó nhận diện xác chết – viên cảnh sát nói.

Giờ thì tôi biết một cách chắc chắn. Đây là sự thật. Bố chúng tôi không bao giờ về nhà mà không mang quà cho tất cả chúng tôi, kể cả trong ngày sinh nhật của bố.

Tôi chạy khỏi căn phòng đó, chạy khỏi những đồ vật bấy la liệt cào cào trái tim tôi và khiến tôi đau đớn hơn bất cứ vết thương nào mà tôi từng có. Tôi chạy khỏi ngôi nhà, ra khu vườn sân sau và ở đó tôi đâm mãi vào thân cây phong cổ thụ. Tôi đâm mãi cho tới khi tay đau nhói và máu bắt đầu rịn ra từ rất nhiều vết xước nhỏ, rồi tôi gieo mình xuống cỏ và khóc, khóc mãi cho bố đáng ra phải được sống. Tôi khóc cho chúng tôi, những người sẽ phải tiếp tục sống mà không có bố. Khóc cho hai đứa em sinh đôi, chúng sẽ chẳng có cơ hội để biết bố là người tuyệt vời như thế nào. Khi nước mắt khô cạn và mắt tôi sưng húp và đỏ, đau đớn vì gụi nhiều, thì tôi nghe thấy những tiếng bước chân khẽ tiến tới chỗ mình. Mẹ tới.

Mẹ ngồi xuống bãi cỏ bên cạnh tôi và cầm tay tôi đặt vào tay mình. Mặt trăng lưỡi liềm ló ra và hàng triệu ngôi sao lấp lánh chiếu, những làn gió nhẹ thổi mang hương vị của mùa xuân vừa tới.

- Cathy – cuối cùng mẹ cất tiếng khi sự im lặng giữa hai mẹ con kéo dài dường như vô tận – Bố con ở trên thiên đường đang nhìn con, và con biết bố muốn con phải can đảm lên.

- Bố không chết, mẹ ơi! – tôi bác bỏ một cách dữ dội.

- Con đã chạy ra chỗ này lâu rồi, có lẽ con không nhận thấy giờ đã là mười giờ tối rồi. Phải có người đi nhận diện xác bố con và dù bác Jim Johnston đề nghị được làm điều này để tránh cho mẹ khỏi đau đớn, nhưng tự mẹ đã làm điều đó. Vì con thấy đấy, chuyện đó không thể tin được. Cathy, bố con đã chết rồi. Christopher đang nằm trên giường khóc, còn hai đứa em sinh đôi thì đã ngủ, chúng không thể hiểu được đầy đủ từ "chết" nghĩa là gì.

Mẹ choàng tay qua người tôi và khẽ kéo đầu tôi tựa xuống vai mẹ.

- Đi nào – mẹ nói, đứng dậy và kéo tôi cùng đứng lên, vẫn choàng tay qua lưng tôi – Con đã ở đây lâu quá rồi. Mẹ đã nghĩ con ở trong nhà cùng với những người khác, còn họ đã nghĩ con ở trong phòng mình hoặc ở với mẹ. Ở một mình không tốt đâu, nhất là khi con cảm thấy bị tước đoạt. Tốt hơn hãy ở cùng với mọi người, chia sẻ nỗi đau của con và đừng chôn chặt trong lòng như vậy.

Mẹ nói điều này với cặp mắt khô ráo, không hề có một giọt nước mắt. Nhưng trong sâu thẳm đáy lòng mình, mẹ đang gào khóc. Tôi có thể nhận thấy điều này qua giọng mẹ, qua vẻ trống rỗng chìm sâu trong đôi mắt mẹ.

Với cái chết của bố, một cơn ác mộng bắt đầu phủ bóng lên cuộc đời chúng tôi. Tôi nhìn mẹ một cách trách móc và nghĩ rằng đáng ra mẹ nên chuẩn bị trước cho chúng tôi điều gì đó giống như thế này, vì chúng tôi chưa bao giờ có những con vật nuôi đột ngột bị chết và cho chúng tôi biết một đôi chút về sự mất mát qua cái chết của chúng. Cũng phải có ai đó, một người lớn nào đó, nên báo cho chúng tôi về chuyện một người trẻ tuổi, đẹp trai, cần cho mọi người, có thể bị chết.

Làm thế nào có thể nói điều này với một người mẹ mà dường như số phận đã khiến mẹ co rúm lại? Liệu có thể nói chuyện thẳng thắn với một người không muốn nói, muốn ăn, muốn uốn tóc hay muốn mặc những bộ quần áo đẹp chất đầy tủ? Mẹ cũng không buồn chú ý đến các nhu cầu của chúng tôi. Thật may là những bà hàng xóm tốt bụng đã tới và chăm sóc chúng tôi, mang thức ăn họ đã chuẩn bị trước ở bếp nhà mình cho chúng tôi. Ngôi nhà của chúng tôi tràn ngập hoa, thức ăn tự làm, xúc xích, bánh trái.

Họ đến rất đông, tất cả những người đã từng yêu quý, ngưỡng mộ, kính trọng bố và tôi ngạc nhiên thấy rằng bố lại nổi tiếng đến vậy. Nhưng tôi vẫn thấy căm ghét mỗi khi ai đó hỏi rằng bố đã chết như thế nào, và thật là đáng tiếc khi một người còn trẻ như vậy phải chết trong khi có rất nhiều kẻ vô dụng và không có năng lực lại nhõn nhõn sống và trở thành một gánh nặng cho xã hội.

Từ những gì tôi nghe được và hiểu được thì số phận là một cỗ xe nghiệt ngã. Nó lướt đi chẳng bao giờ thương xót, chỉ có đôi chút tôn trọng người được yêu thương và cần thiết với mọi người.

Những ngày mùa xuân trôi qua và mùa hè đang tới. Và nỗi buồn khổ, dù có cố làm cho khuây khoả đi hay không thì tự nó cũng mờ nhạt dần đi và rồi một con người thật đáng yêu rồi cũng trở thành một bóng hình mờ nhạt.

Một ngày mẹ ngồi với khuôn mặt thật buồn thảm đến nỗi dường như mẹ đã quên mất phải cười như thế nào.

- Mẹ - tôi khẽ nói trong cố gắng làm cho mẹ vui lên - Con cứ giả vờ rằng bố vẫn còn sống, đang đi một chuyến công tác khác, sẽ sớm trở về và sai bước tới cửa. Và, mẹ có thấy không? Chúng ta sẽ cảm thấy tốt hơn, tất cả chúng ta, giống như bố đang sống ở một nơi nào đó, sống ở nơi mà chúng ta không thể thấy bố, nhưng là nơi chúng ta có thể mong chờ bố bất cứ lúc nào.

- Không, Cathy - mẹ nổi nóng - Con phải chấp nhận sự thật. Con không được tìm kiếm sự an ủi trong việc giả vờ đó. Bố con đã chết rồi và linh hồn của bố đã lên thiên đường rồi. Ở tuổi con, con phải hiểu rằng chẳng ai có thể quay lại từ thiên đường. Còn chúng ta, chúng ta sẽ cố làm tốt những gì chúng ta phải làm mà không có bố, và không phải lẩn tránh sự thật bằng cách không dám đối mặt với nó.

Tôi nhìn mẹ đứng lên khỏi ghế và bắt đầu lấy các thứ từ tủ lạnh ra chuẩn bị bữa sáng.

- Mẹ... - tôi lại mở miệng, cảm thấy phải bắt đầu một cách thận trọng để mẹ khỏi nổi giận nữa - Chúng ta có thể sẽ tiếp tục mà không có bố chứ?

- Mẹ sẽ cố làm những gì có thể để chúng ta sẽ sống sót - mẹ nói một cách buồn bã và dứt khoát.

- Giờ mẹ có phải đi làm, giống như bác Johnston gái không?

- Có thể có, có thể không. Cuộc sống chứa đầy những điều ngạc nhiên, Cathy, và một số điều trong đó chẳng dễ chịu chút nào khi con khám phá ra. Nhưng con hãy luôn nhớ rằng con đã được ban phúc khi gần mười hai năm có được một người bố luôn nghĩ con là một điều đặc biệt.

- Bởi vì con trông giống mẹ - tôi nói, vẫn cảm thấy một sự ghen tị mà tôi luôn có vì đứng thứ hai sau mẹ.

Mẹ liếc nhìn tôi khi lấy các thứ chứa trong ngăn đá ra

- Giờ mẹ sẽ nói với con một chuyện. Cathy, chuyện mà trước đây mẹ chưa bao giờ nói với con. Con rất giống mẹ lúc mẹ bằng tuổi con, nhưng con không giống mẹ về cá tính. Con ương ngạnh hơn và kiên quyết hơn. Bố thường nói rằng con giống bà nội và bố rất yêu bà nội.

- Có phải tất cả mọi người đều yêu mẹ của họ không?

- Không - mẹ đáp với vẻ mặt lạnh lùng - Có một số người mẹ mà người ta không thể yêu, vì những người đó không muốn con họ yêu họ.

Mẹ lấy trứng và thịt hun khói ra khỏi tủ lạnh rồi quay lại ôm tôi trong tay.

- Cathy yêu dấu, con và bố con có một sự thân thiết đặc biệt và mẹ đoán rằng con nhớ bố con nhiều hơn vì sự thân thiết đó, hơn cả Christopher và hai đứa em sinh đôi nhớ bố.

Tôi nức nở trên vai mẹ:

- Con căm thù Chúa vì đã mang bố đi. Đáng ra bố phải sống đến già. Bố sẽ không ở đó khi con mùa và khi Christopher trở thành bác sĩ. Giờ dường như chẳng có gì chứng tỏ là bố đã chết rồi.

- Đôi khi – mẹ bắt đầu với giọng cố kìm nén – chết không tồi tệ như con nghĩ đâu. Bố con sẽ không bao giờ già nua hoặc ốm yếu, bố sẽ luôn luôn trẻ, con sẽ nhớ đến bố như vậy, trẻ trung, đẹp trai, mạnh mẽ. Đừng khóc nữa, Cathy, vì bố con đã từng nói, tất cả mọi việc đều có lý do, mọi vấn đề đều có giải pháp và mẹ đang cố gắng, cố làm những gì mẹ có thể cho là tốt nhất.

Bốn anh em chúng tôi loay quanh trong những mảnh vụn buồn khổ và mất mát của mình. Chúng tôi chơi ở vườn sau, cố tìm sự an ủi trong ánh mặt trời, không nhận ra rằng cuộc đời chúng tôi sắp thay đổi một cách đột ngột, mạnh mẽ, rằng với chúng tôi những từ "sân sau" và "vườn" sẽ trở thành những từ đồng nghĩa với thiên đường và vô cùng xa xôi.

Vào một buổi chiều sau đám tang của bố, Christopher, tôi và hai đứa em song sinh chơi ở sân sau. Hai đứa em ngồi trong các thùng cát vbz chiếc xẻng và xô nhỏ. Chúng cứ chuyên đi chuyển lại cát từ xô này sang xô khác, lấpbấp những ngôn từ lạ lẫm mà chỉ có chúng mới hiểu. Cory và Carrie còn thân hơn cả những cặp sinh đôi khác, chúng như thể là một, rất ăn ý với nhau, chúng tạo ra một bức tường quanh mình khiến chúng giống như những con vật bị nhốt giữ bên trong và chúng là người bảo vệ những bí mật riêng của chúng. Chúng có nhau và thế là đủ.

Đã đến giờ ăn tối và thời gian cứ trôi đi. Giờ chúng tôi sợ rằng thậm chí đến các bữa ăn cũng bị bỏ, do đó kể cả không thấy tiếng mẹ gọi vào thì chúng tôi cũng nắm lấy tay hai đứa em và kéo chúng vào nhà. Chúng tôi thấy mẹ ngồi sau chiếc bàn làm việc to của bố, mẹ đang viết một bức thư với vẻ khó khăn vì có rất nhiều tờ giấy viết được đoạn đầu bị bỏ dở. Mẹ chau mày khi viết, thường ngẩng đầu lên và nhìn vào khoảng không.

- Mẹ - tôi nói – gần sáu giờ rồi. Hai em đang đói.

- Đợi một chút, đợi một chút – mẹ nói – mẹ đang viết cho ông bà ngoại con sống ở Virginia.

Những người láng giềng đã mang cho chúng ta thức ăn đủ cho một tuần. Con có thể đặt một trong số đồ ăn đó vào lò, Cathy.

Đây là bữa ăn đầu tiên tôi gần như tự mình chuẩn bị. Tôi đã dọn bàn, hâm nóng thức ăn, rót sữa ra thì mẹ đi vào làm giúp.

Tôi thấy dường như sau khi bố mất, mỗi ngày mẹ đều phải viết thư và phải đi đâu đó, để chúng tôi cho những người hàng xóm trông. Ban đêm mẹ thường ngồi sau bàn giấy của bố, kiểm tra những tập hóa đơn. Giờ tôi và anh Chris thường xuyên tắm cho hai đứa em, mặc quần áo ngủ cho chúng và đưa chúng vào giường ngủ. Rồi Christopher vội vã quay lại phòng để học trong lúc tôi vội quay lại tìm mẹ để tìm cách mang niềm hạnh phúc đến cho đôi mắt mẹ.

Vài tuần sau đó, có một lá thư trả lời sau rất nhiều lá thư mẹ đã viết cho ông bà ngoại. Ngay lập tức mẹ bắt đầu khóc, thậm chí trước khi mở chiếc phong bì dày màu kem thì mẹ đã khóc. Mẹ vụng về dùng con dao mở thư bằng đôi tay run run, mẹ cầm ba trang giấy, đọc bức thư đến ba lần. Trong lúc đọc, những giọt nước mắt cứ chảy xuống má mẹ, làm nhòa khuôn mặt được trang điểm thành những vệt sáng dài.

Mẹ gọi chúng tôi từ sân sau vào vài giờ sau khi nhận được thư từ hộp thư gần cửa trước. Bốn anh em chúng tôi ngồi trên chiếc sofa trong phòng khách. Khi nhìn mẹ tôi thấy khuôn mặt búp bê Dresden

trắng trẻo mềm mại chuyển thành một vẻ gì đó lạnh lùng, cứng rắn và cương quyết. một cơn rừng mình chạy dọc theo sống lưng tôi. Có lẽ bởi vì mẹ nhìn xuống chúng tôi rất lâu, quá lâu là đằng khác. Rồi mẹ nhìn xuống những tờ giấy đang cầm trong đôi tay run run của mình, rồi nhìn ra cửa sổ như thể mẹ có thể tìm thấy một số câu trả lời cho câu hỏi của bức thư.

Mẹ hành động thật lạ lùng. Điều đó khiến chúng tôi im lặng một cách bất thường, và không thoải mái vì chúng tôi đã đủ sợ trong một ngôi nhà không có bố, mà không cần đến bức thư màu kem gồm ba tờ giấy đã làm nghẹn họng mẹ và làm mắt mẹ lạnh lùng. Tại sao mẹ nhìn chúng tôi kỳ lạ vậy? Cuối cùng mẹ hắng giọng và bắt đầu nói nhưng bằng một giọng lạnh lùng, hoàn toàn không giống giọng nói uyển chuyển ấm áp như mọi khi.

- Cuối cùng bà ngoại các con đã trả lời các bức thư của mẹ - mẹ nói bằng giọng giá lạnh – Tất cả những bức thư mẹ viết cho bà... và... bà đã đồng ý. Bà sẵn sàng để chúng ta tới sống với bà.

Những tin tức tốt lành. Đó là điều mà chúng tôi đang đợi để nghe và chúng tôi sẽ rất hạnh phúc. Nhưng mẹ lại rơi vào im lặng và chỉ ngồi đó chăm chú nhìn chúng tôi. Có chuyện gì xảy ra với mẹ? Liệu mẹ có nhận thấy chúng tôi là con mẹ, chứ không phải là bốn đứa trẻ xa lạ ngồi thành một hàng giống như những chú chim đậu trên dây phơi quần áo?

- Christopher, Cathy, ở tuổi mười bốn và mười hai, các con đã đủ lớn để hiểu và đủ lớn để hợp tác giúp mẹ thoát khỏi tình trạng tuyệt vọng này – mẹ dùng lời, đưa tay vuốt cổ và thở dài nặng nề. Dường như mẹ sắp rớt nước mắt. Và tôi cảm thấy tiếc tôi cho mẹ đáng thương khi gã còn bố chúng tôi nữa.

- Mẹ - tôi gọi – mọi chuyện ổn chứ?

- Tất nhiên, con yêu, tất nhiên – mẹ cố mỉm cười – Bố các con, cầu Chúa an ủi linh hồn bố, đã mong được sống tới già và đạt được nhiều kỳ vọng lớn. Bố xuất thân từ những người biết phải kiếm tiền như thế nào, do đó mẹ không nghi ngờ gì rằng bố sẽ làm được những gì đã dự định nếu có thời gian. Nhưng tuổi ba mươi sáu là quá trẻ để ra đi. Mọi người luôn tin rằng chẳng có gì tệ hại sẽ xảy ra với họ mà chỉ xảy ra với những người khác. Chúng ta không tính trước đến những tai nạn, cũng như chúng ta không muốn phải chết trẻ. Đó là tại sao bố các con và mẹ đã nghĩ sẽ cùng nhau sống đến lúc đầu bạc răng long và hy vọng sẽ có cháu trước khi cả hai ra đi vào cùng một ngày. Khi đó chẳng ai trong hai người sẽ để cho người kia phải sống cô đơn và đau khổ vì một người đã ra đi trước.

Mẹ lại thở dài:

- Mẹ phải thừa nhận chúng ta sống vượt quá những gì mình kiếm được và chúng ta phải trả giá cho tương lai. Chúng ta đã tiêu trước khi có tiền. Đừng đổ lỗi cho bố, đó là lỗi của mẹ. Bố đã biết đến sự nghèo khổ. Còn mẹ thì chẳng biết chút gì về điều đó. Các con biết bố đã từng la rầy mẹ như thế nào. Đó là tại sao khi chúng ta mua ngôi nhà này, bố nói chúng ta chỉ cần ba phòng ngủ, nhưng mẹ muốn có bốn. Thậm chí bốn dường như cũng không đủ. Hãy nhìn quanh xem, ngôi nhà này phải trả góp đến ba mươi năm. Chẳng có gì ở đây thực sự là của chúng ta cả, đồ đạc không, xe không, đồ làm bếp không, kể cả đồ trong phòng giặt cũng không, chẳng có món nào mà chúng ta trả được hết tiền cả. Trông chúng tôi có kinh hoàng không? Có hoảng sợ không? Mẹ ngừng lời khi mặt đỏ bừng và nhìn quanh căn phòng đáng yêu đã làm tôn vẻ đẹp của mẹ lên. Đôi lông mày thanh tú của mẹ nhú lại thành một cái chau mày lo lắng.

- Dù bố các con có trách mắng mẹ chút ít, thì bố cũng muốn có chúng. Bố nuông chiều mẹ bởi vì bố yêu mẹ và mẹ tin rằng cuối cùng mẹ đã thuyết phục được bố rằng những đồ xa xỉ là những thứ hoàn toàn cần thiết và bố tiếp tục, cả bố lẫn mẹ đều có cách để nuông chiều các ước muốn của mình. Đó là một điểm chung nữa của bố mẹ.

Về mặt mẹ rơi vào trạng thái sâu khổ trước khi mẹ nói tiếp bằng giọng lạnh lùng.

- Giờ thì những thứ đẹp đẽ đó sẽ bị lấy đi mất. Theo quy định của luật pháp thì chúng ta phải trả lại. Đó là điều họ làm khi người mua không đủ tiền để trả hết cho thứ mà người đó mua. Như cái ghế sofa này. Ba năm trước nó đáng giá tám trăm đô la. Chúng ta đã trả gần hết chỉ còn một trăm đô la nữa nhưng họ vẫn sẽ mang nó đi. Chúng ta sẽ mất tất cả những gì chúng ta đã trả nhưng điều đó là hợp lệ. Chúng ta không chỉ mất đồ đạc, ngôi nhà mà cả xe, tất cả mọi thứ trừ quần áo và đồ chơi của các con. Họ cho mẹ giữ lại nhẫn cưới và mẹ đã giấu chiếc nhẫn đính hôn bằng kim cương của mình đi, do vậy các con đừng nói mẹ có nhẫn đính hôn để bất cứ ai cũng có thể tới kiểm tra.

"Họ" là ai, chẳng đứa nào trong chúng tôi hỏi cả. Tôi không nghĩ đến chuyện hỏi rõ. Sau đó cũng thế. Rồi thì việc đó dường như chẳng còn quan trọng.

Mất Christopher gặp mất tôi. Tôi do dự trong một mong muốn được hiểu và cố không chết chìm trong sự hiểu biết đó. Tôi đã chìm, đã chết đuối trong thế giới nợ nần và chết chóc của người lớn. Anh tôi tiến tới và nắm lấy tay tôi, rồi xiết những ngón tay tôi trong một cử chỉ an ủi anh em khác thường. Liệu tâm hồn tôi có phải là một ô cửa sổ, do đó rất dễ đọc được, và thậm chí cả anh trai tôi, một con người thông khổ, cũng sẽ tìm cách an ủi tôi ư? Tôi cố mỉm cười, cố chứng minh với anh ấy tôi là người lớn như thế nào và bằng cách này đã che giấu sự yếu đuối và sợ hãi mà tôi ẩn núp vào trong bởi vì "họ" sẽ mang tất cả mọi thứ đi. Tôi không muốn bất kỳ một cô bé nào khác sống trogn căn phòng màu hồng và xanh bạc hà xinh đẹp của mình, ngủ trong giường của mình, chơi những đồ vật mà tôi đã nâng nịu những con búp bê nhỏ trong hộp và chiếc hộp nhạc bằng bạc có nữ diễn viên múa ba lê màu hồng. Họ có mang những thứ đó đi không?

Mẹ chăm chú nhìn cái nhìn trao đổi giữa tôi và anh trai. Mẹ lại hỏi bằng giọng điềm chút ít sự ngọt ngào trước đây của mình:

- Đừng có vẻ buồn thảm thế. Chuyện thực sự không tồi tệ như mẹ đã tạo ra đâu. Các con phải tha lỗi cho mẹ nếu mẹ thiếu suy nghĩ và quên mất các con còn nhỏ như thế nào. Trước hết mẹ đã cho các con biết những tin tồi nhất và để lại những tin tốt nhất nói sau. Nào, các con hãy nín thở đi! Các con sẽ tin vào điều mẹ nói vì ông bà ngoại rất giàu. Không phải thuộc tầng lớp trung lưu, không thuộc tầng lớp thượng lưu, mà họ rất giàu, giàu hơn thế nhiều. Giàu khủng khiếp, giàu tới mức không thể tin được. Họ sống trong một ngôi nhà rất đẹp ở Virginia, một ngôi nhà mà các con chưa từng được thấy. Mẹ biết bởi vì mẹ được sinh ra và lớn lên ở đó và khi các con thấy nó, thì ngôi nhà của chúng ta sẽ giống như một bao tải rách nếu so với nó. Và mẹ chưa nói là chúng ta sẽ tới sống với họ, với ông bà ngoại nhỉ?

Mẹ nói ra tin vui này với một nụ cười yếu ớt và hơi lo lắng khiến tôi không thể không ngờ vực cái tin mà mẹ đưa ra để lôi kéo tôi. Tôi không thích cách ánh mắt mẹ lảng tránh khi tôi nhìn mẹ. Tôi nghĩ mẹ đang che giấu một điều gì đó.

Nhưng mẹ là mẹ tôi.

Còn bố thì đã mất.

Tôi bế Carrie lên và đặt nó vào lòng, khẽ ghì thân hình bé nhỏ và ấm áp của nó vào sát người mình. Tôi gọt những lọn tóc vàng ẩm ướt xoã xuống vàng trán nó. Mi mắt nó trĩu xuống và cặp môi đỏ đầy đặn của nó trề xuống. Tôi liếc nhìn Cory đang dựa vào Christopher.

- Mẹ ơi, hai em mệt rồi, chúng ta cần ăn tối.

- Đủ thời gian dành cho bữa tối mà – mẹ nói một cách thiếu kiên nhẫn – chúng ta cần thực hiện các kế hoạch, đóng gói đồ vì tối nay chúng ta phải ra tàu. Hai em sẽ ăn trong lúc chúng ta đóng gói đồ. Tất cả quần áo của bốn anh em sẽ được cho vào hai vali thôi. Mẹ muốn các con chỉ mang theo những bộ đồ các con thích nhất và những đồ chơi nhỏ các con không muốn bỏ lại. Chỉ một số đồ chơi thôi.

Mẹ sẽ mua cho các con rất nhiều đồ chơi sau khi các con tới đó. Cathy, con chọn những quần áo và đồ chơi mà con cho là hai em con thích nhất, nhưng chỉ vài thứ thôi. Chúng ta không thể mang theo quá bốn cái vali và mẹ cần hai vali cho đồ của mình.

Ôi trời ơi! Điều này là thật rồi. Chúng tôi phải rời đi, bỏ lại mọi thứ. Tôi phải xếp mọi thứ vào hai cái va li mà tất cả mấy anh em dùng. Chỉ riêng con búp bê Raggedy Ann của tôi đã chiếm trọn một va li rồi. Nhưng làm sao tôi có thể bỏ con búp bê đáng yêu nhất của tôi lại, con búp bê mà bố đã tặng khi tôi lên ba tuổi? Tôi nước mắt.

Chúng tôi ngồi đó với những khuôn mặt chóa ngơ và chỉ biết nhìn mẹ. Chúng tôi khiến mẹ cảm thấy không thoải mái chút nào, do đó mẹ đứng bật dậy và đi đi lại lại trong phòng.

- Như lúc trước mẹ nói, ông bà ngoại giàu kinh khủng. – Mẹ nhìn tôi và Christopher chê trách rồi quay mặt đi ngay.

- Mẹ - Christopher hỏi – có chuyện gì sai à?

Tôi ngạc nhiên trước việc anh tôi có thể hỏi một việc như vậy vì đó là điều quá hiển nhiên, mọi thứ đều sai trái cả.

Mẹ vẫn sải bước, cặp chân dài của mẹ lộ qua chỗ vạt mở của tấm áo choàng màu đen mỏng của mẹ. Kể cả trong sự sầm uất, trong bộ đồ đen, cặp mắt thâm quầng, mẹ vẫn rất đẹp. Mẹ thật đáng yêu, và tôi yêu mẹ. Tôi mới yêu mẹ làm sao!

Chúng tôi mới yêu mẹ làm sao.

Tới trước ghế sofa, mẹ quay ngoắt người lại và lớp vải the đen của chiếc áo choàng của mẹ hé ra giống như chiếc váy nhảy, để lộ cặp chân đẹp của mẹ.

- Các con thân yêu – mẹ nói – chuyện gì có thể là sai trong việc sống ở một ngôi nhà đẹp như là nhà của ông bà ngoại? Mẹ được sinh ra ở đó, lớn lên ở đó, trừ những năm mẹ được gửi tới trường. Đó là một ngôi nhà lớn, đẹp và thường được làm thêm phòng, dù rằng đã có quá nhiều phòng rồi.

Mẹ mỉm cười nhưng có một điều gì đó trong nụ cười của mẹ.

- Tuy nhiên, có một chuyện nhỏ ẹm phải nói cho các con trước khi các con gặp cha của mẹ, ông ngoại các con đó – nói đến đây mẹ lại ngập ngừng và mỉm cười một cách lạ lùng – Nhiều năm về trước khi mẹ mười tám tuổi, mẹ đã làm một chuyện nghiêm trọng mà không được ông ngoại đồng ý, và bà ngoại cũng không đồng ý. Dù sao, bà cũng sẽ không cho mẹ bất cứ thứ gì nên cũng không tính làm gì. Nhưng vì việc mẹ đã làm, ông ngoại đã gạch tên mẹ ra khỏi di chúc, và giờ mẹ không được thừa kế. Bố các con thường lịch thiệp gọi điều này là "tội lỗi ngọt ngào" và bố nói rằng chuyện đó không thành vấn đề.

Tội lỗi ngọt ngào ư? Điều đó nghĩa là gì nhỉ? Tôi không thể hình dung mẹ làm bất cứ điều gì xấu để chính cha ruột của mình quay lưng lại và tước đi những gì đáng ra mẹ sẽ được hưởng.

- vâng, thưa mẹ, con biết chính xác mẹ muốn nói gì – Christopher thốt lên – mẹ đã làm một chuyện mà ông ngoại không đồng ý và dù mẹ có tên trong di chúc của ông thì ông đã bảo luật sư xóa tên mẹ đi mà chẳng suy nghĩ kỹ gì cả. Và giờ mẹ sẽ không được hưởng bất cứ thứ gì trong số những của cải của ông khi ông sang thế giới bên kia – Anh ấy mỉm cười, hài lòng với bản thân vì biết rõ hơn tôi. Anh ấy luôn có câu trả lời cho mọi vấn đề. Anh ấy luôn chúi mũi vào sách mỗi khi ở nhà. Khi ra ngoài thì anh ấy cũng nghịch ngợm như bất cứ đứa trẻ nào trong khu phố. Nhưng khi về đến nhà, không xem tivi, thì anh tôi là một con mọt sách.

Đương nhiên là anh ấy đúng.

- Phải, Christopher. Chẳng một đồ nào trong số của cải của ông sẽ thuộc về mẹ khi ông chết hoặc là chuyên qua cho mẹ cho các con cả. Đó là tại sao mẹ phải viết nhiều lá thư về nhà khi bà ngoại

không trả lời – Mẹ lại mỉm cười, lần này nụ cười của mẹ có vẻ châm biếm hơn – Nhưng vì mẹ là người thừa kế duy nhất còn lại, nên mẹ rất hy vọng dành lại được sự chấp nhận của ông ngoại. Các con biết đấy, mẹ đã từng có hai anh trai, nhưng cả hai đã chết vì tai nạn và giờ mẹ là người thừa kế duy nhất còn lại – Những bước chân không ngừng của mẹ giờ đã dừng lại. Tay mẹ đưa lên che miệng, mẹ lắc đầu rồi nói bằng một giọng hơi lải nhải – Mẹ cho rằng tốt hơn mẹ nên nói cho các con một chuyện nữa. Họ thật của các con không phải là Dollanganger, mà là Foxworth. Và Foxworth là một cái tên rất quan trọng ở Virginia.

- Mẹ ơi! – tôi ngạc nhiên kêu lên – Liệu có hợp pháp để đổi tên và điền cái tên đó vào giấy khai sinh không?

Giọng mẹ trở nên thiếu kiên nhẫn:

- Vì Chúa, Cathy, có thể thay đổi tên một cách hợp pháp. Ít nhiều gì thì cái tên Dollanganger cũng thuộc về chúng ta. Bố các con đã lấy tên đó từ một ông tổ của mình, bố nghĩ đó là một cái tên buồn cười, một trò đùa, và điều đó khá đủ để phục vụ cho mục đích đó.

- Mục đích gì hả mẹ? – tôi hỏi – Tại sao bố lại đổi họ từ Foxworth rất dễ đánh vần thành Dollanganger vừa dài vừa khó đánh vần hả mẹ?

- Cathy, mẹ mệt rồi – mẹ đáp và thả mình xuống một chiếc ghế gần chỗ mẹ đứng nhất – Mẹ có quá nhiều việc phải làm, có quá nhiều vấn đề pháp lý. Sớm muộn gì thì con sẽ biết mọi chuyện, mẹ sẽ giải thích. Mẹ thề sẽ nói hết sự thật, nhưng giờ hãy để mẹ thở nào.

Hai đứa em sinh đôi cuộn tròn trong lòng anh em tôi gần như đã ngủ, và dù sao chúng còn quá nhỏ để hiểu. Thậm chí đến tôi giờ đã mười hai tuổi và sắp trưởng thành cũng không thể hiểu hết tại sao trông mẹ lại không thực sự hạnh phúc khi lại được về nhà với cha mẹ ruột mà mẹ đã không được gặp trong mười lăm năm qua. Ông bà ngoại bí mật mà cho tới tận sau đám tang của bố chúng tôi mới được nghe nói đến. Hôm nay chúng tôi mới được nghe nói về hai người bác đã chết vì tai nạn. Chuyện trở nên rõ ràng với tôi rằng bố mẹ tôi đã có một cuộc sống đầy đủ trước khi có chúng tôi, rằng sau đó chúng tôi không quan trọng lắm.

- Mẹ - Christopher bắt đầu nói – Ngôi nhà to đẹp của mẹ ở Virginia có vẻ hay đấy, nhưng chúng con thích ở đây. Bạn bè của chúng con ở đây, mọi người đều biết chúng con, yêu mến chúng con và con biết rằng con không muốn đi. Liệu mẹ có thể gặp luật sư của bố và hỏi ông ấy xem có thể giúp tìm ra cách nào để chúng ta có thể ở lại và giữ được ngôi nhà và đồ đạc của chúng ta không?

- Phải đấy mẹ ạ, hãy cho chúng con ở lại đây – tôi phụ họa.

Mẹ vội đứng lên và đi lại trong phòng. Mẹ khụy gối xuống trước mặt chúng tôi, mắt mẹ nhìn thẳng vào mắt chúng tôi.

- Giờ hãy nghe mẹ - mẹ ra lệnh, cầm tay anh trai tôi và tôi đặt lên ngực mình – Mẹ đã nghĩ là làm cách nào để chúng ta có thể tiếp tục ở lại đây nhưng chẳng có cách nào, chẳng có cách nào cả, bởi vì chúng ta không có tiền để thanh toán các hóa đơn hàng tháng, và mẹ không có khả năng gì để kiếm một số tiền thích hợp đủ để nuôi sống các con và bản thân mẹ. Hãy nhìn mẹ - mẹ nói, giang rộng hai cánh tay, dường như bị thương tổn, đẹp đẽ và vô vọng – Các con có biết mẹ là gì không? Mẹ chỉ là một món đồ trang trí đẹp đẽ và vô dụng luôn tin mình phải có một người đàn ông để chăm sóc mình. Mẹ không biết phải làm bất cứ công việc gì như thế nào. Thậm chí mẹ không biết đánh máy. Mẹ không giỏi làm tính. Mẹ chỉ có thể thuê được những đường thuê đẹp theo các mẫu thuê và đan, nhưng công việc đó chẳng kiếm được tiền. Các con không thể sống mà không có tiền. Không phải tình yêu khiến thế giới chao đảo, mà đó là tiền. Ông ngoại các con có nhiều tiền hơn là ông biết phải làm gì với nó. Ông chỉ có duy nhất một người thừa kế, đó là mẹ. Ông từng quan tâm tới mẹ nhiều hơn các anh mẹ, do vậy

chẳng khó khăn gì để dành lại được tình cảm của ông. Rồi ông sẽ bảo luật sư ghi tên mẹ vào di chúc và mẹ sẽ được thừa kế mọi thứ. Ông đã sáu mươi tuổi và đang chết dần vì bệnh tim. Từ những điều bà ngoại viết trong bức thư riêng mà ông ngoại không biết, ông các con không thể sống lâu hơn hai hoặc ba tháng nữa. Điều đó sẽ cho mẹ nhiều thời gian để khiến ông thương yêu mẹ như trước đây. Và khi ông chết, toàn bộ gia tài của ông sẽ là của mẹ. Là của mẹ. Là của chúng ta. Chúng ta sẽ thoát khỏi những nỗi lo lắng về tiền bạc. Chúng ta sẽ tự do tới bất cứ nơi nào chúng ta muốn. Tự do làm bất cứ điều gì chúng ta thích. Thoải mái du lịch, thoải mái mua sắm những gì trái tim ta mong muốn, bất cứ thứ gì ta thích. Mẹ không nói về chuyện một, hai triệu đô la mà rất nhiều, rất nhiều triệu, có lẽ tới cả hàng tỷ. Những ai có đến từng ấy tiền thậm chí không biết giá trị tài sản thực của họ, vì nó được đầu tư chỗ này, chỗ nọ và họ sở hữu thứ này, thứ khác, kể cả ngân hàng, các hãng máy bay, các khách sạn, các dãy cửa hàng, các hãng tàu biển.Ồ, các con không nhận biết cái để chế mà ông ngoại các con kiểm soát, thậm chí cả bây giờ khi ông sắp trút những hơi thở cuối cùng. Ông là một thiên tài trong việc kiếm tiền. Mọi thứ ông chạm vào đều biến thành vàng.

Cặp mắt xanh của mẹ ngời lên. Mặt trời chiếu qua cửa trước, tạo những dải sáng lấp lánh trên tóc mẹ. Xem ra mẹ đã giàu có vượt quá mọi thứ rồi. Mẹ ơi, làm thế nào mà chuyện này lại xảy đến ngay sau khi bố qua đời?

- Christopher, Cathy, các con đang nghe, đang vận dụng trí tưởng tượng của mình đây chứ? Các con có nhận ra rằng có thể làm gì với một khoản tiền vô cùng lớn chứ? Thế giới này và tất cả mọi thứ đều là của các con. Các con sẽ có quyền lực, ảnh hưởng và kính trọng. Hãy tin mẹ. Sớm muộn gì mẹ sẽ giành lại được trái tim ông ngoại. Ông sẽ ngó ngang đến mẹ và sẽ nhận ra ngay rằng đã lãng phí mười lăm năm cho sự chia lìa đó. Ông đã già, ốm yếu và luôn phải ở tầng một trong một căn phòng nhỏ cạnh thư viện. Ông có các y tá chăm sóc cả ngày lẫn đêm, và những người phục vụ ngay gần kề. Nhưng chỉ có những người ruột thịt mới có ý nghĩa và mẹ là tất cả những gì còn lại của ông, chỉ có mẹ thôi. Thậm chí những người y tá cũng không thấy cần phải lên gác vì họ có phòng tắm riêng. Vào một đêm, mẹ sẽ sắp xếp cho ông gặp bốn đứa cháu ngoại của mình và rồi mẹ sẽ đưa các con xuống gác, vào phòng ông và ông sẽ thích thú và vui vẻ bởi điều ông thấy, bốn đứa trẻ xinh đẹp và hoàn hảo, ông sẽ phải yêu các con, từng đứa và tất cả các con. Hãy tin mẹ, việc đó sẽ diễn ra theo cách mẹ nói. Mẹ hứa rằng bất cứ việc gì ông yêu cầu mẹ làm, mẹ sẽ làm. Trong cuộc đời mẹ, trong tất cả những gì thân thương và quý giá mà mẹ nắm giữ, những đứa con được tạo thành từ tình yêu giữa mẹ với bố các con, các con có thể tin mẹ sẽ sớm trở thành người thừa kế một gia sản không thể tin nổi và qua mẹ, mọi giấc mơ của các con sẽ trở thành sự thật.

Miệng tôi há rộng, tôi bị khuất phục bởi khát vọng của mẹ. Tôi liếc nhìn Christopher và thấy anh ấy đang nhìn mẹ chăm chăm với vẻ ngờ vực. Cả hai đứa em sinh đôi đều ngủ. Chúng chẳng nghe thấy một câu nào cả.

Chúng tôi sắp sống trong một ngôi nhà to và giàu như một cung điện.

Trong cung điện rộng lớn đó, nơi những người phục vụ đứng chờ ngay gần kề, chúng tôi sẽ được giới thiệu với vua Midas, người sẽ sớm qua đời và rồi chúng tôi sẽ có tất cả tiền bạc, để đặt thế giới xuống dưới chân mình. Chúng tôi đang bước vào một sự giàu có ngoài sức tưởng tượng. Tôi sẽ giống như một nàng công chúa.

Nhưng tại sao tôi vẫn không thực sự cảm thấy hạnh phúc?

- Cathy – Christopher nói, phô cho tôi một nụ cười rộng hạnh phúc – Em có thể là một diễn viên múa ba lê. Anh không nghĩ tiền bạc có thể mua được tài năng, cũng không biến một kẻ ăn chơi thành

một bác sĩ giỏi được. Nhưng cho tới lúc chúng ta phải lịch thiệp và nghiêm túc, liệu chúng ta sẽ có một cuộc khiêu vũ được không?

Tôi không thể mang theo chiếc hộp nhạc bằng bạc bên trong có vũ nữ ba lê màu hồng được. Chiếc hộp nhạc đó đắt tiền và được liệt vào danh sách những đồ có giá trị để "họ" mang đi.

Tôi không thể lấy những chiếc hộp đựng búp bê từ trên tường xuống hay giấu những con búp bê nhỏ đi. Tôi không thể mang theo bất cứ thứ gì bố tặng cho tôi trừ một chiếc nhẫn nhỏ dát một viên đá ít giá trị hình trái tim mà tôi đeo trên tay.

Vì như Christopher đã nói, sau khi chúng tôi giàu có, cuộc đời chúng tôi sẽ là một buổi khiêu vũ lớn, một bữa tiệc dài, rất dài. Đó là cách mà những người giàu sống, một cuộc sống hạnh phúc sau khi họ có tiền và lập ra các chương trình vui chơi.

Vui chơi, tiệc tùng, sự giàu có không thể tin được, một ngôi nhà to như cung điện vbz người phục vụ sống trên một gara có thể chứa ít nhất chín hoặc mười chiếc xe hơi đắt tiền. Ai có thể đoán được mẹ tôi xuất thân từ một gia đình như vậy? Tại sao bố lại tranh luận với mẹ nhiều lần về việc tiêu tiền hoang phí như vậy, khi trước đó mẹ có thể viết nhiều bức thư gửi về nhà và làm một việc cầu xin hơi động đến lòng tự trọng?

Tôi chậm chậm đi vào phòng mình, đứng trước chiếc hộp nhạc có cô vũ nữ ba lê đứng ở tư thế lượn khi mở nắp hộp và cô ta có thể ngắm mình trong chiếc gương phản chiếu. Và tôi nghe tiếng nhạc thánh thót "Xoay tròn, nàng vũ nữ hãy xoay tròn"

Tôi có thể ăn trộm nó nếu tôi có một chỗ để giấu.

Tạm biệt căn phòng màu hồng và trắng với những bức tường xanh bạc hà. Tạm biệt chiếc giường nhỏ có chỗ chìa ra kiểu Thụy sĩ đã từng chứng kiến tôi bị ốm vì quai bị, bệnh sởi và thủy đậu.

Tạm biệt bố một lần nữa vì khi tôi đi, tôi không thể hình dung ra cảnh bố ngồi bên giường tôi, nắm tay tôi, và tôi sẽ không thấy bố từ phòng tắm bước ra mang theo một ly nước. Bố ơi, con thực sự không muốn đi lắm đâu. Con thích ở lại hơn và giữ những hồi ức về bố thật sâu và thật gần!

- Cathy! – mẹ đứng ở cửa gọi – Đừng đứng đó và khóc. Một căn phòng chỉ là một căn phòng. Con sẽ sống trong rất nhiều căn phòng trước khi con chết, do đó hãy nhanh lên. Hãy đóng gói đồ của con và của các em vào, trong khi mẹ đóng gói đồ đặc của mẹ.

Trước khi tôi chết, tôi sẽ sống trong hàng nghìn căn phòng hoặc nhiều hơn, một giọng nói nhỏ thì thầm những lời này bên tai tôi...và tôi đã tin

PHẦN 02 : ĐƯỜNG TỚI SỰ GIÀU CÓ

Trong khi mẹ xếp đồ, tôi và Christopher xếp quần áo vào hai chiếc vali cùng với mấy món đồ chơi. Trong ánh sáng mờ mờ còn sót lại của buổi tối, một chiếc taxi đưa chúng tôi ra sân ga. Chúng tôi ra đi một cách vội vã, chẳng nói lời chia tay thậm chí với một số người bạn, và điều này thật đau đớn. Tôi không biết vì sao lại phải như thế nhưng mẹ khẳng khẳng muốn vậy. Những chiếc xe đạp của chúng tôi bị bỏ lại trong gara cùng với những thứ khác quá cồng kềnh để có thể mang theo.

Con tàu nặng nề xuyên qua màn đêm đầy sao, tiến tới vùng núi non xa xôi của Virginia. Chúng tôi đi qua rất nhiều thị trấn và làng mạc đang ngủ yên, qua những ngôi nhà trang trại rải rác nơi những ánh sáng vàng hình chữ nhật chỉ chứng tỏ là ở đó có những ngôi nhà. Anh trai tôi và tôi không muốn ngủ để bị lỡ mất bất cứ thứ gì và chúng tôi có rất nhiều chuyện để nói. Hầu như chúng tôi chỉ suy đoán về ngôi nhà lớn và giàu có, nơi chúng tôi sẽ sống trong sự huy hoàng, ăn trong những chiếc đĩa vàng và có những người quản gia mặc chế phục phục vụ. Và tôi cho rằng mình sẽ có một người phục vụ riêng để gấp quần áo, tắm cho tôi, chải đầu cho tôi và nhảy dựng lên mỗi khi tôi ra lệnh. Nhưng tôi sẽ không nghiêm khắc với cô ta. Tôi sẽ ngọt ngào, biết điều, kiêu tốt bụng của cô giáo mà mọi người đều mong, trừ khi cô ta làm vỡ món đồ chơi tôi thực sự nâng niu. Nhưng tôi cũng sẽ nổi cơn thịnh nộ và ném một vài thứ tôi không thích đi.

Ngoái lại nhìn màn đêm mà con tàu bỏ lại phía sau, tôi nhận ra rằng đây là một đêm mà tôi bắt đầu trưởng thành và khôn ngoan. Để đạt được mọi thứ, bạn phải mất một cái gì đó, do đó có lẽ tôi nên quen với chuyện này.

Trong khi anh trai tôi và tôi ngồi đoán xem chúng tôi sẽ tiêu tiền như thế nào khi có thì một nhân viên đầu hói bước vào khoang tàu nhỏ của chúng tôi và nhìn mẹ từ đầu đến chân một cách ngưỡng mộ trước khi nhẹ nhàng nói:

- Bà Patterson, trong mười lăm phút nữa chúng ta sẽ tới ga đỗ của bà.

Tôi không biết tại sao ông ta lại gọi mẹ là "bà Patterson". Tôi nhìn Christopher dò hỏi, anh ấy cũng đang bối rối về chuyện này.

Bị đánh thức đột ngột, dường như bối rối và không định hướng được, mắt mẹ mở to hoảng hốt. Mẹ hét nhìn người phục vụ đang đứng gần mẹ rồi nhìn sang Christopher và tôi, rồi nhìn một cách tuyệt vọng xuống hai đứa trẻ song sinh đang ngủ. Mẹ suýt rơi nước mắt và lập tức rút khăn giấy ra duyên dáng chấm mắt. Rồi mẹ thở dài nặng nề, chất chứa nỗi buồn khiến tim tôi bắt đầu đập mạnh một cách sợ hãi.

- Vâng, xin cảm ơn – mẹ nói với nhân viên đường sắt vẫn đang nhìn mẹ một cách ngưỡng mộ - Ông đừng lo, chúng tôi đã sẵn sàng xuống tàu.

- Thừa bà – Nhân viên đường sắt nói, tỏ ra rất lo lắng khi liếc nhìn đồng hồ bỏ túi của ông ta – Giờ mới có ba giờ sáng. Sẽ có người đợi bà ở đó chứ? – Ông ta chuyển cái nhìn lo lắng sang tôi rồi tới hai đứa em sinh đôi đang ngủ.

- Được thôi mà – mẹ cam đoan.

- Thừa bà, ngoài trời tối lắm.

- Chúng tôi có thể tìm được đường về nhà trong khi nhắm mắt.

Ông nhân viên đường sắt đáng bậc cha chú này dường như không hài lòng với câu trả lời này.

- Thừa bà – ông nói – Chỉ còn một giờ nữa là tới Charlottesville. Chúng tôi đang để bà và các con bà xuống một nơi đồng không mông quạnh. Chẳng có một ngôi nhà nào gần đây cả.

Để tránh bất cứ câu hỏi nào thêm nữa, mẹ trả lời bằng vẻ ngạo mạn nhất mà mình có.

- Có người đón chúng tôi.

Thật buồn cười ở chỗ sao mẹ có thể tạo được một vẻ ngạo mạn đến nhường vậy, cũng như vứt bỏ nó đi rất nhanh.

Chúng tôi tới một ga xép ở một nơi đồng không mông quạnh và rời tàu. Chẳng có ai ở đó để đón chúng tôi cả.

Trời tối đen như mực khi chúng tôi bước xuống tàu và như ông nhân viên đường sắt đã nói, chẳng nhìn thấy một ngôi nhà nào gần đây cả. Cô quạnh trong đêm tối, cách xa cuộc sống văn minh, chúng tôi

đứng đó vẫy tay tạm biệt ông nhân viên đường sắt đang đứng trên bậc toa tàu vẫy tay đáp lại. Về mặt ông ta cho thấy ông ta chẳng sung sướng gì khi phải rời "bà Patterson" và bảy đoàn bốn đứa con nhỏ của bà đang chờ người đi xe đến đón. Tôi nhìn quanh và chẳng thấy gì khác ngoài một mái tôn rỉ ngòen được đỡ bằng bốn chiếc cột gỗ và một chiếc ghế băng đang lung lay. Đây là ga xép của chúng tôi. Chúng tôi không ngồi xuống chiếc ghế băng đó mà chỉ đứng và nhìn cho tới khi con tàu mất hút trong màn đêm, nghe thấy một tiếng còi thê lương vọng lại như thể chúc chúng tôi may mắn. Chúng tôi bị bao bọc bởi những cánh đồng và bãi cỏ. Từ những cánh rừng sâu thẳm phía sau ga xép, có một tiếng động lạ lùng cất lên. Tôi nhảy dựng lên và quay lại xem xem đó là cái gì khiến Christopher bật cười:

- Đó chỉ là một con cú thôi, em nghĩ đó là một con ma ư?

- Giờ chẳng có gì trong những thứ đó cả - Mẹ cao giọng nói – Và các con không cần phải thì thào. Chẳng có ai khác ở đây cả. Đây là khu vực trang trại, hầu như chỉ có bò sữa. Hãy nhìn quanh đi. Ngắm những cánh đồng lúa mì, yến mạch và cũng có cả lúa mạch nữa. Những người nông dân quanh đây cung cấp những sản vật tươi ngon cho những người giàu có sống ở khu vực trên đồi. Đồi núi thấp trùng, trông giống như một tấm mền bông được làm từ những miếng vá với những thân cây nhô lên phía trên và bên dưới ngăn cách chúng thành những khu vực riêng biệt. Tôi gọi chúng là lính gác đêm nhưng mẹ nói với chúng tôi là có rất nhiều cây được trồng thành hàng để chắn gió và giữ lại những khối tuyết nặng. Những lời này khiến Christopher rất phấn khích. Anh ấy yêu thích tất cả các môn thể thao mùa đông và không nghĩ một bang miền Nam như Virginia lại có tuyết.

- Ô, phải, ở đây có tuyết – mẹ nói – Con có thể cá là có tuyết được. Chúng ta đang ở dưới chân dãy núi "Đỉnh núi xanh" và ở đây trời trở nên rất lạnh, lạnh như ở Gladstone. Nhưng mùa hè thì ban ngày trời lại ấm. Ban đêm luôn lạnh đủ để phải đắp một tấm chăn. Giờ nếu mặt trời xuất hiện, các con sẽ ngắm thích mắt cảnh đồng quê tuyết đẹp, đẹp như bất cứ nơi nào trên thế giới. Dù sao chúng ta phải nhanh lên. Đó là một quãng đường dài, rất dài để tới nhà, và chúng ta phải tới đó trước khi mặt trời mọc, trước khi những người phục vụ thức dậy.

Thật lạ lùng!

- Tại sao? – tôi hỏi – tại sao ông nhân viên đường sắt gọi mẹ là "bà Patterson"?

- Cathy, giờ mẹ không có thời gian để giải thích với con. Chúng ta phải đi nhanh lên – mẹ cúi xuống nhắc hai chiếc va li nặng nhất và nói bằng giọng quả quyết rằng chúng tôi phải đi tới chỗ mẹ dẫn đến. Anh Christopher và tôi buộc phải bế hai đứa em sinh đôi đang ngủ.

- Mẹ ơi – tôi kêu lên khi chúng tôi đi được vài bước – Ông đó quên không đưa cho chúng ta hai chiếc va li của mẹ.

- Được rồi, Cathy – mẹ thở hắt ra nói, như thể hai chiếc vali mẹ đang xách đủ khiến mẹ trĩu tay – Mẹ đã đề nghị ông ta mang chúng tới Charlottesville và để chúng vào một tủ khóa cho mẹ tới lấy vào sáng mai.

- Tại sao mẹ lại phải làm như vậy? – Christopher hỏi bằng một giọng căng thẳng.

- Được rồi, vì một điều, mẹ không thể mang được bốn chiếc vali, đúng không? Và vì một điều nữa, mẹ muốn có cơ hội để nói chuyện với ông ngoại trước khi ông biết về các con. Và dường như không hợp lý nếu mẹ về nhà vào lúc nửa đêm sau mười lăm năm trời xa cách, đúng không? Tôi thấy điều đó có vẻ hợp lý vì chúng tôi đã làm tất cả những gì có thể làm vì hai đứa em sinh đôi không chịu đi bộ. Chúng tôi lên đường, leo đèo đi theo sau mẹ, trên mặt đất gồ ghề, men theo những con đường mòn len lỏi giữa những tảng đá và bụi cây cào vào quần áo chúng tôi. Chúng tôi đi bộ một quãng đường dài, rất dài. Christopher và tôi bắt đầu mệt mỏi, cáu kỉnh, khi hai đứa em sinh đôi càng

lúc càng nặng hơn và cánh tay chúng tôi mỗi dừ. Đây là một cuộc phiêu lưu mà ngay từ đầu đã chán ngắt. Chúng tôi kêu ca, chúng tôi mè nheo, chúng tôi lê từng bước, muốn ngồi xuống và nghỉ ngơi. Chúng tôi muốn được ở Gladstone, trong chiếc giường của mình, với những thứ của mình, hơn là ở đây, hơn là ngôi nhà lớn đó với những người giúp việc và ông bà ngoại mà chúng tôi chưa từng gặp.

- Đánh thức hai em dậy – Mẹ trở nên thiếu kiên nhẫn với những lời kêu ca phàn nàn của chúng tôi – Đặt chúng xuống và bắt chúng tự đi, dù chúng có muốn hay không – rồi mẹ lẩm bẩm điều gì đó được chiếc áo jacket kéo cao của mẹ che đi nhưng vẫn lọt vào đôi tai thính của tôi "Lạy trời, chúng nên biến đi khi chúng có thể".

Một cơn rùng mình chạy dọc sống lưng tôi. Tôi liếc nhìn anh trai mình xem anh ấy có nghe thấy không vì anh ấy quay nhìn tôi. Anh ấy mỉm cười. Tôi cũng mỉm cười đáp lại.

Ngày mai, khi mẹ tới vào thời điểm thích hợp trên một chiếc taxi, mẹ sẽ chạy tới chỗ ông ngoại ốm yếu và sẽ mỉm cười, trò chuyện và rồi ông sẽ bị lôi cuốn và bị thuyết phục. Chỉ cần nhìn khuôn mặt đáng yêu của mẹ, chỉ cần một lời nói từ giọng nói ngọt ngào của mẹ là ông sẽ giang rộng cánh tay và tha thứ cho điều mẹ đã làm khiến mẹ là "tội lỗi ngọt ngào".

Từ những gì mẹ nói với chúng tôi, thì ông ngoại là một ông già khó tính vì cái tuổi sáu mươi sáu dường như là một độ tuổi không thể tin được đối với tôi. Và một người đàn ông đang kề cận cái chết không thể giữ mãi mối ác cảm đối với đứa con duy nhất còn lại, đứa con gái mà ông đã từng yêu thương rất nhiều. Ông sẽ phải tha thứ cho mẹ, để có thể bước xuống mồ một cách thanh thản và hạnh phúc, và biết rằng mình đã làm được một điều đúng. Rồi khi mẹ đã thuyết phục được ông, mẹ sẽ đưa chúng tôi đến phòng ông và chúng tôi sẽ tỏ ra xinh đẹp nhất, hành động ngoan ngoãn nhất và ông sẽ nhận ngay ra rằng chúng tôi không xấu xí, không tồi tệ và không ai, không một người nào có trái tim lại có thể không yêu hai đứa em sinh đôi được. Tại sao lại vậy, khi mọi người trong các cửa hàng đều dừng lại để ngắm hai đứa em sinh đôi và khen mẹ tôi có hai đứa con đẹp dễ đến vậy. Hãy đợi đến lúc ông biết Christopher thông minh đến nhường nào. Một học sinh loại một. Và điều đáng kể hơn là anh ấy không phải học theo cách tôi đã học. Mọi thứ đối với anh ấy thật dễ dàng. Anh ấy chỉ cần liếc qua một trang sách một hoặc hai lần là tất cả các thông tin đã được ghi vào trong óc và anh ấy không bao giờ quên. Ôi, tôi mới ghen tị với anh ấy về khả năng này làm sao!

Tôi cũng có một khả năng, nó không sáng láng như khả năng của Christopher. Đó là cách tôi hìn một thứ lấp lánh thành ra thứ mờ xỉn. Chúng tôi chỉ có một ít thông tin về ông ngoại chưa từng gặp đó. Nhưng ghép các thông tin vụn vặt đó lại với nhau, tôi có một ý nghĩ rằng ông là loại người không dễ dàng tha thứ, không chỉ khi ông có thể chối bỏ đứa con gái mà ông rất yêu thương trong mười lăm năm trời. Nhưng liệu ông có thể cứng rắn tới mức từ chối tất cả những sự dịu dàng ngon ngọt của mẹ không? Tôi nghi ngờ về điều đó. Tôi đã nhìn thấy và đã nghe thấy mẹ nói chuyện với bố về chuyện tiền nong. Bố luôn là người chịu thua và bị thuyết phục làm theo ý mẹ. Chỉ một nụ hôn, chỉ một vòng tay và sự chăm sóc dịu dàng là bố sẽ dịu đi, mỉm cười, đồng ý và dù sao, bằng cách này hay cách khác, bố mẹ cũng cố gắng trả những món đắt tiền mà mẹ đã mua.

- Cathy – Christopher nói – hãy bỏ vẻ lo lắng khỏi khuôn mặt em đi. Nếu Chúa trời không định để cho con người ta già, ốm yếu và cuối cùng là chết, thì Người sẽ không thể tiếp tục để cho a người khác sinh con được.

Tôi cảm thấy anh Christopher đang chăm chú nhìn như thể đọc được những suy nghĩ của tôi nên tôi đỏ mặt. Anh ấy toét miệng cười vui vẻ. Anh ấy luôn là người lạc quan ngớ ngẩn, chẳng bao giờ u sầu, ngờ vực hay ủ rũ giống như tôi.

Chúng tôi làm theo lời mẹ và đánh thức hai đứa em sinh đôi. Chúng tôi đặt chúng xuống và bảo chúng

phải cố đi bộ thôi dù mệt hay không. Chúng tôi kéo chúng đi trong khi chúng rên rỉ, kêu ca, chống lại bằng những tiếng khóc sụt sịt.

- Không đi tới nơi chúng ta đang tới đâu – Carrie giàn giụa nước mắt, nức nở nói.

Cory chỉ khóc lóc.

- Không thích đi trong rừng khi trời tối! – Carrie kêu lên, cố giằng bàn tay bé nhỏ của nó khỏi tay tôi – Em về nhà đây. Để em đi, chị Cathy, để em đi!

Cory khóc to hơn.

Tôi muốn bế Carrie tiếp nhưng cánh tay tôi mỏi dừ. Rồi Christopher thả tay Cory ra và chạy tới giúp mẹ lúc này đang xách hai chiếc vali, do vậy tôi phải kéo hai đứa em không muốn đi trong đêm tối.

Trời lạnh và buốt khủng khiếp. Dù mẹ gọi đây là vùng đồi thì những bóng mờ, cao vút phía xa đối với tôi giống như những ngọn núi. Tôi nhìn lên bầu trời. Đối với tôi bầu trời giống như một mái vòm bằng nhung màu xanh thẫm, lấp lánh những bông hoa tuyết thay vì những ngôi sao, hay chúng có phải là những giọt nước mắt băng giá mà tôi sẽ phải khóc trong tương lai? Tại sao chúng như thể đang nhìn xuống tôi với vẻ nuối tiếc, khiến tôi cảm thấy mình thật vô nghĩa, bị lấn át, hoàn toàn chẳng đáng kể gì? Bầu trời thật rộng lớn, thật đẹp đẽ và nó khiến tôi có một cảm giác lạ lùng về sự đe dọa. Tôi biết rằng nếu ở trong tình cảnh khác, tôi có thể yêu một vùng quê như thế này.

Cuối cùng chúng tôi tới một khu vực có những ngôi nhà lớn và đẹp nằm trên một sườn đồi dốc. Chúng tôi rón rén tiến tới ngôi nhà lớn nhất và to nhất trong các ngôi nhà đang chìm trong giấc ngủ này. Mẹ khẽ nói rằng ngôi nhà tổ tiên để lại có tên là lâu đài Foxworth và nó có từ hơn hai trăm năm rồi.

- Gần đây có một cái hồ nào để trượt tuyết và bơi được không, hả mẹ? – Christopher hỏi. Anh ấy có vẻ quan tâm thực sự tới khu sườn đồi – Đây không phải là vùng để trượt tuyết được...có quá nhiều cây và các tảng đá.

- Có – mẹ trả lời – có một chiếc hồ nhỏ cách đây một phần tư dặm – Và mẹ chỉ về hướng có chiếc hồ đó.

Chúng tôi đi vòng quanh ngôi nhà khổng lồ đó, toàn đi nhón chân, khi tới cửa sau, một bà già để chúng tôi vào. Chắc bà ta đang đứng đợi và đã nhìn thấy chúng tôi tới vì cửa đã được mở sẵn khi chúng tôi chưa kịp gõ. Giống như những tên trộm đêm, chúng tôi lặng lẽ lén vào bên trong. Bà ta không nói một lời nào chào đón chúng tôi. Tôi tự hỏi liệu có phải đây là một trong những người làm công không?

Ngay khi chúng tôi bước vào ngôi nhà tối đó, bà ta bèn đẩy chúng tôi lên một cầu thang phía sau hẹp và dốc, không cho phép chúng tôi dừng lại một giây để liếc nhìn quanh những căn phòng lớn thoáng hiện qua lối đi im lìm. Bà ta dẫn chúng tôi qua rất nhiều hành lang, đi ngang qua rất nhiều cánh cửa đang đóng và cuối cùng chúng tôi tới một căn phòng đầu hồi nơi bà ta mở cửa và chỉ cho chúng tôi vào. Đây là một sự giải thoát cho chuyến đi dài trong đêm của chúng tôi. Trong căn phòng ngủ đó có một ngọn đèn đang được bật. Những tấm màn xếp trang trí nặng nề che hai cửa sổ cao. Người phụ nữ mặc đồ xám quay lại nhìn chúng tôi khi bà ta đóng cánh cửa nặng nề mở ra hành lang và dựa người vào cửa.

Bà ta mở miệng nói và tôi thấy ngạc nhiên.

- Như cô đã nói, Corrine, các con của cô đẹp đấy.

Bà ta đã ban cho chúng tôi một lời khen đáng lẽ làm chúng tôi ấm lòng nhưng nó chỉ khiến tôi ớn lạnh. Giọng bà ta lạnh lùng và bất cần, như thể chúng tôi không có tai để nghe và không có đầu óc để hiểu sự bất mãn của bà ta, cho dù câu khen của bà ta. Và tôi đã đúng khi đoán như vậy. Những lời tiếp theo của bà ta đã chứng tỏ điều đó.

- Nhưng cô có chắc là chúng thông minh không? Chúng có bị một số bệnh không thể hiện ra ở vẻ

bên ngoài không?

- Không – Mẹ kêu lên, bực mình như tôi vậy – Các con con hoàn hảo như mẹ có thể thấy đó, cả về thể chất lẫn tinh thần – mẹ trừng trừng nhìn bà già mặc đồ xám trước khi ngồi xổm trên hai gót giày và bắt đầu cởi đồ cho Carrie lúc này đang đứng gà gât. Tôi quỳ xuống trước mặt Cory và cởi khuy chiếc jacket nhỏ màu xanh của nó trong lúc Christopher đặt một trong hai chiếc vali lên một chiếc giường ngủ lớn. Anh ấy mở vali ra và lấy ra hai bộ áo ngủ nhỏ màu vàng.

Khi giúp Cory cởi quần áo và mặc bộ đồ ngủ màu vàng của nó vào, tôi ngấm ngấm quan sát bà già to cao đó, người mà tôi đoán là bà ngoại của chúng tôi. Khi tôi nhìn bà, nhìn những vết nhăn và cầm xệ, tôi thấy bà không già như tôi thấy ban đầu. Mái tóc bà có màu xanh thép, được chải hất ra đằng sau kiểu đơn giản khiến mặt bà dường như dài dài thế nào đó và giống mặt mèo. Tại sao vậy, bạn thậm chí có thể thấy mỗi sợi tóc kéo căng da đầu của bà lên như những đồi núi bé nhỏ đáng ghét, và thậm chí khi tôi quan sát, tôi thấy một sợi tóc xoắn tự nhiên khỏi dây buộc tóc.

Bà có một cái mũi khoằm điều hâu, vai bà rộng và miệng bà như một vết dao chém cong và mỏng. Bộ váy của bà là vải Teffala xám với một chiếc ghim cài bằng kim cương ở đường viền cổ cao và đơn giản. Chẳng có nét gì ở bà là dịu dàng và mềm mại cả, thậm chí bộ ngực của bà cũng giống như hai ngọn đồi bằng bê tông vậy. Chẳng có gì để vui vẻ với bà, vì chúng tôi thường đùa với bố và mẹ.

Tôi không thích bà. Tôi muốn về nhà. Mối tôi run lên. Tôi muốn bố sống lại. Làm thế nào mà một phụ nữ như thế này lại có thể sinh ra một người đáng yêu và dịu dàng là mẹ tôi vậy. Mẹ được thừa hưởng sắc đẹp và sự vui vẻ từ ai vậy? Tôi run run và cố ngăn những giọt nước mắt đang dâng đầy trong mắt mình. Mẹ đã chuẩn bị tinh thần từ trước cho chúng tôi về một người ông tàn nhẫn, bất cần và không đáng yêu, nhưng việc bà ngoại tiếp đón chúng tôi thì lại là một sự ngạc nhiên thô bạo. Tôi nuốt nước mắt, sợ anh Christopher sẽ trông thấy và sẽ chế giễu tôi sau đó. Như để làm yên lòng tôi, mẹ đã mỉm cười ấm áp đi đặt Cory đã mặc quần áo ngủ vào một trong những chiếc giường lớn rồi đặt Carrie nằm cạnh. Trông chúng mới thật đáng yêu làm sao, giống như những con búp bê to má đỏ hồng hào. Mẹ cúi xuống hai đứa trẻ và hôn lên má chúng, bàn tay mẹ nhẹ nhàng vuốt những lọn tóc xoắn trên trán chúng rồi kéo chăn lên tận cằm cho chúng.

- Chúc ngủ ngon, các con thân yêu – mẹ thì thầm bằng một giọng đáng yêu mà chúng tôi biết rất rõ.

Hai đứa em không nghe thấy. Chúng đã ngủ rất say rồi.

Tuy nhiên đứng sừng sững ở đó như một cái cây mọc rễ, bà ngoại chắc chắn không hài lòng khi nhìn thấy hai đứa em sinh đôi ngủ trên giường rồi nhìn Christopher và tôi đang đứng sát cạnh nhau. Chúng tôi rất mệt mỏi. Cặp mắt xám của bà ánh lên vẻ không đồng tình rõ rệt. Bà nhìn một cách cau có, xoi mói mà dường như mẹ hiểu còn tôi thì không. Mặt mẹ đỏ bừng khi bà nói:

- Hai đứa con lớn của cô không thể ngủ cùng một giường được.

- Chúng chỉ là trẻ con – mẹ nổi nóng với một sự giận dữ bất thường – Mẹ ơi, mẹ chẳng thay đổi một chút nào ư? Mẹ vẫn có đầu óc ngờ vực một cách khó chịu ư? Christopher và Cathy còn ngây thơ lắm.

- Ngây thơ ư? – Bà hỏi lại, cái nhìn đầy ý nghĩa của bà sắc lạnh đến nỗi có thể cắt đứt được mạch máu người ta.

Tôi hết nhìn người này tới người kia, mắt tôi mở to. Tôi liếc nhìn anh trai tôi. Năm tháng dường như hoà tan trong anh ấy. Anh ấy đứng đó bơ vơ như một đứa trẻ chỉ sáu hoặc bảy tuổi, và cũng chẳng hiểu gì hơn tôi.

Một cơn giận dữ xuất hiện khiến mặt mẹ đỏ tía.

- Nếu mẹ nghĩ như vậy thì hãy cho chúng ở những căn phòng riêng và những chiếc giường riêng. Chúa biết là ngôi nhà này đủ chỗ cho chúng mà.

- Điều đó là không thể - bà nói bằng giọng băng giá – Chỉ căn phòng ngủ này là có phòng tắm liền kề và là nơi bố cô không nghe thấy tiếng chúng đi lại trên đầu hoặc dội nước nhà vệ sinh. Nếu tách riêng chúng ra và để chúng ở rải rác trên gác, ông ấy sẽ nghe thấy tiếng nói của chúng, hoặc tiếng ồn của chúng, hoặc những người khác sẽ nghe thấy. Tôi phải suy nghĩ nhiều lắm mới sắp xếp được thế này đó. Đây là căn phòng duy nhất an toàn.

Căn phòng an toàn ư? Chúng tôi sắp đi ngủ, tất cả chúng tôi, trong cùng một căn phòng ư? Trong một ngôi nhà lớn với khoảng hai mươi ba mươi hay bốn mươi phòng, chúng tôi sẽ ở trong mỗi một phòng ư? Thậm chí nếu vậy, giờ tôi đã suy nghĩ nhiều hơn, tôi không muốn ở riêng một phòng trong ngôi nhà khổng lồ này.

- Để hai đứa con gái nằm một giường và hai thằng con trai nằm giường kia – bà ra lệnh. Mẹ bé Cory lên và đặt nó vào chiếc giường kia, và từ đó trở đi, chúng tôi cứ nằm theo như vậy. Hai anh em trai ở chiếc giường gần phòng tắm, còn Carrie và tôi ngủ ở chiếc giường gần cửa sổ. Bà ngoại chuyển cái nhìn chăm chú khó chịu của mình sang tôi rồi Christopher.

- giờ hãy nghe đây – bà nói như một hạ sĩ quan đang huấn luyện binh lính – hai đứa lớn phải giữ cho hai đứa nhỏ trật tự, và hai đứa lớn phải chịu trách nhiệm nếu chúng vi phạm một trong những điều quy định ta đưa ra. Luôn nhớ điều này trong đầu: nếu ông các người biết các người đang ở đây, ông ấy sẽ ném tất cả các người qua cửa sổ mà các người chẳng được một xu nào, sau khi đã trừng trị nghiêm khắc các người vì tội đã chào đời. Và các người phải giữ căn phòng này sạch sẽ, gọn gàng, ngăn nắp và cả phòng tắm cũng vậy, phải giống như không có ai sống ở đây. Và các người phải giữ yên lặng, các người sẽ không được la hét, hoặc kêu to hoặc chạy xuống bên dưới. Đêm nay khi ta và mẹ các người rời khỏi căn phòng này, ta sẽ đóng và khoá cửa lại. Vì ta sẽ không để cho các người lang thang từ phòng này sang phòng khác và tới các khu vực khác của ngôi nhà được. Cho tới ngày ông ngoại các người chết, các người cứ ở đây, nhưng không thực sự tồn tại!

Ôi trời ơi! Mắt tôi loé lên nhìn mẹ. Đây không phải là sự thật. Bà nói dối, phải không? Bà nói thế chỉ để dọa chúng tôi. Tôi xích lại gần Christopher, thì người vào anh ấy lạnh cóng, run rẩy. Bà ngoại cau mày, và tôi lùi ra xa ngay. Tôi nhìn mẹ, nhưng mẹ đã quay lưng lại, đầu cúi xuống, vai mẹ chìm xuống và rung rung như thể mẹ đang khóc.

Một nỗi kinh hoàng chế ngự tôi và chắc chắn tôi sẽ kêu lên một điều gì đó nếu mẹ không quay người lại và ngồi xuống giường, giang tay cho tôi và Christopher. Chúng tôi chạy lại phía mẹ, được an ủi trong vòng tay của mẹ. Mẹ kéo chúng tôi lại gần, tay mẹ vuốt tóc và lưng chúng tôi rồi lùa tay vào những mái tóc rối bời vì gió của chúng tôi.

- Ôn thôi – mẹ thì thầm – hãy tin mẹ. Các con chỉ phải ở đây có một đêm thôi, và ông ngoại sẽ chào mừng các con tới nhà của ông mà các con sẽ được sử dụng như là nhà của các con vậy, tất cả khu nhà, mọi căn phòng và cả khu vườn nữa.

Rồi mẹ giận dữ nhìn bà ngoại sao mà khắc nghiệt và căm đoán vậy.

- Mẹ à, hãy có một chút thương xót và trắc ẩn đối với các con của con. Chúng cũng là máu mủ của mẹ mà, xin mẹ hãy nhớ điều đó. Chúng là những đứa trẻ ngoan, chúng cũng là những đứa trẻ bình thường và chúng cần có phòng để chơi đùa, chạy nhảy và gây âm ỉ. Mẹ muốn chúng nói thì thầm ư? Mẹ không phải khoá cửa phòng này, mẹ có thể khoá cửa ở đầu hành lang thôi. Tại sao chúng không thể có tất cả các căn phòng ở khu phía Bắc này để sử dụng như phòng riêng của chúng? Con biết mẹ chẳng để ý nhiều lắm đến khu vực nhà cũ này.

Bà ngoại lắc đầu một cách dứt khoát:

- Corrine, ở đây tôi là người quyết định chứ không phải cô. Cô có nghĩ tôi có thể đóng và khóa cánh cửa dẫn tới chỗ này mà những người phục vụ không nghi ngờ là tại sao phải làm như vậy? Mọi thứ phải để nguyên như cũ. Họ hiểu tại sao tôi lại khóa căn phòng đặc biệt này vì cầu thang dẫn lên tầng áp mái nằm ở đây và tôi không thích họ rình mò ở nơi không thuộc về họ. Vào sáng sớm, tôi sẽ mang sữa và thức ăn cho bọn trẻ, trước khi người đầu bếp và những người phục vụ vào bếp. Khu phía bắc này không bao giờ bị mọi người vào trừ vào ngày thứ sáu cuối tháng và khi đó nó phải được dọn sạch hoàn toàn. Vào những ngày này, bọn trẻ sẽ trốn lên gác cho tới khi những người giúp việc làm xong việc, và trước khi họ tới, tự tôi sẽ kiểm tra mọi thứ để xem bọn trẻ có để lại bằng chứng nào về sự truỵ lạc của chúng không!

Mẹ càng phản đối hơn:

- Không thể được! Chắc chắn chúng sẽ để lộ mình, để lại dấu vết. Mẹ ạ, hãy khóa cửa ở cuối hành lang.

Bà ngoại nghiêng chặt răng.

- Corrine, hãy cho tôi thời gian, với thời gian tôi có thể tìm ra một số lý do tại sao những người giúp việc không được vào nơi này, thậm chí chỉ để dọn dẹp. Nhưng tôi phải đi từng bước rất thận trọng và không gây ra sự ngờ vực của họ. Họ không thích tôi, họ sẽ chạy tới kể lể cho bố cô, hy vọng ông ta sẽ thưởng cho họ. Cô có thể thấy chứ? Việc đóng cửa khu vực này không được trùng hợp với lúc cô quay về, Corrine.

Mẹ gật đầu, nhượng bộ. Mẹ và bà ngoại sắp đặt các bước hành động khi Christopher và tôi càng lúc càng buồn ngủ. dường như đây là một ngày vô tận. Tôi rất muốn bò vào giường cạnh Carrie và thả mình xuống đó để có thể rơi vào sự quên lãng ngọt ngào, nơi những rắc rối không tồn tại.

Cuối cùng, khi tôi nghĩ bà không để mẹ nhận thấy Christopher và tôi mệt mỏi như thế nào thì chúng tôi được phép thay quần áo trong phòng tắm rồi trèo vào giường, sau một lúc lâu.

Mẹ bước tới bên tôi, vẽ mệt mỏi và lo lắng với đôi mắt u ám, và mẹ đặt đôi môi ấm áp lên trán tôi. Tôi thấy những giọt nước mắt lấp lánh ở khoé mắt mẹ và thuốc bôi mi mắt của mẹ khiến những giọt nước mắt thành những vệt đen. Tại sao mẹ lại khóc nữa nhỉ?

- Hãy ngủ đi – giọng mẹ khàn khàn – Đừng lo. Đừng chú ý tới điều các con đã nghe được. Ngay khi ông tha thứ cho mẹ, mà quên đi việc mẹ đã làm khiến ông không vui, ông sẽ giang rộng vòng tay và đón chào những đứa cháu của mình...những đứa cháu mà ông dường như không thể sống đủ lâu để gặp.

- Mẹ ơi – tôi cau mày, đầy khổ não – Tại sao mẹ vẫn khóc nhiều thế?

Với những cử chỉ đột ngột, mẹ lau những giọt nước mắt và cố mỉm cười:

- Cathy, mẹ sợ rằng mình phải mất nhiều hơn một ngày để giành lại tình cảm và sự chấp thuận của ông. Việc đó có thể mất vài ngày hoặc hơn.

- Hơn ư mẹ?

- Có thể, thậm chí có thể là một tuần, nhưng không lâu hơn, có lẽ ít hơn. Mẹ không biết chính xác là bao lâu...nhưng sẽ không lâu đâu. Con có thể chờ được mà – bàn tay mềm mại của mẹ vuốt tóc tôi – Cathy yêu dấu, bố con yêu con nhiều lắm, và mẹ cũng vậy – mẹ chuyển sang chỗ Christopher, hôn vào trán và vuốt tóc anh ấy, nhưng mẹ thì thầm những gì với anh ấy thì tôi không nghe được.

Ra tới cửa, mẹ quay lại nói:

- Hãy nghỉ ngơi một đêm ngon giấc và mẹ sẽ gặp các con vào sáng mai ngay khi có thể. Các con biết kế hoạch của mẹ rồi. Mẹ phải quay lại ga xép và bắt một chuyến tàu khác tới Charlottesville nơi hai chiếc vali của mẹ đang gửi ở đó. Và sáng mai mẹ sẽ bắt taxi quay lại đây và mẹ sẽ lên tới thăm

các con khi có thể.

Bà ngoại đẩy mẹ qua cửa một cách thô lỗ, mẹ oằn người quay lại nhìn chúng tôi qua vai, cặp mắt nhoe nước của mẹ cảm lạnh cầu khẩn trước khi mẹ nói:

- Các con ngoan nhé. Hãy cư xử thật tốt. Hãy tuân lệnh bà và các quy định của bà, và đừng bao giờ cho bà lý do để trừng phạt các con. Xin các con hãy làm như vậy và bảo hai em nghe lời, đừng để chúng khóc và nhớ mẹ quá nhiều. Hãy coi điều này như một trò chơi, có rất nhiều thứ thú vị. Hãy làm những gì các con có thể để cho chúng vui trước khi mẹ quay lại với những đồ chơi cho tất cả các con chơi. Ngày mai mẹ sẽ quay lại và mỗi giây phút mẹ đi, mẹ sẽ nghĩ tới các con, cầu nguyện cho các con và yêu thương các con.

Chúng tôi hứa là mình sẽ thật ngoan ngoãn, im lặng, sẽ nghe lời và tuân theo bất cứ quy tắc nào được ban ra như những thiên thần. Chúng tôi sẽ làm tốt những gì có thể cho hai đứa em sinh đôi và chúng tôi sẽ làm bất cứ việc gì, nói bất cứ điều gì để về lo lắng biến mất khỏi cặp mắt mẹ.

- Chúc mẹ ngủ ngon – Cả Christopher và tôi đứng ngập ngừng khi đôi bàn tay thô lỗ của bà đặt lên vai mẹ.

- Đừng lo cho chúng con, chúng con sẽ ổn thôi. Chúng con biết phải làm gì cho hai đứa em và cho chính mình vui vẻ. Chúng con không còn là những đứa trẻ nhỏ nữa – tất cả những lời này là do anh trai tôi nói.

- Các người sẽ gặp ta vào sáng sớm ngày mai – bà ngoại nói trước khi đẩy mẹ ra hành lang rồi đóng và khóa cửa lại.

Bị nhốt ở trong mới đáng sợ làm sao, và chỉ có mấy đứa trẻ con với nhau. Chuyện gì sẽ xảy ra nếu một đám cháy xảy ra. Đám cháy. Tôi luôn luôn nghĩ về một đám cháy và làm thế nào để thoát khỏi. Nếu chúng tôi bị nhốt ở trong này, không ai sẽ nghe được khi chúng tôi kêu cứu. Ai có thể nghe thấy tiếng chúng tôi trong căn phòng khuất nẻo, bị cầm vào ở tầng gác này nơi mà không ai được phép vào trừ thứ sáu cuối cùng của mỗi tháng?

Ồn trời đây chỉ là sự sắp xếp tạm thời, chỉ một đêm thôi. Và rồi, ngày mai mẹ sẽ giành được tình cảm của người cha đang hấp hối.

Và giờ chỉ còn lại chúng tôi. Bị nhốt trong căn phòng. Tất cả các ngọn đèn đã bị tắt. Xung quanh chúng tôi, bên dưới chúng tôi, ngôi nhà lớn này dường như là một con quỷ, giữ chúng tôi trong chiếc miệng có những chiếc răng nanh nhọn hoắt của nó. Nếu chúng tôi cử động, thì thậm, thở mạnh, chúng tôi sẽ bị nuốt chửng và bị nghiền nát.

Khi tôi nằm lên giường, điều tôi muốn là một giấc ngủ chứ không phải sự im lặng trải dài vô tận. Lần đầu tiên trong đời, tôi không chìm vào những giấc mơ khi đầu tôi chạm xuống gối. Christopher phá tan im lặng và chúng tôi bắt đầu thì thầm nói về tình hình của mình.

- Sẽ không tệ đến thế - anh ấy khẽ nói, mắt lơ đãng và lấp lánh trong bóng tối – bà ngoại đó...bà không thể ghê gớm như đã tỏ ra.

- Ý anh là không nghĩ bà là một người dịu dàng?

Anh ấy khúc khích cười:

- Phải, thế đấy, ngọt ngào...

- Bà to khủng khiếp, anh nghĩ là bà cao bao nhiêu?

- Chà, thật khó đoán. Có lẽ bà cao khoảng mét tám, nặng chừng chín mươi cân.

- Cao hai mét một, nặng hơn hai trăm cân.

- Cathy, điều em phải học là hãy thôi phóng đại đi. Đừng có con kiến thổi phồng thành con voi.

Giờ, hãy nhìn thẳng vào tình hình của chúng ta và nhận ra đây chỉ là một phòng trong một ngôi nhà lớn,

chẳng có gì đáng sợ cả. Cúng ta chỉ phải ở đây một đêm trước khi mẹ trở lại.

- Christopher, anh có nghe bà nói về một người chú không? Anh có hiểu bà muốn nói gì không?
- Không, nhưng anh cho là mẹ sẽ giải thích mọi chuyện. Nào, hãy ngủ đi và hãy nói lời cầu nguyện. Cu Chúa giúp mẹ duyên dáng nhất và sẽ chiến thắng, "và lạy Chúa, xin đừng để ông ngoại đáng ghét và ghê gớm như bà ngoại".

Rồi một mõi và chìm trong nhiều cảm xúc, tôi trèo lên giường, ôm Carrie sát vào ngực mình và rồi như mong muốn, tôi chìm vào những giấc mơ.

PHẦN 03 : NGÔI NHÀ CỦA BÀ NGOẠI

Mặt trời ló lên mờ mờ sau tấm rèm cửa nặng che phủ mà chúng tôi không được phép kéo ra. Christopher ngồi dậy đầu tiên, gấp dài, giang chân tay, toét miệng cười với tôi.

- Chào đầu bù tóc rối – anh ấy chào tôi. Tóc anh ấy cũng rối bù như tóc tôi, thậm chí còn rối hơn.

Tôi không biết tại sao Chúa lại chọn ban cho anh ấy và Cory mái tóc xoăn đến vậy, trong khi Người chỉ cho tôi và Carrie mái tóc lượn sóng mà thôi. Và như tất cả các cậu bé có mái tóc giống vậy, anh ấy cố sức để chải những lọn tóc xoăn đó, trong khi tôi ngồi và hy vọng những lọn tóc đó sẽ chuyển từ đầu anh sang đầu tôi.

Tôi ngồi dậy và nhìn quanh xem căn phòng thế nào. Căn phòng thì rất rộng nhưng với hai chiếc giường đôi to, một tủ commốt to đùng, một tủ quần áo to, hai chiếc ghế bọc và một bàn trang điểm đặt ở khoảng giữa hai cửa sổ trước, cộng thêm một chiếc bàn và bốn chiếc ghế, thì căn phòng dường như lại nhỏ đi. Thật lộn xộn. Giữa hai chiếc giường có đặt một cái bàn nhỏ với một ngọn đèn. Cùng với bốn ngọn đèn trong căn phòng. Phía dưới tất cả các đồ gỗ sẫm màu là một chiếc thảm đỏ có viền tua vàng. Đã có thời hần nó phải đẹp lắm nhưng giờ thì nó đã cũ và sờn. Tường được dán giấy màu kem với những hoạ tiết nổi màu trắng. Những tấm ga trải giường có màu vàng được làm bằng loại vải dày nặng giống như satanh độn hai lớp. Có ba bức tranh treo tường. Ôi trời, chúng làm ta khó thở. Những con quỷ kỳ quái đang truy đuổi những con người khoả thân trong những hang động lớn dưới lòng đất với màu chính là đỏ. Những con quỷ nực cười đó ngẫu nhiên những con người đáng thương khác. Thậm chí chân họ còn bị mắc đang thò ra lủng lẳng từ những cái miệng chảy dãi đầy những chiếc răng nanh dài sắc nhọn và trắng nhợt.

- Giờ em đang nhìn cảnh địa ngục, như một số người có thể thấy – ông anh "biết tuốt" cho tôi biết – Cá một ăn mười là bà ngoại thiên thần của chúng ta đã cho treo những bản sao của chính mình ở đây để cho biết cái gì đang chờ nếu chúng ta dám không tuân lệnh. Đối với anh, chúng giống như một tác phẩm của Goya.

Anh trai tôi biết mọi thứ. Ngoài việc trở thành một bác sĩ, anh ấy còn muốn thành một hoạ sĩ. Anh ấy đặc biệt giỏi về vẽ, sử dụng màu nước, sơn dầu và nhiều thứ khác. Anh ấy giỏi ở hầu hết mọi việc trừ

việc chú ý đến bản thân và chờ đợi.

Ngay khi tôi vừa làm một cử chỉ chuẩn bị ra khỏi giường và vào nhà tắm thì Christopher đã nhảy ra khỏi giường và nhanh chân hơn tôi. Tại sao tôi và Carrie lại ở xa nhà tắm vậy? Tôi ngồi trên mép giường sốt ruột, đập đập hai chân và chờ anh ấy đi ra.

Với rất nhiều cử động nhỏ không ngừng, Carrie và Cory đập đập chân tay thức dậy cùng một lúc. Chúng ngồi dậy và ngáp như là những hình ảnh phản chiếu qua gương, dụi mắt và ngái ngủ nhìn quanh. Rồi Carrie tuyên bố bằng giọng khẳng định:

- Em không thích nơi này.

Chẳng có gì đáng ngạc nhiên cả. Carrie là đứa bẩm sinh đã có quan điểm rõ ràng. Thậm chí trước khi nó biết nói và nó biết nói từ lúc chín tháng tuổi, nó đã biết mình thích gì và ghét gì. Đối với Carrie, chẳng hề có con đường trung lập, hoặc là trên trời, hoặc là dưới đất. Nó có giọng nói dễ thương nhất khi vui vẻ, nghe như tiếng một chú chim non dịu dàng chiêm chiếp hạnh phúc mỗi buổi sáng. Điều phiền toái là nó lại chiêm chiếp cả ngày trừ lúc ngủ. Carrie nói chuyện với búp bê, các tách uống trà, gấu bông Teddy và các con vật khác. Bất cứ thứ gì ngồi im và không nói lại là nó trò chuyện. Sau một lúc khi không nghe thấy cuộc nói chuyện liên miên của nó, tôi lật nó lại và để nghe tiếng nói của nó tiếp tục cất lên.

Cory thì lại khác hoàn toàn. Trong khi Carrie cứ nói thì nó chỉ ngồi và kiên nhẫn lắng nghe. Tôi nhớ bác Simpson đã nói Cory là "một dòng nước yên tĩnh chảy ngầm bên dưới". Tôi vẫn chưa hiểu bác ấy muốn nói gì trừ việc những người trầm tính thường biểu hiện ra bên ngoài một vẻ bí ẩn khiến người khác tự hỏi thực sự họ là như thế nào bên dưới vẻ bề ngoài ấy.

- Chị Cathy – đứa em gái nhỏ của tôi ríu rít – Chị có nghe em nói là em không thích nơi này không?

Nghe thấy vậy, Cory vội vã bò ra khỏi giường và chạy tới nhảy vào giường chúng tôi và tìm cô chị sinh đôi của mình rồi ghì chặt lấy chị, mắt mở to và sợ sệt. Với vẻ chân thật của mình, nó hỏi:

- Làm thế nào mà chúng ta tới đây được?
- Vào đêm qua, trên một chuyến tàu. Em không nhớ à?
- Không, em không nhớ.
- Và chúng ta đã đi qua một khu rừng dưới ánh trăng, nó rất đẹp mà.
- Mặt trời đâu? Vẫn là ban đêm sao chị?

Mặt trời nấp sau những tấm rèm cửa. Nhưng nếu tôi nói ra điều này với Cory, thì sau đó chắc chắn nó muốn kéo những tấm rèm đó ra và nhìn ra bên ngoài. Một khi ngó ra bên ngoài rồi thì nó sẽ muốn chạy ra bên ngoài. Tôi không biết phải nói gì.

Ai đó ở hành lang đang dò dẫm chiếc chìa khoá cửa khiến tôi không phải trả lời gì hết. Bà ngoại mang vào trong phòng một chiếc khay chất nặng đồ ăn được phủ bằng một chiếc khăn trắng lớn. Vẻ nhanh nhẩu và đầy trách nhiệm, bà giải thích rằng mình không thể chạy lên chạy xuống cầu thang cả ngày mang theo những chiếc khay nặng. Chỉ một lần trong ngày thôi. Nếu bà tới thường xuyên, những người giúp việc có thể sẽ đề ý.

- Ta nghĩ từ giờ trở đi ta sẽ dùng một chiếc giỏ - bà nói khi đặt chiếc khay xuống chiếc bàn nhỏ. Bà quay sang nhìn tôi như thể tôi là người chịu trách nhiệm cho các bữa ăn – Các người sẽ dùng số thức ăn này trong cả ngày. Chia nó thành ba bữa. Thịt hun khói, trứng, bánh mì nướng và ngũ cốc cho bữa sáng. Bánh sandwich và súp nóng trong bình giữ nhiệt cho bữa trưa. Gà rán, salad khoai tây và

đậu cho bữa tối. Các người có thể ăn hoa quả tráng miệng. Nếu đến hết ngày, các người giữ im lặng và ngoan ngoãn, ta có thể mang kem và bánh quy cho các người. Không có bánh ngọt. Không cả kẹo nữa. Chúng ta không thể để các người bị sâu răng. Sẽ không được tới bất cứ một bác sĩ nha khoa nào cho tới khi ông các người chết.

Christopher đã từ phòng tắm đi ra, quần áo chỉnh tề và anh ấy đứng đó nhìn bà ngoại chăm chăm. Bà có thể nói về cái chết của ông ngoại một cách thoải mái, chẳng tỏ vẻ đau khổ gì. dường như bà đang nói về chuyện một con cá vàng nào đó ở Trung Quốc sắp chết trong một vũng nước.

- Và hãy đánh răng sau mỗi bữa ăn – bà tiếp tục nói – giữ đầu tóc gọn gàng, người ngòm sạch sẽ, và mặc quần áo chỉnh tề. Ta rất coi thường những đứa trẻ mặt mũi chân tay bẩn thỉu, nước mũi chảy ròng ròng.

Khi bà nói điều này, nước mũi Cory đang chảy. Tôi dùng một tờ giấy ăn kín đáo lau cho nó. Tôi nghiệp Cory, hầu như lúc nào nó cũng bị chảy mũi do bệnh sốt mùa hè, còn bà ngoại thì ghét những đứa trẻ chảy nước mũi.

- Và hãy tử tế trong buồng tắm – bà nói, rồi chăm chú nhìn tôi rồi đến Christopher đang dựa người một cách xác xược vào khung cửa buồng tắm – Con trai và con gái không được sử dụng phòng tắm cùng một lúc.

Tôi cảm thấy một luồng khí nóng bùng bùng nơi gò má. Bà nghĩ chúng tôi là loại trẻ nào vậy? Rồi tiếp đó lần đầu tiên chúng tôi phải nghe những điều mà sau đó sẽ phải nghe đi nghe lại như một chiếc kim đĩa hát đặt trên một đĩa nhạc bị xước.

- Và hãy nhớ, lũ trẻ, Chúa sẽ trông thấy mọi thứ. Chúa sẽ thấy những điều xấu xa mà các người làm sau lưng ta! Và Chúa sẽ là người trừng phạt các người khi ta không làm. Bà rút từ túi áo ra một tờ giấy.

- Giờ, trên tờ giấy này, ta đã kê ra các quy tắc mà các người phải tuân theo khi ở trong nhà này – Bà đặt tờ giấy xuống bàn và nói chúng tôi phải đọc và nhớ những quy tắc đó. Rồi bà quaya người đi ra...nhưng không, bà tiến thẳng đến chỗ phòng để đồ mà chúng tôi vẫn chưa ngó đến – Lũ trẻ, sau cánh cửa này, và một phía phòng chứa đồ là một cánh cửa nhỏ che những bậc thang dẫn lên tầng áp mái. Trên đó là một không gian rộng cho các người chạy nhảy, chơi đùa và gây ồn ào. Nhưng các người không được lên đó trước mười giờ sáng. Trước mười giờ, những người giúp việc sẽ ở tầng hai làm các công việc của họ và họ có thể nghe thấy tiếng các người chạy. Vì vậy phải luôn ý thức là các người có thể bị nghe thấy từ dưới gác nếu gây ồn. Sau mười giờ, những người giúp việc bị cấm sử dụng tầng hai. Một kẻ trong số những người giúp việc đang thực hiện việc ăn trộm. Cho tới khi tên trộm đó bị bắt quả tang, ta luôn phải có mặt khi chúng dọn dẹp phòng ngủ. Trong ngôi nhà này chúng ta có luật của riêng mình và thực hiện sự trừng phạt thích đáng. Như ta đã nói đêm qua, vào ngày thứ sáu cuối mỗi tháng, các người sẽ lên tầng áp mái rất sớm và ngồi yên trên đó, không được nói, không được dậm chân. Các người hiểu ta chứ? – Bà lần lượt nhìn từng đứa trong bọn tôi, nhấn mạnh những lời nói của mình bằng ánh mắt nặng nề và ác ý. Christopher và tôi gật đầu. Hai đứa em sinh đôi chỉ nhìn bà một cách sợ sệt, gần như kinh sợ. Những lời giải thích thêm của bà cho chúng tôi biết bà sẽ kiểm tra căn phòng và phòng tắm xem chúng tôi có để lại một dấu vết nào về sự tồn tại của mình vào ngày thứ sáu đó không?

Nói xong mọi việc, bà đi khỏi. Bà lại khoá cửa nhốt chúng tôi ở trong.

Tôi quyết định bày trò đùa với chuyện này.

- Christopher Doll, em chỉ định anh làm một người cha.

Anh ấy bật cười rồi nói giọng châm chọc:

- Còn gì nữa? Là một người đàn ông và người chủ của gia đình, cho đến nay hãy biết rằng ta là người được phục vụ tận tay, giống như một vị vua. Người vợ, kẻ dưới và nô lệ của ta, hãy dọn bàn, bày thức ăn ra, sẵn sàng phục vụ Chúa tể và ông chủ của các người!

- Hãy nhắc lại điều anh vừa nói đi, ông anh!

- Từ giờ trở đi, ta không là anh trai của người nữa, mà là ông chủ và chúa tể của người, người phải tuân lệnh ta, bất cứ cái gì ta nói.

- Và nếu ta không làm theo lời người, người sẽ làm gì, hả ông chủ và chúa tể?

- Ta không thích giọng của người. Hãy lễ phép khi nói chuyện với ta!

- Ô kìa, kiểu cách thế! Ngày mai em sẽ nói một cách lễ phép với anh, Christopher, ngày mà anh tìm được sự tôn trọng của em, đó là ngày mà anh đứng cao ba mét sáu, ngày mà mặt trăng mọc vào giữa trưa, và bão tuyết nổi lên từ miệng một con kỳ lân biendo một hiệp sĩ thanh lịch mặc toàn giáp trắng với một chiếc đầu rồng xanh trên mũi thương của chàng – khi nói xong và hài lòng với khuôn mặt cau kỉnh của Christopher, tôi nắm lấy bàn tay nhỏ của Carrie và vênh vang dẫn nó vào phòng tắm nơi chúng tôi có thể tận dụng thời gian để rửa mặt, thay quần áo, đánh răng và phớt lờ cory tội nghiệp đang gọi to rằng nó cần phải đi tè.

- Chị Cathy, để em vào. Em không chờ được đâu!

Cuối cùng việc ở trong phòng tắm đã trở nên chán ngắt và chúng tôi bước ra ngoài. Và không thể tin được, Christopher và Cory đã ăn mặc chỉnh tề và thậm chí còn ngạc nhiên hơn, Cory không cần dùng phòng tắm nữa.

- Tại sao vậy? – tôi hỏi – giờ em có dám nói với chị là em quay vào giường và làm việc đó không?

Cory im lặng và chỉ vào một chiếc bình lớn trơn không hoa. Christopher tựa người vào tủ commôt cao, khoanh tay trước ngực, hài lòng với bản thân.

- Điều đó sẽ dạy em khi phớt lờ đi một người phái nam đang có nhu cầu. Những người đàn ông bọn anh không giống như phái nữ đái ngồi như bọn em. Bất cứ việc nhỏ nhất gì cũng sẽ được làm trong trường hợp khẩn cấp.

Trước khi cho phép mọi người bắt đầu bữa sáng, tôi phải đem chiếc bình màu xanh đi đổ rửa và rửa thật sạch, không phải là một ý tưởng hay nếu để chiếc bình gần giường Cory trong trường hợp đó. Chúng tôi ngồi cạnh chiếc bàn nhỏ dùng để chơi bài kê cạnh cửa sổ. Hai đứa em ngồi trên những chiếc gối được gấp đôi lại để có thể nhìn rõ chúng đang ăn gì. Cả bốn ngọn đèn được bật hết. Vì ánh đèn yếu nên chúng tôi phải ăn trong bầu không khí giống như trời chạng vạng tối.

- Vui vẻ lên, khuôn mặt điềm đạm – ông anh không đoán trước được của tôi nói – Anh chỉ đùa thôi. Em không phải là nô lệ của anh. Anh rất thích những lời vàng ngọc của em tuôn ra khi bị chọc tức. Anh thừa nhận rằng giới nữ các em rất may mắn, như giới nam bọn anh được ban tặng một công cụ hoàn chỉnh để đi dạo trong phòng tắm – Và để chứng minh rằng mình không phải là một kẻ tàn bạo áp chế người khác, Christopher giúp tôi đổ sữa ra, nâng chiếc bình giữ nhiệt khoảng bốn lít lên và rót mà không làm rót sữa ra bàn.

Carrie vừa liếc nhìn trứng rán và thịt lợn xông khói đã kêu toáng lên:

- Chúng em không thích thịt hun khói và trứng. Ngũ cốc lạnh là món chúng em thích. Chúng em không muốn thức ăn không nóng, sền sệt và ngấy mỡ. Ngũ cốc lạnh là món chúng em thích – nó la lên – ngũ cốc lạnh với nho khô!

- Giờ các em nghe anh đây – Người cha nhỏ của chúng nói – Các em sẽ ăn những gì được đặt trước mặt, các em không được kêu ca gì, cũng không la, mè nheo gì. Nghe rõ chưa? Và đây không phải

là thức ăn nóng mà là thức ăn nguội. Em có thể hít thở đi. Dù gì nó cũng đặc mà.

Trong chớp mắt Christopher đã ăn ngẫu nhiên món ăn lạnh ngấy mỡ cộng với bánh mì nguội không bơ của mình. Hai đứa nhỏ, vì một lý do nào đó tôi không hiểu, đã ăn bữa sáng của chúng mà không kêu ca phàn nàn gì nữa. Tôi có cảm giác không dễ chịu rằng sự may mắn này của chúng tôi với hai đứa em không thể lâu dài được. Giờ chúng bị ấn tượng bởi người anh lớn đầy quyền lực, nhưng sau này hãy coi chừng đấy.

Bữa ăn kết thúc, tôi xếp đĩa gọn gàng vào khay. Và khi đó tôi mới nhớ ra là mình đã quên cầu nguyện. Chúng tôi vội vàng tụ tập quanh bàn và ngồi cúi đầu, hai tay chắp vào nhau.

- Lạy Chúa, hãy tha thứ cho chúng con vì đã ăn mà không xin phép Người. Xin đừng để bà ngoại biết. Chúng con thề lần sau sẽ làm đúng theo. Amen! – Cầu nguyện xong, tôi đưa cho Christopher những việc phải làm và không được làm được viết cẩn thận bằng chữ in như thể chúng tôi ngu ngốc lắm nên không hiểu được chữ thường.

Hai đứa em sinh đôi, đêm qua chúng quá buồn ngủ để hiểu tình hình hiện tại của chúng tôi, hoàn toàn nhận ra rằng điều chúng phải theo là anh trai chúng đứng đầu trong danh sách những quy định không được vi phạm.

Đầu tiên anh trai tôi bĩu môi và bắt chước đôi môi đáng ghét của bà ngoại và bạn sẽ không thể tin chiếc miệng rất nét của anh ấy lại có thể biến thành một vẻ tàn nhẫn đến vậy nhưng dù gì anh ấy cũng cố bắt chước vẻ khắc khổ của bà.

- Một – anh ấy đọc bằng giọng đều đều lạnh lùng – Các người luôn luôn phải mặc quần áo chỉnh tề – anh ấy đọc từ "luôn luôn" với vẻ khó tả làm sao.

- Hai. Các người không bao giờ được nhắc tới tên Đức Chúa một cách bất kính và luôn phải cầu nguyện trước mỗi bữa ăn. Và nếu ta không có mặt trong phòng để xem các người làm vậy thì các người phải biết rằng Đức Chúa ở trên trời sẽ nghe thấy và nhìn thấy.

- Ba. Các người không bao giờ được mở rèm che ra, kể cả lén nhìn ra...

- Bốn. Các người không bao giờ được nói với ta trừ phi ta nói với các người trước.

- Năm. Các người phải giữ căn phòng này gọn gàng và ngăn nắp. Luôn luôn phải dọn giường gọn gàng.

- Sáu. Các người không bao giờ được chây lười. Các người phải dành năm giờ để học hành và sử dụng phần thời gian còn lại để phát triển các khả năng của mình một cách có ý nghĩa. Nếu các người có bất kỳ kỹ năng, khả năng hoặc tài năng nào, các người phải tìm cách để phát triển chúng và nếu các người không có khả năng, tài năng hoặc kỹ năng nào, các người sẽ đọc Kinh thánh, và nếu các người không thể thì các người phải ngồi và nhìn chăm chú vào Kinh thánh và cố mà tiếp thu sự trong sạch cho những suy nghĩ của các người ý nghĩa những lời răn của Chúa và con đường đi Người.

- Bảy. Các người phải đánh răng sạch sẽ sau mỗi bữa sáng và trước khi đi ngủ

- Tám. Nếu ta bắt gặp bốn con trai và con gái cùng sử dụng phòng tắm cùng một lúc, ta sẽ rất nghiêm khắc và không nhân từ, sẽ lột da lưng của các người.

Tìm tôi giật thót. Ôi trời, bà chúng tôi là loại người nào vậy?

- Chín. Các người, cả bốn đứa, phải nhũn nhặn và thận trọng mọi lúc, trong khi đi lại, nói năng, cả trong suy nghĩ nữa.

- Mười. Các người không được đụng chạm và nghịch bất cứ phần cơ thể nào của các người, cũng không được nhìn các phần đó trong gương, cũng không được nghĩ về chúng, thậm chí cả khi tắm rửa. Không hề bối rối, với một tia sáng ánh lên trong mắt, Christopher tiếp tục đọc, bắt chước bà ngoại ở một số điểm.

- Mười một. Các người không được để cho những ý nghĩ xấu xa, tội lỗi, thèm khát ngấm vào đầu óc các người. Các người phải giữ cho suy nghĩ của mình trong sạch, tinh khiết và tránh xa những vấn đề tội lỗi sẽ làm hư hỏng các người về mặt đạo đức.
 - Mười hai. Các người phải kiềm chế nhìn những người khác giới, trừ phi đó là việc hoàn toàn cần thiết.
 - Mười ba. Những kẻ trong số các người có thể biết đọc, và ta hy vọng là hai kẻ có thể đọc được, phải thay nhau đọc Kinh thánh ít nhất một trang trong một ngày để hai đứa bé hơn sẽ tiếp nhận được những lời răn của Chúa.
 - Mười bốn. Các người phải tắm hàng ngày, dọn sạch bồn tắm và giữ cho phòng tắm sạch sẽ như khi các người nhìn thấy nó.
 - Mười lăm. Từng đứa sẽ phải học, kể cả hai đứa sinh đôi, ít nhất một ngày một câu trích dẫn trong Kinh thánh. Và nếu ta yêu cầu, các người phải nhắc lại cho ta những đoạn trích mà ta hỏi và ta sẽ theo dõi xem các người đọc đoạn nào.
 - Mười sáu. Các người sẽ ăn tất cả những thức ăn ta mang cho các người, và không được lãng phí bất cứ một mẩu nhỏ nào, hoặc không được vứt đi hoặc giấu đi. Thật tội lỗi khi phung phí thức ăn ngon trong khi có rất nhiều người trên thế giới này đang chết đói.
 - Mười bảy. Các người không được mặc quần áo ngủ đi quanh phòng, kể cả nếu đi từ giường ngủ vào phòng tắm hoặc từ phòng tắm về giường ngủ. Bất kể lúc nào các người cũng phải khoác một chiếc áo choàng kiểu gì đó phủ lên quần áo ngủ nếu đôi khi các người cảm thấy cần phải vào phòng tắm đột xuất mà vẫn chưa ăn vận chỉnh tề, để những đứa khác có thể vào trong trường hợp cấp bách. Ta yêu cầu mọi người sống dưới mái nhà này phải nhũn nhặn và thận trọng đối với mọi việc và bằng mọi cách.
 - Mười tám. Các người phải đứng một cách nghiêm chỉnh khi ta vào phòng các người, tay đặt xuôi theo người, không được gập tay thành nắm đấm để biểu thị thách thức ngầm, cũng như không được nhìn vào mắt ta, không được tìm cách biểu lộ bất cứ dấu hiệu tình cảm nào về phía ta, đừng hy vọng giành được sự thân thiện, thương xót cũng như tình thương và lòng trắc ẩn của ta. Tất cả những điều đó đều không được. Cả ông các người và ta đều không cho phép mình cảm thấy bất cứ điều gì với những thứ không lành mạnh.
- Ồi!Ồi! Những lời này mới thật xúc phạm làm sao. Kể cả Christopher cũng ngừng đọc và vẻ tuyệt vọng thoáng qua khuôn mặt anh ấy nhanh chóng chuyển thành một nụ cười toét miệng khi gặp mắt tôi. Anh ấy giơ tay ra và cù Carrie khiến nó khúc khích cười rồi véo mũi Cory và nó cũng cười khúc khích.
- Christopher – tôi kêu lên, giọng cảnh giác – Với cách bà viết ra như vậy thì mẹ chúng ta không thể hy vọng giành lại tình cảm của ông ngoại được. Thế thì liệu ông có muốn ngó đến chúng ta không? Tại sao? Chúng ta phải làm gì? Chúng ta không ở đây ngày mà mẹ chúng ta phạm một "tội lỗi ngọt ngào" bằng vì làm một điều gì đó tồi tệ khiến ông tức giận thừa kế của mẹ. Lúc đó chúng ta chưa ra đời. Tại sao họ ghét chúng ta?
 - Bình tĩnh nào – Christopher nói, mắt liếc nhìn danh sách dài – đừng coi bất cứ điều gì trong danh sách này là quan trọng. Bà là một người gàn dở. Chẳng ai khôn ngoan như ông ngoại sẽ có những ý nghĩ ngờ ngẩn như bà ngoại. Nếu không thì làm thế nào mà ông có thể có được hàng triệu đô la?
 - Có lẽ ông không kiếm tiền mà được thừa kế nó.
 - Phải, mẹ đã nói với chúng ta là ông được thừa kế một ít nhưng ông đã làm tăng nó lên hàng trăm lần và do đó ông phải có đôi chút đầu óc. Nhưng bằng cách nào đó ông đã nhặt một chiếc vôi ông chừa từ một cái cây thơm mát cho bà ngoại – Christopher toét miệng cười và tiếp tục đọc các quy tắc.

- Mười chín. Khi ta vào phòng này mang cho các người thức ăn và sữa, các người không được nhìn ta, nói chuyện với ta hoặc nghĩ về ta hoặc về ông ngoại các người một cách thiếu tôn trọng, vì Chúa ở trên trời có thể đọc được suy nghĩ của các người. Chồng ta là một người đàn ông quyết đoán và hiếm khi một ai đó giúp đỡ ông ấy. Ông ấy có một đội quân bác sĩ, y tá và nhân viên kỹ thuật để trợ giúp các nhu cầu của ông và các máy móc để vận hành chức năng các bộ phận trong cơ thể của ông trong trường hợp chúng không hoạt động được, do đó đừng nghĩ một trái tim yếu ớt như của ông ấy lại có thể làm gục ngã một người đàn ông sắt thép.

Chà, một người đàn ông sắt thép lại đối lập hẳn với bà vợ của mình. Chắc mắt của ông cũng có màu xám. Cặp mắt xám thép thật lạnh lùng, khắc nghiệt vì chúng khác với cặp mắt rất lôi cuốn của bố mẹ chúng tôi.

- Hai mươi – Christopher đọc – Các người không được nhảy, la hét, gào thét và nói to để những người giúp việc dưới nhà có thể nghe thấy tiếng và các người phải đi giày đế mềm và không được đi giày đế cứng.

- Hai mươi một. Các người không được lãng phí giấy cầu tiêu hoặc xà phòng và phải dọn sạch nếu làm tắc cầu tiêu. Và nếu các người làm lộn xộn không trật tự thì phải ở vậy cho tới ngày các người rời khỏi đây và các người phải sử dụng chậu đựng nước tiểu mà sẽ tìm thấy trên tầng áp mái và mẹ các người có thể phải đổ chúng.

- Hai mươi hai. Bọn con trai phải giặt quần áo trong bồn tắm. Bọn con gái cũng vậy. Mẹ các người sẽ quan tâm đến vải lanh trải giường và khăn tắm mà các người sử dụng. Ga phủ đệm mền bông sẽ được thay mỗi tuần một lần và nếu đứa trẻ nào làm bẩn ga giường thì ta sẽ hạ lệnh cho mẹ các người mang các tấm cao su cho các người sử dụng và trừng phạt nghiêm khắc đứa trẻ không thể học được cách sử dụng nhà vệ sinh.

Tôi thở dài và choàng tay ôm Cory đang thút thít và níu lấy tôi khi nghe tới đoạn này.

- Suyt! Em đừng sợ! Bà không biết em làm gì đâu. Bọn chị sẽ bảo vệ em. Chúng ta sẽ tìm cách che giấu tội lỗi của em nếu em phạm phải.

Christopher đọc tiếp:

- Kết luận, và đây không phải là làm hay không làm mà là lời cảnh cáo. Bà viết rằng: các người nên biết là đôi lúc ta sẽ bổ sung thêm vào danh sách này khi ta thấy cần, vì ta là một người quan sát kỹ càng không bỏ qua một điều gì cả. Đừng nghĩ các người có thể coi thường ta lừa gạt ta hay bày trò với ta vì nếu các người làm vậy, sự trừng phạt dành cho các người sẽ tàn khốc đến nỗi các người sẽ phải mang theo suốt đời và sự tự hào của các người sẽ biến thành nỗi thất bại vĩnh viễn. Từ giờ trở đi phải biết rằng, trước sự hiện diện của ta, không bao giờ các người được nhắc đến tên cha của các người hay nhắc nhở đến hẳn một cách nhẹ nhàng nhất và ta, ta sẽ cố không nhìn vào đứa trẻ giống hẳn ta nhất. Thế là xong! Tôi nhìn Christopher dò hỏi. Liệu anh ấy có phỏng đoán, như tôi đã phỏng đoán, là đoạn cuối ngụ ý điều gì, vì một lý do nào đó mà bố chúng tôi là nguyên nhân khiến mẹ bị tước quyền thừa kế và giờ bị ông bà ngoại căm ghét?

Và anh ấy có phỏng đoán rằng chúng tôi sẽ bị nhốt ở đây một thời gian dài, rất dài không?

Ôi Chúa ơi, Chúa ơi, Chúa ơi! Tôi không thể chịu được thậm chí chỉ một tuần lễ thôi.

Chúng tôi không phải là quỷ sứ. Dù chắc chắn chúng tôi không phải là thiên thần. Và chúng tôi cần có nhau, để nhìn nhau, để chạm vào nhau.

- Cathy – anh trai tôi bình thản nói, một nụ cười gượng hé trên làn môi trong khi hai đứa em sinh đôi nhìn từng đứa bọn tôi, bắt chước nỗi đau, trò đùa hoặc những tiếng la của chúng tôi – Chúng ta có xấu xí và không dễ thương khiến bà ngoại, hiển nhiên là ghét mẹ và bố chúng ta và một lý do nào đó

mà anh không biết, có thể không chịu được chúng ta không? Bà ấy là kẻ lừa đảo, dối trá. Bà ta chẳng nói được điều gì qua cái này cả - Anh ấy chỉ tay về tờ danh sách được cuộn lại và ném về một phía tủ quần áo. Nó tạo thành một chiếc máy bay tội nghiệp.

- Liệu chúng ta có tin một người già như vậy, người chắc đã loạn trí và nên bị nhốt vào một chỗ, hay chúng ta tin người phụ nữ yêu chúng ta, người chúng ta tin tưởng và hiểu. Mẹ chúng ta sẽ chăm nom chúng ta. Mẹ biết mẹ đang làm gì, em có thể trông mong vào điều đó.

Vâng, tất nhiên anh ấy đúng. Mẹ là người dễ tin tưởng và nhờ cậy, chứ không phải bà ngoại già nua, loạn trí, chai sạn với những ý nghĩ ngớ ngẩn, với cặp mắt sắc, miệng cong mông như vết dao khía.

Chẳng bao lâu nữa ông ngoại dưới nhà sẽ đầu hàng trước sắc đẹp và sự duyên dáng của mẹ, và ở dưới gác chúng tôi sẽ được dạo chơi, mặc quần áo đẹp nhất, mỉm cười sung sướng. Và nếu ông gặp chúng tôi, thấy chúng tôi không xấu xí không ngu ngốc, mà bình thường như những đứa trẻ khác. Và có lẽ, ai mà biết được, có lẽ một ngày nào đó ông sẽ thấy có chút tình yêu thương dành cho những đứa cháu ngoại của mình.

PHẦN 04 : TÀNG ÁP MÁI

Mười giờ tới rồi qua đi.

Khẩu phần thức ăn hàng ngày còn lại, chúng tôi cất ở nơi mát nhất trong căn phòng, dưới chiếc tủ commốt cao. Những người phục vụ dọn giường, dọn dẹp trong những căn phòng dưới gác ở những khu vực khác, chắc chắn sẽ đi xuống những khu bên dưới, và họ sẽ không tới khu vực này trong vòng hai mươi bốn giờ nữa.

Tất nhiên chúng tôi đã chán ngấy căn phòng này rồi và rất nóng lòng muốn khám phá khu vực bên ngoài tiếp giáp với căn phòng chúng tôi đang ở. Chris và tôi, mỗi người một tay dắt một đứa em và lặng lẽ tiến tới phòng để đồ có chứa hai chiếc va li của chúng tôi với tất cả quần áo bên trong. Chúng tôi đợi để xếp quần áo ra. Khi chúng tôi có chỗ ở hài lòng hơn, nhiều phòng hơn, những người phục vụ có thể xếp quần áo ra cho chúng tôi, như trong các bộ phim họ vẫn làm và chúng tôi có thể đi ra ngoài cửa chơi. Thực vậy, chúng tôi sẽ không ở trong căn phòng này khi những người phục vụ tới vào thứ sáu cuối cùng của mỗi tháng để dọn dẹp. Khi đó chúng tôi đã được tự do rồi.

Với anh trai lớn dẫn đầu, cầm tay đứa em tram bé để nó không dừng lại hoặc bị vấp, tôi theo sát gót Cory khi Carrie bám chặt lấy tay tôi, chúng tôi tiến từng bậc một lên cầu thang hẹp và tối. Những bức tường của lối đi hẹp đến nỗi vai chúng tôi suýt va vào.

Và tầng áp mái ở đó.

Trước đây chúng tôi đã nhìn thấy nhiều tầng áp mái, ai mà chẳng thấy cơ chứ. Nhưng chưa bao giờ có

một căn gác giống như thế này.

Chúng tôi đứng chôn chân và nhìn quanh một cách nghi ngờ. Rộng bao la, mờ tối, bụi bặm bẩn thỉu, căn gác này trải dài đến hàng dặm. Những bức tường xa nhất thật là xa khiến chúng thật âm u, nó toả mùi, một mùi không dễ chịu lắm của những thứ mục nát hoặc những con vật chết không được chôn và bởi vì căn gác bị phủ đầy bụi, mọi vật dường như chuyển động, lơ lửng, đặc biệt là ở những góc tối hơn.

Có bốn bộ cửa sổ mở ở mái nhà phía đằng trước và bốn bộ cửa sổ phía đằng sau. Điều tôi có thể thấy là hai bên không có cửa sổ, nhưng có những cánh cửa ở những nơi mà chúng tôi không thể thấy trừ phi chúng tôi dám bước tới và bắt chấp sức nóng ngột ngạt của nơi này.

Từng bước một, chúng tôi rời khỏi cầu thang.

Sàn nhà được làm bằng những tấm gỗ rộng, mềm và bị mục. Khi chúng tôi thận trọng tiến đến từng bước một, cảm thấy sợ hãi, thì những sinh vật nhỏ trên sàn lao vụt ra tứ phía. Đồ đạc ở đây đủ để trang bị cho vài ngôi nhà. Những đồ đạc to, sẫm màu, các bình lọ đặt trong những chậu lớn, có lẽ khoảng hai mươi hay ba mươi chiếc. Còn có một vật gỗ hình tròn trông giống như một cái bồn được viền sắt. Hãy hình dung ra việc cất giữ một chiếc bồn tắm giống như vậy.

Mọi thứ có vẻ có giá đều được phủ vải nhưng bụi phủ dày đến nỗi vải phủ vốn màu trắng nay đã thành màu xám xỉn. Và những thứ được phủ vải bảo vệ khiến tôi lạnh xương sống vì chúng giống như những bóng ma kỳ quái, lạ lùng đang thì thầm, thì thầm. Và tôi không muốn nghe chúng nói cái gì.

Hàng tá những chiếc rương cũ bọc da có khoá đồng nặng nề với các góc được bọc đồng được xếp thành một hàng dọc sát bức tường, mỗi chiếc rương được dán kín với các nhãn mác du lịch. Chắc chúng phải được đi vòng quanh thế giới vài lần hoặc hơn. Những chiếc rương lớn, rất thích hợp để làm những chiếc quan tài.

Những chiếc tủ lớn đứng thành một hàng lặng lẽ ở phía bức tường xa nhất và khi chúng tôi xem xét, chúng tôi thấy mỗi chiếc chứa đầy quần áo kiểu cổ. Chúng tôi thấy cả những bộ đồng phục của Anh và Mỹ khiến tôi và Christopher đưa ra nhiều phỏng đoán khi hai đứa em nép sát vào chúng tôi và nhìn quanh bằng đôi mắt mở to sợ hãi.

- Anh có nghĩ là các cụ tổ của chúng ta do dự trong cuộc nội chiến Nam-Bắc, họ đã không biết phải đứng về phe nào không, Christopher?

- Cuộc chiến giữa các bang nghe có vẻ hay hơn – Anh ấy trả lời.

- Gián điệp ư? Anh có nghĩ vậy không?

- Làm thế nào mà anh biết được?

Những bí mật, những bí mật, mọi nơi! Anh em chống lại anh em! Tôi đã thấy, có gì buồn cười để tìm ra đâu! Nếu tôi có thể tìm được những cuốn nhật ký!

- Nhìn này! – Christopher kêu lên, rút ra một bộ quần áo đàn ông bằng len màu kem nhạt với ve áo nhung màu nâu và ống tay áo được viền bằng sa tanh nâu sẫm hơn. Anh ấy vung vẩy bộ quần áo. Những con vật có cánh đáng ghét bay tứ tung, bắt chấp mùi khó chịu của băng phiến.

Tôi chẳng quan tâm. Sâu bộ thì vẫn là sâu bộ, dù non hay già. Tôi không biết tại sao chiếc áo đó lại khiến anh xem những người đàn ông thời đó sử dụng khuy áo hay là khoá kéo.

- Kỳ thật – Anh ấy nói, cuối cùng đã chán xem – thật khó khăn khi lúc nào cũng phải cởi cúc áo. Đó là ý kiến của Christopher.

Theo tôi những người ngày xưa chắc phải biết mặc quần áo như thế nào. Tôi sẽ thích thú khoa chân múa tay trước một chiếc áo sơ mi với những diềm xếp nếp phủ ngoài quần dài với hàng tá váy lót dài phủ ngoài vòng váy, tất cả được trang trí với diềm xếp nếp tổ ong, đăng ten, những đường thêu, với những

ruy bằng mềm bằng sa tanh hoặc nhung và giày của tôi sẽ làm bằng sa tanh. Phía trên tất cả quần áo loè loẹt này sẽ là một chiếc dù bằng đăng ten che những lọn tóc vàng của tôi và che ánh nắng cho làn da trắng trẻo, mịn màng của tôi. Và tôi sẽ mang theo một chiếc quạt để nhẹ nhàng quạt mát người, mi mắt tôi sẽ chớp chớp một cách thích thú. Ô, tôi mới xinh đẹp làm sao!

Bị khuất phục bởi căn gác bao la từ trước đến giờ mới thấy, Carrie thốt lên khiến tôi hết cả những tưởng tượng ngọt ngào và quay về thực tại ở nơi tôi không muốn ở.

- Ở đây nóng quá, chị Cathy ơi!

- Phải, đúng thế.

- Em ghét ở đây, chị Cathy!

Tôi liếc nhìn Cory, khuôn mặt nhỏ của nó tỏ ra kinh sợ khi nó ngo quanh và nép sát vào tôi nên tôi bèn nắm tay nó và tay Carrie. Tôi bỏ lại phía sau cảm giác say mê những quần áo cũ và chúng tôi thơ thẩn đi lục lọi mọi thứ mà căn gác này có. Và những thứ đó thật đáng kể. Hàng nghìn cuốn sách cũ, những phiến đá sẫm, những chiếc bàn làm việc, hai cây đàn piano, những chiếc radio các máy quay phim, các hộp bìa cứng chất đầy những trang phục bỏ không dùng của nhiều thế hệ. Các loại quần áo, tất cả kích cỡ và hình dạng, các loại cân, xẻng, ảnh có khung chụp những người trông ốm yếu và xanh xao mà chúng tôi đoán họ là những người họ hàng đã qua đời của chúng tôi. Một số có tóc sáng màu, một số tóc sẫm màu, tất cả đều có những cặp mắt lạnh lùng, tàn nhẫn nghiêm khắc, cay đắng, buồn rầu, đăm chiêu, thương cảm, tuyệt vọng, trống rỗng nhưng tôi không thấy có cặp mắt nào là hạnh phúc cả. Một số mỉm cười, còn phần lớn là không cười. Tôi bị thu hút đặc biệt bởi một cô gái xinh xắn cỡ độ mười tám tuổi. Cô có nụ cười bí ẩn và e thẹn khiến tôi nhớ đến Mona Lisa, chỉ có điều cô ấy còn đẹp hơn. Ngực cô nhô lên dưới vạt áo xếp nếp rất rõ, khiến Christopher chỉ vào một trong những bộ trang phục và tuyên bố một cách dứt khoát:

- Của cô ấy đó.

Tôi trở mắt nhìn.

- Giờ - anh nói tiếp với cặp mắt ngưỡng mộ - đó là thứ mà em gọi là một thân hình đồng hồ cát. Hãy nhìn chiếc lưng ong, cặp mông tròn, ngực nhô lên. Nếu được thừa hưởng một thân hình như vậy, Cathy, em sẽ được thừa hưởng một gia tài.

- Quả vậy – tôi nói một cách chán ghét – Anh không biết nhiều lắm. Đó không phải là dáng vẻ tự nhiên của phụ nữ. Cô ấy mặc áo lót nịt chặt ở eo để ép thân hình mập mạp của mình ở phía trên và dưới. Và đó chính xác là điều mà tại sao phụ nữ thường yếu ớt và rồi phải dùng tới muối hít.

- Làm thế nào một người yếu mà vẫn cố gọi muối hít? – Christopher hỏi một cách châm biếm – Em biết đấy, cô ấy trông giống mẹ. Nếu cô ấy để tóc khác đi và mặc quần áo hiện đại, cô ấy sẽ là mẹ.

- Ha! Mẹ của chúng ta sẽ có lý trí hơn so với việc mặc quần áo buộc khung và phải chịu đựng thế.

- Nhưng cô gái này chỉ xinh thôi – Christopher kết luận – Còn mẹ của chúng ta thì đẹp.

Sự im lặng của khoảng không thật tĩnh đến nỗi có thể nghe tiếng tim mình đập. Nhưng vẫn thú vị để lục lọi mọi rương hòm, để xem xét mọi thứ chứa bên trong các thùng, để thử tất cả những quần áo thú vị, cũ nát, bốc mùi đó và để giả vờ, giả vờ và giả vờ! Nhưng nóng quá! Ngọt ngọt quá! Mùi mốc bốc lên! Phôi tôi đã bị bít lại bởi bụi bẩn và không khí ngọt ngọt. Không chỉ có vậy, còn cả những mạng nhện chăng ở các góc và lơ lửng trên các xà mái và những con vật bò hoặc trườn lồm ngồm đang ngo du trên sàn và trên tường. Dù không thấy nhưng tôi vẫn nghĩ đến những con chuột. Chúng tôi đã xem một bộ phim trên tivi về một người đàn ông phát điên lên và treo cổ trên một chiếc xà ở tầng áp mái. Và trong một bộ phim khác, một người đàn ông đã đẩy vợ vào một chiếc rương cũ có các góc bịt đồng và

có khoá đồng, giống như những chiếc rương ở đây, sau đó ông ta sập nắp xuống và để bà vợ chết trong đó. Tôi lại nhìn những chiếc rương, lo lắng không biết những bí mật gì mà chủ nhà cất giữ để những người giúp việc không biết.

Anh trai tôi đang nhìn tôi và những phản ứng của tôi với vẻ tò mò và bối rối. Tôi quay người đi và cố giấu những gì tôi cảm thấy, nhưng anh ấy đã nhìn thấy. Anh bước lại gần hơn, nắm tay tôi và nói rất giống như bố thường nói:

- Cathy, mọi việc sẽ ổn thôi. Chắc phải có những lời giải thích rất đơn giản cho mọi chuyện dường như phức tạp và bí ẩn đối với chúng ta.

Anh ấy nhún vai, bối rối như tôi, và tay anh ấy vẫn nắm tay tôi, cả hai chúng tôi quay quanh để nhìn căn gác, kể cả cặp mắt không sành sỏi của tôi có thể thấy những nơi mà các khu nhà mới được cấy thêm vào căn nhà cũ. Những chiếc dầm dày, vuông vắn phân chia khu gác thành những phần riêng biệt. Tôi nghĩ nếu chúng tôi đi tới góc này, góc kia, chúng tôi có thể tới chỗ dễ chịu hơn và dễ thở hơn. Hai đứa em sinh đôi bắt đầu ho và hắt hơi. Chúng dán những cặp mắt xanh bạc bội vào chúng tôi vì đã giữ chúng ở nơi chúng không muốn ở.

Tôi chậm chậm quay lại, ngạc nhiên thấy anh trai tôi an ủi chứ không trêu chọc tôi.

- Anh có nghĩ tại sao bà ngoại ghét chúng ta không? Tại sao ông ngoại ghét chúng ta? Chúng ta đã làm điều gì?

- Giờ nghe đây – Christopher nói khi hai đứa em bắt đầu kêu ca thực sự - Chúng ta có thể mở cửa sổ ra một chút để có chút ít không khí trong lành và không ai ở bên dưới sẽ chú ý thấy cửa hé – rồi anh tôi thả tay tôi ra và chạy lên phía trước, trèo qua các hòm, rương, đồ đạc, biểu diễn trong khi tôi đứng chết lặng, nắm tay hai đứa em đang sợ hãi về nơi chúng đang đứng.

- Tới xem anh tìm được gì này – Christopher gọi. Không nhìn thấy anh đâu. Giọng anh ấy thật phấn khích – hãy đợi xem sự khám phá của anh.

Chúng tôi chạy tới, nóng lòng muốn xem một điều gì đó kỳ diệu, vui thích và tất cả những gì anh ấy cho chúng tôi xem là một căn phòng, một căn phòng đúng nghĩa với các bức tường được trát. Nó không được sơn nhưng có trần, không có dầm. Đây có vẻ là một lớp học với năm chiếc bàn đối diện với một chiếc bàn to hơn. Những chiếc bảng đen chạy dọc theo các bức tường phía trên các tủ sách thấp chất đầy những cuốn sách cũ bụi bặm và mờ mờ mà oanh không biết một mỗi đầy kiến thức của tôi khám phá ngay lập tức bằng cách bò quanh và đọc to tên sách. Sách đủ nhiều để khiến anh ấy hành động một cách khác thường ngày, biết rằng anh ấy có một cách để thoát sang thế giới khác.

Tôi kéo một ngăn kéo nhỏ ra, nơi có những cái tên và ngày tháng được khắc như là Jonathan, 11 tuổi, 1864 và Adelaide, 9 tuổi, 1879. Ô, ngôi nhà này mới cổ làm sao. Giờ họ đã hoá thành cát bụi trong những nấm mồ của họ, nhưng họ để lại tên tuổi cho chúng tôi biết rằng họ cũng đã từng phải ở đây. Nhưng tại sao bố mẹ họ lại để họ vào căn phòng gác này để học tập? Chắc chắn họ là những đứa con được mong muốn chứ không giống như chúng tôi, những đứa trẻ bị ông bà ngoại khinh thường. Có lẽ đối với họ những cánh cửa sổ được mở rộng. Và đối với họ, những người hầu sẽ mang than hoặc củi tới để đốt trong hai lò sưởi mà chúng tôi nhìn thấy trong góc phòng.

Có một con ngựa với một con mắt màu hổ phách lác lư không đều, và chiếc đuôi màu vàng xỉn của nó là một thứ màu khốn khổ. Nhưng chú ngựa pony chấm đen trắng này đã khiến cho Cory kêu lên vui thích. Ngay lập tức, nó trèo lên chiếc yên cương màu đỏ bong tróc và kêu to:

- Nhong nhong, ngựa!

Và chú ngựa nhỏ, lâu rồi không có ai cười lên, lắc lộn cộp, những chiếc khớp rỉ ngòen rít ken két.

- Chị cũng muốn cười ngựa! – Carrie rống lên – Ngựa của chị đâu?

Tôi nhanh chóng nhắc Carrie lên ngồi sau lưng Cory, để nó có thể bám vào lưng Cory và bật cười rồi thúc gót chân đủ khiến cho con ngựa cũ nát phi nhanh hơn. Tôi ngạc nhiên trước việc các khớp nối của con vật tội nghiệp đó còn liên kết với nhau được.

Chờ tôi có cơ hội để ngó nhìn những cuốn sách cũ đã khiến Christopher say mê. Tôi lơ đãng bước tới và rút ra một cuốn, không để ý tên sách là gì. Tôi giở qua các trang sách khiến một đàn những con bọ chân rất chạy toé ra mọi phía. Tôi quăng phịch cuốn sách xuống và nhìn những trang sách tả tơi bị bung ra. Tôi ghét sâu bọ, thứ nhất là nhện, tiếp đó là giun. Và lũ bọ ở những trang sách này dường như là tổng hợp của cả hai loại đó.

Hành động kiêu con gái này đủ để khiến Christopher giật bắn mình rồi khi bình tĩnh lại, anh ấy bảo tôi hãy chấm dứt sự yếu đuối của mình đi. Hai đứa em sinh đôi nắm cương con ngựa của chúng và nhìn tôi một cách ngạc nhiên. Tôi nhanh chóng lấy lại tự chủ. Kể cả những người mẹ giả vờ cũng không được ré lên khi thấy một vài con sâu.

- Cathy, em đã mười hai tuổi rồi. Đây là lúc em đã lớn. Chẳng ai kêu lên khi thấy một con một sách. Sâu bọ cũng là một phần của cuộc sống. Những con người chúng ta là chủ nhân, người thống trị tối cao của tất cả các loài. Và đây không phải là một căn phòng tồi tệ lắm đâu. Có rất nhiều khoảng không, đầy những cánh cửa sổ lớn, nhiều sách và thậm chí còn có một số đồ chơi cho hai em.

Đúng vậy. Còn có cả một cỗ xe ngựa rỉ ngòèn với một bên càng bị gãy và một bánh xe bị mất, tuyệt đấy chứ. Cả một chiếc xe mô tô hai bánh màu xanh loại nhỏ bị hỏng nữa. Tuyệt quá. Nhưng Christopher vẫn đứng ngó quanh và biểu lộ sự hài lòng trong việc tìm được một căn phòng nơi người ta nhốt những đứa con để không phải nhìn thấy chúng, nghe tiếng chúng hoặc thậm chí để không nghĩ đến chúng và anh ấy thấy căn phòng này có nhiều khả năng đó.

Chắc chắn, người ta có thể dọn sạch tất cả những nơi tăm tối bí mật, nơi những nỗi sợ hãi từ từ sống dậy, và họ có thể rải những con côn trùng ghê tởm đó để không còn gì đáng sợ đủ để khiến bước chân vội vàng. Nhưng làm thế nào để thoát khỏi bà ngoại, ông ngoại? Làm thế nào để biến căn gác này thành một thiên đường nơi những bông bưng nở và không phải là một nơi ở bên dưới giống như nhà tù?

Tôi chạy tới chỗ cửa sổ mái và trèo lên một chiếc thùng để với tới gờ cửa sổ cao. Thật tuyệt vọng khi nhìn xuống mặt đất, biết rằng chúng tôi ở rất xa mặt đất và nếu nhảy xuống thì sẽ bị gãy không biết bao nhiêu là xương! Tôi mong mỗi một cách tuyệt vọng để nhìn thấy cây cối, bãi cỏ nơi những bông hoa nở, nơi ánh sáng mặt trời chiếu, nơi chim chóc bay lượn và nơi có cuộc sống thật sự. Nhưng tất cả những gì tôi nhìn thấy chỉ là một mái ngói đen trải dài ngút ngàn phía dưới cửa sổ, che khuất tầm nhìn khỏi mặt đất. Xa xa phía ngoài nơi mái nhà là những ngọn cây. Xa xa nữa là những ngọn núi bao quanh nhô mình lên trên bầu trời mờ mờ xanh xanh.

Christopher trèo lên đứng cạnh tôi và cũng ngó nhìn. Vai anh ấy chạm vào bờ vai của tôi và giọng anh ấy cũng run run khi khẽ cất tiếng:

- Chúng ta vẫn có thể thấy bầu trời, mặt trời và ban đêm sẽ thấy trăng sao, chim chóc và những chiếc máy bay bay qua. Chúng ta có thể nhìn chúng để tiêu khiển cho tới ngày chúng ta không lên đây nữa.

Anh ấy ngừng lời, dường như nhớ lại cái đêm chúng tôi tới đây, liệu có phải chỉ vừa mới là đêm qua không?

- Anh cá là nếu chúng ta mở một cánh cửa sổ rộng hơn, thì một con cú có thể bay vào. Anh luôn muốn có một con cú làm vật nuôi.

- Vì Chúa, tại sao anh lại muốn có một con vật như thế trên đời?

- Cút có thể quay đầu theo mọi hướng. Em có thể làm được thế không?

- Em không muốn làm việc đó.
- Nhưng nếu có muốn, em cũng không thể làm được.
- Rồi, cả anh cũng không làm được – tôi nổi nóng, muốn anh ấy đổi mặt với thực tế, giống như anh ấy đang bắt tôi phải làm. Chẳng một loài chim thông minh nào như loài cú lại muốn sống bị nhốt với chúng tôi, thậm chí chỉ một giờ đồng hồ thôi.
- Em muốn một con mèo con – Carrie nói, giơ tay lên để được nhắc lên chỗ nó có thể nhìn được!
- Em muốn có một con cún con – Cory nói sau khi nhìn ra cửa sổ. rồi nó quên phắt ngay những con vật đó vì nó bắt đầu nì nèo – Ra ngoài, ra ngoài. Cory muốn ra ngoài chơi. Cory muốn chơi trong vườn. Cory muốn chơi đu.

Carrie nhanh chóng hợp xướng cùng. Nó cũng muốn ra ngoài, muốn khu vườn và muốn những chiếc đu, và với giọng thánh thót của nó, giờ nó còn biểu lộ sự khẳng khái của mình hơn cả Cory.

Giờ thì cả hai đứa em như đẩy Christopher và tôi vào chân tường với mong muốn của chúng là được ra ngoài, ra ngoài và ra ngoài.

- Tại sao chúng em không thể ra ngoài được? – Carrie kêu lên, nắm tay lại và đâm vào ngực tôi – Chúng em không thích nơi này. Mẹ đâu? Ánh mặt trời đâu? Những bông hoa đâu mất rồi? Tại sao lại nóng thế?

- Đây – Christopher nói, túm lấy bàn tay nhỏ bé của Carrie đang vung lên và cứu tôi khỏi bị thâm tím – Hãy nghĩ nơi này là bên ngoài. Chẳng có lý do gì mà các em không thể chơi đu ở đây, giống như trong một khu vườn được. Cathy, hãy tìm quanh xem, xem chúng ta có thể tìm được một ít dây không. Chúng tôi tìm kiếm và tìm được dây thừng trong một chiếc rương cũ chứa tất cả những thứ linh tinh. Rõ ràng là dòng họ Foxworth chẳng vứt đi bất cứ thứ gì, họ cất những thứ bỏ đi trên tầng áp mái. Có lẽ họ sợ một ngày nào đó sẽ rơi vào cảnh khốn khó và đột nhiên cần những thứ tồi tàn này.

Vừa sự siêng năng tốt bụng, anh trai tôi làm những chiếc dây đu cho cả Cory và Carrie. Để làm chỗ ngồi, anh ấy lấy những tấm ván tách ra từ nắp một chiếc rương. Anh ấy tìm được giấy ráp và đánh nhẵn những chỗ ráp. Trong khi anh ấy làm việc đó, tôi nhìn quanh cho tới khi tìm được một chiếc thang cũ có mấy gióng ngang bị mất và điều đó chẳng ngăn cản Christopher một tí nào để trèo lên những xà nhà bên trên. Tôi nhìn thấy anh ấy thoăn thoắt trèo lên chỗ những chiếc xà nhà, trườn tới một chiếc dầm lớn và mọi cử động của Christopher đều đe dọa cuộc sống của anh ấy. Anh ấy đứng lên để phô diễn tài năng giữ thăng bằng của mình. Đột nhiên anh ấy loạng choạng. Nhưng anh ấy nhanh chóng lấy lại được thăng bằng khi với tay ra, tim tôi nhảy loạn xạ, sợ hãi khi nhìn thấy anh ấy làm vậy, thử thách mạng sống của mình. Chẳng có người lớn nào để gọi anh ấy xuống, anh ấy sẽ cười và sẽ làm những chuyện ngốc nghếch hơn. Do đó tôi giữ im lặng, nhắm mắt lại và cố xua đuổi những hình ảnh anh ấy bị ngã, rơi đập xuống sàn, bị gãy tay gãy chân, tồi tệ hơn là gãy lưng hoặc cổ. Và anh ấy không còn được trình diễn bất cứ động tác nào nữa. Tôi biết anh ấy dũng cảm. Anh ấy đã buộc những gút dây thật chặt, do vậy tại sao anh ấy không xuống và để cho trái tim tôi trở lại nhịp đập bình thường đi?

Christopher đã mất hàng tiếng đồng hồ để làm những chiếc đu và để rồi đem cuộc đời mình ra thử khi treo chúng lên. Khi anh ấy trèo xuống, hai đứa em sinh đôi ngồi lên những chiếc đu, lắc qua lắc lại, khuấy tung bầu không khí bụi bặm. Chúng rất hài lòng với việc này, nhưng có lẽ chỉ được độ khoảng ba phút.

Rồi mọi việc lại bắt đầu. Carrie khởi đầu trước.

- Đưa chúng em ra khỏi đây. Không thích những chiếc đu này. Không thích ở đây. Đây là một nơi xấu.

Ngay khi những lời than vãn của nó vừa ngưng lại thì tới lượt Cory.

- Ra ngoài! Ra ngoài! Chúng em muốn ra ngoài cơ! Đưa chúng em ra ngoài! Ra ngoài cơ!
Và Carrie cùng hoà âm với Cory. Phải kiên nhẫn, tôi phải kiên nhẫn, cố kiềm chế, phải hành động như người lớn, không được kêu ca, bởi vì tôi cũng rằng muốn ra ngoài như chúng.

- Giờ thì thôi ồn ào đi – Christopher ngắt lời chúng – chúng ta đang chơi một trò chơi, và tất cả các trò chơi đều có luật cả. Luật chính của trò chơi này là phải ở trong nhà và phải giữ trật tự. Cầm kên và la hét! – giọng anh ấy nhẹ nhàng hơn khi nhìn xuống hai khuôn mặt bụi bặm, đầm đìa nước mắt – Hãy giả vờ rằng đây là khu vườn dưới bầu trời trong xanh và phía trên đầu là những tán cây, và mặt trời đang chiếu sáng lấp lánh. Khi chúng ta đi xuống dưới, căn phòng sẽ là ngôi nhà của chúng ta với rất nhiều phòng.

Anh ấy mỉm cười, một nụ cười nguôi giận lạ lùng.

- Khi chúng ta giàu như Rockefeller, chúng ta không bao giờ cần phải nhìn lại căn gác này hay căn phòng phía dưới nữa. Chúng ta sẽ sống như những chàng hoàng tử và những nàng công chúa.

- Anh có nghĩ dòng họ Forxworth có nhiều tiền như Rockefeller không? – tôi hỏi một cách không tin. Kỳ lạ thật! chúng tôi có thể có mọi thứ! Nhưng tôi rất ngờ vực... về bà ngoại, một điều gì đó về bà, cách bà đối xử với chúng tôi như thể chúng tôi không có quyền được sống. Những từ tồi tệ mà bà đã nói "Các người cứ ở đây, nhưng các người không thực sự tồn tại".

Chúng tôi ngao du khắp căn gác, không nhiệt tình khám phá chỗ này, chỗ nọ, cho tới khi bụng của một trong mấy đứa réo âm âm. Tôi liếc nhìn đồng hồ đeo tay. Hai giờ chiều! Anh tôi nhìn tôi khi tôi nhìn hai đứa em sinh đôi. Chắc là bụng của một đứa đang réo, vì dù chúng ăn rất ít nhưng tuy nhiên, hệ tiêu hoá của chúng đã tự động đặt giờ, bảy giờ sáng cho bữa sáng, mười hai giờ trưa cho bữa trưa, năm giờ cho bữa tối, bảy giờ tối đi ngủ và trước đó là một bữa ăn thêm.

- Tới giờ ăn trưa rồi! – tôi vui mừng thông báo.

Chúng tôi bước nhẹ nhàng thành hàng một đi xuống thang, quay lại căn phòng mờ tối đáng ghét. Nếu chúng tôi có thể mở những tấm rèm rộng hơn để một chút ánh sáng lọt vào. Nếu...

Những suy nghĩ của tôi chắc đã được nói thành lời vì Christopher đủ nhạy cảm để nói rằng thậm chí nếu những tấm rèm được kéo ra, thì căn phòng này quay ra hướng bắc và ánh mặt trời chẳng bao giờ lọt vào.

Và tôi, trông như một ống khói trong chiếc gương. Giống như những nhân vật trong ống khói của Mary Poppins, sự so sánh này khiến những nụ cười xuất hiện trên khuôn mặt bụi bặm của hai đứa em sinh đôi. Chúng rất thích được so sánh với những nhân vật đáng yêu trong các cuốn truyện tranh đủ loại của chúng.

Vì chúng tôi được dạy dỗ rằng không bao giờ được ngồi vào bàn ăn khi người chưa sạch sẽ vì Chúa với cặp mắt tinh tường của Người đang dán mắt vào chúng tôi, chúng tôi phải tuân theo các luật lệ và phải làm hài lòng Người. Giờ chúng tôi có thực sự xúc phạm tới cặp mắt của Chúa nếu chúng tôi đặt Cory và Carrie vào cùng một bồn tắm, khi chúng cùng chào đời từ bụng mẹ? Christopher phụ trách Cory. Khi tôi gọi đầu cho Carrie rồi tắm, mặc quần áo cho nó và chải mái tóc cho nó cho đến bóng mượt lên và rồi cuộn tóc quanh những ngón tay tôi cho tới khi tóc xoắn thành những lọn cong đẹp đẽ. Tiếp đó tôi buộc cho nó bằng một dải ruy băng satanh xanh.

Và sẽ không thực sự xúc phạm đến bất cứ ai nếu Christopher nói chuyện với tôi trong khi tôi tắm. chúng tôi không phải là người lớn. Nó không giống như việc sử dụng phòng tắm cùng nhau. Mẹ và bố chẳng thấy có gì sai trái về làn da trần, nhưng khi tôi rửa mặt, hồi ức về vẻ mặt khắc nghiệt, không khoan dung của bà ngoại vụt loé lên trước mắt tôi. Bà sẽ nghĩ điều này là sai trái.

- Chúng ta không thể làm điều này nữa – tôi nói với Christopher – Bà ngoại có thể bắt gặp chúng

ta, và rồi bà sẽ nghĩ đây là điều tồi tệ - anh ấy gật đầu như thể chuyện này không thực sự thành vấn đề. Chắc anh ấy đã thấy điều gì đó trên khuôn mặt tôi khiến anh ấy tiến tới chỗ bồn tắm và choàng cánh tay qua người tôi. Làm thế nào mà anh ấy biết tôi cần một bờ vai để gục đầu vào khóc? Chính xác đó là việc mà tôi đã làm.

- Cathy – anh ấy dỗ dành trong khi tôi gục đầu vào vai anh ấy và sụt sịt – Hãy nghĩ đến tương lai và tất cả mọi thứ sẽ là của chúng ta khi chúng ta giàu có. Chúng ta luôn muốn giàu có thật sự, do đó anh có thể là một tay ăn chơi nhàn rỗi trong một thời gian, chỉ một thời gian ngắn thôi, vì như bố đã nói mọi người nên đóng góp một điều gì đó hữu ích và có ý nghĩa cho nhân loại và anh thích làm điều đó. Nhưng cho tới khi anh vào đại học Y khoa, anh có thể lẩn trốn một cách ngu ngốc cho tới khi nghiêm chỉnh trở lại

- Ô, em thấy anh muốn làm mọi chuyện mà một người nghèo khổ không thể chi trả nổi. Được, nếu đó là điều anh muốn, thì hãy làm đi. Nhưng thứ em muốn là một con ngựa. Cả đời em đã muốn có một con ngựa pony, và chúng ta chưa bao giờ sống ở một nơi có ngựa pony và giờ thì em đã quá lớn để cưỡi con ngựa đó. Do đó nó phải là một con ngựa lớn. Tất nhiên, em sẽ làm việc theo cách của mình để có được sự nổi tiếng và giàu có của một nữ diễn viên múa ba lê chính. Anh có biết những diễn viên múa phải ăn và ăn như thế nào, nếu không họ chỉ còn da bọc xương, do vậy mỗi ngày em sẽ ăn cả một gallon kem, và có ngày em sẽ chẳng ăn gì ngoài pho mát, mọi loại pho mát, dùng những chiếc bánh pho mát và phủ kem trên đó. Em sẽ làm tiêu mỡ bằng cách nhảy múa.

Anh ấy vỗ nhẹ vào lưng tôi và khi tôi quay người lại để nhìn khuôn mặt trông nghiêng của anh ấy, anh ấy có vẻ mơ màng, băng khuâng.

- Em biết đấy, Cathy, không hẳn là tệ hại lắm, thời gian ngắn ngủi này trong khi chúng ta bị nhốt ở đây. Chúng ta không có thời gian để cảm thấy chán ngán vì chúng ta bận bịu suy nghĩ các cách tiêu tiền. Hãy nói với mẹ mang cờ vua đến cho chúng ta. Anh luôn muốn học chơi cờ. Chúng ta có thể đọc, đọc luôn là một điều tốt. Mẹ sẽ không để chúng ta buồn chán, mẹ sẽ mang đến cho chúng ta những trò chơi và những việc để làm. Tuần lễ này sẽ qua nhanh như chớp mắt thôi – anh ấy mỉm cười rạng rỡ nhìn tôi – Và xin đừng gọi anh là Christopher! Anh không muốn bị nhầm lẫn với tên bố nữa, và từ giờ trở đi, anh chỉ là Chris thôi, được chưa?

- Được rồi, Chirs! – tôi đáp – Nhưng bà ngoại, anh nghĩ bà ngoại sẽ làm gì nếu bắt gặp chúng ta cùng ở trong phòng tắm?

- Tổng chúng ta xuống địa ngục và chỉ có Chúa mới biết còn chuyện gì nữa.

Khi tôi ra khỏi bồn tắm, lau khô người, tôi nói anh ấy không được nhìn. Tuy nhiên anh ấy đã không nhìn. Chúng tôi đã biết khá rõ về thân thể của nhau, đã nhìn nhau không mặc quần áo từ khi chúng tôi có thể nhớ được. Theo ý kiến của tôi, người tôi là đẹp nhất. Gọn gàng hơn.

Tất cả chúng tôi mặc quần áo sạch sẽ, người thơm tho, chúng tôi ngồi xuống để ăn bánh sandwich thịt hun khói, súp rau âm ẩm từ chiếc bình giữ nhiệt nhỏ và uống nhiều sữa hơn. Bữa trưa không có bánh quy là một bữa ăn tệ hại.

Chris tiếp tục kín đáo liếc nhìn đồng hồ đeo tay. Có lẽ phải rất lâu, rất lâu nữa mới tới lúc mẹ xuất hiện. Hai đứa em sinh đôi loay quanh một cách hiếu động sau khi bữa trưa kết thúc. Chúng cáu kỉnh, tỏ vẻ không hài lòng với mọi thứ bằng cách đá những thứ đó và thỉnh thoảng, trong lúc đi quanh phòng, chúng ném cho Chris và tôi những cái nhìn cáu kỉnh. Chris tiến tới chỗ phòng để đồ và tăng áp mái, tới phòng học tìm sách để đọc và tôi bắt đầu đi theo sau.

- Không – Carrie kêu lên – không lên gác, không thích ở đó, không thích ở đây. Không thích gì cả. Không thích chị làm mẹ, Cathy. Mẹ thật đầu? Mẹ đi đâu rồi? Chị bảo mẹ về và cho chúng em ra chỗ

thùng cát – Nó chạy tới cánh cửa ra vào dẫn ra hành lang và vịn tay nắm, rồi kêu lên như một con thú đang sợ hãi khi cửa không mở. Nó điên cuồng đâm nắm tay bé nhỏ vào cánh cửa gỗ sồi nặng nề và kêu to gọi mẹ hãy tới và đưa nó ra khỏi căn phòng tối này.

Tôi chạy tới ôm nó trong khi nó đá và tiếp tục kêu gào. Việc làm này giống như ôm một con mèo hoang vậy. Chris chặn Cory đang định chạy tới bảo vệ cô chị song sinh của nó. Tất cả những gì chúng tôi có thể làm là đặt chúng vào một chiếc giường, lôi ra những cuốn truyện của chúng và bảo chúng đi ngủ. Nước mắt đầm đìa và uất ức, chúng chỉ biết nhìn chúng tôi.

- Tôi rồi ư? – Carrie thút thít, giọng khàn khàn vì những tiếng kêu la vô ích đòi tự do và mẹ thì không thấy tới – Em muốn mẹ. tại sao mẹ không tới?

- Chú thỏ Peter – tôi nói, cầm cuốn truyện tranh yêu thích của Cory lên, mỗi trang đều có tranh minh họa, và điều này khiến Chú thỏ Peter là một cuốn sách hay. Sách không hay là sách không có tranh. Carrie thì yêu thích truyện Ba chú heo con, nhưng Chris sẽ phải học cách đọc truyện giống như bố đọc, anh ấy thở hổn hển khiến giọng anh ấy tru lên như chó sói.

- Để anh Chris lên gác tìm cho anh ấy một cuốn để đọc, và trong khi anh ấy tìm sách, chị sẽ đọc cho các em nghe chuyện Chú thỏ Peter. Và chúng ta hãy xem liệu Peter có đột nhập được vào khu vườn của bác nông dân đêm nay ăn hết cà rốt và bắp cải không. Và nếu các em ngủ trong khi chị đọc, câu chuyện sẽ chấm dứt trong giấc mơ của các em.

Có lẽ phải năm phút trôi qua trước khi hai đứa em chìm vào giấc ngủ. Cory ôm cuốn truyện của nó trước ngực để chuyển hình ảnh chú thỏ Peter vào những giấc mơ của nó một cách dễ dàng nhất. Một cảm giác âm áp và dễ chịu lan toả trong tôi, khiến trái tim tôi nhói đau vì hai đứa bé nhỏ này thực sự cần một người mẹ trưởng thành chứ không phải là một người mẹ mười hai tuổi. Tôi không cảm thấy mình khác nhiều so với lúc mười tuổi. Ông Chúa là chúng tôi không bị nhốt ở đây lâu, vì tôi sẽ phải làm gì nếu chúng bị ốm? Chuyện gì sẽ xảy ra nếu có một tai nạn, một cú ngã hay một cái xương gãy? Nếu chúng tôi đập mạnh vào cánh cửa bị khoá, liệu bà ngoại đáng ghét có chạy tới trả lời không? Trong phòng không có điện thoại. Nếu chúng tôi kêu lên tìm sự giúp đỡ, liệu có ai nghe được tiếng chúng tôi từ khu vực cách biệt và bị cấm vào này không?

Trong khi tôi ngột ngạt và bức bối, Chris ở trên phòng học, thu thập các loại sách bụi bặm, bị một sách nhảm để mang xuống phòng ngủ cho chúng tôi đọc và điều tôi muốn làm là không chúi mũi vào một quyển sách cũ.

- Đây – anh ấy nói, nhét một quyển sách cũ vào tay tôi. Anh ấy đã rũ hết đám một sách có thể khiến tôi rơi vào cơn quá khích một lần nữa – Để dành những quân cờ chơi sau. Cho tới khi hai đứa em thức dậy. Em biết trông em đau đớn như thế nào khi em bị thua rồi.

Anh ấy buông mình một cách thoải mái xuống một chiếc ghế, vắt chân qua thành ghế to tròn và mở cuốn Tom Sawyer ra đọc. Tôi gieo mình lên chiếc giường trống và bắt đầu đọc về vua Arthur và các Hiệp sĩ Bàn Tròn. Dù tin hay không, ngày hôm đó đã mở ra một cánh cửa mà trước đó tôi chưa từng biết rằng nó tồn tại: một thế giới tuyệt vời khi tình hiệp sĩ được thể hiện ở những bông hoa, một tình yêu lãng mạn, những quý cô thanh lịch được đặt lên bệ và được thờ phụng từ xa. Một câu chuyện tình thời trung cổ bắt đầu đối với tôi vào ngày đó, câu chuyện mà tôi không bao giờ quên vì sau tất cả, liệu không phải hầu hết các điệu múa ba lê đều dựa trên những truyền thuyết ư? Không phải tất cả các truyền thuyết đều được viết từ văn học dân gian của thời trung cổ ư?

Tôi thuộc vào loại trẻ con luôn tìm kiếm những điệu nhảy thần tiên trên bãi cỏ. Tôi muốn tin vào những thầy phù thủy, những con yêu tinh, những người khổng lồ và những câu thần chú. Tôi không muốn tất cả những điều huyền bí biến mất khỏi cõi đời này bằng những sự giải thích khoa học. Lúc đó

tôi không biết mình phải sống trong một nơi thực sự là một lâu đài tối tăm, bị kiểm soát bởi một mù phù thủy và một con yêu tinh. Tôi không cho là một số phù thủy hiện đại có thể vung vẩy những đồng tiền để tạo ra một câu thần chú...

Khi ánh sáng ban ngày tắt hẳn sau những bức rèm nặng trĩu, chúng tôi ngồi cạnh chiếc bàn nhỏ để ăn bữa tối gồm thịt gà rán nguội ngắt, salad khoai tây âm ẩm và đậu quả nguội váng mỡ. Ít ra thì Chris và tôi cũng ăn gần hết thức ăn của mình, đồ ăn thì lạnh và không làm chúng tôi thích. Nhưng hai đứa em chỉ ngồi gầy thức ăn của chúng, kêu ca suốt bữa ăn là chẳng có vị ngon gì cả. Tôi cảm thấy rằng nếu Carrie nói ít hơn thì Cory sẽ ăn được nhiều hơn.

- Cam trông không buồn cười chút nào – Chris nói, đưa cho tôi một quả cam để bóc vỏ - Hoặc có lẽ nó bị nóng. Thực sự, những quả cam là tia nắng mặt trời nóng bỏng – Lần này anh trai tôi đã nói đúng. Giờ hai đứa em tôi có một thứ mà chúng có thể ăn một cách vui vẻ: những tia nắng mặt trời lỏng. Đã tới đêm, và thực sự chẳng khác ngày là mấy. chúng tôi bật cả bốn ngọn đèn và một ngọn màu hồng mà mẹ đã mang theo để xoa dịu hai đứa sinh đôi không thích bóng tối.

Sau giấc ngủ ngắn của hai đứa nó, chúng tôi đã thay quần áo sạch, chải đầu, rửa mặt cho chúng, do vậy trông chúng thật xinh xắn và dễ thương khi ngồi xuống sàn nhà và xếp những miếng trò chơi xếp hình. Những miếng xếp hình này là trò cũ và chúng biết chính xác phải ghép miếng nào vào với miếng nào, và đây không phải là việc khó lắm nên chúng đua nhau thi xem đứa nào xếp được nhiều hình trước. Chẳng mấy chốc hai đứa chán cuộc đua xếp hình này, do vậy chúng tôi ngã ngón trên hai chiếc giường. Chris và tôi kể cho chúng những câu chuyện chúng tôi bịa ra. Điều này cũng làm hai đứa em chán ngán, dù anh tôi và tôi có thể tiếp tục bịa chuyện được nữa, thì xem ai tưởng tượng ra được nhiều hơn. Chúng tôi lôi những chiếc xe hơi cũ và xe tải nhỏ từ vali ra để hai đứa em có thể bò quanh và đẩy xe từ New York tới San Francisco, qua những con đường quanh co dưới giường và giữa các chân bàn và chẳng mấy chốc, người chúng lại bị bần. Khi chúng tôi chán ngán trò đấy, Chris gợi ý chúng tôi nên chơi cờ còn hai đứa em có thể chuyển vỏ cam lên xe tải và đổ chúng xuống Florida, chính là thùng rác ở góc phòng.

- Em có thể lấy quân đỏ - Chris kể cả tuyên bố - Anh không tin như em là màu đen là màu kém may mắn.

Tôi quắc mắt hờn dỗi. Dường như sự vô tận đã trôi qua từ lúc bình minh đến lúc hoàng hôn, đủ để thay đổi tôi khiến tôi không còn giống như trước nữa.

- Em không muốn chơi cờ - tôi ương ngạnh nói.

Tôi gieo mình xuống giường và thôi không tranh đấu với những suy nghĩ lang thang trên những lối đi vô tận của nỗi sợ hãi ngờ vực và những mối nghi ngờ đang dày vò, lo lắng không biết mẹ có nói cho chúng tôi sự thật hay không. Trong khi cả bốn chúng tôi chờ đợi, chờ đợi và chờ đợi mẹ xuất hiện, thì không một tai họa nào mà tôi không nghĩ tới. Chủ yếu là nghĩ đến đám cháy. Cả ma quỷ và những linh hồn lang thang trên tầng áp mái nữa. Nhưng trong căn phòng bị khoá này thì hoả hoạn là điều đe dọa nhất.

Thời gian chậm chạp trôi đi. Chris ngồi trên ghế đọc sách, vẫn kín đáo liếc nhìn đồng hồ đeo tay. Hai đứa em đã bò tới Florida, đổ đồng vỏ cam của chúng và giờ chúng không biết phải đi tới đâu. Chẳng có đại dương nào để vượt qua vì chúng không có thuyền. Tại sao chúng tôi không mang theo một con thuyền nhỉ?

Tôi thoáng liếc nhìn những bức tranh mô tả cảnh địa ngục với những hình phạt và ngạc nhiên trước việc bà ngoại mới khôn ngoan và tàn nhẫn làm sao. Tại sao bà phải nghĩ ra mọi chuyện? Thật không

công bằng vì Chúa phải để mắt canh chừng bốn đứa trẻ trong khi thế giới bên ngoài có rất nhiều người làm những điều tệ hại hơn. Ở vị trí của Người, với khả năng nhìn thấu mọi vật của Người, tôi sẽ không lãng phí thời gian để ngó đến bốn đứa trẻ bị nhốt trong một căn phòng ngủ. Tôi sẽ để ý tới thứ gì đó đáng quan tâm hơn. Hơn nữa, bố đang đứng ở đó, bố sẽ khiến Chúa quan tâm tới chúng tôi và bỏ qua một số sai sót.

Không đếm xỉa đến bộ mặt sưng sía và hờn dỗi của tôi, Chris đặt quyển sách xuống và mang hộp đồ chơi tới. Nó có đủ các thứ để chơi được bốn mươi trò chơi khác nhau.

- Chuyện gì xảy ra với em vậy? – Anh ấy hỏi, khi bắt đầu đặt những quân đỏ và đen quanh bàn chơi – Tại sao em ngồi lặng lẽ, trông sợ hãi vậy? Sợ anh lại thắng à?

Trò chơi ư? Tôi không nghĩ đến các trò chơi. Tôi nói với anh ấy những suy nghĩ của tôi về hoả hoạn, và ý định xé những tấm trải giường buộc thắt nút chúng vào nhau để tạo thành một chiếc thanh giòng xuống mặt đất, giống như người ta đã làm trong một bộ phim. Nếu đám cháy xảy ra, có lẽ đêm nay thôi, chúng tôi sẽ có cách để xuống đất sau khi đập cửa sổ và mỗi đứa chúng tôi có thể buộc một đứa em vào lưng.

Chưa bao giờ tôi thấy cặp mắt xanh của anh ấy tỏ vẻ nghiêm túc đến vậy khi chúng ánh lên vẻ ngưỡng mộ.

- Ô, thật là một ý tưởng tuyệt vời, Cathy ạ! Chính xác đó là điều chúng ta sẽ làm nếu xảy ra cháy, mà sẽ không có chuyện đó đâu. Sau hết, thật tốt khi biết em không phải là một đứa trẻ hay kêu ca phàn nàn. Khi em suy nghĩ và dự tính những trường hợp phòng ngừa, chứng tỏ em đang trưởng thành và anh thích vậy.

Trời ạ, trong mười hai năm tranh giành vật vạ, cuối cùng tôi đã giành được sự tôn trọng và tán thành của anh trai, đạt được một mục đích mà tôi nghĩ là không thể. Thật dễ chịu khi biết rằng chúng tôi có thể ăn ý khi bị nhốt cùng. Những nụ cười trao đổi giữa hai anh em chúng tôi hứa hẹn rằng chúng tôi sẽ cùng cố gắng sống sót cho tới hết tuần lễ. Tình bạn mới thiết lập giữa hai anh em chúng tôi tạo ra được một sự an toàn, một chút hạnh phúc để nắm giữ, giống như những bàn tay xiết chặt với nhau.

Rồi điều chúng tôi thấy thật choáng người. Mẹ đang bước vào phòng, dáng đi kỳ quặc, vẻ mặt lạ lùng. Chúng tôi đã đợi mẹ quay lại rất lâu, dù rằng việc này không làm cho chúng tôi có những trò chơi vui vẻ cùng mẹ. Có lẽ là do bà ngoại theo sát gót mẹ với cặp mắt xám lạnh lùng đã chế ngự sự hăng hái của chúng tôi.

Tôi đưa tay chặn miệng. Một điều khủng khiếp nào đó đã xảy ra. Tôi biết. Tôi đã nhận thấy điều đó. Chris và tôi đang ngồi trên một chiếc giường, chơi cờ ca rô và thỉnh thoảng lại nhìn nhau trong khi vò tấm khăn trải giường.

Một quy tắc đã bị vi phạm...không, hai chứ...nhìn nhau cũng bị cấm như vò nhàu khăn trải giường. Và hai đứa em quăng những mảnh xếp hình chỗ này chỗ nọ, những chiếc xe của chúng nằm rải rác, do đó căn phòng không gọn gàng rồi.

Ba quy tắc đã bị vi phạm.

Con trai và con gái đã cùng ở trong buồng tắm.

Có lẽ chúng tôi đã vi phạm thêm một quy tắc nữa, vì bất kể chúng tôi làm điều gì, chúng tôi luôn cảm thấy rằng giữa Chúa và bà ngoại có một sự giao tiếp bí mật.

PHẦN 05 : SỰ PHẢN NỘ CỦA CHÚA

Mẹ bước vào phòng chúng tôi đêm đầu tiên này, cứng đờ và thẳng đờ, dường như mọi cử động đều khiến mẹ đau đớn. Khuôn mặt đáng yêu của mẹ tái nhợt và sưng húp. Ở vào cái tuổi ba mươi ba, ai đó đã làm bể mặt mẹ đến nỗi mẹ không thể nhìn thẳng vào mắt chúng tôi. Với vẻ thất bại, tuyệt vọng, co ro, mẹ đứng giữa phòng như một đứa trẻ bị trừng phạt một cách tàn nhẫn. Hai đứa em chạy đến chỗ mẹ một cách hồn nhiên. Chúng giơ tay ôm chân mẹ, vừa khóc vừa cười với giọng sung sướng.

- Mẹ, mẹ ơi! Mẹ ở đâu vậy?

Chris và tôi chậm chạp bước tới ngấp ngừng ôm mẹ. Đứa nào cũng nghĩ mẹ đã đi hàng chục tuần chứ không chỉ một ngày thứ tư, nhưng mẹ tượng trưng cho hy vọng của chúng tôi, sự tin tưởng của chúng tôi, sợi dây kết nối chúng tôi với thế giới bên ngoài.

Chúng tôi có hôn mẹ nhiều quá không? Chúng tôi có sốt ruột hay vội vã bám lấy mẹ khiến mẹ nhăn mặt vì đau đớn, hay vì nghĩa vụ? Trong lúc những giọt nước mắt lặng lẽ chậm chậm lăn xuống gò má tái nhợt của mẹ, tôi nghĩ mẹ khóc vì cảm thấy chua xót cho chúng tôi. Khi chúng tôi ngồi xuống, tất cả đều muốn ngồi sát mẹ trên một chiếc giường lớn. Mẹ đặt hai đứa em vào lòng để Chris và tôi có thể cuộn tròn bên cạnh mẹ. Mẹ nhìn và khen sự sạch sẽ của chúng tôi và mỉm cười vì tôi đã buộc tóc cho Carrie bằng một dải ruy băng xanh hợp với những đường viền xanh trên váy nó. Mẹ hỏi, giọng mẹ khản đặc, dường như bị cảm lạnh hoặc bị khản tiếng.

- Nào, bây giờ các con nói thật với mẹ đi, ngày hôm nay đối với các con như thế nào?

Khuôn mặt phúng phính của Cory phụng phịu, tỏ vẻ không bằng lòng, ngầm nói rằng ngày hôm nay của nó trôi qua không hề tốt một chút nào. Carrie thể hiện vẻ thương tổn không nói được của Cory thành lời.

- Chị Cathy và anh Chris thật ích kỷ - Nó kêu lên, và đó không phải là tiếng líu lo ngọt ngào – Anh chị ấy bắt chúng con ở nhà cả ngày. Chúng con không thích ở trong nhà. Chúng con không thích cái chỗ to đùng bẩn thỉu mà anh chị ấy bảo là đẹp. Mẹ ơi, chỗ đó không đẹp.

Với vẻ phiền muộn và đau đớn, mẹ cố dỗ dành Carrie, nói với hai đứa sinh đôi là bây giờ mọi chuyện đã thay đổi và chúng phải nghĩ đến anh trai và chị gái của chúng và nghĩ họ là bố mẹ để vâng lời.

- Không! Không! – Carrie rít lên mặt đỏ tía vì giận dữ hơn – Chúng con ghét nơi này! Chúng con muốn khu vườn cơ, ở đây tối lắm. Chúng con không muốn anh Chris và chị Cathy. Mẹ ơi, chúng con muốn mẹ. Đưa chúng con về nhà! Đưa chúng con ra khỏi đây!

Carrie đấm mẹ, đấm tôi, đấm Chris, gào lên rằng nó mới muốn về nhà làm sao. Mẹ ngồi bất lực, dường như không nghe, và không biết giải quyết tình huống này với một đứa bé năm tuổi. Mẹ càng tỏ ra không nghe thấy thì Carrie càng gào to hơn. Tôi bịt tai lại.

- Corrine – bà ngoại ra lệnh – Cô làm cho đứa bé này ngừng kêu ngay lập tức!

Tôi biết, khi nhìn khuôn mặt lạnh lùng sắt đá của bà ngoại, rằng bà biết chính xác phải làm thế nào khiến Carrie im miệng tức thì.

Tuy nhiên Cory ngồi trong lòng ẹm mắt mở to kh ngược lên nhìn bà ngoại, người đang đe dọa cô chị song sinh của nó, nó nhảy tót xuống khỏi lòng mẹ và đến đứng trước mặt bà ngoại. Còn Carrie đứng giang rộng chân, đầu ngả ra sau, miệng há rộng và nó thực sự bắt đầu trình diễn. Giống như một ngôi sao opera dành nỗ lực lớn nhất cho đoạn cuối một vở nhạc kịch lớn, những tiếng kêu trước đó của nó

đường như là tiếng mèo con khẽ kêu meo meo. Còn bây giờ thì nó là một con cọp đang điên cuồng gào thét.

Ôi, tôi thật kinh hoàng và sợ hãi trước việc xảy ra tiếp theo. Bà ngoại tóm tóc Carrie, nhấc nó lên. Nhanh như một con mèo, Cory xông tới chỗ bà ngoại. Nhanh như chớp mắt, nó chạy tới cắn vào chân bà. Tôi rúm người lại, biết rằng giờ tất cả chúng tôi phải chịu trận đây. Bà nhìn xuống Cory và đá phăng nó ra như đá một chú chó nhỏ quần chân. Nhưng vết cắn đã khiến bà thả Carrie ra. Nó rơi bịch xuống sàn, vội nhào tới chân bà, dùng chân đập vào cẳng chân bà.

Không chịu kém cô chị, Cory giơ chiếc chân đi giày nhỏ màu trắng của nó lên rồi đá vào ống chân bà với sức mạnh nhất mà nó có thể có.

Trong lúc đó Carrie chạy trốn tới một góc phòng nắp và gào to như nữ thần báo tử của Irish bị thiêu trong ngọn lửa.

Ôi! Đó là một cảnh đáng nhớ và đáng ghi tâm.

Cho tới giờ Corry không hề nói một lời nào hay thốt ra bất cứ tiếng kêu nào vì cách làm của nó là im lặng và cương quyết. Nhưng không ai được làm đau hay đe dọa cô chị sinh đôi của nó, thậm chí rằng "không ai" đó cao gần một mét tám, nặng gần một tạ. Còn Cory thì lại rất bé so với tuổi của nó.

Nếu Cory không thích chuyện xảy ra với Carrie hoặc sự đe dọa đối với nó thì bà ngoại cũng không thích chuyện tương tự xảy ra đối với mình. Bà nhìn xuống khuôn mặt nhỏ giận dữ và thách thức của Cory. Bà đợi nó co rúm lại, nhìn thấy khuôn mặt nó rúm ró và vẻ bất chấp trong đôi mắt xanh của nó. Nhưng Cory vẫn đứng quả quyết trước mặt bà, thách thức bà làm điều tồi tệ nhất. Cặp môi mỏng dính và nhọn nhọn của bà mím chặt lại thành một đường kẻ mỏng và cong queo.

Rồi bà giơ bàn tay ra, bàn tay to, nặng nề, lấp lánh những chiếc nhẫn kim cương. Cory không chùn bước, phản ứng của nó trước sự đe dọa này chỉ là vẻ mặt rúm ró hơn khi hai bàn tay bé nhỏ nắm lại thành nắm đấm giơ lên theo kiểu một võ sĩ quyền Anh chuyên nghiệp.

Chao ôi! Nó nghĩ mình có thể đánh nhau với bà ngoại và chiến thắng ư? Tôi nghe thấy mẹ gọi tên Cory nhưng giọng mẹ tắc nghẹn lại chỉ thành một tiếng thì thầm.

Giờ đã quyết định được là mình phải làm gì, bà ngoại giơ tay tát vào khuôn mặt tròn thách thức của Cory mạnh đến nỗi nó loạng choạng! Nó lao đảo lùi lại và ngã phịch xuống sàn nhà rồi nhanh như chớp, nó lại chồm lên để xem xét khả năng có nên tấn công vào khối đá tảng đáng ghét này nữa không. Sự do dự của nó thật đáng thương. Nó ngập ngừng, suy nghĩ, và rồi lý trí đã chiến thắng cơn giận dữ. Nó lao vào góc nơi Carrie đang chúi người ở đó, nửa bò nửa chạy và rồi đưa tay choàng lấy Carrie, chúng khuyu xuống, ôm lấy nhau, má tì vào nhau và nó hoà cùng với tiếng gào của Carrie.

Ngồi cạnh tôi, Chris lẩm bẩm một điều gì đó nghe như một lời cầu nguyện.

- Corrine, chúng là con cô, bảo chúng im đi! Ngay lập tức!

Tuy nhiên, một khi hai đứa trẻ sinh đôi này bắt đầu gào thì khó có thể bắt chúng nín được. Lý lẽ chẳng bao giờ lọt được vào tai chúng. Chúng chỉ nghe thấy được nỗi khiếp sợ của chúng và giống như những đồ chơi lên dây cót, chúng chỉ ngừng chạy khi hết dây cót mà thôi!

Khi bố còn sống bố biết cách làm thế nào để giải quyết những tình huống giống như thế này, bố thường xách chúng như xách những bao ngũ cốc, mỗi đứa một tay, và đưa chúng về phòng, nghiêm khắc ra

lệnh cho chúng phải im ngay nếu không thì phải ở trong phòng đến khi nào nín, không được xem tivi, không được chơi đồ chơi, chẳng có bất cứ thứ gì. Không có bất kỳ khán giả nào chứng kiến sự kháng cự hoặc nghe tiếng la hét âm ỉ của chúng, nên những tiếng kêu la của chúng hiếm khi kéo dài quá mấy phút sau khi cánh cửa phòng được đóng lại. Rồi chúng sẽ ngoan ngoãn, yên lặng, phụng phịu và sẽ rúc vào lòng bố và thỏ thẻ "Chúng con xin lỗi".

Nhưng bố đã mất rồi. Chẳng có một căn phòng ngủ cách xa một quãng để chúng có thể nguôi khóc được. Căn phòng duy nhất này là lâu đài của chúng tôi và ở đây, hai đứa em sinh đôi khiến những khán giả bị giam cầm của chúng phải chứng kiến một cách đau đớn. Chúng tiếp tục la khóc cho đến khi khuôn mặt chuyển từ đỏ sang tím rồi tím tái. Cặp mắt xanh của chúng thành đờ đẫn và không tập trung từ nỗ lực kết hợp của cả hai đứa. Ồ, đó là một màn trình diễn lớn và là một màn trình diễn liều mạng. Hiển nhiên là từ nãy đến giờ bà ngoại bị thôi miên với màn trình diễn này. Rồi bà được giải thoát màn phù phép này. Bà tỉnh táo lại. Bà tiến một cách có chủ đích tới góc phòng nhỏ nơi hai đứa sinh đôi đang co rúm. Bà cúi xuống tóm gáy hai đứa trẻ đang la hét nhấc lên một cách tàn nhẫn. Bà giơ chúng ra xa vì chúng đấm đá, la hét, cố gắng một cách vô ích để đánh kẻ đã gây ra nỗi thống khổ của chúng. Hai đứa em bị kéo giật trước mắt mẹ chúng tôi. Rồi chúng bị quăng xuống sàn, bị ném như những thứ rác mà người ta không muốn có. Bằng giọng to, lạnh lùng át những tiếng kêu la của chúng, bà ngoại nói một cách bình thản:

- Ta sẽ quật cả hai đứa nếu các người không ngừng la hét ngay!

Hình phạt vô nhân đạo này cộng với sự lạnh lùng trong lời đe dọa đã khiến hai đứa nhỏ tin và cả tôi cũng tin rằng bà ngoại sẽ làm đúng điều mình đã nói. Ngạc nhiên và sợ hãi, hai đứa ngược lên nhìn bà, miệng chúng há to, những tiếng kêu la của chúng bị tắc nghẹn lại. Thật đau đớn khi thấy chúng bị đối xử một cách tàn tệ như vậy, như thể bà chẳng quan tâm nếu những chiếc xương yếu ớt của chúng bị gãy hay thân hình non nớt của chúng bị thâm tím. Bà nhấc chúng lên trước mặt tất cả chúng tôi. Rồi bà quay sang công kích mẹ.

- Corrine, tôi không muốn cảnh đáng ghét này lặp lại một lần nữa. Chắc chắn những đứa con của cô là hư đốn, quá được nuông chiều và rất cần những bài học về kỷ luật và tuân lệnh. Không đứa trẻ nào sống dưới mái nhà này được phép không nghe lời, la hét hoặc tỏ vẻ kháng cự. Nhìn đó! Chúng sẽ nói khi được phép nói. Chúng phải tuân lệnh tôi ngay lập tức. Giờ hãy cởi áo ra, con gái, và cho những kẻ bất tuân lệnh này thấy việc trừng phạt trong ngôi nhà này được thực hiện như thế nào! Mẹ đứng lên. Mẹ dường như rúm ró nhỏ bé hơn dù đi giày cao gót và mặt mẹ trắng bệch ra.

- Không – mẹ thờ ơ – Giờ điều đó không cần thiết. Mẹ thấy đấy, hai đứa trẻ thôi không la khóc nữa...giờ chúng nghe lời rồi mà.

Mặt bà trở nên khắc nghiệt.

- Corrine, cô không nghe lời ư? Khi tôi bảo cô làm gì, cô phải làm ngay mà không được hỏi han gì! Và làm ngay lập tức! Nhìn vào cái đồ mà cô đã nuôi dạy đó, những đứa trẻ con yếu ớt, hư đốn, không nghe lời, tất cả bốn đứa đó. Chúng nghĩ chúng có thể kêu la để có thứ chúng muốn. Kêu la không giúp gì cho chúng ở đây được đâu. Chúng phải biết rằng sẽ không có sự thương xót cho những kẻ không nghe lời và vi phạm các quy tắc của tôi. Cô phải biết điều đó, Corrine. Tôi đã bao giờ tỏ ra thương xót với cô chưa? Thậm chí cả trước khi cô phản bội chúng tôi, tôi đã bao giờ để khuôn mặt xinh đẹp và cách thức lừa bịp của cô đánh lừa chưa? Ồ, tôi nhớ là khi đó cha cô rất yêu cô và sẵn sàng chống lại tôi để bảo vệ cô. Nhưng những ngày đó đã qua rồi. Cô đã chứng tỏ cho ông ấy thấy cô đúng là cái đồ như tôi đã nói về cô, đồ rác rưởi lừa đảo!

Bà quay sang chiếu cặp mắt lạnh lùng tàn nhẫn vào Chris và tôi.

- Corrine, các con cô cần một bài học thực tế. Khi chúng thấy chuyện gì đã xảy ra với mẹ chúng, thì chúng sẽ không hề nghi ngờ gì về điều có thể xảy ra với chúng.

Tôi thấy mẹ đứng thẳng người lên, ngẩng mặt một cách dũng cảm, đương đầu với bà ngoại to lớn, cao hơn mẹ ít nhất là mười phân và nặng hơn rất nhiều.

- nếu mẹ thô bạo với các con của con – Mẹ run run nói – Con sẽ đưa chúng ra khỏi ngôi nhà này ngay đêm nay và mẹ sẽ không bao giờ thấy chúng hoặc con nữa! – mẹ nói điều này một cách thách thức, ngẩng khuôn mặt đẹp lên và nhìn chăm chăm vẻ cương quyết vào người phụ nữ to lớn là mẹ ruột mình.

Một nụ cười hé hé lạnh lùng của bà đáp lại sự thách thức của mẹ. Không. Đó không phải là một nụ cười, đó là cái nhếch mép khinh bỉ.

- Mang chúng đi ngay tối nay, ngay bây giờ đi! Cả cô đi luôn đi, Corrine! Nếu tôi không bao giờ gặp lại các con cô và nghe tin về cô, cô nghĩ là tôi quan tâm ư?

Cặp mắt xanh của mẹ các búp bê Dresden thách thức với những lời nói cứng rắn này trong khi tất cả bốn đứa chúng tôi quan sát. Trong lòng chúng tôi reo lên vì vui sướng. Mẹ sắp đưa chúng tôi ra khỏi đây. Chúng tôi sắp rời khỏi đây. Tạm biệt căn phòng. Tạm biệt tầng áp mái. Tạm biệt tất cả những triệu đô la mà tôi không hề muốn chút nào. Nhưng khi tôi nhìn, khi tôi chờ đợi mẹ quay gót và tiến tới tủ quần áo lấy những chiếc va li của chúng tôi, tôi thấy một thứ gì đó thay vì vẻ quý phái và cao ngạo trong sự suy sụp của mẹ. Mắt mẹ hạ xuống một cách cam chịu và mẹ từ từ cúi đầu che vẻ mặt của mình.

Tôi run rẩy và rùng mình khi thấy cái nhếch mép của bà trở thành một nụ cười hung ác vì đã giành chiến thắng. Mẹ ơi! Mẹ ơi! Mẹ ơi! Trái tim tôi gào lên. Đừng để bà làm điều này đối với mẹ!

- Nào Corrine, cởi áo ra!

Chậm chạp ngần ngừ, khuôn mặt trắng bệch như một xác chết, mẹ quay quanh, chìa lưng ra, run lẩy bẩy. Tay mẹ giơ lên cứng đờ. Mẹ cởi từng chiếc khuy áo một cách khó khăn. Mẹ cẩn thận tháo chiếc áo để lộ chiếc lưng ra.

Dưới chiếc áo blouse mẹ không mặc đồ lót và quá dễ dàng hiểu tại sao. Tôi nghe thấy Chris thở mạnh. Còn Carrie và Cory chắc đã nhìn thấy vì những tiếng thút thít của chúng lọt vào tai tôi. Giờ tôi biết tại sao mẹ lại bước vào phòng một cách cứng đờ, mắt đỏ vì khóc, dù thường ngày mẹ đi lại rất duyên dáng.

Lưng mẹ lằn những vết đỏ sưng tấy từ cổ xuống thắt lưng. Một số vết lằn xây xước máu. Hầu như không có chỗ trống nào giữa những vết lằn gớm ghiếc.

Vô cảm, không để tâm, bất chấp tình cảm của chúng tôi hay của mẹ chúng tôi, bà ngoại ban ra những chỉ dẫn mới:

- Nhìn kỹ đi, lũ trẻ. Hãy biết rằng những vết roi này xuống tới tận gót chân mẹ các người. Ba mươi ba roi, mỗi roi cho một năm cuộc đời mẹ các người. Và thêm mười lăm roi cho những năm mẹ các người sống trong tội lỗi với cha các người. Ông ngoại các người là người đề ra hình phạt này nhưng ta là người sử dụng cây roi. Tội ác của mẹ các người là chống lại Chúa trời và các quy tắc đạo đức xã hội. Tội lỗi của mẹ các người là một cuộc hôn nhân tội lỗi, báng bổ thánh thần. Cuộc hôn nhân đó là một điều ghê tởm trong con mắt Chúa trời. Và thế vẫn chưa đủ, chúng còn có con nữa, những bốn đứa con. Những đứa con là dòng giống ma quỷ. Những đứa trẻ xấu xa từ lúc chúng được phôi thai. Mắt tôi lòi ra khi nhìn thấy những vết lằn đau đớn trên làn da mịn màng mà bố chúng tôi rất yêu thương và nâng niu. Tôi quay cuồng trong một vũng xoáy của một điều gì đó trong tâm khảm đau đớn và không chắc chắn, không biết mình là ai và làm gì, nếu tôi có quyền sống trên một cõi đời mà Chúa sẽ bảo vệ

những sinh linh bằng lòng thương và sự cho phép của Người. Chúng tôi đã mất nhà, mất bố, bạn bè và những đồ vật thân quen của mình. Vào đêm đó tôi đã không còn tin Chúa là một vị quan toà hoàn hảo. Do vậy, thoe một cách nào đó, tôi cũng mất luôn cả Chúa nữa.

Tôi nhìn vào những vết toạc và những làn roi rớm máu trên lưng mẹ và từ trước đến giờ chưa bao giờ tôi cảm thấy căm giận như lúc này. Bà ngoại nhìn tôi như thể đoán được những gì tôi cảm thấy. Có lẽ cặp mắt tôi như tấm gương bộc lộ tất cả những ý nghĩ về sự trả thù mà tôi cố che giấu và thể một ngày nào đó sẽ bộc lộ ra. Có lẽ bà ngoại thấy một điều gì đó đầy căm thù trong trí óc tôi vì những lời tiếp theo của bà nhắm thẳng vào tôi, dù bà dùng từ "bọn trẻ".

- Bọn trẻ thấy đấy, căn nhà này có thể cứng rắn và nghiêm khắc đối với những kẻ không tuân lệnh và vi phạm các quy tắc của chúng ta. Chúng ta sẽ phát nhỏ giọt thức ăn, đồ uống và chỗ ở nhưng bao giờ tốt bụng, thông cảm hay thương yêu. Các người không thể cảm thấy bất cứ điều gì ngoài sự khiếp sợ đối với những thứ không lành mạnh. Hãy tuân theo các quy tắc của ta. Và các người sẽ không phải chịu những ngọn roi của ta cũng như không bị lấy đi những thứ cần thiết. nếu dám không tuân lệnh ta, các người sẽ sớm biết được tất cả những gì ta có thể làm đối với các người, và tất cả những gì ta có thể lấy khỏi các người! – bà quay người nhìn từng đứa chúng tôi.

Phải, tối hôm đó bà đã muốn chúng tôi bị huỷ hoại, khi chúng tôi còn nhỏ, ngây thơ, tin tưởng, chỉ biết đến phần ngọt ngào nhất của cuộc đời, bà muốn làm thui chột tâm hồn chúng tôi, khiến chúng tôi tầm thường và cần cỗi, có lẽ sẽ không bao giờ có thể cảm thấy tự hào được nữa.

Nhưng bà không hiểu chúng tôi.

Sẽ không một ai có thể khiến tôi ghét bố hay mẹ. Sẽ không ai có quyền về cuộc sống hay cái chết đối với tôi, không phải trong khi tôi đang sống sót và có thể tranh đấu tiếp.

Tôi liếc nhìn Chris. Anh ấy cũng đang chăm chú nhìn bà. Cặp mắt anh ấy lướt qua người bà từ trên xuống dưới, suy nghĩ về mối nguy hại mà anh ấy có thể phải chịu nếu đánh nhau với bà. Nhưng anh ấy chỉ mới mười bốn tuổi. Anh ấy phải lớn lên thành một người đàn ông trước khi có thể khuất phục được những người như bà. Tay anh ấy vẫn nắm lại thành nắm đấm, giữ chặt bên sườn. Sự kiềm chế khiến miệng anh ấy mím chặt thành một đường mỏng dính và khắc nghiệt như môi bà ngoại. Chỉ có đôi mắt anh ấy lạnh lùng như một viên đá xanh.

Trong tất cả chúng tôi thì anh ấy yêu mẹ nhất. Anh ấy đặt mẹ lên trên bề cao tôn sùng, coi mẹ như một người thương yêu nhất, ngọt ngào nhất, vị thánh sống thấu hiểu nhất. Anh ấy đã nói với tôi rằng khi lớn, anh ấy sẽ cưới một người phụ nữ giống mẹ. Nhưng bây giờ anh ấy chỉ có thể trừng trừng nhìn bà ngoại mà thôi. Anh ấy còn quá nhỏ để có thể làm bất cứ việc gì.

Bà ngoại ném cho chúng tôi một cái nhìn coi thường rất lâu. Rồi bà nhét chìa khóa cửa vào tuya mẹ và rời khỏi căn phòng.

Một câu hỏi treo lơ lửng trên tất cả những câu hỏi khác.

Tại sao? Tại sao chúng tôi được đưa tới ngôi nhà này?

Đây không phải là một bến cảng an toàn, không phải một nơi tị nạn, không phải là một nơi trú ẩn. chắc hẳn mẹ phải biết chuyện gì sẽ xảy ra, vậy mà, mẹ vẫn dẫn chúng tôi tới đây vào cái đêm tối tăm đó.

Tại sao?

PHẦN 06 : CÂU CHUYỆN CỦA MẸ

Sau khi bà đi khỏi, chúng tôi không biết nên làm gì hoặc nên nói gì, hay cảm thấy những gì, trừ sự bất hạnh và khổ sở. Trái tim tôi đập điên cuồng khi thấy mẹ cởi áo blouse, tháo khuy và kéo xuống thắt lưng trước khi trao cho chúng tôi một nụ cười run run tìm kiếm sự an ủi. Chris dán mắt xuống sàn nhà, nỗi đau đón thống khổ của anh ấy được thể hiện qua đôi giày cần mẫn di theo những đường trang trí hình cuốn tinh tế của tấm thảm phương Đông.

- Bây giờ hãy nhìn này – mẹ nói bằng giọng vui vẻ nguy tạo – Đó chỉ là vết roi bằng cành liễu thôi và nó không đau lắm đâu. Niềm kiêu hãnh của mẹ phải chịu đựng hơn thân thể mẹ chịu đựng. Thật vô nhân đạo khi bị đánh như một nô lệ, hoặc một con vật, và bởi chính cha mẹ mình. Nhưng các con đừng lo rằng một trận đòn như vậy sẽ xảy ra nữa vì sẽ không bao giờ có chuyện ấy đâu. Chỉ một lần này thôi. Mẹ sẽ phải chịu đựng gấp hàng trăm lần trận đòn roi mà mẹ đã phải chịu để lại được sống quãng thời gian mười lăm năm hạnh phúc vừa qua với bố các con và với các con. Dù điều này làm tâm hồn mẹ rúm rỏ, nhưng bà vẫn buộc mẹ phải cho các con thấy điều ông bà đã làm... - mẹ ngồi xuống giường và giang tay để chúng tôi có thể ngồi xúm xít quan và cảm thấy thoải mái dù tôi rất cẩn thận để không làm mẹ xấu hổ và gây thêm sự đau đớn. Mẹ đặt hai đứa sinh đôi vào lòng và chỉ xuống giường để bảo rằng chúng tôi có thể ngồi cạnh mẹ. Rồi mẹ bắt đầu nói. Chắc điều mẹ phải nói rất khó để nói ra và cũng rất khó cho chúng tôi nghe.

- Mẹ muốn các con chú ý lắng nghe và nhớ suốt đời những gì mà mẹ nói ra tối nay – mẹ ngừng lời, ngần ngừ khi lướt nhìn qua căn phòng và chăm chú nhìn vào những bức tường dán giấy màu kem như thể chúng trong suốt và mẹ có thể nhìn xuyên qua những bức tường đó thấy tất cả các phòng trong ngôi nhà khổng lồ này – Đây là ngôi nhà lạ lùng và những người sống ở đây còn lạ lùng hơn, không phải những người giúp việc mà là ông bà ngoại. Mẹ phải cho các con biết rằng ông bà ngoại các con là những người mộ đạo một cách cuồng tín. Tin vào Chúa là một điều tốt, một điều đúng đắn. Nhưng khi người ta củng cố niềm tin cho mình bằng những ngôn từ trích từ kinh Cựu ước mà người ta tìm được và diễn giải theo những cách phù hợp với mình nhất, thì đó lại là đạo đức giả, và đó chính là những gì ông bà ngoại làm.

Ông ngoại đang hấp hối, phải, nhưng mỗi chủ nhật ông đều tới nhà thờ trên xe lăn nếu ông cảm thấy khỏe, hoặc bằng cáng nếu ông cảm thấy yếu hơn, và ông trao cho nhà thờ một phần mười lợi tức hàng năm của ông, khoản đó thật đáng kể. Do đó đương nhiên ông rất được hoan nghênh. Ông trả tiền để xây dựng nhà thờ, ông mua tất cả các cửa sổ kính màu, ông điều khiển các mục sư và bài giảng của họ vì ông đã mở đường lên thiên đường bằng vàng bạc và nếu thánh Peter gác cổng có thể bị mua chuộc, chắc chắn ông ngoại sẽ giành được một chỗ. Ở nhà thờ đó ông được đối xử như một vị chúa hay một vị thánh sống. Và rồi ông về nhà, cảm thấy hoàn toàn hài lòng khi làm được điều ông muốn bởi vì ông đã làm xong bổn phận của mình, và đã trả tiền để dọn đường, và vì vậy ông sẽ an toàn thoát khỏi cảnh địa ngục.

Khi mẹ lớn lên, cùng với hai bác trai các con, mẹ và các bác bị buộc phải đến nhà thờ theo đúng nghĩa

đen. Thậm chí nếu bọn mẹ bị đau ốm đến mức phải nằm trên giường thì vẫn phải tới đó. Tôn giáo là thứ bị bắt buộc phải thừa nhận. phải tốt, phải tốt, phải tốt, đó là tất cả những gì mà mẹ và các bác con phải nghe. Hàng ngày, những niềm vui thông thường đúng đắn với mọi người lại là điều tội lỗi đối với bọn mẹ. Các bác và mẹ không được phép đi bơi, vì điều đó nghĩa là phải mặc quần áo tắm và để lộ phần lớn thân hình. Bọn mẹ bị cấm không được phép đi nhảy và điều đó nghĩa là phải áp sát người vào người khác giới. Bọn mẹ được lệnh phải kiểm soát các suy nghĩ của mình, không được nghĩ đến những thứ khoái lạc, tội lỗi vì ông bà nói suy nghĩ đến những thứ đó cũng xấu xa như hành động. Ôi, mẹ có thể kể mãi về những điều mẹ và các bác bị cấm làm, dường như mọi thứ vui vẻ và nhộn nhịp thì ông bà đều coi là tội lỗi. Và đối với những người trẻ tuổi thì thường có những sự nổi loạn khi cuộc sống quá bị cấm đoán và khiến mẹ và các bác muốn làm hầu hết tất cả mọi thứ mà mình bị từ chối. Ông bà ngoại, khi tìm cách biến ba đứa con mình thành những thiên thần hay thánh sống, thì chỉ thành công trong việc khiến chúng trở nên tội tệ hơn so với khi chúng không bị cấm đoán.

Mất tôi mở lớn. Tôi bị mê hoặc, tất cả chúng tôi, kể cả hai đứa sinh đôi.

- Rồi một ngày – mẹ tiếp tục kể - giữa tất cả những chuyện đó, một thanh niên trẻ đẹp tới sống ở đây. Bố anh ta là họ hàng hàng ông ngoại các con, ông ấy chết khi anh ta mới ba tuổi. Mẹ anh ta tên là Garland Christopher Foxworth và sau khi ông chết, một nửa gia tài của ông sẽ được trao cho cậu bé mới ba tuổi đó. Nhưng Malcom, ông ngoại của các con, đã giành quyền kiểm soát toàn bộ tài sản bằng cách tự chỉ định mình làm người quản lý và tất nhiên một đứa trẻ ba tuổi chẳng biết nói gì về chuyện đó, kể cả bà Alicia cũng chẳng được có ý kiến gì. Một khi ông ngoại các con có được mọi thứ trong tay, ông bèn tống cổ bà Alicia và đứa con nhỏ của bà đi. Họ trở về Richmond, về nhà cha mẹ của bà Alicia, và bà sống ở đó cho tới khi kết hôn lần thứ hai. Bà sống vài năm hạnh phúc với người đàn ông mà bà đã từng yêu từ nhỏ, và rồi ông ấy cũng bị chết. Hai lần kết hôn, hai lần thành góa phụ, và giờ thì cha mẹ bà cũng qua đời. Rồi một ngày bà phát hiện có một khối u ở ngực và sau vài năm bà đã chết vì bệnh ung thư. Đó là lúc mà con trai bà, Garland Christopher Foxworth thứ tư, đến sống ở đây. Mọi người không gọi anh ta bằng tên gì khác ngoài cái tên Chris – mẹ ngân ngừ, ghi lấy Chris và tôi – Các con có biết mẹ đang nói về ai không? Các con có đoán được người thanh niên đó là ai không?

Tôi rùng mình, và tôi thì thầm.

- Bố....mẹ đang nói về bố...

- Phải – mẹ đáp rồi thở dài nặng nề.

Tôi cúi người về phía trước để nhìn anh trai tôi. Anh ấy ngồi im lặng, vẻ mặt lạnh lùng, cặp mắt đờ đẫn.

Mẹ tiếp tục kể.

- Bố các con chỉ hơn mẹ có ba tuổi. Mẹ nhớ lại lần đầu tiên mẹ gặp bố. Mẹ biết bố sắp tới, một người họ hàng mà mẹ chưa từng gặp hoặc nghe kể, và mẹ muốn tạo một ấn tượng tốt, do đó cả ngày mẹ bận bịu chuẩn bị, cuốn tóc, tắm gội và diện một bộ đồ mà mẹ nghĩ là phù hợp nhất. Mẹ mới mười bốn tuổi, và đó là cái tuổi mà một cô gái bắt đầu cảm thấy uy quyền của mình đối với phái nam. Mẹ biết mẹ được hầu hết những người đàn ông và các cậu con trai thấy là đẹp và mẹ cho rằng, theo một cách nào đó, mẹ đã đủ lớn để yêu được rồi.

Bố các con lúc đó mười bảy tuổi. Lúc đó là vào cuối xuân và bố đứng giữa phòng khách với hai chiếc va li đặt cạnh đôi giày cũ kỹ của mình, quần áo của bố đã sờn cũ và chật so với người. Ông bà ngoại đứng cùng bố, nhưng bố quay người nhìn quanh, nhìn chăm chú mọi thứ, bị hoa mắt bởi sự giàu có được phô bày. Bản thân mẹ chưa bao giờ để ý tới những gì xung quanh mình. Nó có ở đó, mẹ chấp nhận nó như một phần tài sản thừa kế của mình. Và cho tới trước khi mẹ kết hôn và bắt đầu sống một

cuộc sống không có của cải, mẹ đã không nhận ra rằng mình lớn lên trong một ngôi nhà khác thường. Các con biết đấy, ông ngoại là một "nhà sưu tầm". Ông mua mọi thứ được xem là tác phẩm nghệ thuật độc nhất không phải vì ông yêu nghệ thuật mà vì ông thích sở hữu những thứ đó. Có lẽ ông thích sở hữu mọi thứ, đặc biệt là những thứ đẹp. Mẹ từng nghĩ mình là một phần trong bộ sưu tập những tác phẩm nghệ thuật của ông... và ông muốn giữ mẹ lại cho riêng mình, không phải để thưởng thức, mà là để cống hiến cho những người khác được thưởng thức những gì là của ông.

Mẹ tiếp tục nói, khuôn mặt đỏ bừng, mắt nhìn xa xôi, dường như mẹ đang quay lại với những ngày tháng lạ lùng đó.

- Bố các con tới sống với mọi người một cách vô tư, tin tưởng, dịu dàng, không được che chở, chỉ được biết sự ngưỡng mộ thật thà, một tình yêu thánh thiện và một cuộc sống nghèo khổ. Bố từ một ngôi nhà bốn phòng tới sống ở một toà nhà lớn, khổng lồ như thế này khiến mắt bố mở lớn và hoa mắt vì hy vọng, và bố nghĩ mình như chuột sa chĩnh gạo, được vào thiên đường nơi hạ giới. Bố nhìn ông bà ngoại các con với tất cả sự biết ơn trong đôi mắt. Ha! Sự hối tiếc trong việc bố đến đây và phải biết ơn vẫn còn là một sự xúc phạm. Vì một nửa những gì bố thấy đáng ra phải là của bố. Ông bà ngoại đã làm tất cả những gì có thể để khiến bố cảm thấy mình như một người họ hàng nghèo khổ.

Mẹ thấy bố ở đó, đứng dưới những tia nắng mặt trời chiếu vào qua ô cửa sổ, và mẹ đứng lại ở nửa cầu thang. Mái tóc vàng của bố toả hào quang do những tia nắng bạc chiếu vào. Bố thật đẹp, không phải đẹp trai, mà là đẹp, đó là một sự khác nhau, các con biết đấy. Vẻ đẹp thực sự là vẻ đẹp toả ra từ bên trong và bố các con có điều đấy. Mẹ khẽ gây ra mấy tiếng động khiến bố ngẩng đầu lên và cặp mắt xanh của bố ngời sáng, và mẹ có thể nhớ là chúng đã ngời sáng như thế nào, và rồi khi bố mẹ được giới thiệu với nhau, ánh sáng tắt ngấm. Bố cũng thất vọng như mẹ. Từ ngày đó, với việc mẹ đứng trên cầu thang và bố đứng ở dưới, một tia lửa đã thắp sáng giữa bố mẹ, một tia lửa nhỏ ngày càng lớn dần, lớn dần cho tới ngày bố không thể chối bỏ điều đó.

Mẹ sẽ không làm các con bối rối khi nói về câu chuyện tình lãng mạn của bố mẹ - Mẹ nói một cách không thoải mái khi tôi cựa quậy còn Chris quay đi để giấu khuôn mặt mình - Nói một cách đầy đủ đó là một tình yêu ngay từ cái nhìn đầu tiên dù đôi khi chuyện đó cũng xảy ra. Có lẽ bố đã đủ chín chắn để yêu, giống như mẹ vậy, hoặc có lẽ cả bố lẫn mẹ đều cần một ai đó trao cho mình sự ấm áp và thương yêu. Cả hai anh trai của mẹ đã chết vì tai nạn. Mẹ chỉ có vài người bạn và không ai trong số đó là "đủ tốt" đối với con gái của Malcon Foxworth. Mẹ là hy vọng, là niềm vui của ông, và nếu một người đàn ông mang mẹ đi khỏi ông, đó sẽ là một giá đắt, rất đắt. Do vậy bố và mẹ phải lén lút gặp nhau trong vườn và ngồi nói chuyện hàng giờ, và đôi lúc bố đẩy đu cho mẹ hoặc mẹ đẩy cho bố và thỉnh thoảng cả bố và mẹ cùng trèo lên đu cùng nhún, nhìn nhau chăm chú trong khi cả hai bay lên cao hơn. Bố kể cho mẹ tất cả những bí mật của mình và mẹ cũng vậy. Chẳng mấy chốc, bố và mẹ phải thừa nhận là đã yêu nhau say đắm, và dù đúng hay sai, bố và mẹ sẽ cưới nhau. Và bố mẹ phải trốn khỏi ngôi nhà này, thoát khỏi những quy tắc của ông bà ngoại trước khi họ có cơ hội để biến bố mẹ thành bản sao của chính họ vì các con biết đấy, đó là mục đích của ông bà. Mẹ phải thừa nhận là ông bà ngoại đã cho bố mọi thứ. Họ đã đối xử với bố như với chính con trai họ, vì bố đã thay thế hai người con trai đã mất của họ. Họ gọi bố tới trường Yale và bố đã toả sáng. Con thừa hưởng trí thông minh từ bố đó, Christopher. Bố chỉ học trong ba năm là xong, nhưng bố không thể sử dụng bằng cấp mà bố có được vì trên đó ghi tên thật của bố, còn bố mẹ lại muốn giấu mình là ai. Thật khó khăn cho bố mẹ trong năm đầu tiên của cuộc hôn nhân bởi vì bố phải chối bỏ kiến thức đại học của mình.

Mẹ ngừng lại, mẹ liếc nhìn Chris rồi nhìn tôi một cách trầm ngâm. Mẹ ôm hai đứa em sinh đôi, hôn lên tóc chúng, cau mày buồn phiền làm u ám khuôn mặt mẹ và nhăn lán trán mẹ.

- Cathy, Christopher, các con là những người mẹ mong sẽ hiểu được. Hai em con còn quá nhỏ. Các con đang cố hiểu chuyện xảy ra với bố mẹ như thế nào phải không?

- Vâng, vâng – cả Chris và tôi cùng gật đầu.

Mẹ đang nói chuyện bằng ngôn ngữ của tôi, ngôn ngữ của âm nhạc và ba lê, những câu chuyện lãng mạn, những khuôn mặt đẹp và đáng yêu ở những nơi tuyệt đẹp. Truyện cổ tích có thể biến thành sự thật. Tình yêu ngay từ cái nhìn đầu tiên. Ôi, điều đó sẽ xảy đến với tôi, tôi biết chuyện đó sẽ là như vậy và anh ấy sẽ đẹp như bố vậy. Một vẻ đẹp toả sáng, làm trái tim tôi xúc động.

- Bây giờ các con hãy lắng nghe mẹ - Mẹ khẽ nói và điều này khiến những lời nói của mẹ có tác động mạnh hơn – Mẹ có mặt tại đây để làm những gì mẹ có thể để khiến ông ngoại lại yêu quý mẹ, và tha thứ cho mẹ. Các con biết đấy, ngay trước khi đến ngày sinh lần thứ mười tám của mẹ, bố các con và mẹ trốn đi, hai tuần sau đó, bố mẹ trở lại nói chuyện với ông bà. Ông ngoại gần như nổi cơn tam bành. Ông nổi cơn thịnh nộ, ông quát tháo, đuổi bố mẹ ra khỏi nhà ngay và không bao giờ được quay lại, không bao giờ. Và đó là tại sao mẹ không được quyền thừa kế và bố các con cũng vậy, vì mẹ nghĩ ông ngoại định để lại cho bố các con một phần tài sản nhỏ, không nhiều lắm nhưng dù sao thì cũng có. Phần tài sản chính sẽ là của mẹ, vì bà ngoại đã có tiền riêng của bà rồi. Nghe nói khoản tiền mà bà ngoại được thừa kế từ cha mẹ mình là lý do chính mà ông ngoại cưới bà, dù chính bà nói rằng mình là một phụ nữ "đẹp trai", không phải là một vẻ đẹp tuyệt diệu nhưng bà có vẻ uy quyền, vương giả và đáng vẻ quý phái.

Mẹ ở đây để làm những gì mẹ có thể để khiến ông ngoại lại yêu quý mẹ, và tha thứ cho mẹ. Và để làm được điều này, mẹ phải đóng vai một đứa con gái bị đánh đòn hoàn toàn biết vâng lời, nhún nhường. Và đôi khi, khi người ta bắt đầu đóng một vai nào đó thì người ta phải có tính cách đó, giờ là điều mẹ muốn nói, trong khi mẹ đang dần dần thực hiện được việc đó, thì các con phải nghe. Đó là tại sao mẹ kể cho các con tất cả chuyện này, và kể một cách trung thực nhất. Mẹ thừa nhận mình không phải là một người cứng cỏi và mẹ cũng chẳng có tài năng gì. Mẹ chỉ mạnh mẽ khi có bố các con che chở, và bây giờ mẹ không còn bố các con nữa. Và ở dưới nhà, tầng một, trong một căn phòng nhỏ gần thư viện lớn, có một người đàn ông mà các con chưa hề gặp. Các con đã gặp bà ngoại và biết đôi chút về bà nhưng các con chưa gặp ông ngoại. Và mẹ không muốn các con gặp ông cho tới khi ông tha thứ cho mẹ và chấp nhận sự thật là mẹ có bốn đứa con. Điều này rất khó khăn cho ông để chấp nhận. Nhưng mẹ không nghĩ sẽ khó khăn cho ông để tha thứ cho mẹ vì bố các con đã chết và rất khó để giữ mối hận thù với người đã chết giờ đã mờ yên mả đẹp.

Tôi không biết tại sao tôi lại cảm thấy sợ hãi đến vậy.

- Để ông ngoại ghi tên mẹ vào di chúc, mẹ sẽ buộc phải làm bất cứ thứ gì ông muốn.

- Ông có thể muốn gì ở mẹ trừ sự vâng lời và tỏ ra kính trọng? – Chris hỏi với vẻ ủ rũ và người lớn, dường như anh ấy hiểu hết chuyện này.

Mẹ nhìn anh ấy rất lâu, đầy vẻ yêu thương trong lúc tay mẹ vuốt chiếc má trẻ con của anh ấy. Anh ấy là bản sao bé nhỏ của người chồng mà mẹ đã mất. Những giọt nước mắt chảy xuống từ đôi mắt của mẹ.

- Mẹ không biết ông ấy muốn gì, con yêu, nhưng bất cứ việc gì mẹ phải làm thì mẹ sẽ làm. Nhưng bây giờ hãy quên tất cả đi. Mẹ đã thấy khuôn mặt các con khi mẹ kể. Nhưng mẹ muốn các con cảm thấy những điều mẹ nói là đúng. Điều mà bố con và mẹ đã làm không phải là trái đạo đức. Bố mẹ đã làm đám cưới ở nhà thờ như bất cứ cặp vợ chồng nào khác. Chẳng có gì là xấu xa về đám cưới đó. Và các con không phải là dòng giống của ma quỷ, hay quỷ dữ, bố các con gọi đó là chuyện nhảm nhí. Bà ngoại các con khiến các con nghĩ mình là những kẻ đáng khinh như là một cách để trừng phạt mẹ và cả các con nữa. Con người tạo ra những luật lệ của xã hội chứ không phải Chúa trời. Ở một số nơi trên thế

giới, những người có họ hàng gần kết hôn với nhau và sinh đẻ con cái, và điều đó được xem là hoàn toàn bình thường, dù mẹ không định biện hộ cho những gì bố mẹ đã làm, vì bố mẹ không tuân theo những luật lệ của xã hội mình sống. Cái xã hội tin rằng nam nữ có họ hàng không được kết hôn với nhau, vì nếu họ làm vậy, họ có thể sinh ra những đứa con kém hoàn hảo về thể chất và tinh thần. Nhưng ai là hoàn hảo chứ?

Rồi mẹ nửa cười nửa khóc, ôm chúng tôi sát vào mình.

- Ông ngoại đã tiên đoán là những đứa con do bố mẹ sinh ra sẽ có sừng, có bướu ở lưng, đuôi có chạc, chân voi. Ông giống như một người điên, cố nguyên rửa bố mẹ và muốn các con của bố mẹ dị dạng vì ông muốn nguyên rửa chúng ta. Vậy có lời nguyên nào trong những lời nguyên thảm khốc của ông thành sự thật không? – mẹ lại trả lời chính câu hỏi của mình – Bố các con và mẹ cũng lo lắng đôi chút khi mẹ mang thai lần đầu. Bố đi đi lại lại trong hành lang bệnh viện suốt đêm cho tới gần sáng, thì một cô y tá bước tới và nói với bố rằng bố có một đứa con trai, hoàn hảo về mọi mặt. Rồi bố chạy tới phòng dành cho trẻ em để tự mình xem. Giá các con có ở đó để thấy được niềm vui trên khuôn mặt bố khi bố bước vào phòng mẹ nằm, hai tay ôm một bó hoa hồng đỏ thắm và mắt bố rơm rớm khi hôn mẹ. Bố rất tự hào về con, Christopher, rất tự hào. Bố đã bán sáu hộp xì gà và mua cho con một chiếc gậy bóng chày bằng nhựa, một chiếc găng tay bắt bóng chày và cả một quả bóng nữa. Khi con mọc răng, con đã gặm chiếc gậy bóng chày và đập vào cũi, vào tường để báo cho bố mẹ biết con muốn ra ngoài. Rồi tới lượt Cathy, con yêu, con thật đẹp và hoàn hảo như anh trai con. Và con biết bố yêu con như thế nào, bé Cathy xinh đẹp nhảy múa của bố, người sẽ khiến cả thế giới lặng đi và chú ý khi bước lên sân khấu. Con có nhớ buổi trình diễn ba lê đầu tiên của con khi con lên bốn không? Con mặc chiếc váy xòe màu hồng đầu tiên của mình và làm sai vài động tác, mọi người có mặt đều cười, còn con thì vỗ tay như thể rất hãnh diện. Còn bố đã tặng cho con một tá hoa hồng, con có nhớ không? Bố không bao giờ thấy con làm gì sai cả. Trong con mắt bố, con thật hoàn hảo. Và bảy năm sau khi con chào đời, hai em con ra đời. Giờ thì bố mẹ có hai đứa con trai, hai đứa con gái, phải đương đầu với số phận bốn lần và đã chiến thắng. Nếu Chúa muốn trừng phạt bố mẹ thì Người đã có những bốn cơ hội để cho bố mẹ những đứa con dị dạng và chậm phát triển về trí óc. Thay vì vậy, Người đã cho bố mẹ những đứa con hoàn hảo nhất. Do vậy các con không bao giờ được để ông bà ngoại hay bất cứ ai khác làm các con tin rằng các con không có khả năng, đáng khinh hoặc không được ban phúc trong con mắt của Chúa. Nếu đó là một tội lỗi, thì đó là tội lỗi của bố mẹ các con chứ không phải của các con. Các con là bốn đứa trẻ mà tất cả các bạn con ở Gladstone đều ganh tị và gọi là những búp bê Dresden. Hãy nhớ những gì các con có ở Gladstone và hãy gìn giữ những điều đó. Hãy tin vào chính các con, vào mẹ và vào bố các con. Dù bố đã chết, hãy yêu thương và kính trọng bố. Bố xứng đáng với điều đó. Bố đã cố trở thành một người cha tốt. Mẹ không nghĩ có nhiều người đàn ông biết quan tâm nhiều như bố - Mẹ mỉm cười rạng ngời qua những giọt lệ long lanh – Giờ, hãy nói cho mẹ biết các con là ai nào?

- Những búp bê Dresden – Chris và tôi kêu lên.

- Bây giờ các con tin những gì bà ngoại nói về dòng giống ma quỷ không?

- Không, không bao giờ, không bao giờ!

Nhưng một nửa những gì tôi được nghe từ hai người phụ nữ này tôi sẽ cân nhắc sau, và cân nhắc rất kỹ. Tôi muốn tin rằng Chúa đoái thương chúng tôi và dù chúng tôi là ai và cái gì. Tôi phải tin, cần phải tin. Vâng, tôi tự nhủ, phải nói vâng, giống như Chris đã nói. Đừng như hai đứa em chỉ biết nhìn mẹ, chẳng hiểu gì cả. Đừng nghi ngờ như vậy, đừng!

Chris kêu lên bằng giọng tin tưởng mạnh mẽ:

- Vâng, thưa mẹ, con tin vào điều mẹ nói, vì nếu Chúa không tán thành cuộc hôn nhân của bố mẹ,

thì Người sẽ trừng phạt bố mẹ qua chúng con. Con tin Chúa không hẹp hòi và mù quáng, không như ông bà ngoại.

Sự khuấy khoả, giống như một dòng sông bị ngăn lại và được xả ra, khiến những dòng nước mắt chảy rờn rờn xuống khuôn mặt đẹp của mẹ. Mẹ kéo Chris sát vào người mình, hôn lên đỉnh đầu của anh ấy, không để ý đến chúng tôi.

- Cảm ơn, con trai của mẹ, vì con đã hiểu – Mẹ khàn khàn thì thầm – Xin cảm ơn con đã không lên án bố mẹ, vì những điều bố mẹ đã làm.

- Con yêu mẹ, mẹ ơi. Dù bất cứ điều gì mẹ đã và đang làm, con sẽ luôn hiểu...

- Phải – mẹ lắm bầm – Con sẽ, mẹ biết con sẽ hiểu – mẹ liếc nhìn tôi vẻ không thoải mái, lúc này tôi đang đứng cách xa, tiếp nhận những điều này, cân nhắc nó và cả bản thân mẹ nữa – tình yêu không luôn đến khi người ta muốn. Đôi khi chuyện đó xảy ra, do người ta muốn có – Mẹ cúi đầu, tìm tay anh trai tôi và ghì chặt lấy – Ông ngoại sùng bái mẹ khi mẹ còn nhỏ. Ông luôn muốn giữ mẹ cho riêng mình. Ông chẳng muốn mẹ cưới bất cứ ai. Mẹ nhớ lại khi mẹ mười hai tuổi, ông đã nói sẽ để lại cho mẹ toàn bộ tài sản nếu mẹ ở với ông cho tới khi ông chết vì tuổi già.

Đột nhiên mẹ ngẩng phắt đầu, nhìn tôi. Mẹ có thấy một điều gì đó ngờ vực, nghi vấn chăng? Mắt mẹ tối sầm, trở nên u ám.

- Hãy đưa tay ra – mẹ ra lệnh, vai nhô lên và buông tay Chris ra – Mẹ muốn các con nhắc lại theo mẹ: chúng con là những đứa trẻ hoàn hảo. Về thể chất, tinh thần, tình cảm, chúng con là những đứa trẻ lành mạnh và ngoan đạo về mọi mặt. Chúng con có quyền được sống, yêu thương, vui chơi như bất cứ đứa trẻ nào khác trên đời này.

Mẹ mỉm cười với tôi và chìa tay nắm lấy tay tôi, và bảo Carrie và Cory nắm thành một chuỗi.

- Ở trên này, các con cần một số nghi lễ nhỏ để khiến các con sống qua những ngày này. Để mẹ đọc cho các con một số đoạn để các con đọc sau khi mẹ đi. Cathy, khi mẹ nhìn con, mẹ thấy lại chính mình khi bằng tuổi con. Hãy yêu mẹ, Cathy, hãy tin tưởng ở mẹ.

Chúng tôi ngắc ngứ làm theo những gì mẹ nói, và nhắc lại lời kinh nguyện là những lời chúng tôi phải nói bất cứ khi nào chúng tôi cảm thấy nghi ngờ. Và khi chúng tôi đọc xong, mẹ mỉm cười tán thưởng và tin cậy.

- Nào – mẹ nói về hạnh phúc – Bây giờ các con đừng nghĩ ngày hôm nay mẹ sống mà không có hình ảnh các con luôn trong tâm trí mẹ. Mẹ đã nghĩ về tương lai của chúng ta. Và mẹ đã quyết định chúng ta không thể tiếp tục sống ở đây, nơi tất cả các con bị ông ngoại và bà ngoại kiểm soát. Bà ngoại là một phụ nữ thô bạo, không có trái tim, bà đã sinh ra mẹ nhưng chưa bao giờ cho mẹ một chút tình yêu nào, bà đã giành tất cả tình cảm cho các con trai mình. Mẹ đã tin một cách ngu ngốc, khi lá thư của bà gửi tới, rằng bà sẽ đối xử với các con khác với cách bà đã đối xử với mẹ. Mẹ đã nghĩ bà đã đỡ dần theo năm tháng và khi gặp các con, hiểu các con, bà sẽ như tất cả các bà ngoại và sẽ chào đón các con với đôi tay giang rộng, vui sướng và say mê vì có lại được những đứa cháu để yêu thương. Mẹ đã hy vọng khi bà nhìn vào gương mặt của các con – Mẹ nghẹn ngào, suýt rớt nước mắt, dường như không ai có lương tri có thể giúp mẹ trừ các con thân yêu của mẹ – Mẹ có thể hiểu việc bà không thích Christopher – nói đến đây mẹ ôm anh ấy chặt hơn và hôn lên má anh ấy – Vì trông con rất giống với bố con. Và mẹ biết bà có thể nhìn con, Cathy, và thấy lại hình ảnh mẹ, bà chưa bao giờ thích mẹ. Nhưng mẹ chưa bao giờ nghĩ là bà có thể thô bạo với các con, hai con bé bỏng của mẹ. Mẹ đã tự huỷ hoại mình rằng con người ta sẽ thay đổi cùng với tuổi tác và họ sẽ nhận ra sai lầm của mình. Nhưng bây giờ mẹ đã biết mình sai như thế nào – Mẹ gạt những giọt nước mắt.

Do vậy, đó là lý do tại sao ngày sáng sớm mai, mẹ sẽ rời khỏi nơi này và tới một thành phố lớn gần

đây, mẹ sẽ ghi tên theo học ở một trường kinh doanh nơi họ sẽ dạy mẹ làm thế nào để trở thành một thư ký. Mẹ sẽ học đánh máy, ghi tốc ký, tính toán sổ sách, lưu trữ tài liệu và mọi thứ mà một thư ký giỏi phải biết, mẹ sẽ học. Khi mẹ biết làm tất cả những việc đó, mẹ sẽ có thể tìm được một công việc tốt và một khoản lương phù hợp. Và rồi mẹ sẽ có đủ tiền để đưa các con rời khỏi căn phòng này. Chúng ta sẽ tìm một căn hộ ở một nơi nào đó gần đây, do vậy mẹ vẫn có thể tới thăm ông bà ngoại. Chẳng mấy chốc, tất cả chúng ta sẽ cùng sống dưới một mái nhà, mái nhà của chúng ta, và một lần nữa chúng ta sẽ là một gia đình thật sự.

- Ôi mẹ ơi! – Chris thốt lên một cách hạnh phúc – Con biết mẹ sẽ tìm ra được một cách. Con biết mẹ sẽ không để chúng con bị nhốt trong căn phòng này – Anh dướn người về phía tôi trao cho tôi một cái nhìn hài lòng tự mãn, như thể anh ấy đã biết người mẹ đáng yêu của mình sẽ giải quyết được mọi vấn đề, bất kể nó phức tạp như thế nào.

- Hãy tin vào mẹ - Mẹ nói, bây giờ đã mỉm cười và tự tin. Mẹ lại hôn Chris. Tôi mong giá mà tôi có thể giống như anh Chris, và coi mọi điều mẹ nói là một lời thề thiêng liêng. Nhưng những suy nghĩ không tin tưởng của tôi cứ xoáy vào những lời mẹ nói về việc mẹ không phải là người mạnh mẽ và năng động, nếu không có bố ở bên cạnh hỗ trợ. Tôi hỏi một cách buồn nản.

- Phải mất bao nhiêu thời gian để học trở thành một thư ký giỏi hả mẹ?

Quá nhanh, tôi nghĩ là quá nhanh chóng, mẹ đã trả lời luôn.

- Chỉ một thời gian ngắn thôi. Có lẽ là một tháng. Nhưng nếu nó mất thời gian một chút, các con phải kiên nhẫn và nhận ra rằng mẹ không phải thông minh đối với những công việc như vậy. Đó thực sự không phải lỗi của mẹ - Mẹ vội nói, như thể mẹ có thể thấy tôi đang đổ lỗi cho mẹ vì không có khả năng – Khi con sinh ra đã giàu có và được đào tạo ở trường nội trú chỉ dành cho con gái những người rất giàu và có quyền lực, và rồi con được gửi tới trường huấn luyện con nhà giàu, con được dạy những phép tắc lịch sự về giao tiếp xã hội, các vấn đề có tính chất lý thuyết suông, nhưng phần nhiều, người học được chuẩn bị cho những chuyện tình lãng mạn bất ngờ, những bữa tiệc hào nhoáng, và phải vui chơi như thế nào và trở thành một bà chủ nhà hoàn hảo như thế nào. Mẹ không được dạy bất cứ một điều gì thực tế cả. Mẹ không nghĩ mình phải cần một kỹ năng chuyên môn nào. Mẹ đã nghĩ mình sẽ có một người chồng để chăm sóc mình, và nếu không phải là chồng thì cha ruột sẽ làm điều đó, và ngoài ra, tất cả thời gian mẹ dành để yêu bố các con. Mẹ biết, vào ngày mẹ tròn mười tám tuổi, bố mẹ sẽ kết hôn.

Mỗi phút mẹ nói đã dạy tôi được rất nhiều. Tôi sẽ không bao giờ phụ thuộc vào một người đàn ông dù tôi không thể tìm cho mình một con đường đi trên cõi đời này, bất kể chuyện sống thô bạo mang đến những gì. Nhưng phần lớn trong số những lời đó tôi cảm thấy tội lỗi, ích kỷ, điên cuồng và xấu hổ, cảm thấy mẹ đang đổ lỗi cho tất cả mọi chuyện và làm thế nào mẹ có thể biết điều gì đang chờ đợi ở phía trước?

- Bây giờ mẹ phải đi – mẹ nói khi đứng lên chuẩn bị đi. Hai đứa em bật khóc.

- Mẹ ơi, đừng đi! Đừng bỏ chúng con! – Cả hai đứa choàng đôi tay bé nhỏ của mình qua chân mẹ.

- Sáng sớm mai mẹ sẽ quay lại, trước khi mẹ rời khỏi đây đến trường học. Thật đấy, Cathy – mẹ nói, nhìn thẳng vào tôi – Mẹ hứa sẽ làm tốt những gì có thể. Mẹ muốn các con ra khỏi chỗ này nhiều như chính các con muốn vậy.

Ra tới cửa mẹ nói thật là tốt khi chúng tôi được gặp lại mẹ và giờ chúng tôi đã biết bà ngoại là người nhẫn tâm như thế nào.

- Vì Chúa, hãy tuân theo những quy định của bà. Hãy lịch thiệp trong phòng tắm – Mẹ giang tay cho tất cả chúng tôi và chúng tôi chạy vào vòng tay mẹ, quên mất cái lưng hằn vết roi của mẹ - Mẹ yêu

các con nhiều lắm – Mẹ thôn thức – hãy nhớ lấy điều đó. Mẹ sẽ chuyên tâm hơn bao giờ hết. Mẹ thề mà. Mẹ cảm thấy mình như một tù nhân giống như các con, theo một cách nào đó mẹ cũng bị mắc vào tình huống như các con. Tối nay các con hãy đi ngủ với những suy nghĩ hạnh phúc, biết rằng không vấn đề nào là tồi tệ như vẻ bên ngoài của nó. Hiếm khi một thứ gì đó thực sự là tồi tệ. Mẹ là người đáng yêu, các con biết điều đó, và ông ngoại đã từng yêu quý mẹ vô cùng. Do vậy sẽ dễ dàng để ông ngoại yêu quý mẹ, đúng không?

Phải, phải, sẽ là như vậy. Yêu bất cứ thứ gì vô cùng quý báu khiến người ta bị tổn thương khi nó bị tan vỡ.

- Và trong khi các con nằm trên giường, trong ánh sáng mờ mờ của căn phòng này, hãy nhớ ngày mai sau khi mẹ vào học ở trường đó, mẹ sẽ mua vài món đồ chơi và trò chơi để khiến thời gian các con ở đây bận rộn và hạnh phúc. Sẽ không mất nhiều thời gian cho tới lúc ông bà ngoại lại yêu thương và tha thứ mọi chuyện cho mẹ.

- Mẹ ơi – tôi hỏi – mẹ có đủ tiền để mua những thứ đó cho chúng con không?

- Có, có – mẹ vội nói – Mẹ có đủ tiền và ông bà ngoại là những người giàu có. Họ không để những người bạn và những người láng giềng thấy mẹ ăn mặc rách rưới hay không chải chuốt. Họ sẽ cấp tiền cho mẹ và cũng sẽ là tiền cho các con. Các con sẽ thấy. Và mọi phút rảnh rỗi mẹ có, và mọi đồng đô la mẹ không xài đến, mẹ sẽ cất đi và dự định tới ngày tất cả chúng ta tự do sống trong ngôi nhà của mình, như chúng ta đã từng có, và sẽ lại là một gia đình.

Đó là những lời cuối cùng của mẹ trước khi ôm hôn chúng tôi, rồi mẹ đóng cửa và khoá lại.

Đêm thứ hai của chúng tôi sau cánh cửa khoá.

Bây giờ chúng tôi đã biết nhiều hơn... có lẽ quá nhiều là đằng khác.

Sau khi mẹ đi khỏi, cả Chris và tôi gieo mình xuống giường. Anh ấy toét miệng cười với tôi khi cong người nằm sát vào lưng Cory và mắt anh ấy cũng đã nhắm ngủ. Anh ấy nhắm mắt và lẩm bẩm:

- Chúc ngủ ngon, Cathy. Đừng để những con rệp cắn...

Khi Christopher làm vậy, tôi cuộn người quanh thân hình ấm áp của Carrie và nó nằm con như một chiếc thìa trong vòng tay tôi, khuôn mặt tôi chạm vào mái tóc mềm mại của nó.

Tôi trần trọc và rồi lại nằm ngửa, nhìn lên trần nhà và cảm nhận sự im lặng bao la của toà nhà lớn này khi nó chìm lắng trong giấc ngủ. Tôi không nghe thấy một tiếng động nhỏ nào trong ngôi nhà rộng, không tiếng reng reng của điện thoại, không tiếng lanh canh của đồ nấu ăn, thậm chí không cả tiếng chó sủa bên ngoài, không một chiếc xe nào chạy qua để có thể chiếu những ánh sáng hy vọng, xuyên qua những bức rèm cửa dày cộp.

Những suy nghĩ xuất hiện và nói với tôi rằng chúng tôi là những kẻ không được mong đợi, bị nhốt... dòng giống ma quỷ. Những suy nghĩ này cứ luẩn quẩn trong đầu khiến tôi sầu não. Tôi phải tìm cách xua chúng đi. Mẹ, mẹ yêu chúng tôi, mẹ muốn có chúng tôi, mẹ sẽ cố gắng để thành một thư ký giỏi đối với một ông chủ may mắn nào đó. Mẹ sẽ. Tôi biết mẹ sẽ làm được. Mẹ sẽ chống lại những cách thức ông bà ngoại tìm cách làm để khiến mẹ xa chúng tôi. Mẹ sẽ, mẹ sẽ...

Lạy Chúa, tôi cầu nguyện, xin hãy giúp mẹ học thật nhanh!

Trong phòng nóng và ngột ngạt khủng khiếp. Bên ngoài, tôi có thể nghe thấy tiếng gió thổi làm xào xạc lá cây, nhưng không đủ lọt vào đây làm chúng tôi mát mẻ, chỉ đủ để cho biết là bên ngoài trời lạnh, và gió sẽ lọt vào nếu tôi có thể mở rộng cánh cửa sổ. Tôi thở dài nuối tiếc, mong muốn làn không khí trong lành. Mẹ đã nói với chúng tôi về những đêm ở vùng núi, thậm chí trong mùa hè, vẫn luôn lạnh chưa nhỉ? Và đây là mùa hè và trời không lạnh với cánh cửa sổ đóng.

Trong bóng tối màu hồng, Chris thì thầm gọi tên tôi.

- Em đang nghĩ gì vậy?
 - Về gió. Nghe như tiếng chó sói.
 - Anh biết em nên nghĩ về một thứ gì đó vui vẻ như vậy. Quý ạ, nếu em không phải là người chiếm giải nhất cho những suy nghĩ sâu khổ.
 - Em lại có những suy nghĩ khác, những tiếng gió thì thậm giống như những linh hồn người chết muốn nói với chúng ta điều gì đó.
- Anh tôi than vãn:
- Em hãy nghe anh, Catherine Doll, anh ra lệnh cho em không nằm đây và có những suy nghĩ đáng sợ như vậy. Chúng ta sẽ tận dụng từng giờ, và không suy nghĩ về giờ tiếp theo và bằng cách sử dụng phương pháp này, sẽ dễ dàng hơn nghĩ về nhiều ngày và hàng tuần. Hãy nghĩ về âm nhạc, về nhảy múa, ca hát. Anh đã nghe em nói là em không bao giờ buồn khi những giai điệu nhảy nhót trong đầu em, phải không nhỉ?
 - Anh nghĩ gì về chuyện đó?
 - Nếu chúng ta ngủ ít đi, chúng ta sẽ có hàng chục ý tưởng, nhưng nếu vậy, anh đã quá mệt mỏi để trả lời. Và dù sao em cũng biết mục tiêu của anh. Và từ bây giờ, anh sẽ chỉ nghĩ đến những trò chơi chúng ta sẽ có thời gian để chơi – anh ấy ngáp dài, duỗi chân tay và mỉm cười với tôi – Em nghĩ gì về tất cả những cuộc nói chuyện đó, về việc người chú lấy người cháu và sinh ra những đứa con chân voi, có đuôi và có sừng?
 - Là một người săn lùng kiến thức và là một bác sĩ tương lai, về mặt y học và khoa học, điều đó có thể được không?
 - Không – anh ấy trả lời, dường như hiểu rõ vấn đề - Nếu vậy, thế giới sẽ đầy những quái vật, và nói thật, anh thích nhìn thấy một con quỷ, chỉ một lần thôi.
 - Lúc nào em cũng nhìn thấy chúng, trong những giấc mơ của em.
 - A ha! – anh ấy chế giễu – Em và a giấc mơ điên khùng của em. Thế còn hai đứa sinh đôi có không? Anh thực sự tự hào về chúng khi chúng dám bước bình đương đầu với bà ngoại khổng lồ, trời ạ, chúng gan dạ quá. Nhưng rồi anh lại sợ rằng bà sẽ thực sự làm một điều khủng khiếp nào đó.
 - Điều bà đã làm không phải là một điều tồi tệ ư? Bà đã tóm tóc Carrie. Chắc nó phải đau lắm. Và bà đã tát Cory khiến nó lảo đảo, chắc cũng phải đau lắm. Chúng ta còn muốn gì hơn nữa?
 - Bà có thể làm chuyện tồi tệ hơn thế.
 - Em nghĩ bà thật điên khùng.
 - Có lẽ em đúng – anh ấy lẩm bẩm, ngái ngủ.
 - Hai đứa em còn nhỏ, Cory chỉ bảo vệ Carrie thôi, anh biết nó yêu quý Carrie như thế nào và Carrie cũng yêu quý Cory như thế nào – tôi ngần ngại - Chris, liệu bố mẹ chúng ta đã làm đúng khi yêu nhau không? Họ không thể làm một điều gì để ngăn chặn chuyện đó ư?
 - Anh không biết. Đừng nói về chuyện đó. Nó khiến anh không thoải mái.
 - Em cũng vậy. Nhưng em đoán điều đó giải thích tại sao tất cả chúng ta đều có mắt xanh và tóc vàng.
 - Phải – anh ấy ngáp – Những con búp bê Dresden, đó là chúng ta đấy.
 - Anh nói đúng. Em luôn muốn chơi các trò chơi cả ngày. Và hãy nghĩ khi mẹ mang cho chúng ta một trò chơi Monopoly mới, ít nhất chúng ta sẽ có thời gian để chơi xong một ván – vì từ trước đến giờ chúng tôi chưa chơi xong ván nào – và Chris, những đôi giày múa ba lê bằng bạc là của em.
 - Đúng rồi – anh ấy lẩm bẩm – còn anh lấy chiếc mũ chóp cao hay xe đua?
 - Chiếc mũ chóp cao đi.

- Đúng rồi. Xin lỗi, anh quên mất. Và chúng ta có thể dạy hai đứa em làm chủ nhà bằng và đếm tiền.
- Trước tiên chúng ta sẽ dạy chúng đếm đã....
- Điều đó chẳng khó khăn chút nào vì người dòng họ Foxworth biết rõ về chuyện tiền nong.
- Chúng ta không phải người nhà Foxworth
- Thế chúng ta là gì?
- Dollangangers! Đó là chúng ta.
- Thôi được, cứ theo như em vậy – và anh ấy lại nói lời chúc ngủ ngon.

Một lần nữa tôi quỳ bên giường và đặt tay dưới cằm cầu nguyện. Tôi thầm cầu nguyện "giờ con sắp đi ngủ, con cầu Chúa giữ cho tâm hồn con...." Nhưng dù gì tôi không thể nói những lời về việc mang tâm hồn tôi đi nếu tôi chết trước khi thức dậy. Tôi lại phải bỏ qua đoạn đó, và tôi lại xin Chúa phù hộ cho mẹ, cho Chris, cho hai đứa em nhỏ, và cho bố nữa, bất cứ bố đang ở nơi nào trên thiên đường.

Rồi khi trở lại giường, tôi nghĩ về bánh ngọt, bánh quy và kem mà bà ngoại đã nói đến, nếu chúng tôi ngoan.

Và chúng tôi phải ngoan.

Ít ra là cho tới lúc Carrie bắt đầu ca thán, vậy mà bà ngoại vẫn không mang món tráng miệng vào phòng.

Làm thế nào bà có thể biết sau này chúng tôi sẽ không xứng đáng?

- Em đang nghĩ gì vậy? – Chris hỏi, giọng đều đều ngái ngủ. Tôi đã nghĩ anh ấy ngủ rồi và không theo dõi tôi nữa.

- Chẳng gì cả. Chỉ một chút suy nghĩ về kem, bánh ngọt hay bánh quy mà bà ngoại sẽ mang đến nếu chúng ta ngoan ngoãn.

- Ngày mai là một ngày khác, do đó đừng từ bỏ những điều thú vị. Và có lẽ ngày mai hai đứa em sẽ quên chuyện đòi ra ngoài. Chúng chẳng nhớ lâu đâu.

Không, chúng không nhớ. Chúng đã quên bố vậy mà bố chỉ mới qua đời hồi tháng Tư. Làm thế nào mà Cory và Carrie lại dễ dàng quên người bố đã yêu thương chúng rằng nhiều. Và tôi sẽ không quên bố, tôi sẽ không bao giờ quên, thậm chí nếu tôi không thể nhớ lại hình ảnh bố một cách rõ ràng. Tôi có thể cảm thấy bố.

PHẦN 07 : NGÀY THÁNG DÀI ĐẰNG ĐẰNG

Tất cả những ngày trôi qua đều dài đằng đẵng. Buồn tẻ vô cùng. Bạn sẽ làm gì với thời gian khi bạn có thừa? Bạn sẽ để đôi mắt nhìn đi đâu trong khi bạn đã nhìn thấy tất cả mọi thứ? Hướng nào mà suy nghĩ của bạn sẽ hướng tới khi giấc mộng ban ngày có thể đưa bạn vào quá nhiều phiền toái rồi? Tôi có thể tưởng tượng sẽ chạy ra ngoài như thế nào, hoang dại và tự do trong những rừng cây, với những chiếc lá khô xào xạc dưới chân. Tôi có thể tưởng tượng ra cảnh bơi trong chiếc hồ gần đây hoặc lội trong một dòng suối mát lạnh chảy từ núi ra. Nhưng những giấc mơ

ban ngày chỉ là những mạng nhện mà thôi, rất dễ bị rách tả tơi và tôi nhanh chóng quay lại với thực tại. Hạnh phúc ở đâu? Trong những ngày đã qua ư? Trong những ngày sắp tới ư? Không phải giờ này, phút này, giây này. Chúng tôi có một thứ và đó là thứ duy nhất đã tạo cho chúng tôi một tin vui vẻ. Đó là hy vọng.

Chris nói với tôi sẽ là một tội chết người nếu lãng phí thời gian. Thời gian thật đáng giá. Không ai có đủ thời gian hoặc sống đủ để học được hết. Đối với tất cả chúng tôi thế giới đang bùng cháy, thúc giục "Nhanh lên, nhanh lên nhanh lên!" Và hãy nhìn chúng tôi, chúng tôi có thừa thời gian, có hàng giờ trống, có hàng triệu cuốn sách để đọc, có thời gian để trí tưởng tượng của chúng tôi phiêu du, bay bổng. Cảm hứng sáng tạo bắt đầu xuất hiện trong những giờ phút ăn không ngồi rồi này, tưởng tượng ra những thứ có thể được và sau đó biến nó thành hiện thực.

Mẹ tới thăm chúng tôi, như bà đã hứa, mang theo những trò chơi và đồ chơi mới để lấp thời gian trống của chúng tôi. Chris và tôi say mê trò Monopoly, xếp chữ, cờ tướng và rồi mẹ mang đến cho chúng tôi bàn cờ đôi, bài bridge, và một cuốn sách dạy chơi bài. Ôi, chắc chúng tôi sẽ trở thành những tay chơi bài thiện chiến.

Hai đứa em thì khó khăn hơn. Chúng chưa đủ lớn để chơi trò chơi có luật lệ. Chẳng có thứ gì khiến chúng chú ý lâu, kể cả những chiếc xe hơi bằng thiếc nhỏ mẹ mua, những chiếc xe tải nhỏ, hay chiếc xe lửa chạy điện mà Chris móc vào nhau để các đường ray chạy dưới giường chúng tôi, dưới bàn trang điểm, trên tủ quần áo và tủ commốt cao. Một điều chắc chắn, chúng ghét tầng áp mái, mọi thứ trên đó dường như khiến chúng sợ hãi.

Hàng ngày chúng tôi dậy rất sớm. Chúng tôi không có đồng hồ báo thức, chỉ có đồng hồ đeo tay. Nhưng hệ thống hẹn giờ tự động trong người tôi đã làm việc này và không để tôi ngủ muộn hơn, thậm chí khi tôi muốn ngủ nữa.

Ngay khi chúng tôi ra khỏi giường, thay phiên theo ngày, con trai sẽ sử dụng phòng tắm trước, và rồi đến lượt Carrie và tôi sẽ vào. Chúng tôi phải mặc quần áo chỉnh tề trước khi bà ngoại vào.

Trong căn phòng mờ mờ tối tắm của chúng tôi, bà ngoại đứng oai vệ trong khi chúng tôi đứng một cách chăm chú đợi bà đặt chiếc giỏ thức ăn xuống và đi khỏi. Hiếm khi bà mở miệng nói với chúng tôi, và khi bà làm vậy chỉ để hỏi xem chúng tôi có cầu nguyện trước các bữa ăn hay không, có nói những lời cầu nguyện trước khi đi ngủ và hôm trước có đọc một trang Kinh thánh không?

- Không – một buổi sáng Chris đáp – Chúng cháu không đọc một trang, chúng cháu đọc cả chương. Nếu bà coi việc đọc kinh thánh là một kiểu trừng phạt thì bà hãy quên chuyện đó đi. Chúng cháu thấy thích thú khi đọc nó. Nó đầm máu và dung tục hơn bất cứ bộ phim nào mà chúng cháu từng xem, và nói về tội lỗi nhiều hơn bất cứ cuốn sách nào mà chúng cháu đã từng đọc.

- Im mồm, thằng nhóc – bà quát anh ấy – Ta đang hỏi em gái ngươi, không phải ngươi!

Tiếp đó bà yêu cầu tôi nhắc lại một số câu trích dẫn mà tôi đã học và bằng cách này chúng tôi thường có những trò đùa nho nhỏ, không có lợi cho bà, vì khi đã đọc một cách chăm chỉ và đủ lâu, ta có thể tìm thấy những câu trong kinh thánh phù hợp với bất cứ tình huống nào. Trong buổi sáng hôm đó tôi đã trả lời bà là "Tại sao các con được hưởng những điều xấu thay vì những điều tốt – Kinh Sáng thế 44:4"

Bà cau mày bỏ đi. Lần khác vào vài ngày sau đó, bà ngắt lời Chris, vẫn quay lưng lại không nhìn anh ấy:

- Hãy nhắc lại cho ta một câu trích dẫn từ quyển kinh Job. Và đừng có biến ta thành kẻ ngốc để tin ngươi đọc Kinh thánh trong khi ngươi không đọc!

Chris dường như được chuẩn bị tốt và tự tin.

- Job 28:12 – Người tìm thấy trí thông minh ở đâu? Và hiểu biết nơi nào. Job, 28:18 – thấy Chúa, kính Chúa, đó là trí thông minh, còn tránh xa ma quỷ là hiểu biết. Job, 31:15 – ước mong của con là Chúa toàn năng sẽ trả lời con, nhưng đối với mong ước đó của con, vận rủi đã tạo nên một cuốn sách. Job, 32:9 – Những người đàn ông to lớn không luôn thông thái – Và anh ấy tiếp tục nói, nhưng sự tức giận đã phủ bóng trên khuôn mặt bà ngoại. Bà không bao giờ yêu cầu Chris trích dẫn Kinh thánh nữa. Cuối cùng rồi bà cũng không yêu cầu tôi nữa, vì tôi cũng vậy, luôn bắt kịp với một số câu trích dẫn chua cay.

Mẹ thường xuất hiện khoảng sáu giờ mỗi buổi chiều, thở hồn hên, luôn vội vã. Mẹ xách nặng nề các món quà, những thứ mới cho chúng tôi làm, những cuốn sách cho chúng tôi đọc, thêm nhiều trò chơi để chơi. Rồi mẹ vội vã tắm và thay quần áo cho phù hợp với bữa ăn chính thức dưới nhà, nơi có một người quản gia và một người phục vụ đợi bên bàn, và hình như, theo những lời mẹ vừa thở vừa giải thích, họ thường xuyên có khách cùng ăn.

- Những vụ giao dịch lớn thường được thực hiện qua những bữa ăn trưa và ăn tối – mẹ thông báo cho chúng tôi.

Quãng thời gian thú vị nhất là khi mẹ lén mang đến cho chúng tôi những chiếc bánh nhỏ dùng để uống trà, các món đồ nguội để khai vị, nhưng mẹ không bao giờ mang kẹo để làm sâu răng chúng tôi.

Chỉ vào các ngày thứ bảy và chủ nhật là mẹ có thể ở lại với chúng tôi lâu hơn và ngồi xuống cạnh chiếc bàn nhỏ của chúng tôi để ăn trưa. Một lần mẹ vỗ vào bụng mình.

- Nhìn xem mẹ đang trở nên mập như thế nào, ăn trưa với ông ngoại xong, mẹ nói là mình muốn chợp mắt một lúc, do vậy mẹ có thể lên đây và lại ăn với các con.

Những bữa ăn có mẹ thật tuyệt diệu, bởi vì nó nhắc tôi nhớ lại những ngày đã qua khi chúng tôi sống còn có bố.

Một hôm chủ nhật mẹ bước vào, mùi thơm toả ra từ ngoài cửa, mẹ mang theo một hộp kem vani và một chiếc bánh chocolate mua từ một hiệu bánh. Kem đã chảy hết nhưng chúng tôi vẫn ăn. Chúng tôi nài nỉ mẹ hãy ở lại cả đêm, ngủ giữa Carrie và tôi, để buổi sáng thức dậy, chúng tôi có thể thấy mẹ vẫn ở đó. Nhưng mẹ nhìn quanh căn phòng lộn xộn và lắc đầu.

- Mẹ rất tiếc, mẹ không thể, mẹ thật sự không thể. Các con thấy đó, những người phục vụ sẽ lo lắng tại sao giường mẹ không có ai nằm. Và ba người trên một chiếc giường thì quá chật.

- Mẹ ơi – tôi hỏi – Còn lâu nữa không? Chúng con đã ở đây hai tuần rồi, dường như là hai năm rồi! Ông có tha thứ cho mẹ vì đã lấy bố không? Mẹ đã nói với ông về chúng con chưa?

- Ông đã cho mẹ một trong những chiếc xe của ông để đi – mẹ nói bằng giọng mà tôi coi là lảng tránh – Và mẹ tin ông sắp tha thứ cho mẹ, nếu không ông đã không để mẹ sử dụng xe của ông, hoặc ngủ dưới mái nhà của ông, ăn thức ăn của ông. Nhưng chưa, mẹ chưa dám nói với ông rằng mẹ có bốn đứa con đang được giấu kín. Mẹ phải có thời gian để làm điều này một cách thận trọng, và các con phải kiên nhẫn.

- Ông sẽ làm gì nếu biết về chúng con? – tôi hỏi, phớt lờ Chris đang cau mày nhìn tôi. Anh ấy đã nói với tôi rằng, nếu cứ tiếp tục hỏi mẹ nhiều, mẹ sẽ không tới thăm chúng tôi hàng ngày nữa. Khi đó chúng tôi sẽ làm gì?

- Chúa mới biết ông sẽ làm gì – Mẹ thì thăm một cách sợ hãi – Cathy, hãy hứa với mẹ con sẽ không làm cho những người phục vụ nghe thấy. Ông ngoại là một người thô bạo, tàn nhẫn và một người có quyền lực rất lớn. Hãy để mẹ thận trọng tìm ra thời điểm thích hợp và mẹ tin rằng ông sẽ sẵn sàng nghe.

Mẹ đi lúc bảy giờ tối vì ngay sau đó chúng tôi đi ngủ. Chúng tôi đi ngủ sớm vì phải dậy sớm. Người ta

càng ngủ nhiều bao nhiêu thì ngày càng ngắn hơn bấy nhiêu. Chúng tôi phải lôi hai đứa em sinh đôi lên tầng áp mái ngay sau lúc mười giờ sáng. Khám phá căn gác rộng bao la là một trong những cách tốt nhất để giết thời gian. Ở trên đó có hai chiếc piano. Cory trèo lên một chiếc ghế tròn bập bênh và xoay tròn. Nó đập vào những phím đàn màu vàng, ngẩng đầu lên và lắng nghe một cách chăm chú. Nhạc thật lạ điệu và tiếng ồn Cory tạo ra chói tai đến nỗi khiến bạn đau đầu nhức óc.

- nghe không đúng – nó nói – Tại sao không đúng nhỉ?

- Cần phải chỉnh âm – Chris đáp và cố chỉnh lại âm thanh, nhưng khi anh ấy làm vậy thì dây đàn bị đứt. Thế là kết thúc trò chơi âm nhạc với hai chiếc piano cũ. Có năm chiếc máy quay đĩa, mỗi chiếc có một chú chó nhỏ màu trắng gật gù một cách quyến rũ như thể bị thôi miên khi nghe nhạc, nhưng chỉ một trong những chiếc máy này là chạy được. chúng tôi đặt một chiếc đĩa cũ bị cong vênh vào và lắng nghe những giai điệu huyền bí mà chúng tôi chưa từng được nghe.

Có hàng chồng, hàng chồng những đĩa hát của Enrico Caruso, nhưng không may là, chúng được bảo quản không tốt, chỉ được chất đống trên sàn, còn chẳng được cất vào các hộp các tông. Chúng tôi ngồi thành nửa vòng tròn để lắng nghe Enrico Caruso hát. Christopher và tôi biết rằng ông là ca sĩ vĩ đại nhất trong số các nam ca sĩ và giờ chúng tôi có cơ hội để nghe. Giọng của ông ấy cao đến nỗi nghe như không thật và chúng tôi không biết điều gì là vĩ đại ở ông. Nhưng vì một lý do nào đó, Cory lại yêu thích giọng hát đó.

Rồi từ từ, từ từ, chiếc máy quay chậm lại, và biến giọng Caruso thành một tiếng than vãn và rồi khi một đĩa trong chúng tôi chạy vội tôi giữ kim quay chặt hơn thì giọng hát của ông phát ra thật nhanh và buồn cười đến nỗi nghe như tiếng the thé của chú vịt Donald đang quàng quạc những câu vô nghĩa. Hai đứa em sinh đôi phá ra cười. Tất nhiên thôi. Đó là kiểu nói chuyện của chúng, ngôn ngữ bí ẩn của chúng.

Cory có thể ở cả ngày trên tầng áp mái, chơi với các đĩa hát. Nhưng Carrie là một kẻ lang thang bất mãn, một kẻ hiếu động, luôn tìm kiếm không mệt mỏi những gì hay hơn để làm.

- Em không thích cái chỗ to đùng xấu xí này – nó gào lên để có đến hàng tỉ lần – Để em ra khỏi chỗ xấu xí này. Để em ra ngay. Ngay bây giờ. Để em ra hay để em đá vào các bức tường. Em sẽ làm. Em có thể làm được!

Nó chạy tới các bức tường và tấn công bằng đôi chân bé nhỏ và những nắm đấm nhỏ đấm lia lịa đến nỗi nó bị thâm tím rất nhiều trước khi thôi sinh sự.

Tôi cảm thấy thương nó và cả Cory nữa. Tất cả chúng tôi đều muốn đập đổ các bức tường và bỏ trốn. Dù sao với Carrie, dường như các bức tường sẽ đổ sụp do tiếng kèn trompet mạnh dần từ giọng hát đầy sức mạnh của nó, giống như bức tường đồ nhào của Jericho.

Do vậy, thật là một sự giải thoát khi Carrie dừng cảm từ bỏ những nguy hiểm của căn gác, tìm đường tới khu cầu thang và xuống căn phòng ngủ bên dưới, nơi nó có thể chơi với những con búp bê của mình, với bộ tách trà, chiếc lò nhỏ và chiếc bàn dùng để là quần áo với bàn ủi không được đốt nóng. Lần đầu tiên Cory và Carrie có thể có mấy giờ không ở cạnh nhau và Chris nói đây là một điều tốt. Ở trên gác âm nhạc làm Cory mê say, trong khi Carrie trò chuyện với những đồ vật của mình bên dưới. Tắm rất nhiều lần là một cách khác để giết thì giờ dư thừa và việc gội đầu cũng làm kéo dài thời gian hơn. Chúng tôi là những đứa trẻ sạch sẽ nhất. chúng tôi ngủ sau bữa ăn trưa. Giấc ngủ kéo dài thoải mái cho tới khi chúng tôi dậy và tôi bày ra một cuộc thi gọt vỏ táo sao cho vỏ táo được gọt thành một dây xoắn. Chúng tôi bóc vỏ cam và tước hết các sợi xơ trắng mà hai đứa em sinh đôi rất ghét. Chúng tôi có những hộp bánh pho mát được đếm và chia đều thành bốn phần.

Trò tiêu khiển thú vị và nguy hiểm nhất là bắt chước bà ngoại, dù sợ bà bước vào và bắt gặp. chúng

tôi choàng một miếng vải xám bần lấy từ tầng áp mái, coi đó là bộ váy vải taffeta xám của bà. Chris và tôi là những kẻ diễn trò này giỏi nhất. Hai đứa em sinh đôi khiếp sợ bà đến nỗi chỉ ngược mắt lên khi bà ở trong phòng.

Tuần lễ đầu tiên, những phút giây dài lê thê như hàng giờ cho dù tất cả chúng tôi đều tìm trò vui cho mình và chúng tôi cố gắng giữ yên lặng rất nhiều. Đó là những nghi ngờ và sợ hãi, hy vọng và mong đợi khiến chúng tôi hồi hộp, chờ đợi, và rất mong được ra ngoài và xuống dưới nhà.

Hai đứa em chạy tới chỗ tôi với những vết xước nhỏ và những vết thâm vì những chiếc dầm từ những thanh gỗ bồng trên tầng áp mái đâm vào. Tôi cẩn thận dùng chiếc nhíp nhỏ những chiếc dầm đó ra. Chris bôi thuốc khử trùng và dán băng dính khiến cả hai đứa đều thích. Một ngón tay nhỏ bị đau là đủ lý do cho những sự mè nheo trẻ con của chúng và tôi vừa hát ru vừa bế chúng vào giường, hôn lên khuôn mặt chúng và cù lét khiến chúng bật cười. Những cánh tay nhỏ gầy gò của chúng ôm chặt lấy cổ tôi. Tôi được yêu thương, được yêu thương nhiều... và được cần đến.

Hai đứa trẻ sinh đôi trông giống với trẻ ba tuổi hơn là trẻ gần năm tuổi, không phải ở cách chúng nói chuyện mà ở cách chúng giụi mắt bằng những nắm tay nhỏ xíu, cong môi hờn dỗi khi chúng bị từ chối bất cứ điều gì, và cách chúng nín thở cho tới khi chúng trở nên tím tái và buộc người khác phải cho chúng thứ mà chúng muốn. Tôi nhạy cảm với mảnh khoé này hơn Chris, anh ấy nêu lý do rằng không thể có chuyện với bất cứ ai tự làm mình nghẹt thở bằng cách đó. Nhưng nhìn thấy chúng tím tái là một cảnh đáng sợ.

- Lần sau nếu chúng làm như vậy – anh ấy nói riêng với tôi – anh muốn em lờ chúng đi, thậm chí em nên vào phòng tắm khoá cửa lại. Tin anh đi, chúng không chết đâu.

Đó chính là điều buộc tôi phải làm và chúng không chết. Đó là lần cuối cùng chúng biểu diễn trò này như là cách để trốn ăn những món chúng không thích, và chúng chẳng thích bất cứ thứ gì hoặc hiếm khi thích một món nào đó.

Carrie có điệu bộ cong lưng thành một hình cung như tất cả các cô bé con, và nó rất thích nhảy quanh căn phòng, nâng chiếc váy khiến chiếc quần đùi bằng đăng ten lộ ra. Nó chỉ mặc mỗi loại quần đùi viền đăng ten. Nếu những chiếc quần của nó có những dải băng hoa hồng nhỏ hoặc được thêu ở đằng trước, thì bạn sẽ phải thấy chúng ít nhất là cả chục lần mỗi ngày và phải nói rằng trông Carrie mới duyên dáng làm sao trong những chiếc quần mới đó.

Tất nhiên Cory mặc quần ngắn như Chris và nó rất hãnh diện về điều này. Ở một nơi nào đó chôn sâu trong ký ức, nó là đứa trẻ mới bỏ mặc tã không lâu. Nếu Cory chỉ bị hắt hơi thất thường thì Carrie lại mắc bệnh tiêu chảy nếu chỉ ăn chút hoa quả bất kỳ loại nào trừ cam quýt. Tôi thực sự căm ghét những ngày khi đào và nho được mang đến cho chúng tôi, vì bé Carrie đáng yêu rất thích ăn nho xanh không hạt, đào và cả táo nữa... và cả ba loại quả trên cùng có một hậu quả như nhau. Hãy tin tôi đi, khi trái cây được đưa qua cửa, tôi tái nhợt, biết rằng ai sẽ phải giắt chiếc quần đùi đăng ten trừ phi tôi phải chạy nhanh như chớp, bế Carrie trên tay và kịp thời đặt ngay nó xuống. Tròng cười của Chris vang lên nếu tôi không làm kịp hay Carrie đã giải quyết xong trước. Chris giữ chiếc bình xanh đó vì khi Cory phải đi, thì anh ấy sẽ đi đổ ngay lập tức và than vãn đau khổ nếu có một đứa con gái trong phòng tắm và cửa thì khoá. Hơn một lần Cory đã làm ướt quần và rồi nó vùi mặt vào lòng tôi xấu hổ. Carrie thì chẳng bao giờ thấy xấu hổ, đó là lỗi của tôi vì đã chậm trễ.

- Chị Cathy, khi nào chúng ta được ra ngoài? – Cory thì thầm hỏi sau một sự cố.

- Ngay khi mẹ nói chúng ta có thể.

- Tại sao mẹ không nói chúng ta có thể ra ngoài?

- Có một ông già dưới nhà không biết chúng ta ở đây. Và chúng ta phải đợi cho tới khi ông ấy lại

yêu thích mẹ, đủ để chấp nhận cả chúng ta nữa.

- Ông già đó là ai vậy?
- Ông ngoại chúng ta.
- Ông có giống bà ngoại không?
- Chị cho là vậy.
- Tại sao ông không thích chúng ta?
- Ông không thích chúng ta bởi vì..., bởi vì à, bởi vì ông không có suy nghĩ tốt. Chị nghĩ ông ốm trong đầu, cũng như trong tim.
- Mẹ vẫn yêu chúng ta chứ?

Đó là câu hỏi khiến tôi thao thức suốt đêm đó.

Hơn một tuần trôi qua và một ngày chủ nhật mẹ không xuất hiện. Thật đau đớn khi không có mẹ ở cùng, vì chúng tôi biết mẹ được nghỉ học và biết mẹ đang ở một chỗ nào đó trong toà nhà này.

Tôi nằm úp bụng xuống sàn nhà ở chỗ mát nhất và đọc cuốn *Jude the Obscure*. Chris đang ở trên gác lục tìm một cái gì đó mới để đọc. Hai đứa em đang bò quanh và đẩy những chiếc xem tải nhỏ và xe hơi của chúng.

Ngày dài lê thê trôi đi và tới buổi tối, cuối cùng thì cửa cũng mở và mẹ lướt vào phòng, đi đôi giày chơi tennis, mặc quần sọc trắng, áo trắng cổ lính thủy viên trắng đỏ và thêu một chiếc neo. Mặt mẹ bắt nắng hồng hào vì được ở ngoài trời. Mẹ trông khoẻ mạnh một cách sôi nổi và hạnh phúc một cách không thể tin nổi, trong khi chúng tôi tiều tụy và sắp phát ốm vì cái nóng trong căn phòng này.

Quần áo đi bơi thuyền, ồ, tôi biết rõ chúng, và đó là việc mà mẹ đã làm. Tôi phần uất nhìn mẹ, mong làn da mình được râm nắng mặt trời và đôi chân có màu khỏe mạnh như của mẹ. Tóc mẹ xoã tung vì gió thổi và nó làm tôn vẻ đẹp của mẹ lên, khiến mẹ dường như đẹp hơn, phàm tục hơn gọi cảm hơn gấp mười lần. Và mẹ thì đã già rồi, gần bốn mươi tuổi rồi.

Hiển nhiên là, buổi chiều hôm nay khiến mẹ vui hơn bất cứ buổi chiều nào kể từ khi bố mất. Giờ đã gần năm giờ chiều. Ở dưới nhà bữa tối được dọn lúc bảy giờ. Nghĩa là mẹ chỉ có rất ít thời gian dành cho chúng tôi trước khi phải về phòng mình, nơi mẹ có thể tắm và thay bộ đồ phù hợp hơn cho bữa ăn. Tôi đặt quyển sách sang một bên rồi nghiêng người ngồi dậy. Tôi đang bị thương tổn nên cũng muốn mẹ bị thương tổn theo.

- mẹ đã ở đâu vậy? – tôi hỏi bằng một giọng căm tức. Điều này có đáng không khi mẹ vui chơi còn chúng tôi bị nhốt ở đây, không được làm những gì vui thích thuộc quyền của mình? Tôi sẽ không bao giờ có lại một mùa hè lúc tôi mười hai tuổi, cũng như Chris gk được vui chơi mùa hè năm mười bốn tuổi này, còn với hai đứa em là mùa hè thứ năm của chúng.

Giọng nói buộc tội đáng ghét của tôi làm tắt ngấm vẻ rạng rỡ của mẹ. Mẹ tái mặt, môi run run, có lẽ mẹ hối tiếc vì đã mang cho chúng tôi một tờ lịch treo tường to tướng để chúng tôi có thể biết khi nào là thứ bảy hoặc chủ nhật. Tờ lịch được khoanh bằng những chữ X to tướng để đánh dấu những ngày bị giam cầm của chúng tôi, những ngày nóng nực, cô đơn, bị cầm giữ và đau đớn.

Mẹ thả người xuống một chiếc ghế và bắt chéo đôi chân đáng yêu, nhặt một tờ tạp chí lên để quạt.

- Mẹ xin lỗi vì đã để các con phải đợi – Mẹ nói, hướng một nụ cười đáng yêu về phía tôi – Mẹ muốn tới chỗ các con sáng nay nhưng ông ngoại yêu cầu sự có mặt của mẹ và mẹ đã có các kế hoạch chiều nay dù phải rút ngắn lại để có thể có chút thời gian với các con trước bữa ăn tối – Dù trông mẹ chẳng có chút mồ hôi nào nhưng mẹ cũng kéo một tay áo lên và quạt như thể căn phòng này nóng hơn mẹ có thể chịu đựng – Mẹ đã đi bơi thuyền, Cathy – Mẹ nói – Các bác con đã dạy mẹ bơi thuyền như

thế nào khi mẹ lên chín tuổi, và khi bố các con tới sống ở đây, mẹ đã dạy cho bố. Bố mẹ thường ở trên hồ rất lâu. Boi thuyền gần như là bay...thật vui sướng...- mẹ bỏ lửng câu nói, nhận ra niềm vui của mẹ đã ăn cắp niềm vui của chúng tôi.

- Boi thuyền ư? – tôi chỉ biết kêu lên – Tại sao mẹ không ở dưới nhà nói với ông ngoại về chúng con? Mẹ định giữ chúng con bị nhốt ở đây bao lâu? Mãi mãi ư?

Đôi mắt xanh của mẹ hoảng hốt lướt khắp căn phòng, mẹ dường như sắp đứng lên khỏi chiếc ghế chúng tôi hiềm khi sử dụng vì chúng tôi dành riêng nó cho mẹ, như là chiếc ngai vàng của mẹ. Có lẽ mẹ sẽ đi khỏi đây nếu Chris không từ trên gác đi xuống tay ôm những quyển bách khoa toàn thư cũ đến nỗi không đề cập đến tivi hay máy bay phản lực.

- Cathy, đừng gào lên với mẹ nữa – Anh ấy trách mắng – Chào mẹ, trông mẹ tuyệt quá! – anh ấy đặt chồng sách xuống chiếc bàn trang điểm mà anh ấy sử dụng làm bàn học rồi bước tới vòng tay quanh mẹ.

Tôi cảm thấy bị phản bội, không chỉ bởi mẹ mà còn bởi anh trai mình. Mùa hè gần như đã trôi qua và chúng tôi chẳng làm được điều gì cả, chẳng có một chuyến đi dã ngoại hay đi boi, dạo chơi trong rừng cây, thậm chí không được nhìn một con thuyền hay mặc một bộ đồ tắm để boi lội trong các hồ boi sau nhà.

- Mẹ ơi! – tôi kêu lên, dậm chân và sẵn sàng tranh đấu đòi tự do – Con nghĩ đã đến lúc mẹ nói với ông về chúng con. Con chán ngấy việc phải sống trong căn phòng này và chơi trên tầng áp mái rồi. Con muốn hai em được ra ngoài hít thở không khí trong lành và tắm nắng mặt trời, và con cũng muốn ra ngoài. Con muốn đi boi thuyền. Nếu ông ngoại đã tha thứ cho mẹ vì đã lấy bố, thì tại sao ông ngoại không thể chấp nhận chúng con? Chúng con có xấu xí, tồi tệ, ngu ngốc khiến ông xấu hổ nếu gọi chúng con là ruột thịt của mình không?

Mẹ đẩy Chris ra và mệt mỏi gieo mình xuống chiếc ghế mẹ vừa đứng lên, cúi đầu về phía trước và vùi mặt trong lòng bàn tay. Bằng trực giác tôi đoán mẹ sắp tiết lộ một sự thật mà trước đây mẹ vẫn giấu kín. Tôi gọi Cory và Carrie và bảo chúng ngồi xuống cạnh tôi để tôi có thể ôm cả hai đứa. Còn Chris, dù tôi nghĩ anh ấy nên đứng sát cạnh mẹ, cũng bước tới ngồi xuống giường cạnh Cory. Chúng tôi, như trước đây, lại như là bầy chim non đậu trên dây phơi quần áo đợi một cơn gió mạnh tách rời chúng tôi ra.

- Cathy, Christopher – mẹ bắt đầu nói vẫn cúi đầu dù đôi tay đặt lên lòng hơi run run – mẹ đã không nói thật hoàn toàn với các con...

Như thể tôi chưa đoán ra điều đó.

- Mẹ sẽ ở lại ăn tối với chúng con chứ? – Tôi hỏi, vì một lý do nào đó muốn thoát tác sự thật.

- Cảm ơn vì đã mời mẹ, mẹ rất muốn ở lại nhưng mẹ đã có những chương trình khác cho buổi tối nay rồi.

Hôm nay là ngày của chúng tôi, thời gian của chúng tôi ở cùng mẹ cho đến tối. Hôm qua mẹ chỉ dành cho chúng tôi có nửa giờ.

- Bức thư – mẹ lăm bằm, ngẩng đầu lên và bóng tối làm cho đôi mắt xanh của mẹ thành màu xám – bức thư mà bà ngoại viết khi chúng ta còn ở Gladstone. Bức thư mời chúng ta tới sống ở đây, mẹ không nói với các con là ông ngoại viết một đoạn ngắn ở cuối bức thư....

- Vâng, thưa mẹ, mẹ nói tiếp đi – tôi giục – Bất cứ điều gì mẹ kể cho chúng con, chúng con có thể tiếp nhận được.

Mẹ chúng tôi là một phụ nữ đỉnh đạc, điềm tĩnh và tự chủ. Nhưng có một thứ mà mẹ không thể kiểm soát được, đó là đôi tay của mẹ. Nó luôn phản bội lại cảm xúc của mẹ. Một bàn tay giơ lên gần cổ mẹ,

lần mò, tìm kiếm chuỗi hạt trai để vắn xoắn, và vì mẹ không đeo đồ trang sức, nên những ngón tay của mẹ tìm kiếm một cách vô vọng. Những ngón tay của bàn tay kia cào vào nhau không ngừng, như thể muốn tẩy rửa chính chúng.

- Bà ngoại các con đã viết thư, nhưng cuối thư ông ngoại đã viết thêm – mẹ ngần ngừ, nhắm mắt lại một phút hoặc hơn rồi mở mắt ra nhìn chúng tôi – Ông ngoại viết là ông rất mừng vì bố các con đã chết. Ông viết những kẻ xấu xa và đồi bại luôn nhận được thứ chúng đáng được hưởng. Ông viết là điều tốt đẹp trong cuộc hôn nhân của mẹ là không tạo ra bất cứ hậu duệ ma quỷ nào.

Lúc khác thì tôi đã hỏi: là gì vậy? Nhưng giờ thì tôi đã biết. Hậu duệ ma quỷ cũng giống như dòng giống ma quỷ, một thứ xấu xa, mục ruỗng, tồi tệ bẩm sinh.

Tôi ngồi trên giường, hai tay ôm hai đứa em và nhìn Chris, chắc anh ấy phải rất giống bố khi bố ở tuổi này, và là hình ảnh phản chiếu của bố trong bộ quần áo chơi tennis màu trắng, đứng hiên ngang cao lớn, hãnh diện, tóc vàng, da sẫm. Con quỷ phải đen xì, lưng gù, bé loắt choắt, nó không thể đứng thẳng và mỉm cười bằng đôi mắt xanh da trời trong vắt không bao giờ biết nói dối.

- Bà ngoại đã lập kế hoạch tìm chỗ ẩn náu cho các con trong một bức thư mà ông ngoại không đọc – Mẹ kết thúc một cách lơ lửng, mặt đỏ bừng.

- Bố có bị coi là xấu xa và đồi bại chỉ vì đã lấy người có họ hàng xa không mẹ? – Chris hỏi bằng một giọng kiềm chế, lạnh như giọng mẹ - Đó có phải là điều duy nhất bố làm sai không?

- Phải – mẹ thốt lên, hạnh phúc vì anh ấy, đứa con thân yêu của mẹ, đã hiểu – Suốt cuộc đời bố các con chỉ phạm một lỗi duy nhất không thể tha thứ được là đã yêu mẹ. Xin đừng lên án bố mẹ. Mẹ đã giải thích chuyện đó xảy ra với bố mẹ như thế nào. Trong tất cả chúng ta, bố các con là người tuyệt vời nhất... - mẹ áp úng, sắp rơi nước mắt, nài xin bằng ánh mắt và tôi hiểu, tôi hiểu chuyện gì sẽ xảy ra tiếp theo.

- Điều gì là xấu xa, điều gì là tội lỗi, chỉ là trong con mắt người ta mà thôi – Mẹ nói tiếp, nóng lòng muốn chúng tôi nhìn nhận theo cách của mẹ - Ông ngoại các con tìm ra những tội lỗi này trong một cơn giận. Ông là người mong muốn sự hoàn hảo của mọi người trong gia đình ông, còn ông thì còn lâu mới được hoàn hảo. Nhưng, thử nói với ông điều đó xem, ông sẽ quật roi ngay – Mẹ có vẻ sợ hãi, dường như phát ốm với những gì mình phải nói – Christopher, mẹ đã nghĩ khi chúng ta ở đây và mẹ có thể nói với ông về con, rằng con là cậu bé thông minh nhất lớp, và mẹ đã nghĩ khi ông gặp Cathy và biết tài năng của Cathy trong việc múa. Mẹ đã chắc chắn chỉ hai chuyện này thôi cũng đủ để thu phục ông mà chưa kể đến việc ông sẽ gặp hai em các con, rằng chúng mới xinh đẹp và dễ thương làm sao, và ai biết được tài năng nào của chúng đang đợi được phát triển? Mẹ đã nghĩ một cách ngốc nghếch, một cách hy vọng, rằng ông sẽ dễ dàng chịu thua và nói rằng ông đã phạm sai lầm khi tin rằng cuộc hôn nhân của bố mẹ là quá sai lầm.

- Mẹ ơi – tôi nói một cách yếu ớt, suýt khóc – mẹ nói như thể sẽ không bao giờ nói được với ông. Ông sẽ không bao giờ thích chúng con, dù hai em xinh xắn như thế nào đi chăng nữa, dù Chris thông minh đến mức nào, hay việc con có thể múa như thế nào. Chẳng có gì trong những chuyện đó sẽ khiến cho ông khác đi. Ông vẫn căm ghét chúng con, và nghĩ chúng con là hậu duệ của ma quỷ, có phải vậy không?

Mẹ đứng dậy bước tới chỗ chúng tôi rồi lại khụy gối xuống cố ôm tất cả chúng tôi.

- Trước đây mẹ có nói với các con là ông không còn sống lâu nữa phải không? Ông đã khó thở mỗi lần ông cố ráng sức không nhỉ? Mẹ sẽ tìm cách nói với ông về các con. Mẹ sẽ làm như vậy. Hãy kiên nhẫn. Hãy hiểu. Những trò vui giờ các con bị mất, mẹ sẽ đền bù sau, gấp hàng nghìn lần. Cặp mắt ngân ngấn nước của mẹ khấn khoản.

- Xin, xin hãy vì mẹ, vì các con yêu mẹ và mẹ yêu các con, hãy kiên nhẫn. Sẽ không lâu đâu, không lâu đâu, và mẹ sẽ làm điều mẹ có thể làm được để khiến cbsn của các con vui vẻ. Và hãy nghĩ về sự giàu có mà chúng ta sắp có được.

- Được rồi, mẹ à – Chris nói, kéo mẹ vào vòng tay như bố vẫn làm – Điều mẹ yêu cầu không nhiều lắm, không nhiều khi chúng ta giành được quá nhiều như vậy.

- Phải – Mẹ hăm hờ nói – Chỉ phải hy sinh một thời gian ngắn, kiên nhẫn hơn một chút, và tất cả những gì ngọt ngào và tốt đẹp trong cuộc đời sẽ là của các con.

Tôi biết nói gì nữa đây? Tôi có thể phản đối mẹ như thế nào? Chúng tôi đã hy sinh hai tuần rồi, sẽ phải hy sinh vài ngày nữa, vài tuần nữa hay thậm chí một tháng nữa?

Ở phía đầu cầu vòng người ta chờ đợi những hũ vàng rơi xuống. Nhưng cầu vòng được làm bằng tơ nhện mỏng manh và yếu ớt, còn vàng thì nặng tựa thái sơn, và từ thưở khai thiên lập địa đến giờ, vàng là lý do để làm hầu hết mọi việc.

PHẦN 08 : TẠO MỘT KHU VƯỜN TRỔ HOA

Giờ chúng tôi đã biết hết sự thật.

Chúng tôi sẽ phải sống ở trong căn phòng này cho tới ngày ông ngoại chết. Và khi tôi nằm thao thức trong đêm tối, một ý nghĩ chợt xuất hiện là có lẽ mẹ đã biết ngay từ đầu là ông ngoại không phải là loại người sẽ tha thứ cho bất cứ ai, bất cứ việc gì.

- Nhưng – ông anh lạc quan Christopher nói – ông có thể đi bất cứ ngày nào. Đó là cách của bệnh tim. Một cục nghẽn có thể bung phồng ra và tìm đường tới tim hoặc phổi của ông và thôi tắt ông như một ngọn nến.

Chris và tôi nói những lời bất kính và thô lỗ, nhưng trong tim chúng tôi nhói đau, biết rằng làm thế này là sai, và chúng tôi nói năng bất kính như là một cách để làm dịu vết thương lòng tự trọng của chúng tôi đang rỉ máu.

- Giờ hãy xem xem – anh ấy nói – vì chúng ta phải ở đây một thời gian lâu hơn, chúng ta phải cương quyết hơn trong việc xoa dịu hai đứa em và chính bản thân chúng ta bằng nhiều thứ giải trí hơn để làm. Và khi chúng ta thực sự chủ tâm, chúng ta có thể nghĩ ra một số thứ kỳ diệu và đẹp đẽ khác thường.

Khi bạn có hẳn một tầng áp mái đầy những thứ bỏ đi và nhiều rương hòm rất lớn chứa những thứ mục nát, sồn rách, nhưng tuy nhiên lại là những y phục rất sành điệu, bạn sẽ đưa chúng vào những vở kịch. Và vì tới một ngày, tôi sẽ được bước lên sân khấu, tôi sẽ là người sản xuất, đạo diễn, người dàn dựng chương trình, cũng như là một ngôi sao. Tất nhiên Chris sẽ đóng tất cả các vai nam chính và hai đứa em sinh đôi có thể tham gia và đóng những vai nhỏ.

Nhưng chúng không muốn tham gia! Chúng muốn là khán giả, chỉ ngồi xem và vỗ tay.

Đó không phải là một ý tưởng tồi, vì sẽ không phải là một vở kịch nếu không có khán giả. Điều rất tiếc là chúng không có tiền để mua vé.

- Chúng ta gọi đây là quần áo tập diễn – Chris nói – và vì l' em dường như biết mọi thứ khác, và biết mọi thứ về sân khấu, em sẽ viết kịch bản.

Ha! Như thế tôi cần viết kịch bản. Đây là cơ hội của tôi để đóng vai Scarlett O Hara. Chúng tôi có những vòng váy để mang bên dưới những chiếc váy viền đăng ten và áo lót để xiết eo chặt hơn. Có quần áo để Chris mặc, cả những chiếc dù đáng yêu với một vài lỗ thủng. Các hòm và rương là một món quý để thu thập và tôi có những bộ trang phục tốt nhất lôi ra từ một chiếc rương, đồ lót và váy lót dài được lấy từ một trong những chiếc hòm. Tôi cuộn tóc trong những mảnh vải để tạo thành những lọn xoắn dài và đội một chiếc mũ rơm Leghorn cũ rộng vành có trang trí những bông hoa lụa và dây buộc được làm bằng ruy băng sa tanh xanh, viền xám. Chiếc áo ngủ viền đăng ten của tôi phủ ra ngoài vòng váy làm bằng một loại vải mỏng giống như voan. Tôi nghĩ nó từng là màu hồng, dù giờ khó mà nói nó màu gì.

Rhett Butler mặc một bộ đồ lịch thiệp, quần màu kem, áo jacket nhung nâu có đính khuy ngọc trai và bên trong là một chiếc vest bằng satin có đính những bông hoa hồng nhạt rải rác trên áo.

- Nhanh lên, Scarlett – Anh ấy nói với tôi – Chúng ta phải thoát khỏi đây trước khi Sherman tới đây và chìm thành phố trong biển lửa.

Chris đã căn những chiếc dây và chúng tôi treo những tấm vải lên để làm cánh gà sân khấu. Hai khán giả nhỏ của chúng tôi dậm chân không kiên nhẫn, sốt ruột muốn thấy Atlanta bốc cháy. Tôi theo Rhett vào "Sân khấu" và chế nhạo, trêu chọc, tán tỉnh, mê hoặc và ném anh ta vào ngọn lửa trước khi chạy tới với anh chàng Ashley Wilkes tóc vàng nhạt, thì một trong những vật đăng ten kéo lê của tôi bị mắc vào đôi giày cũ quá khổ và buồn cười mà tôi đang đi, khiến tôi ngã sòng soài một cách vụng về để lộ chiếc quần bẩn với những dải đăng ten tả tơi. Các khán giả đứng vỗ tay hoan hô, nghĩ rằng đây là một cú ngã giả và là một phần của vở kịch.

- Vở kịch kết thúc! – tôi tuyên bố và bắt đầu cởi đồng quần áo cũ bốc mùi ra.

- Đi ăn thôi! – Carrie kêu lên, nói ra một điều khiến chúng tôi rời căn gác và đi xuống dưới.

Cory trèo môi dưới ra và ngó quanh.

- Em ước giá chúng ta lại có vườn – nó nói một cách khao khát nghe nhói đau – Em không thích chơi đu khi những bông hoa không đung đưa trong gió – Mái tóc vàng nhạt của nó đã mọc dài chạm vào cổ áo và quấn thành lọn, trong khi tóc Carrie đã dài tới ngang lưng và lượn sóng. Hôm nay chúng mặc quần áo xanh vì là ngày thứ Hai. Chúng tôi định màu cho từng ngày. Màu vàng là màu của chủ nhật. Màu đỏ là màu của thứ bảy.

Ước muốn được nói ra thành lời của Cory khiến Chris suy nghĩ, và anh ấy chậm chậm quay một vòng nhìn căn gác mênh mông này một cách suy xét.

- Phải thừa nhận căn gác này là một nơi tối tăm và ảm đạm – Anh ấy dăm chiêu – Nhưng tại sao chúng ta không thể tạo lập và sử dụng tài năng sáng tạo của chúng ta, để biến hoá và lột xác con ngài xấu xa này thành một con bướm rực rỡ bay lượn? – Anh ấy mỉm cười nhìn tôi, nhìn hai đứa em song sinh một cách tin tưởng và vui vẻ khiến tôi bị lôi kéo ngay lập tức.

Thật vui thích khi cố gắng làm đẹp cái nơi ảm đạm này và tạo cho hai đứa em một khu vườn giả đầy màu sắc, nơi chúng có thể chơi đu và vui thích nhìn ngắm vẻ đẹp của khu vườn. Tất nhiên, chúng tôi không trang hoàng cả khu gác bởi vì nó quá rộng, và bất cứ ngày nào ông ngoại cũng có thể chết, khi đó chúng tôi sẽ rời đi, không bao giờ quay lại nữa.

Chúng tôi không chờ được tới lúc mẹ tới vào buổi tối và khi mẹ tới, Chris và tôi hăng hái nói với mẹ về những kế hoạch của chúng tôi để trang hoàng căn gác và biến nó thành một khu vườn vui vẻ mà hai đứa em không sợ hãi. Khuôn mặt mẹ thoáng vẻ lạ lùng.

- Ô - mẹ rạng rỡ nói – nếu các con muốn làm cho căn gác đẹp, trước hết các con phải dọn sạch nó. Và mẹ sẽ làm tất cả những gì có thể được để giúp các con.

Mẹ lén mang giẻ lau, xô thùng, chổi, bàn chải và các hộp xà phòng bột. Mẹ quỳ xuống cạnh chúng tôi để cọ các góc ngách, các bờ tường và bên dưới những đồ đạc lớn. Tôi ngạc nhiên khi thấy mẹ biết cọ và dọn dẹp như thế nào. Hồi chúng tôi sống ở Gladstone, hai lần một tuần có một người dọn dẹp đến làm những công việc nặng nhọc sẽ khiến tay mẹ đỏ tấy và làm gãy các móng tay của mẹ. Còn ở đây thì mẹ quỳ xuống dùng tay lau chùi, mặc chiếc quần jean cũ bạc màu, chiếc sơ mi cũ, tóc buộc túm lại. Tôi thực sự ngưỡng mộ mẹ. Đó là một công việc nặng nhọc, nóng bức và hạ mình, và mẹ không một lần kêu ca, chỉ cười và tán chuyện, xem như đây là một trò thú vị.

Trong một tuần lao động vất vả, chúng tôi đã có được phần lớn căn gác sạch sẽ. Rồi mẹ mang cho chúng tôi thuốc diệt côn trùng để giết những con bọ ẩn núp trong khi chúng tôi dọn dẹp. Chúng tôi quét các con nhện chết và các con côn trùng khác bằng xẻng. Chúng tôi ném chúng qua một ô cửa sau nơi chúng lặn xuống phần mái nhà thấp hơn phía dưới. Sau đó nước mưa sẽ dồn chúng vào các máng nước. Rồi các chú chim tìm thấy chúng và đã có một bữa no nê trong khi cả bốn chúng tôi ngồi trên bậu cửa sổ quan sát. Chúng tôi không bao giờ nhìn thấy một con chuột nào cả, nhưng đã thấy phân của chúng. Chúng tôi cho là khi tới những sự lảng xảng, hồi hải lắng xuống, chúng mới mạo hiểm ra khỏi những nơi ẩn nấp tăm tối và bí mật của chúng.

Không chỉ dọn dẹp căn gác, mẹ còn mang đến cho chúng tôi những cây xanh và cả một cây loa kèn đỏ có nụ có thể sẽ nở hoa vào dịp Giáng sinh. Tôi cau mày khi nghe mẹ nói vậy, vì chúng tôi sẽ ở đây đến tận lúc đó.

- Chúng ta sẽ mang nó theo – mẹ nói, giơ tay vuốt má tôi – chúng ta sẽ mang theo tất cả các cây của chúng ta khi đi, do đó đừng cau mày và trông khổ sở như vậy. Chúng ta sẽ không để bất cứ cái gì còn sống và yêu thích ánh mặt trời ở lại căn gác này.

Chúng tôi đặt các cây của mình trong phòng học của tầng áp mái vì căn phòng đó có cửa sổ quay ra hướng Đông. Hạnh phúc và hớn hởi, tất cả chúng tôi nối đuôi nhau đi xuống cầu thang hẹp. Mẹ tắm rửa trong phòng tắm của chúng tôi rồi mệt mỏi gieo mình xuống chiếc ghế dành cho mẹ. Hai đứa nhỏ trèo vào lòng mẹ khi tôi dọn bàn ăn trưa. Hôm nay là một ngày tốt lành, vì mẹ ở lại với chúng tôi cho tới tận giờ ăn trưa, rồi mẹ thở dài và nói mình phải đi. Ông ngoại yêu cầu mẹ điều này, muốn biết tại sao cứ vào thứ bảy là mẹ đi đâu, và tại sao mẹ lại ở đó lâu đến vậy?

- Mẹ có thể lên được tới đây thăm chúng con trước khi đi ngủ được không? – Chris hỏi.

- Tối nay mẹ sẽ đi xem phim – Mẹ nói bằng giọng đều đều – Nhưng trước khi đi, mẹ sẽ lên tới thăm các con. Mẹ có mấy hộp nho khô và các con có thể ăn vặt giữa các bữa ăn. Mẹ quên không mang theo.

Hai đứa sinh đôi rất thèm ăn nho khô, còn tôi thì cũng rất thích món đó.

- Mẹ đi xem phim một mình ư? – tôi hỏi.

- Không. Có một cô bạn gái thưở nhỏ, cô ấy từng là người bạn tốt nhất của mẹ và giờ cô ấy đã lập gia đình. Mẹ sẽ đi xem phim với họ. Cô ấy sống ở cách đây chỉ vài căn nhà – Mẹ đứng lên và đi tới chỗ cửa sổ, và khi Chris tắt hết các ngọn đèn, mẹ hé rèm cửa ra và chỉ về hướng ngôi nhà nơi cô bạn tốt nhất của mẹ sống – Elena có hai người em chưa lập gia đình, một đang học để trở thành luật sư. Cậu ta học trường luật Havard, còn người kia là một tay chơi tennis chuyên nghiệp.

- Mẹ ơi! – tôi kêu lên – Mẹ đang hẹn hò với một trong hai người em đó ư?

Mẹ bật cười, buông rèm xuống.

- Bật đèn lên đi, Christopher. Không, Cathy, mẹ không hẹn hò với bất cứ ai cả. Nói thật với con, mẹ nên đi ngủ thì hơn. Mẹ mệt lắm. Dù sao mẹ cũng chẳng quan tâm tới âm nhạc. Mẹ nên ở lại với các con, nhưng cô Elena cứ nài nỉ mẹ đi chơi và khi mẹ tiếp tục từ chối, cô ấy cứ hỏi tại sao. Mẹ không muốn mọi người cứ hỏi tại sao ngày nghỉ cuối tuần nào mẹ cũng ở nhà, đó là lý do tại sao thỉnh thoảng mẹ phải đi bơi thuyền, hoặc đi xem phim.

Để biến tầng áp mái thành một nơi đẹp thì không chắc chắn lắm, nhất là để biến nó thành một khu vườn đẹp hơn cầu vồng! Cần phải bỏ ra một lượng lớn công sức vất vả nặng nhọc và khả năng sáng tạo, nhưng ông anh đáng trách của tôi thuyết phục rằng không phải bất cứ lúc nào chúng tôi có thể làm được điều đó. Anh được mẹ ủng hộ ngay bằng cách đưa ra ý tưởng hàng ngày khi tới trường học, mẹ sẽ mang về cho chúng tôi các cuốn sách màu sắc để từ đó chúng tôi có thể cắt những bông hoa giấy được vẽ sẵn hình. Mẹ mang cho chúng tôi những hộp màu nước, rất nhiều cọ vẽ, các hộp phấn màu, một lượng lớn giấy màu, các lọ đầy hồ dán trắng và bốn chiếc kéo cắt mũi cùn.

- Hãy dạy hai em tô màu và cắt hoa – mẹ hướng dẫn – và để chúng tham gia vào tất cả những việc các con làm. Mẹ chỉ định các con làm giáo viên mẫu giáo cho chúng.

Mẹ từ thành phố nơi mẹ đi học về trên chuyến tàu nhanh mất độ một tiếng, hào hứng với vẻ khoẻ mạnh lộ rõ, da mẹ hồng hào vì không khí ngoài trời, quần áo mẹ đẹp tới mức làm tôi ghen tở. Mẹ có những đôi giày đủ màu sắc, dần dà mẹ có những đồ trang sức mới mà mẹ gọi là những đồ trang sức lật vặt, nhưng dù sao đối với tôi, các đồ này trông giống như kim cương do chúng sáng lấp lánh. Mẹ thả mình vào chiếc ghế dành riêng cho mẹ, kiệt quệ, nhưng hạnh phúc và kể cho chúng tôi nghe về một ngày của mẹ.

- Ô, mẹ mong các máy đánh chữ có các chữ cái trên bàn phím làm sao. Mẹ dường như không nhớ nổi đến một dòng. Lúc nào mẹ cũng phải nhìn lên bảng và điều đó làm giảm tốc độ của mẹ, và mẹ không nhớ được dòng cuối. Nhưng mẹ biết vị trí của tất cả các nguyên âm. Các con biết là phải sử dụng một số phím này nhiều hơn một số phím khác. Cho tới nay tốc độ đánh máy của mẹ chỉ là hai mươi từ trên một phút và tốc độ đó là không tốt. Còn những chữ viết tốc ký lại vắn vẹo nữa... - mẹ thở dài, như thể chúng cũng là sự cản trở của mình – phải, mẹ cho là cuối cùng rồi mẹ sẽ học được, sau rốt, mọi phụ nữ khác đều học được, và nếu họ có thể làm được thì mẹ cũng có thể học được.

- Mẹ có thích giáo viên của mẹ không? – Chris hỏi.

Mẹ khúc khích cười như một thiếu nữ trước khi trả lời.

- Trước hết, để mẹ kể cho các con nghe về cô giáo dạy đánh máy chữ của mẹ. Tên cô ấy là Helena Brady. Cô ấy có vóc dáng rất giống bà ngoại các con, rất to lớn. Nhưng ngực cô ấy còn lớn hơn. Thật đấy, ngực cô ấy là một bộ ngực đồ sộ nhất mà mẹ từng thấy. Và dây áo lót của cô ấy cứ tuột xuống vai, và nếu nó không tuột thì dây quần lại tuột, và cô ấy luôn đưa tay lên cổ áo để kéo chúng lên, còn những người đàn ông trong lớp thì luôn khúc khích cười.

- Đàn ông cũng tham gia học lớp đánh máy chữ hả mẹ? – tôi rất ngạc nhiên hỏi.

- Có, có mấy người đàn ông trẻ ở lớp, một số là phóng viên, nhà văn hoặc họ có lý do phù hợp nào đó để muốn học đánh máy. Còn cô Brady đã ly dị và để ý tới một trong những chàng trai trẻ này. Cô ấy tán tỉnh cậu ta, trong khi cậu ta cố lờ đi. Ít ra cô ấy lớn hơn cậu ta cả chục tuổi, còn cậu ta thì chỉ nhìn mẹ. Này, đừng có bất cứ ý nghĩ nào đấy. Cathy. Cậu ta thấp hơn mẹ, mẹ không thể lấy một người đàn ông không nhắc nổi mẹ và bồng mẹ qua bậc cửa. Mẹ có thể nhắc cậu ta lên, cậu ta chỉ cao

có một mét năm tám thôi.

Tất cả chúng tôi bật cười, vì bố chúng tôi cao hơn người đó những ba mươi centimét và bố rất dễ dàng nhắc mẹ lên. Chúng tôi đã thấy bố làm như thế nhiều lần, đặc biệt là những tối thứ sáu khi bố về nhà và bố mẹ nhìn nhau thật vui vẻ.

- Mẹ ơi, mẹ không nghĩ tới việc kết hôn lần nữa chứ? – Chris hỏi bằng giọng căng thẳng. Mẹ khẽ choàng tay qua người anh ấy.

- Không, con yêu. Tất nhiên là không. Mẹ yêu bố con vô cùng. Phải một người vô cùng đặc biệt mới thay thế được bố các con, và cho đến nay mẹ chưa gặp một người nào đáng bằng đôi giày quá khổ của bố.

Chơi trò giáo viên mẫu giáo là một trò rất thú vị, hay có thể sẽ là một trò thú vị, nếu các học trò của chúng tôi tỏ ra sẵn sàng. Nhưng ngay khi bữa ăn sáng của chúng tôi kết thúc, các đĩa ăn được rửa và cất đi, thức ăn được cất ở một nơi mát nhất trong phòng, và sau khi mười giờ sáng trôi qua với những người hầu ở tầng hai, Chris và tôi mỗi đứa kéo một đứa em đang la hét lên phòng trên gác. Ở đó chúng tôi có thể ngồi cạnh bàn học và làm thành một đồng lớn những hình hoa cắt từ giấy màu, sử dụng phấn vẽ màu để tô màu những sọc vằn và chấm tròn. Chris và tôi làm được những bông hoa đẹp nhất, thứ mà hai đứa em làm được giống như những viên giấy màu sắc.

- Nghệ thuật hiện đại – Chris gọi những bông hoa mà chúng tôi làm được là vậy.

Trên những bức tường xám xịt, chúng tôi dán những bông hoa khổng lồ của mình lên. Chris lại trèo lên xà mái, và trên những sợi dây ròng xuồng này chúng tôi buộc những bông hoa màu sắc đu đưa đều đều trong những làn gió lùa vào căn gác.

Mẹ đến để xem các cố gắng của chúng tôi và tặng cho tất cả chúng tôi một nụ cười hài lòng.

- Các con làm được thật đáng ngạc nhiên. Các con đang làm đẹp cho chỗ này – Mẹ tiến tới chỗ các bệ một cách suy tư, dường như đang xem xét xem có thể mang tới cho chúng tôi những thứ gì.

Hôm sau mẹ mang tới một chiếc hộp lớn đựng các chuỗi hạt thủy tinh và những đồng xu màu, do đó chúng tôi có thể điểm thêm vẻ lấp lánh và huy hoàng cho khu vườn của chúng tôi. Chúng tôi miệt mài làm những bông hoa này vì bất cứ công việc gì mà chúng tôi đang theo đuổi, chúng tôi sẽ làm với sự siêng năng và lòng hăng hái nhiệt tình. Khi hai đứa em hiểu sự hăng hái của chúng tôi thì chúng thôi la hét và đánh đấm khi chúng tôi nhắc đến tầng áp mái. Vì sau rốt, căn gác đã biến đổi chậm chậm nhưng chắc chắn, thành một khu vườn vui chơi. Và nó càng biến đổi, chúng tôi càng quyết định sẽ trang hoàng cho các bức tường còn lại trong căn gác bao la đó.

Tất nhiên, hàng ngày khi từ trường học về nhà, mẹ đều tới xem những gì chúng tôi làm được trong ngày.

- Mẹ ơi – Carrie tuôn ra bằng giọng chiêm chiếp chim non hồn hên của nó – đó là tất cả những gì chúng con làm được trong ngày, làm những bông hoa, và đôi lúc Cathy, chị ấy không muốn chúng con xuống dưới và ăn trưa.

- Cathy, con không nên quá bận bịu với việc trang hoàng căn gác đến nỗi quên ăn đấy.

- Nhưng, mẹ ơi, chúng con làm việc này là cho bọn chúng, để chúng không còn sợ hãi khi lên đây. Mẹ bật cười và ôm tôi.

- Con của mẹ, đứa con kiên trì này, cả con và anh con nữa. Chắc các con thừa hưởng điều này từ bố các con, chứ không phải từ mẹ. Mẹ rất dễ bỏ cuộc.

- Mẹ! – tôi kêu lên, thấy không thoải mái – Mẹ vẫn phải tới trường chứ? Mẹ đã đánh máy giỏi

chưa?

- Phải, tất nhiên – mẹ lại mỉm cười và ngồi xuống chiếc ghế của mình, giơ tay lên dường như thích thú với chiếc lắc mẹ đang đeo. Tôi định hỏi tại sao mẹ cần nhiều đồ trang sức đến vậy để tới trường học thì mẹ đã nói:

- Giờ các con cần gì để làm những con vật cho khu vườn của các con?

- Nhưng mẹ ơi, nếu không thể làm được hoa hồng, thì làm thế nào mà chúng con vẽ được các con vật?

Mẹ khẽ mỉm cười một nụ cười hài hước với tôi khi di một ngón tay mát lạnh lên mũi tôi.

- Ô Cathy, con thật là một kẻ đa nghi. Con hỏi mọi thứ, ngờ vực mọi thứ, con nên biết là, con có thể làm bất cứ điều gì con muốn. Và mẹ sẽ nói cho con một bí mật mà mẹ đã biết, trong thế giới phức tạp này, có một quyển sách dạy con làm đơn giản mọi việc như thế nào.

Đó là điều mà chúng tôi đã tìm ra.

Mẹ mang đến cho chúng tôi hàng tá sách hướng dẫn cắt các hình nghệ thuật. Điều đầu tiên mà những cuốn sách này dạy chúng tôi đơn giản hoá tất cả các thiết kế phức tạp thành những hình cầu hình trụ, nón, chữ nhật và lập phương. Một chiếc ghế là một hình lập phương, trước đây tôi chưa biết điều này. Cây Giáng sinh là một hình nón màu kem đảo ngược, và trước đây tôi cũng không biết điều này. Hình người thì là tổng hợp của tất cả các hình khối đó; hình cầu là đầu, tay, cổ, thân hình, phần trên và phần dưới chỉ là các hình chữ nhật hay hình trụ, và hình tam giác là chân. Và các bạn có tin hay không, sử dụng phương pháp cơ bản này, thêm bớt một chút, chúng tôi có ngay những con thỏ, sóc, chim và các sinh vật bé nhỏ thân thiện khác, và tất cả được làm bằng chính đôi tay của chúng tôi.

Sự thật trông các con vật đó thật kỳ dị. Tôi nghĩ về kỳ dị của chúng khiến chúng dễ thương hơn. Chris tô màu cho các con vật của anh ấy trông có vẻ giống như thật. Tôi trang trí các con vật của mình bằng các chấm tròn, áo vải bông kẻ ca rô, áo choàng len và khâu những chiếc túi viền đăng ten cho những con gà mái. Vì mẹ đã mau hàng ở cửa hàng đồ may thêu, nên chúng tôi có đăng ten, vải nhung kẻ đủ màu sắc, khuy áo, đồ trang sức bằng tiền xu, thạch anh và các vật liệu trang trí khác. Khả năng sáng tạo là vô tận. Khi mẹ đặt chiếc hộp đó vào tay tôi, tôi biết đôi mắt tôi đã thể hiện tất cả tình yêu thương mà tôi cảm thấy đối với mẹ. Vì điều này chứng tỏ mẹ đã nghĩ tới chúng tôi khi ở bên ngoài. Mẹ không chỉ nghĩ đến quần áo mới, đồ trang sức mới và mỹ phẩm cho bản thân mình. Mẹ đang cố biến cuộc sống bị giam cầm của chúng tôi trở nên vui vẻ trong khả năng có thể được.

Vào một chiều mưa, Cory chạy đến chỗ tôi với một con ốc sên bằng giấu màu da cam nó đã miệt mài làm suốt buổi sáng và cả nửa buổi chiều. Nó ăn bữa trưa yêu thích của mình: một chút bánh sandwich bơ đậu phụng với mứt, nó rất sốt ruột muốn trở lại với "công trình" của mình và tiếp tục với "thứ" nó nghĩ ra trong đầu.

Nó đứng thẳng một cách hãnh diện, chân giang rộng khi quan sát từng thay đổi trên mặt tôi. Thứ nó làm được trông chẳng khác gì một quả bóng lệch với những chiếc tua rung rung.

- Chị có nghĩ đây là một con ốc sên không? – nó hỏi, nhăn nhó và lo lắng trong khi tôi chưa tìm ra từ để nói.

- Đúng vậy – tôi vội đáp – nó là một con ốc sên đẹp và tuyệt vời.

- Chị không nghĩ nó giống một quả cam đấy chứ?

- Không, tất nhiên là không, quả cam không có xoáy giống như con ốc sên hay có những chiếc tua cong nữa.

Chris bước tới gần để ngó sinh vật đáng thương mà tôi đang cầm trên tay.

- Em không gọi những cái này là tua được – Anh ấy sửa lại – ốc sên là một thành viên của họ thân

mềm, loại đó có thân hình mềm, không có xương sống, và những tua nhỏ này được gọi là ăng ten, được nối với não bộ, nó có ruột hình ống mà một đầu là miệng, và đi bằng chân sau.

- Christopher – tôi lạnh lùng nói – Khi Cory và em muốn biết về ruột hình ống của một con ốc sên chúng em sẽ thông báo cho anh, và xin hãy ngồi yên một chỗ và chờ đợi nhé.

- Em muốn là kẻ ngu ngốc suốt đời ư?

- Phải – tôi đập lại – Khi nó là một con ốc sên, em thích chẳng biết gì cả.

Cory lẽo đẽo theo sau tôi khi chúng tôi tới xem Carrie đang dán những mảnh giấy màu tím lại với nhau. Phương pháp làm việc của nó rất cầu thả, không giống như sự cẩn cù cẩn thận của Cory. Carrie dùng chiếc kéo của mình đâm búp một lỗ trên miếng giấy màu tím của nó. Đằng sau lỗ hồng đó, nó dán một tờ giấy màu đỏ. Rồi nó dán lại với nhau. Thế là xong. Nó gọi con vật đó là con giun. Con vật đập dờn như một cái kẹp trần khổng lồ, nhấp nháy một con mắt màu đỏ với hàng mi chân nhện đen khổng lồ.

- Tên nó là Charlie – Carrie nói, đưa "tác phẩm" cao một mét hai của mình cho tôi. Khi mọi thứ đến với chúng tôi chưa có tên, chúng tôi đặt tên cho chúng bắt đầu bằng chữ "C" để biến chúng thành một thành viên của nhóm chúng tôi.

Trên những bức tường của căn gác trong khu vườn xinh đẹp làm bằng những bông hoa giấy, chúng tôi dán con ốc sên quần quai bên cạnh con giun dữ tợn và đầy đe dọa.Ồ, chúng đã tạo thành một cặp. Chris ngồi xuống và viết một hàng chữ to màu đỏ "TẤT CẢ CÁC CON VẬT HÃY ĐỀ PHÒNG CON GIUN ĐẤT!"

Tôi viết dòng chữ của mình, cảm thấy con ốc sên nhỏ của Cory đang lâm vào cảnh hiềm nghèo "Trong nhà có bác sĩ không?" Cory đã đặt tên con ốc sên nhỏ này là Cindy Lou.

Mẹ bật cười khi xem những việc chúng tôi làm được trong ngày. Tất cả chúng tôi mỉm cười vì chúng tôi rất vui.

- Phải, tất nhiên là có bác sĩ trong nhà rồi – mẹ nói và cúi xuống hôn vào má Chris – Cậu con này của tôi luôn biết phải làm gì cho những con vật ốm yếu. Còn Cory, mẹ ưa thích con ốc sên của con, trông nó...rất... tình cảm.

- Mẹ có thích Charlie của con không? – Carrie sốt ruột hỏi – con làm nó rất tốt. Con đã dùng hết giấy màu tím để cho nó thật to. Bây giờ chúng con không còn giấy màu tím nữa.

- Nó là một con giun đẹp, thực sự là một con giun khổng lồ - mẹ nói, ôm hai đứa con sinh đôi vào lòng và trao cho chúng những nụ hôn mà đôi khi mẹ quên mất – Mẹ thực sự thích hàng mi đen mà con vẽ quanh con mắt đỏ đó, rất ấn tượng.

Thật là một cảnh tượng đầm ấm, thân thương với ba mẹ con trong chiếc ghế của mẹ, còn Chris bám vào một cánh tay mẹ, mặt áp sát mặt mẹ. Rồi tôi bước tới và làm hồng tất cả bằng cách thức đáng ghét của mình.

- Bây giờ mẹ có thể đánh được bao nhiêu từ trong một phút hả mẹ?

- Mẹ đang đánh máy tốt hơn.

- Tốt hơn như thế nào?

- Mẹ đang cố làm tốt nhất những gì có thể, thật đấy, Cathy. Mẹ đã nói với con là bàn phím không có bất cứ chữ nào rồi.

- Thế còn tóc ký, làm thế nào mẹ có thể ghi tóc ký nhanh?

- Mẹ đang cố. Con phải kiên nhẫn. Con không thể học tất cả mọi thứ chỉ trong một đêm.

Kiên nhẫn. Tôi tô màu xám cho kiên nhẫn, treo lơ lửng cùng những đám mây đen. Tôi tô màu vàng cho hy vọng, như ánh mặt trời mà chúng tôi có thể nhìn thấy chỉ một vài giờ ngắn ngủi buổi sáng.

Chẳng mấy chốc mặt trời lên cao và biến mất khỏi tầm nhìn, để lại chúng tôi bơ vơ, chỉ biết nhìn bầu trời xanh.

Khi bạn trưởng thành và có hàng triệu thứ mà người lớn phải làm, bạn sẽ quên là một ngày dài như thế nào khi bạn còn là trẻ con. Đường như chúng tôi đã sống qua bốn năm chỉ như trong bảy tuần lễ. Rồi tới ngày thứ sáu khiếp sợ khi chúng tôi phải dậy từ lúc bình minh và hối hả chạy quanh như điên để dọn phòng ngủ, phòng tắm và xoá mọi bằng chứng là chúng tôi từng tồn tại. Tôi lột khăn trải giường và cuộn tròn cùng với gối và chăn, vượt đệm giường phẳng phiu theo cách mà bà ngoại ra lệnh cho chúng tôi phải làm. Đêm hôm trước, Chris đã phải tháo rời các ray tàu hỏa. chúng tôi làm việc như điên để khiến cho căn phòng gọn gàng, sạch sẽ, cả phòng tắm cũng vậy, rồi bà ngoại bước tới với giỏ thức ăn ra lệnh cho chúng tôi mang lên gác và chúng tôi có thể ăn sáng trên đó. Tôi cẩn thận xóa tất cả các vết ngón tay của chúng tôi và lau bóng đồ gỗ.

Lúc bảy giờ sáng chúng tôi đã ở trong phòng học trên tầng áp mái, ăn món bột bắp nguội với nho khô và sữa. Bên dưới chúng tôi có thể nghe được tiếng những người giúp việc đi quanh căn phòng của chúng tôi. Chúng tôi nhón chân bước tới khu cầu thang và núp trên bậc thang trên cùng lắng nghe chuyện gì diễn ra bên dưới dù lúc nào cũng sợ bị phát hiện.

Việc nghe những người giúp việc đi lại bên dưới, cười đùa và trò chuyện, trong khi bà ngoại đứng gần khu để đồ và chỉ dẫn cho họ lau gương, sử dụng sáp chanh, giữ bụi các tấm nệm, tất cả tạo cho tôi một cảm giác lạ lẫm. Tại sao những người giúp việc không nhận thấy một thứ gì khác biệt ư? Liệu chúng tôi có để lại một chút mùi nào để họ biết là Cory thường làm ướt giường của nó không? Đường như là chúng tôi không thực sự không tồn tại, không sống, mà những mùi đó chỉ là do chúng tôi tưởng tượng ra. Chúng tôi ôm lấy nhau và ghì tay thật chặt.

Những người giúp việc không vào phòng để đồ, họ không mở cánh cửa cao và hẹp. Họ không nhìn thấy chúng tôi hoặc nghe thấy chúng tôi, cũng như họ không nghĩ là thật kỳ lạ là bà ngoại không rời căn phòng một phút trong khi họ ở đó kỳ cọ bồn tắm, dọn cầu tiêu, cọ sàn.

Thứ Sáu đó là một chuyện lạ đối với tất cả chúng tôi. Tôi tin là chúng tôi đã co rúm lại sợ hãi, vì sau đó chúng tôi không tìm được từ nào để nói. Chúng tôi không thưởng thức các trò chơi, các cuốn sách, và trong im lặng, chúng tôi cắt những bông hoa tuy líp, hoa cúc và đợi mẹ tới và lại mang theo hy vọng.

Chúng tôi còn nhỏ và hy vọng có một sức mạnh đối với trẻ con, nó truyền xuống tận ngón chân chúng tôi. Khi chúng tôi bước vào tầng áp mái và thấy khu vườn đang trổ hoa của mình, chúng tôi có thể bật cười. Sau rốt, chúng tôi đã tạo ra những dấu ấn riêng của mình trên đời. Chúng tôi tạo ra được một thứ đẹp từ một thứ mang màu nâu xám và xấu xí.

Hai đứa em xao động như những cây mao lương hoa đỏ, dập dờn qua những bông hoa bay lượn. Chúng tôi đẩy chúng bay cao trên những chiếc đu và tạo gió để những bông hoa dập dờn thật nhiều. chúng tôi trốn sau những thân cây bằng hộp các tông không cao hơn anh Chris, ngồi trên những cây nấm làm bằng giấy bồi, bên trên đặt những tấm xóp màu và nói thật trông chúng còn thật hơn cả những cây nấm thật, trừ phi bạn nổi cơn thèm ăn nấm.

- Đẹp quá! – Carrie kêu lên, chạy vòng quanh, túm chiếc váy xếp ly ngắn của mình để chúng tôi thấy được chiếc quần đùi mới viền đăng ten mà mẹ mau cho nó hôm qua. Tất cả các quần áo mới và giày dép mới sẽ được qua đêm đầu tiên cùng với Carrie và Cory trên giường. Thật khủng khiếp khi tỉnh dậy vào ban đêm và thấy má mình tì vào một gót giày đế mềm.

- Em cũng sẽ là một nữ diễn viên múa ba lê – nó nói một cách vui vẻ và quay vòng, quay vòng,

quay vòng mãi cho tới khi bị ngã và Cory vội chạy tới xem Carrie có bị đau không. Carrie kêu lên khi thấy máu rỉ ra từ một vết thương trầy xước trên đầu gối – Ôi, em không muốn làm một diễn viên ba lê nếu bị đau.

Tôi không dám cho nó biết công việc đó rất đau, phải, rất đau đớn.

Trước đây, tôi vẫn thong thả dạo qua những khu vườn thật, những cánh rừng thật và luôn cảm thấy chúng toát lên vẻ huyền bí, dường như có một điều gì đó bí ẩn và kinh ngạc đang chờ quanh những con đường uốn lượn. Để làm cho khu vườn trên tầng áp mái của chúng tôi thật lôi cuốn, Chris và tôi bò xung quanh và vẽ những bông cúc bằng phấn trắng trên sàn nhà. Bên trong những cánh hoa trắng huyền diệu đó, tất cả những gì xấu xa đều bị xua đuổi. Ở đó chúng tôi có thể ngồi khoanh chân trên sàn, trong ánh sáng lung linh của một ngọn nến. Chris và tôi thêu dệt nên những câu chuyện cổ tích dài, rắc rối về những nàng tiên tốt bụng chăm sóc những đứa trẻ nhỏ và những phù thủy xấu luôn bị đánh bại.

Khi đó Cory mở miệng. Nó luôn hỏi những câu hỏi khó trả lời nhất.

- Thế tất cả cỏ đi đâu rồi?
- Chúa đã mang cỏ lên thiên đường rồi – và cứ theo cách đó, Carrie giúp tôi không phải trả lời.
- Tại sao?
- Để cho bố. Bố thích cắt cỏ.

Mắt Chris gặp mắt tôi. Vậy mà chúng tôi đã nghĩ chúng quên mất bố rồi.

Cory nhú hàng lông mày vàng nhạt của nó nhìn chăm chú vào những thân cây bằng bìa các tông mà Chris đã làm.

- Tất cả những cây lớn ở đâu?
- Cũng ở trên đó – Carrie trả lời – bố thích những cây lớn.

Lần này mắt tôi chớp mạnh. Tôi ghét phải nói dối chúng. Nói với chúng đây là một trò chơi, một trò chơi không bao giờ chấm dứt mà chúng dường như chịu đựng kiên nhẫn hơn Chris và tôi. Và chúng chưa một lần hỏi tại sao chúng tôi phải chơi trò này.

Bà ngoại chưa một lần lên tầng áp mái để hỏi chúng tôi làm gì, dù bà thường mở cửa phòng ngủ một cách lặng lẽ, hy vọng chúng tôi không chú ý thấy tiếng chìa khoá quay trong ổ. Bà sẫm soi các dấu vết, định bắt gặp chúng tôi làm một chuyện gì đó "khủng khiếp" và "xấu xa".

Trên tầng áp mái chúng tôi được tự do làm bất cứ thứ gì mình muốn mà không sợ bị trừng phạt, trừ phi Chúa trời sử dụng một ngọn roi. Không lần nào bà ngoại rời căn phòng của chúng tôi mà không nhắc nhở chúng tôi rằng Chúa ở trên trời sẽ nhìn thấy, kể cả khi không có bà ở đây. Bởi vì bà không bao giờ bước vào phòng để đồ để mở cửa lên cầu thang, sự tò mò của tôi tăng lên. Tôi nhắc mình phải hỏi mẹ ngay khi mẹ đến.

- Tại sao bà ngoại không tự mình lên gác và kiểm tra xem chúng con đang làm gì? Tại sao bà chỉ hỏi và nghĩ rằng chúng con nói sự thật?

Về mặt mỗi và chán nản, mẹ rũ người xuống chiếc ghế đặc biệt của mình. Bộ đồ len màu xanh mới của mẹ có vẻ đắt tiền. Mẹ đã tới một hiệu làm đầu và kiểu tóc đã thay đổi. Mẹ trả lời câu hỏi của tôi một cách tự nhiên như thể mẹ đang nghĩ tới một chuyện gì đó lôi cuốn hơn.

- Ô, trước đây mẹ chưa kể với con ư? Đó là cảm giác sợ hãi bị giam giữ khiến bà thấy khó thở trong bất cứ nơi nào chật hẹp. Con biết đấy, khi bà con nhỏ, các cụ đã từng nhốt bà trong một căn phòng nhỏ để trừng phạt

Ồ! Khó có thể nghĩ người phụ nữ to lớn đó đã có thời còn nhỏ, và đủ nhỏ để bị trừng phạt. Tôi có thể

gần như cảm thấy tiếc cho đứa bé mà bà đã từng là như vậy, nhưng tôi cũng biết bà rất sung sướng khi thấy chúng tôi bị nhốt. Mỗi lần bà liếc nhìn tình cảnh của chúng tôi, về hài lòng tự mãn vì chúng tôi bị giam giữ ở nơi đây lộ rõ trên ánh mắt bà. Nhưng vẫn lạ lùng là số phận lại đem đến cho bà nỗi sợ hãi đó và điều đó đủ là lý do khiến Chris và tôi hôn những bức tường thân thương và ngọt ngào của lối đi chật hẹp. Chris và tôi thì suy đoán làm thế nào để đưa được tất cả các đồ đạc lớn lên tầng áp mái. Chắc chắn nó không được đưa vào phòng để đồ rồi lên cầu thang không rộng hơn quá ba mươi centimet này. Và dù chúng tôi bỏ sức ra tìm kiếm những cánh cửa khác rộng hơn dẫn vào gác thì cũng không thấy cái nào cả. Có lẽ có một cánh cửa khuất đằng sau những chiếc rương khổng lồ quá nặng để chúng tôi di chuyển được. Chris nghĩ những đồ gỗ to lớn nhất có thể được kéo lên mái nhà và chuyển qua một trong những chiếc cửa sổ lớn.

Hàng ngày bà ngoại xấu tính bước vào căn phòng của chúng tôi, soi mói bằng cặp mắt lạnh lùng, gầm gừ qua cặp môi cong mỏng dính của mình.

- Các người có lên trên đó không? Các người làm gì trên đó? Các người có cầu nguyện trước các bữa ăn không? Tối qua các người có quỳ và cầu Chúa tha thứ cho bố mẹ mình vì tội lỗi họ phạm phải không? Các người có dạy hai đứa bé hơn những lời răn của Chúa không? Các người có sử dụng buồng tắm chung không, hả mấy thằng nhóc và mấy con nhóc? – Trời, sau đó cặp mắt của bà mới độc địa làm sao – Các người có chỉnh tề không? Luôn luôn chứ? Các người có giữ những phần thân thể riêng của mình để những người khác không thấy chứ? Các người không chạm vào người mình khi không cần phải tắm rửa chứ?

Trời ạ! Bà coi làn da mới bần thiêu làm sao! Chris bật cười khi bà đi khỏi.

- Em có nhận thấy bà rất thích màu xám không?

Nhận thấy ư? Ai mà không nhận thấy chứ? Luôn là màu xám. Đôi lúc màu xám có điểm những viên nhỏ màu đỏ hoặc xanh, hoặc được tạo mẫu kiểu áo choàng cầu kỳ, mờ mờ hoặc hoa văn, nhưng vải luôn là taffeta với trâm kim cương ở cổ áo cao và đơn giản, được làm cho mềm mại bằng cổ áo móc tay. Mẹ đã nói với chúng tôi là một bà quả phụ trong một làng gần đây đã làm những bộ trang phục giống như áo giáp đó.

- Bà đó là bạn thân của bà ngoại. Bà ngoại mặc đồ xám bởi vì mua được vải rẻ hơn và ông ngoại sở hữu một nhà máy sản xuất vải ở một nơi nào đó trong bang Georgia.

Kỳ thật, thậm chí cả đến những người giàu cũng vẫn keo kiệt.

Vào một buổi chiều tháng Chín, tôi đang vội vã chạy từ trên gác xuống và vào phòng tắm thì đâm sầm vào bà ngoại. Bà tóm vai tôi và nhìn xuống khuôn mặt tôi:

- Xem xem người đi đâu vậy? – bà gắt gỏng – tại sao người vội vã vậy?

Những ngón tay bà cứng như thép qua làn vải mỏng của chiếc áo blouse màu xanh của tôi. Bà là người nói trước do đó tôi có thể trả lời được.

- Anh Chris đang vẽ một bức tranh phong cảnh đẹp nhất – tôi hồn hển giải thích – và cháu phải lấy nước trước khi chiếc hộp lớn của anh ấy hết nước. Điều quan trọng là phải giữ cho các màu không lẫn vào nhau.

- Tại sao nó không tự lấy nước? Tại sao người phải phục dịch nó?

- Anh ấy đang vẽ và hỏi cháu có ngại đi lấy nước cho anh ấy không và vì cháu không làm gì mà chỉ xem, còn hai em thì sẽ làm tràn nước.

- Ngu! Đừng bao giờ phục dịch đàn ông! Để nó tự phục vụ. bây giờ nói thật đi, người đang làm gì trên đó?

- Cháu đang nói sự thật. Chúng cháu đang làm việc vất vả để làm cho căn gác đẹp đẽ, để hai đứa

nhỏ không sợ khi lên đó nữa và Chris là một họa sĩ tuyệt vời.

Bà khịt mũi và hỏi về coi thường:

- Làm thế nào mà người biết?
- Anh ấy được trời phú về mặt nghệ thuật, thưa bà, tất cả các giáo viên của anh ấy đều nói vậy.
- Nó có đề nghị người làm mẫu cho nó, không mặc quần áo không?

Tôi bị choáng.

- Không. Tất nhiên là không.
- Thế tại sao người run vậy?
- Cháu...cháu sợ...sợ bà – tôi lắp bắp – hàng ngày bà tới và hỏi xem chúng có làm những điều xấu xa, khủng khiếp và thực sự cháu không biết bà nghĩ chúng cháu đang làm gì. Nếu bà không nói rõ cho chúng cháu, làm thế nào chúng cháu có thể tránh làm những điều xấu xa, do không biết đó là xấu xa?

Bà nhìn tôi từ đầu đến chân và mỉm cười chế nhạo:

- Hãy hỏi anh người đó, nó sẽ biết ta muốn nói gì. Giống đực các loài sinh ra đã biết mọi thứ xấu xa rồi.

Trời, tôi thấy hoa mắt. Chris không phải là kẻ xấu xa hoặc tồi tệ. Đôi lúc anh ấy gây phiền nhiễu nhưng không phải là kẻ xấu xa. Tôi định nói với bà điều này nhưng bà không muốn nghe.

Cuối ngày hôm đó bà vào phòng chúng tôi mang theo một lọ sành trồng hoa cúc vàng. Tiến thẳng tới chỗ tôi, bà đặt lọ hoa vào tay tôi.

- Đây là những bông hoa thật cho khu vườn giả của các người – bà nói chẳng hề có chút trù mên nào. Đây là một điều không hề tồi tệ mà bà làm, và khiến tôi nín thở. Có phải bà đang thay đổi, đang nhìn chúng tôi khác đi không? Có thể bà đang học cách yêu thích chúng tôi chẳng? Tôi nồng nhiệt nói lời cảm ơn những bông hoa của bà, có lẽ tôi nói quá nhiều, vì bà đã quay người và lững lững đi ra cửa, có vẻ lúng túng.

Carrie chạy tới vui khuôn mặt nhỏ vào những cánh hoa vàng.

- Đẹp quá! – nó thốt lên – Chị Cathy, em có thể có chúng được không?

Tất nhiên nó có thể có những bông hoa đó. Với vẻ sùng kính, lọ hoa được đặt lên bậu cửa sổ quay ra hướng Đông trên tầng áp mái để nhận được ánh nắng buổi sáng. Chẳng có gì để nhìn trừ những ngọn đồi và những ngọn núi xa tít tắp, xen giữa là những rừng cây và bao phủ trên tất cả là một màn sương màu xanh. Những bông hoa thật qua đêm cùng với chúng tôi, để buổi sáng hai đứa em có thể thức dậy và thấy một thứ gì đó xinh đẹp và sống động đang mọc bên cạnh chúng.

Bất cứ khi nào nhớ lại lúc còn nhỏ, tôi lại nhìn thấy núi đồi mờ mịt và rừng cây mọc trên đó. Và tôi lại nghĩ thấy bầu không khí khô nóng và bụi bặm mà ngày ngày chúng tôi phải hít thở. Tôi lại thấy bóng tối trong căn gác hoà lẫn với những bóng ma lớn vờn trong đầu tôi và lại nghe thấy những câu hỏi không được nói thành lời và không được trả lời, đó là: tại sao? Khi nào? Còn bao lâu nữa?

Yêu thương...tôi đã đặt nhiều lòng tin vào nó.

Sự thật...tôi vẫn tin rằng nó tuột khỏi làn môi của người mà bạn yêu thương và tin tưởng nhất.

Tin cậy...đó là tất cả những gì gắn liền với yêu thương và tin tưởng. Khi một điều kết thúc và một điều khác bắt đầu, và làm thế nào bạn nói được khi nào tình yêu là điều mù quáng nhất trong tất cả mọi điều.

Hơn hai tháng đã trôi qua và ông ngoại vẫn sống.

Chúng tôi đứng, chúng tôi ngồi, chúng tôi nằm trên gờ rộng của cửa sổ trên tầng áp mái. Chúng tôi khổ

sở nhìn những ngọn cây xanh sẫm của mùa hè qua một đêm chuyển thành màu đỏ tía, vàng, cam và nâu của mùa thu. Điều đó khuấy động tôi. Tôi nghĩ điều đó đã khuấy động tất cả chúng tôi, thậm chí cả hai đứa sinh đôi khi thấy mùa hè trôi qua và mùa thu bắt đầu. Còn chúng tôi chỉ có thể nhìn, chứ không được tham dự cùng.

Những suy nghĩ của tôi bị khuấy động điên cuồng, muốn trốn khỏi nhà tù này và tìm kiếm những ngọn gió có thể thổi tung tóc tôi và mơn trớn làn da tôi, khiến tôi lại có cảm giác mình đang sống. Tôi khao khát được như tất cả bọn trẻ con bên ngoài được chạy nhảy tự do thoải mái trên bãi cỏ đang chuyển sang màu nâu, và dẫm chân trên lá khô xào xạc như tôi đã từng được làm.

Tại sao tôi không nhận ra khi mình có thể tự do chạy nhảy thì đó là lúc tôi đang hạnh phúc? Tại sao khi tôi nghĩ về chúng, niềm hạnh phúc đó chỉ ở trong tương lai, khi tôi sẽ là người lớn, có thể đưa ra những quyết định riêng của mình, đi trên con đường của mình, là con người như chính mình? Tại sao dường như là một đứa trẻ thì không bao giờ đủ cả? tại sao tôi đã nghĩ rằng niềm hạnh phúc là để dành cho những người trưởng thành hoàn toàn?

- Em có vẻ buồn? – Chris nói. Anh ấy đang đứng cạnh tôi, Cory đứng bên cạnh anh ấy. Carrie đang ở cạnh tôi. Những ngày này Carrie, chiếc bóng nhỏ của tôi, lẽo đẽo theo sau khi tôi đi và bắt chước việc tôi làm và nói theo cách mà nó nghĩ là tôi cảm thấy. Giống như Chris cũng có một chiếc bóng nhỏ của mình đó là Cory. Nếu bốn anh chị em chúng tôi trở nên thân thiết hơn mọi khi, chúng tôi sẽ được gọi là bốn đứa trẻ sinh tư.

- Em không trả lời anh ư? – Chris hỏi – tại sao em có vẻ buồn thế? Cây cối trông đẹp lắm, đúng không? Khi là mùa hè, anh thích mùa hè nhất. Khi là mùa thu, anh thích mùa thu nhất. Và khi mùa đông tới thì đó là mùa yêu thích nhất của anh, và rồi lại tới mùa xuân, anh lại nghĩ mùa xuân là mùa đẹp nhất.

Phải, đó là ông anh Christopher Doll của tôi. Anh ấy có thể nghĩ điều đó ở đây, trong lúc này, và luôn nghĩ đó là tốt nhất, bất kể trong hoàn cảnh nào.

- Em đang nghĩ về bà Bertram và những cuộc nói chuyện buồn chán của bà về bữa tiệc trà Boston. Bà khiến câu chuyện của mình dường như chán ngán và con người dường như không thật. Nhưng em lại muốn được buồn chán như thế.

- Đúng – anh ấy đồng ý – Anh biết em muốn nói gì. Anh cũng đã nghĩ đi học thật buồn chán, còn lịch sử là một môn vớ vẩn, đặc biệt là lịch sử nước Mỹ, toàn về người da đỏ, miền Tây cổ lỗ. Nhưng ít ra chúng ta còn được tới trường, chúng ta được làm điều mà những đứa trẻ bằng tuổi chúng ta làm. Giờ thì chúng ta đang lãng phí thời gian, chẳng làm gì cả. Cathy, đừng lãng phí một chút nào! Hãy tự trang bị cho bản thân cái ngày mà chúng ta ra khỏi đây. Nếu em không xác định mục tiêu của đời mình một cách rõ ràng và luôn cố gắng để đạt được mục tiêu đó, thì sau này em sẽ không bao giờ làm được. Anh tự thuyết phục mình rằng, nếu anh không thể trở thành một bác sĩ, thì anh sẽ không muốn trở thành bất cứ ai, hoặc muốn bất cứ thứ gì nhiều hơn mà tiền có thể mua được.

Anh ấy nói điều này với vẻ sôi nổi. Tôi đã muốn trở thành một diễn viên ba lê chính, mặc dù tôi cũng xác định cho mình một nghề khác. Chris cau mày như thể đọc được suy nghĩ của tôi. Anh ấy hướng đôi mắt xanh biếc như bầu trời mùa hè sang phía tôi, trách móc vì tôi đã không tập những bài tập múa của mình từ lúc phải lên căn gác để sống.

- Ngày mai anh sẽ đặt thanh ngang ở phần trên gác mà chúng ta đã trang trí xong, và mỗi ngày em sẽ tập như trong lớp học múa ba lê, khoảng năm hay sáu tiếng.

- Em không! Không ai được nói với em là em phải làm cái gì! Ngoài ra, không thể tập những động tác múa nếu không có quần áo phù hợp!

- Nói vậy thật là xuẩn ngốc.

- Bởi vì em là một đứa ngu ngốc, còn anh, Christopher, anh có tất cả trí thông minh!

Nói đến đó, tôi oà khóc và bỏ chạy khỏi căn gác, băng qua những cây cối và muông thú bằng giấy, chạy, chạy, chạy ra khu cầu thang. Vùn vụt, vùn vụt, vùn vụt lao xuống những bậc thang gỗ hẹp, dốc, thách thức số phận xô ngã tôi. Gãy chân, gãy tay, gãy cổ, rồi sẽ làm một xác chết nằm trong áo quan. Rồi khiến mọi người thương tiếc, khiến mọi người khóc thương một nữ diễn viên múa mà tôi sẽ trở thành.

Tôi buông mình trên giường và nức nở trên chiếc gối. Ở đây gã có gì ngoại trừ những giấc mơ, hy vọng, chẳng có gì là thật cả, tôi sẽ không được dự lễ Halloween, chẳng có các trò ranh ma, chẳng tiệc tùng, chẳng có bánh kẹo gì. Tôi cảm thấy thương thân mình, và tôi thề ai đó sẽ phải trả giá, trả giá cho tất cả chuyện này, phải có ai đó, ai đó...

Đi trên những đôi giày đế mềm, hai anh em trai và cô em gái bé nhỏ của tôi bước đến với tôi. Mỗi người đều tìm cách để làm cho tôi thấy dễ chịu với những món quà nhỏ mà họ yêu thích: những chiếc bút chì màu tím và đỏ của Carrie, cuốn sách Chú thỏ Peter của Cory, còn Chris chỉ ngồi và nhìn tôi. Tôi chưa bao giờ cảm thấy mình bé nhỏ đến vậy.

Một buổi tối khá muộn, mẹ tôi mang theo một chiếc hộp lớn đặt vào tay tôi và để tôi mở. Ở giữa những lớp lụa trắng là một bộ quần áo múa ba lê, một chiếc váy hồng, một chiếc váy khác màu xanh da trời, có áo nịt và giày múa phù hợp với váy xoè vải tuyn. Chữ "Christopher tặng" được viết trên một tấm giấy nhỏ đính kèm. Còn có cả những chiếc đĩa nhạc ba lê nữa. Tôi bắt đầu khóc khi choàng tay qua người mẹ, rồi qua người anh trai tôi. Lần này không phải là những giọt nước mắt buồn giận hay thất vọng.

- Mẹ muốn nhất trong tất cả mọi thứ là mua cho con một bộ đồ múa màu trắng – Mẹ nói, vẫn ôm tôi – Họ có một bộ rất đẹp cỡ to vừa với con và có một chiếc mũ lông trắng đeo sát tai con, cho vờ Hồ Thiên Nga và mẹ đã đặt nó cho con. Cathy, ba bộ đồ múa là đủ để con có hứng thú chứ?

Ồ vâng, khi Chris đóng đinh gác thanh ngang vào một bức tường trên gác, tôi đã tập nhiều giờ liền trong tiếng nhạc. Phía sau chỗ thanh ngang, có một chiếc gương không lớn lắm, nhưng đối với tôi thì đây là một chiếc gương lớn chưa từng thấy và tôi thấy mình như là nữ nghệ sĩ Palova, đang biểu diễn trước hàng nghìn khán giả say mê và đòi tôi múa lại sau mỗi màn diễn, tôi cúi đầu và nhận hàng chục bó hoa, bó nào cũng toàn là hoa hồng đỏ thắm. Mẹ đã mang đến cho tôi tất cả các bản nhạc ba lê của Tchaikovsky để bật ở máy quay đĩa. Máy quay đĩa được cắm với ổ điện hàng hàng chục dây nối dẫn xuống cầu thang và cắm vào ổ cắm trong phòng ngủ của chúng tôi.

Nhảy múa trong những giai điệu mượt mà khiến tôi không còn là mình nữa và khiến tôi tạm quên đi rằng cuộc sống đang trôi qua bên chúng tôi. Chuyện đó có là gì khi tôi đang múa? Tốt hơn hãy xoay tròn và giả vờ rằng tôi có một người bạn múa để đỡ tôi khi tôi làm những động tác khó nhất. Tôi bị ngã, lại đứng lên và tiếp tục múa cho tới khi hết hơi và đau nhói các cơ bắp, chiếc áo nịt ngực nhom nhóp mồ hôi, dính sát vào người tôi, tóc tôi cũng bết bải. Tôi nằm thẳng cẳng trên sàn để nghỉ, thở hổn hển rồi lại đứng vào chỗ xà để tập. Đôi lúc tôi là công chúa Aurora trong vở Người đẹp ngủ trong rừng, đôi khi tôi lại đóng vai hoàng tử, nhảy lên cao và đập hai chân vào nhau.

Một lần khi tôi nhìn xuống khi đang kết thúc động tác giãy chết của chim thiên nga, tôi thấy Chris đang đứng ở chỗ tối của căn gác với vẻ kỳ quặc trên khuôn mặt. Chẳng mấy nữa là đến sinh nhật của anh ấy, sinh nhật lần thứ mười lăm. Làm thế nào mà anh ấy sẽ là một người đàn ông chứ không phải là một cậu

bé? Có phải là cái nhìn mơ hồ trong đôi mắt anh ấy đã nói lên rằng anh ấy đang rời xa thời thơ ấu? Với động tác đi bằng đầu ngón chân, tôi thực hiện một chuỗi các bước nhỏ liên tục, đều đều tạo cảm giác người múa đang lướt qua sân khấu và tạo ra một cảnh được gọi một cách lãng mạn là "chuỗi ngọc trai". Bằng động tác này tôi lướt tới chỗ Chris và chìa tay ra.

- Hãy tới đây, Chris, hãy là bạn nhảy của em, để em dạy cho anh cách nhảy.

Anh ấy mỉm cười, dường như sững sốt và lắc đầu nói rằng không thể được.

- Múa ba lê không phải là thứ dành cho anh, nhưng anh muốn học điệu waltz, nếu nhạc là của Strauss.

Anh ấy khiến tôi bật cười. Lúc đó những bản nhạc waltz duy nhất mà chúng tôi có (trừ những đĩa nhạc ba lê) là các đĩa nhạc Strauss đã cũ. Tôi vội tới chỗ máy quay đĩa nhắc đĩa nhạc Hồ thiên nga ra và đặt đĩa Dòng Danube xanh vào.

Chris tỏ ra lóng ngóng. Anh ấy ôm tôi một cách vụng về, dường như ngượng. Anh ấy giẫm lên đôi giày múa màu hồng của tôi. Nhưng điều đáng nói nhất là anh ấy mới vất vả làm sao khi cố thực hiện đúng những bước đơn giản nhất và tôi không thể nói với anh ấy rằng tất cả tài năng của anh ấy tập trung ở bộ óc và đôi bàn tay nghệ sĩ chứ chắc chắn không chạy được xuống đôi chân và bàn chân anh ấy. Nhưng vẫn có một điều gì đó ngọt ngào và đáng yêu trong những bản waltz của Strauss, rất dễ đi, lãng mạn không giống như những bản waltz ba lê mạnh mẽ khiến bạn đổ mồ hôi và hỏn hển thở.

Cuối cùng khi mẹ bước qua cửa với bộ đồ màu trắng tuyết với dành cho điệu múa Hồ thiên nga, một chiếc áo ngắn bằng lông, mũ khít đầu, giày trắng, và áo nịt trắng mỏng khiến có thể nhìn thấy làn da hồng hào của tôi, tôi há miệng vì ngạc nhiên.

Ôi, dường như tình yêu, hy vọng và niềm hạnh phúc có thể được mang đến trong một chiếc hộp sa tanh trắng trơn cỡ lớn buộc ruy băng tím và được trao cho tôi bởi một người khác thực sự quan tâm đã nói cho mẹ ý tưởng này.

Cuối cùng, Chris có thể nhảy được điệu waltz và foxtrot, khi tôi định dạy anh ấy điệu charleston, anh ấy nói:

- Anh không cần phải học tất cả các điệu nhảy, giống như em. Anh sẽ không ở trên sân khấu, tất cả những gì anh muốn là làm thế nào có thể bước ra sàn nhảy cùng một cô gái trong vòng tay và không biến mình thành một thằng ngốc.

Tôi luôn luôn nhảy. không có một điệu nhảy nào mà tôi không thể nhảy được, và không muốn mình không nhảy được.

- Chris, có một thứ mà anh cần phải biết, anh không thể nhảy mãi điệu waltz cả đời được, hoặc nhảy điệu foxtrot nữa. Hàng năm đều có những điệu nhảy mới, giống như quần áo vậy. Anh phải theo kịp với thời đại và thích ứng với nó chứ. Thôi nào, hãy vui lên một chút, do đó anh có thể khởi động những khớp xương kêu kẹ kẹ của anh chắc đã phải cứng đờ vì ngồi và đọc quá nhiều.

Tôi ngừng nhảy waltz và chạy tới thay một đĩa nhạc khác.

- Anh sẽ chẳng là gì trừ một chú chó săn.

Tôi giơ tay lên và bắt đầu nhảy.

- Rock n roll. Chris, anh nên học cách nhảy. Nghe nhịp gõ, bước nào, và học cách lắc hông như Elvis. Tiếp nào, học nhắm mắt trông ra vẻ mơ màng, kêu gọi và trề môi ra, vì nếu anh không làm vậy, chẳng có cô gái nào yêu anh đâu.

- Khi đó thì chẳng có cô gái nào yêu anh cả.

Đó là cách anh ấy nói, đều đều chết người, nghiêm túc chết người. Anh ấy sẽ không bao giờ để cho bất cứ ai buộc mình phải làm bất cứ điều gì không hợp với cái tôi của anh ấy, và một cách nào đó tôi thích

anh ấy vì đã là chính mình, mạnh mẽ, cương quyết, quyết đoán để là chính con người vốn có của mình, thậm chí nếu kiểu đó đã không còn thích hợp với thời đại nữa. Quý ngài Christopher của tôi, ngài hiệp sĩ hào hiệp.

Chúng tôi chuyển các mùa trên tầng áp mái. Chúng tôi hái những bông hoa xuống và treo lên những chiếc lá mùa thu màu nâu, đỏ nhạt, và vàng. Nếu chúng tôi vẫn ở đây khi những bông tuyết mùa đông rơi xuống thì chúng tôi sẽ thay bằng những hình vẽ màu trắng mà cả bốn anh em đã cắt sẵn. Chúng tôi làm những con vịt trời và ngỗng trời từ giấy màu đen, xám và trắng, và hướng những con chim di của chúng tôi về phía nam. Làm những con chim thì dễ, chỉ cần những hình oval thon dài, với hình cầu làm đầu, những giọt tròn làm đôi cánh.

Khi Chris không chú ý vào một quyển sách, anh ấy dùng màu nước vẽ những ngọn đồi tuyết phủ với những chiếc hồ có những người trượt băng lướt trên đó. Anh ấy đặt những ngôi nhà nhỏ màu vàng và hồng chìm sâu trong tuyết và khói cuộn lên trên ống khói, phía xa xa là một gác chuông nhà thờ mờ mờ. Khi vẽ xong, anh ấy viền quanh bức tranh này một khung cửa sổ. Khi bức tranh được treo lên tường, chúng tôi đã có một căn phòng với một khung cảnh.

Chris đã từng là một kẻ hay trêu chọc mà tôi chẳng thích thú gì. Nhưng ở đây chúng tôi đã thay đổi, anh ấy và tôi thay đổi nhiều như chúng tôi biến đổi thế giới trên tầng áp mái này của chúng tôi. Chúng tôi nằm bên nhau hàng giờ liền trên một tấm đệm cũ, bạc màu và bốc mùi, nói chuyện, vẽ ra những kế hoạch cho cuộc sống mà chúng tôi sẽ có khi tự do và giàu có như vua Midas. Chúng tôi sẽ du lịch vòng quanh thế giới. Anh ấy sẽ gặp gỡ và yêu một cô gái đẹp, hấp dẫn nhất, một cô gái rất thông minh, hiểu biết, vui vẻ, dí dỏm và vô cùng hài hước. Cô ấy sẽ là người nội trợ hoàn hảo, người vợ biết hy sinh, người mẹ tốt nhất. Và cô ấy sẽ không bao giờ rầy la, phàn nàn hoặc ca thán, nghi ngờ quyết định của anh ấy, hoặc thất vọng hay chán chường nếu anh ấy có những quyết định ngớ ngẩn về thị trường chứng khoán và thua hết tiền. Cô ấy sẽ hiểu anh ấy sẽ cố gắng hết sức và chẳng mấy chốc sẽ tạo được một gia tài bằng dầu óc thông minh của mình.

Trời, anh ấy đã làm cho cảm giác của tôi lắng xuống! Làm thế nào tôi sẽ tìm được một người đàn ông như Chris trên đời này! Bằng cách này hay cách khác, tôi biết anh ấy đang lập ra tiêu chuẩn mà từ đó tôi sẽ lựa chọn tất cả những người cầu hôn mình trong tương lai.

- Anh Chris, người phụ nữ lộng lẫy, hóm hỉnh, duyên dáng, thông minh như thế liệu có một thói xấu nhỏ nào không?
- Tại sao cô ấy phải có thói xấu chứ?
- Xem mẹ xem, anh có nghĩ là mẹ có tất cả những ưu điểm đó, ngoại trừ, có lẽ là sự thông minh?
- Mẹ không ngốc – anh ấy kịch liệt phản đối – Mẹ chỉ lớn lên trong một môi trường sai lầm. Mẹ bị áp đặt khi còn là một đứa trẻ và cảm thấy yếu kém hơn vì mẹ là phụ nữ.

Còn tôi, sau khi trở thành một nữ diễn viên múa ba lê chính sau một số năm nữa, sẵn sàng lập gia đình và ổn định cuộc sống, tôi không biết mình muốn kiểu đàn ông nào nếu anh ta không bằng Chris hoặc bằng bố. Tôi muốn anh ấy đẹp trai, tôi biết điều đó, bởi vì tôi muốn có những đứa con xinh đẹp. Và tôi muốn anh ta thông minh, nếu không thì tôi sẽ không tôn trọng anh ta. Trước khi chấp nhận chiếc nhẫn đính hôn, tôi sẽ bảo anh ta ngồi xuống và chơi các trò chơi, vì nếu tôi thắng một lần và lại tiếp tục thắng, tôi sẽ mỉm cười, lắc đầu và nói với anh ta hãy mang chiếc nhẫn trả lại cửa hàng.

Và trong khi chúng tôi lập các kế hoạch cho tương lai, những chậu cây của chúng tôi cứ rũ xuống, những chiếc lá chuyển màu vàng trước khi chúng chết. Chúng tôi vội vã dành cho cây của mình sự chăm sóc dịu dàng, trò chuyện cùng chúng, cầu xin chúng, cầu xin chúng đừng ốm nữa, hãy sống lại và

vươn thẳng lên. Sau rốt, chúng đang nhận tất cả ánh nắng mặt trời, ánh mặt trời buổi sáng chiếu từ phương đông tới.

Trong vài tuần lễ, Cory và Carrie thôi đòi ra ngoài. Carrie không còn đấm nắm tay bé nhỏ của nó vào cánh cửa gỗ sồi, còn Cory thôi đá cánh cửa bằng đôi bàn chân nhỏ đi giày đế mềm đã không giúp nó tránh khỏi những ngón chân thâm tím.

Giờ chúng ngoan ngoãn chấp nhận thứ mà trước đây chúng từ chối "khu vườn" là thứ "bên ngoài" duy nhất đối với chúng. Và dần dần, thật thương tâm, chúng quên mất là có một thế giới khác với thế giới mà chúng tôi đang bị nhốt trong đó.

Chris và tôi kéo mấy tấm đệm cũ chặn các cửa sổ phía đông ra do đó chúng tôi có thể mở cửa sổ rộng ra và tắm nắng với những tia sáng có ích đầu tiên xuyên qua tấm kính cửa sổ bụi bặm. Trẻ em cần ánh nắng mặt trời để lớn lên.

Tất cả những gì chúng tôi làm là nhìn các chậu cây của chúng tôi chết dần và nhận ra không khí trong căn gác đang làm gì đối với cây cối của chúng tôi.

Không ngại ngần, chúng tôi cởi hết quần áo ra và tắm nắng trong thời gian ngắn ngủi mà mặt trời ngó tới các cửa sổ của chúng tôi. Chúng tôi nhìn thấy những điêm khác biệt của nhau, hơi suy nghĩ một chút về chúng, và nói thật với mẹ những gì chúng tôi làm vì chúng tôi không thể chết do thiếu ánh nắng mặt trời. Mẹ liếc nhìn Chris rồi nhìn sang tôi và yếu ớt nói:

- Được thôi, nhưng đừng để bà ngoại biết. Bà sẽ không đồng ý, các con biết đó.

Giờ tôi biết mẹ nhìn Chris rồi lại nhìn tôi để tìm kiếm những dấu hiệu nói rằng chúng tôi vẫn còn ngây thơ hay giới tính của chúng tôi đã bị đánh thức rồi.

Hai đứa em thích trần truồng và nghịch ngợm như bọn trẻ nhỏ, chúng khúc khích cười như sử dụng những từ như "đây đây" và "kia kia" và thích nhìn những nơi "đây đây" có và không biết tại sao "kia kia" của Cory lại khác xa so với của Carrie.

- Tại sao thế hả anh Chris? – Carrie hỏi, chỉ vào cái mà Chris và Cory có, còn nó và tôi lại không có.

Tôi đang đọc cuốn "Đồi gió hú" và cố phớt lờ cuộc trò chuyện đó đi.

Nhưng Chris lại đưa ra một câu trả lời chính xác và đúng sự thật.

- Tất cả các sinh vật giống đực có cơ quan sinh sản ở bên ngoài, còn giống cái thì được giấu kín bên trong.

- Gọn gàng bên trong – tôi nói.

- Nhưng, Cathy, anh biết em chấp nhận cơ thể gọn gàng của em, và anh chấp nhận cơ thể gọn gàng của anh, đó đó hãy để tất cả chúng ta diễn tả cái gì chúng ta có, cái gì chúng ta làm. Bố mẹ chúng ta chấp nhận làn da trần của chúng ta như đối với mắt và mái tóc của chúng ta, do đó chúng ta cũng sẽ như vậy. Và anh quên mất, các con chim đực có bộ phận sinh sản được giấu kín gọn gàng bên trong, giống như những con chim mái vậy.

Tò mò, tôi hỏi:

- Làm thế nào mà anh biết?

- Anh biết chứ!

- Anh đọc điều đó trong một quyển sách ư?

- Không thể thì chắc em nghĩ là anh bắt một con chim để kiểm tra chắc?

- Em không nghĩ là anh đọc điều đó.

- Ít ra anh đọc để mở mang đầu óc, chứ không phải để giải trí.

- Anh sắp trở thành một kẻ rất ngớ ngẩn, em nói cho anh biết, và nếu một con chim đực có cơ quan sinh sản giấu ở bên trong, điều đó có biến nó thành một con chim mái không?

- Không.

- Nhưng Christopher, em không hiểu, tại sao loài chim lại khác biệt vậy?

- Chúng phải được sắp xếp hợp lý để bay.

Đó là một câu hỏi nữa trong câu hỏi gây lúng túng và anh ấy đã có câu trả lời. Tôi chỉ biết rằng bộ óc của những bộ óc này luôn có câu trả lời.

- Được rồi, nhưng tại sao chim đực lại được sắp xếp theo cách đó? Và để lộ phần được giấu kín ra?

Anh ấy lúng túng, mặt trở nên đỏ bừng và tìm cách để nói một điều tế nhị.

- Các con chim đực có thể nhô lên và điều đó khiến những gì giấu bên trong lộ ra ngoài.

- Chúng lộ ra như thế nào?

- Im đi và đọc sách của em đi và để anh đọc sách của anh.

Đôi khi trời quá lạnh để tắm nắng. Rồi trời trở nên giá buốt đến nỗi kể cả mặc những bộ quần áo dày ấm nhất, chúng tôi vẫn run lập cập trừ phi chạy. Chẳng mấy chốc mặt trời biến mất khỏi hướng Đông, để lại chúng tôi lẻ loi và mong ước giá mà có các cửa sổ ở hướng Nam. Nhưng cửa sổ được chắn bằng các nan chớp và bị khoá.

- Không thành vấn đề - mẹ nói – mặt trời buổi sáng là tốt nhất cho sức khỏe.

Những lời đó chẳng làm cho chúng tôi vui, vì cây cối của chúng tôi đang chết dần từng cây một.

Khi tháng mười một tới, căn gác trở nên lạnh giá. Răng chúng tôi va lập cập, nước mũi chảy, chúng tôi thường xuyên hắt hơi và kêu ca với mẹ là chúng tôi cần một lò sưởi với một ống khói vì hai lò sưởi trong phòng học đã bị tháo ra. Mẹ nói sẽ mang đến một lò sưởi điện hoặc gas. Nhưng mẹ sợ rằng lò sưởi điện sẽ gây ra một đám cháy nếu phải nối quá nhiều dây điện. Còn lò sưởi gas thì phải cần có một ống khói.

Mẹ mang đến cho chúng tôi quần áo mặc bên trong dày dặn ấm áp, những chiếc jacket trượt tuyết có mũ đội và quần trượt tuyết màu trắng có lớp lót len lông cừu. Mặc những bộ quần áo này, hàng ngày chúng tôi đi lên tầng áp mái, nơi chúng tôi có thể tự do chạy nhảy và thoát khỏi cặp mắt giám sát của bà ngoại.

Trong căn phòng ngủ lộn xộn của mình, chúng tôi hiếm khi có một chỗ trống để đi mà không va vào một vật gì đó sẽ làm thâm tím chân cẳng chúng tôi. Trên gác chúng tôi có thể chạy, nhảy, la hét, gào thét khi đuổi nhau chơi trốn tìm, nghĩ ra những vở kịch nhỏ với những hành động điên cuồng. Đôi lúc chúng tôi đánh nhau, cãi nhau, kêu khóc rồi lại quay trở lại với những vở kịch khó chịu. Chúng tôi có một niềm đam mê với trò chơi trốn tìm. Chris và tôi thích biến trò này thành một trò đe dọa khủng khiếp nhưng lại nhẹ nhàng với hai đứa em sinh đôi, chúng đã đủ sợ rất nhiều "thứ xấu" lập loè trong những chỗ tối của căn gác. Carrie nghiêm chỉnh nói rằng nó thấy những con quỷ phía sau những đồ đạc được phủ vải.

Một hôm, chúng tôi chơi trong khu xa nhất của tầng áp mái và tìm Cory.

- Em sẽ đi xuống dưới – Carrie nói, khuôn mặt của nó tỏ vẻ tức tối, môi cong lên.

Thật không hay khi cố bắt nó ở lại và luyện tập, nó quá buồn bực. Nó nghênh ngang trong bộ đồ trượt tuyết màu đỏ, để tôi và Chris đi quanh tìm Cory. Thông thường, tìm Cory rất dễ. Cách trốn của nó là chọn chỗ lẩn trước Chris đã núp. Do đó chúng tôi tin rằng có thể tới ngay chỗ chiếc rương thứ ba

và Cory đang ở đó, cúi người xuống sàn, trốn dưới những quần áo cũ và toét miệng cười với chúng tôi. Chúng tôi chiều nó, tránh chỗ này một lúc khá lâu. Rồi chúng tôi quyết định "tìm nó". Và lạ thay, khi chúng tôi ngó vào, Cory không có ở chỗ đó.

- Anh thật đáng trách – Chris kêu lên – cuối cùng nó sẽ nảy ra ý mới và tìm chỗ khác để trốn. Đó là chuyện dễ xảy ra khi đọc quá nhiều sách. Những từ ngữ to tát nảy sinh trong óc. Tôi quệt mũi và rồi ngó quanh. Nếu thực sự nảy ra ý mới thì có hàng triệu nơi ẩn náu tốt trong căn gác đầy góc ngách này. Vì sẽ khiến chúng tôi mất nhiều thì giờ để tìm Cory. Và chúng tôi đã lạnh cóng, mệt mỏi và cáu kỉnh, chán ngấy trò chơi mà ngày nào Chris cũng nài nỉ chơi để khiến chúng tôi năng động lên.

- Cory – tôi gào lên – Ra khỏi chỗ em nấp đi. Tới giờ ăn trưa rồi – Điều đó sẽ khiến nó chạy ra. Những bữa ăn là một việc đăm ám để làm và chúng chia những ngày dài đằng đẳng của chúng tôi thành những phần riêng biệt.

nó vẫn không trả lời. Tôi ném ánh mắt giận dữ vào Chris.

- Bánh sandwich với bơ đậu phụng và mứt – Tôi nói thêm với hy vọng đó là những món ăn ưa thích của Cory và nó sẽ chạy ra. Vậy mà không có một tiếng động hay một tiếng kêu. Không có gì cả. Đột nhiên tôi thấy sợ. Tôi không tin Cory đã vượt qua nỗi sợ hãi đối với căn gác tối tăm và rộng bao la này một cách nghiêm chỉnh, nhưng giả sử là nó đang bắt chước Chris hoặc bắt chước tôi? Ô, Chúa ơi!

- Anh Chris! – tôi kêu lên – Chúng ta phải tìm Cory, nhanh lên!

Anh ấy hiểu sự hốt hoảng của tôi, bèn quay người chạy, gọi tên Cory, ra lệnh cho nó phải ra, không được trốn nữa. Cả hai chúng tôi chạy và lung sục, gọi đi gọi lại tên Cory. Thời gian chơi trốn tìm đã kết thúc, đã tới giờ ăn trưa. Không có tiếng trả lời, và tôi gần như cóng dù đã mặc tất cả quần áo ấm. Đôi tay tôi tím nhợt.

- Ôi, Chúa ơi! – Chris lầm bầm, anh ấy đứng lại – Hay là nó trốn vào một trong những cái rương và rồi nấp dưới sập xuống và vô tình bị chột lại?

Cory đã ngạt thở. Nó đã chết.

Chúng tôi chạy như điên và tìm kiếm, nhấc các nắp rương lên. Chúng tôi lôi ra các quần áo dài, áo sơ mi, đồ lót, váy lót, nịt ngực, các bộ quần áo với tất cả nỗi sợ hãi, lo lắng, điên cuồng. Trong khi chạy và tìm kiếm, tôi thầm cầu nguyện Chúa đừng để Cory chết.

- Cathy, anh đã tìm thấy nó! – Chris kêu lên. Tôi quay người lại và thấy Chris đang nhấc thân hình yếu ớt, bé nhỏ của Cory từ một chiếc hòm bị sập nắp và nhốt nó ở bên trong. Mệt mỏi vì được giải thoát, tôi khụy xuống và hôn lên khuôn mặt tái xám bé nhỏ của Cory, làn da nó đã đổi màu vì thiếu oxy. Cặp mắt nó hé lộ đờ. Nó gần như bất tỉnh.

- Mẹ - nó thì thầm – Em muốn mẹ.

Nhưng mẹ ở cách đây nhiều dặm, học đánh máy và ghi tốc ký. Chỉ có một người bà nhần tâm mà chúng tôi không biết làm thế nào để gặp trong trường hợp khẩn cấp.

- Chạy nhanh lên và đổ nước nóng đầy bồn tắm – Chris nói – Nhưng gk được nóng quá. Chúng ta không muốn nó bị bỏng – rồi anh ấy bế Cory lên tay đi ra chỗ cầu thang.

Tôi chạy vào buồng tắm trước để vặn vòi nước xả vào bồn. Tôi ngoái lại thấy Chris đang đặt Cory lên giường anh ấy. Rồi anh ấy cúi người, giữ mũi Cory và cúi xuống áp miệng vào cặp môi tái xanh đang hé ra của Cory. Tim tôi đập loạn lên! Nó chết rồi ư? Nó ngừng thở rồi ư?

Carrie nhìn chuyện đang xảy ra, nhìn đứa em sinh đôi bé nhỏ của nó đang xanh xám và không nhúc nhích, nó bắt đầu kêu.

Trong buồng tắm tôi vặn cả hai vòi nước để nước chảy nhanh hết mức, bắn tóe ra. Cory sắp chết! Tôi

luôn mơ thấy chết chóc và hấp hối...và hầu hết các giấc mơ của tôi đều thành sự thật. Và luôn luôn, khi tôi nghĩ Chúa đã quay lưng với chúng tôi và không để tâm, tôi quay người để giữ sự thành kính của mình và cầu nguyện, van xin Người đừng để Cory chết...cầu xin Chúa, xin Người, xin Người, xin Người...

Có lẽ những lời cầu nguyện tuyệt vọng của tôi cũng đủ để giúp Cory sống lại như những cố gắng hồi sức cấp cứu mà Chris thực hiện.

- Nó thở rồi – Chris nói, mặt tái xám và run rẩy khi bế Cory vào bồn tắm – giờ tất cả những gì chúng ta phải làm là làm cho người nó ấm lên.

Chúng tôi không để mất thời gian cởi quần áo của Cory và đặt nó vào bồn tắm đầy nước ấm.

- Mẹ ơi – Cory thều thào – em muốn mẹ - nó tiếp tục nhắc đi nhắc lại, và tôi có thể nắm lấy tay xuyên qua tường vì sự việc quá bất công này! Đúng ra nó phải có mẹ, chứ không phải là người mẹ giả không biết phải làm gì này. Tôi muốn ra khỏi nơi này, thậm chí nếu phải ăn xin trên đường phố đi nữa. Nhưng tôi đã nói bằng giọng bình thản khiến Chris ngẩng đầu lên mỉm cười đồng tình.

- Tại sao em không giả vờ chị là mẹ? Chị sẽ làm tất cả mọi việc mà mẹ sẽ làm cho em. Chị sẽ ôm em trong lòng và đu đưa em ngủ trong khi hát ru, ngay khi em ăn một ít bữa trưa và uống một ít sữa. Cả Chris và tôi đều đang quỳ khi tôi nói điều này. Anh ấy đang xoa bàn chân bé nhỏ của Cory, trong khi tôi xoa đôi tay lạnh giá của nó để làm cho chúng ấm lại. Khi da Cory trở lại màu bình thường, chúng tôi lau khô người nó rồi mặc cho nó bộ đồ ngủ ấm nhất, quấn nó trong một chiếc chăn và tôi ngồi vào chiếc ghế xích đu cũ mà Chris mang từ trên gác xuống. Ôm đứa em trai bé nhỏ của mình vào lòng, tôi hôn lên khuôn mặt xanh xao của nó, thì thầm những lời ngọt ngào vô nghĩa bên tai khiến nó khúc khích cười. Nếu nó có thể cười thì cũng có thể ăn được, và tôi đút cho nó những mẩu sandwich bé xíu, mấy ngụm súp âm ấm và những ngụm sữa. Khi tôi làm việc này, tôi đã trưởng thành hơn. Mười năm tôi có được chỉ trong mười phút. Tôi ngó nhìn Chris khi anh ấy ngồi xuống để ăn bữa trưa và tôi thấy anh ấy cũng thay đổi. Giờ tôi đã biết nỗi nguy hiểm thật sự ở trên tầng áp mái ngoài sự khô héo dần do thiếu ánh mặt trời và không khí trong lành. Chúng tôi phải đối mặt với những điều đe dọa tồi tệ hơn là lũ chuột và nhện vẫn đang sống, dù chúng tôi đã giết con cuối cùng.

Chris làm lùi đi lên những bậc thang hẹp và dốc dẫn lên gác và mặt anh ấy thật cay nghiệt khi bước vào phòng để đồ. Tôi đu đưa, bế cả Carrie và Cory trong lòng mình ru bài "Tạm biệt, em bé". Đột nhiên có tiếng đập dữ dội vọng từ trên gác xuống và cả tiếng hét mà những người giúp việc có thể nghe thấy.

- Chị Cathy – Cory thì thầm nói trong khi Carrie đang gà gât – Em không thích không có mẹ nữa.

- Em có một người mẹ rồi, em có chị rồi.

- Chị sẽ tốt như mẹ thật chứ?

- Đúng, chị nghĩ vậy. Chị yêu em rất nhiều, Cory, và đó là điều tạo nên một người mẹ thật.

Cory ngược lên nhìn tôi bằng cặp mắt xanh mở lớn để ngó xem tôi có nói thật không hoặc tôi chỉ trêu chọc nó thôi. rồi đôi tay nhỏ nhắn của nó ôm lấy cổ tôi và giụi đầu vào vai tôi.

- Em buồn ngủ lắm, mẹ ơi, nhưng đừng ngừng hát.

Tôi vẫn đang đu đưa và khe khẽ hát thì Chris đi xuống về mặt hài lòng.

- Sẽ không bao giờ có một chiếc rương nào bị sập chốt nữa – anh ấy nói – Vì anh đã đập hết mọi ổ khoá còn lại và cả tủ commốt nữa, bao giờ chúng cũng không còn khóa nữa.

Tôi gât đầu.

Anh ấy ngồi trên chiếc giường gần nhất, và nhìn nhịp đu đưa của chiếc ghế, lắng nghe những giai điệu trẻ thơ mà tôi vẫn đang hát. Mặt anh ấy dần dần nóng bừng khiến anh ấy cảm thấy bối rối.

- Anh cảm thấy bị bỏ rơi, Cathy. Liệu anh có thể ngồi lên chiếc ghế xích đu đó rồi cả ba em cùng ngồi lên có được không?

Bố thường làm vậy. Bố ôm tất cả chúng tôi vào lòng mình, thậm chí cả mẹ nữa. Cánh tay bố đủ dài và đủ khoẻ để ôm tất cả chúng tôi và khiến chúng tôi có cảm giác ấm áp, dễ chịu nhất về tình yêu và sự an toàn. Tôi không biết liệu Chris có làm được giống vậy không?

Khi chúng tôi ngồi lên chiếc ghế xích đu với Chris ngồi ở dưới cùng, tôi khẽ liếc thấy hình ảnh của tất cả chúng tôi trên chiếc gương trên bàn trang điểm. Một cảm giác lạ lùng dâng tràn trong tôi, khiến tất cả điều này dường như là không thật. Anh ấy và tôi giống như cặp bố mẹ búp bê, một bản sao nhỏ hơn của bố và mẹ tôi.

- Kinh thánh nói rằng mọi vật đều có thời gian của nó – Chris thì thậm chí không đánh thức hai em – thời gian chào đời, thời gian lớn lên, thời gian thu hoạch, thời gian chết, và cứ vậy, còn đây là thời gian của chúng ta để hy sinh. Rồi sau đó sẽ là thời gian của chúng ta để sống và vui chơi.

Tôi quay đầu nép vào bờ vai anh ấy, cảm thấy phần khởi là anh ấy luôn luôn lạc quan, luôn luôn vui vẻ. thật tốt khi có đôi tay trẻ trung khoẻ mạnh của anh ấy vỗ về, với vẻ che chở gần giống như đôi tay của bố.

Chris nói đúng. Thời gian hạnh phúc của chúng tôi sẽ là ngày chúng tôi rời căn phòng này.

PHẦN 09 : NHỮNG NGÀY LỄ

Trên thân cao mảnh khảnh của cây loa kèn đỏ, một nụ hoa hé ra, một tấm lịch sống nhắc chúng tôi rằng Lễ Tạ Ôn và lễ Giáng sinh đang đến gần. Giờ chỉ duy nhất cây hoa đó là còn sống sót và cho đến nay, nó là tài sản quý giá nhất của chúng tôi. Chúng tôi mang nó từ trên gác xuống để có những đêm ấm áp trong phòng ngủ. Mỗi buổi sáng khi lên gác, Cory chạy tới để nhìn nụ hoa, muốn biết nó có còn sống qua đêm không. Còn Carrie theo sát gót đứng cạnh Cory và ca ngợi thân cây cứng cáp, dũng cảm, trong khi những cây khác đã chết cả. Chúng kiểm tra tờ lịch tường xem nếu ngày đó được khoanh màu xanh chỉ ra là cây cần được bón phân. Chúng sẽ cảm thấy cây bần khi thấy rằng cây cần được tưới nước. Chúng không bao giờ tin vào quyết định của chính mình nên thường đến chỗ tôi và hỏi:

- Chúng em có nên tưới nước cho cây loa kèn không? Chị có nghĩ nó bị bần không?

Chúng tôi chưa bao giờ sở hữu một thứ gì, dù vô tri, vô giác hay sống động mà không đặt tên cho chúng. Còn cây loa kèn được quyết định cứ thế vậy. Cory và Carrie không tin sức chúng có thể bê chiếc chậu hoa nặng lên cửa sổ tầng áp mái, nơi được ánh mặt trời chiếu trong một thời gian ngắn. Tôi được phép bê cây hoa loa kèn lên, nhưng buổi tối Chris phải bê nó xuống. Và mỗi tối chúng tôi đánh dấu một ngày trôi qua bằng một chữ X đỏ to tướng. Giờ chúng tôi đã trải qua một trăm ngày.

Những cơn mưa lạnh giá xuất hiện, những cơn gió mạnh thổi, đôi khi sương mù dày đặc che phủ ánh mặt trời buổi sáng. Ban đêm những cành cây khô đập vào ngôi nhà khiến tôi tỉnh giấc, nín thở, chờ đợi, và chờ đợi một nỗi kinh hoàng nào đó xuất hiện, kết liễu đời tôi.

Vào một ngày trời mưa nặng hạt, sau đó tuyết rơi, mẹ hớn hớn bước vào phòng chúng tôi, mang theo một hộp đựng đồ trang trí các bữa tiệc để bày bàn ăn trong ngày lễ Tạ Ôn. Mẹ còn đem theo chiếc khăn trải bàn màu vàng nhạt và những chiếc khăn ăn màu da cam có tua.

- Ngày mai dưới nhà sẽ có khách đến ăn trưa – Mẹ giải thích, đặt chiếc hộp lên chiếc giường gần cửa nhất và quay người đi – Và hai con gà tây sẽ được quay, một cho những người nhà, một cho những người giúp việc. Nhưng những con gà đó không được làm xong sớm để bà ngoại có thể cho vào giỏ. Nhưng đừng lo, mẹ sẽ không để các con mình sống qua ngày lễ Tạ Ôn mà không có được một bữa tiệc. Bằng cách nào đó mẹ sẽ tìm cách lấy một ít súp nóng, một chút ít những thứ gì mọi người có. Mẹ nghĩ mình sẽ phải làm nhiều việc khi tự tay phải phục vụ ông ngoại, và trong khi chuẩn bị khay thức ăn cho ông, mẹ có thể đặt thức ăn vào một khay khác để mang lên cho các con. Hãy chờ gặp mẹ vào ngày mai.

Như ngọn gió thổi qua cửa, mẹ lướt vào rồi lại lướt ra, để lại chúng tôi với những sự chờ đợi hạnh phúc và một bữa tiệc đầy đủ, nóng hổi dành cho lễ Tạ Ôn.

Carrie hỏi:

- Lễ Tạ Ôn là gì?

Cory trả lời:

- Giống như nói lời cầu nguyện trước các bữa ăn.

Tôi nghĩ, theo một cách nào đó nó đã nói đúng. Và vì nó đã nói ra điều đó một cách tự nguyện, nên sẽ thật tồi tệ nếu tôi làm nó thất vọng bằng bất cứ lời phê phán nào.

Trong lúc Chris ôm hai đứa em song sinh vào lòng, ngồi trên một chiếc ghế tựa lớn, và kể cho chúng nghe về một ngày lễ Tạ Ôn cách đây rất lâu, tôi lắng xăng như bất kỳ một bà nội trợ nào, rất hạnh phúc để sắp xếp một bàn tiệc ngày lễ. Chỗ chơi bài của chúng tôi được xếp bốn con gà tây nhỏ với đuôi xoè ra, bộ lông bằng giấy xấp màu vàng và cam. Chúng tôi có hai cây nến lớn hình quả bí ngô để đốt, hai người hành hương nam, hai người hành hương nữ, hai cây nến hình người da đỏ, nhưng sẽ thật là tồi tệ nếu tôi có thể đốt những cây nến đẹp này và nhìn chúng chảy thành sáp. Tôi đặt những cây nến đẹp thường lên bàn để đốt và để dành những cây nến quý giá này cho những bữa tiệc lễ Tạ Ôn khác khi chúng tôi ra khỏi chỗ này. Trên những con gà tây nhỏ gấp bằng giấy, tôi cẩn thận viết tên mỗi người rồi tách chúng ra và đặt mỗi con vào một đĩa. Bàn ăn của chúng tôi có một chiếc giá nhỏ bên dưới và đó là nơi chúng tôi cất các đĩa ăn và đồ ăn bằng bạc. Sau mỗi bữa ăn, chúng tôi rửa chúng trong chậu nhựa nhỏ màu hồng trong phòng tắm. Chris lau khô rồi xếp đĩa vào giá cao su dưới gầm bàn chờ bữa ăn tiếp theo.

Tôi cẩn thận bày đồ ăn bằng bạc ra bàn, nĩa bên trái, dao bên phải, lưỡi dao hướng về đĩa, cạnh dao là thìa. Đĩa sứ của chúng tôi là loại Lenox với miệng rộng màu xanh, viền vàng hai mươi tư car Tiểu Át, tất cả những điều này được ghi ở phía sau. Mẹ đã nói với chúng tôi rằng đây là những bát đĩa cổ mà những người giúp việc sẽ không quên. Những đồ pha lê của chúng tôi hôm nay là loại có chân và tôi không thể không đứng ngưỡng mộ nghệ thuật sắp xếp của chính mình. Thứ duy nhất còn thiếu là hoa, lẽ ra mẹ phải nhớ mang hoa tới chứ.

Một giờ chiều tới rồi trôi đi. Carrie kêu to:

- Giờ hãy ăn bữa trưa của chúng ta đi, chị Cathy!
- Hãy kiên nhẫn đi, mẹ đang mang cho chúng ta thức ăn nóng đặc biệt, gà tây và tất cả các món ăn khác và chỗ đồ ăn đó là dành cho bữa tối, không phải bữa trưa – tôi đã hoàn thành công việc nội trợ được một lúc rồi và đang cuộn mình trên giường một cách sung sướng để đọc tiếp cuốn Lorna Doone.
- Chị Cathy, bụng em không kiên nhẫn được nữa – Cory nói, khiến tôi đang phiêu du ở giữa thế kỷ mười bảy phải quay lại với thực tại. Chris đang chìm đắm vào một bí mật của Sherlock Homes mà sẽ được giải quyết nhanh gọn ở trang cuối. Liệu có phải tuyệt vời hay không nếu hai đứa em có thể vỗ yên những chiếc bụng của chúng với sức chứa chưa nổi một lạng bằng cách đọc sách như Chris và tôi.
- Ăn một ít nho khô đi, Cory.
- Không có nữa.
- Đúng ra phải nói như thế này, em không còn một chút nào nữa, hoặc em không còn nữa – tôi chỉnh lại.
- Không có nữa, thật đấy.
- Ăn đậu phụng đi.
- Đậu phụng hết rồi, em nói thế có đúng không?
- Đúng – tôi thở dài – Ăn một chiếc bánh quy giòn đi vậy.
- Chị Carrie đã ăn chiếc bánh cuối cùng rồi.
- Carrie, tại sao em không chia những chiếc bánh đó cho Cory?
- Em ấy không muốn ăn chiếc nào.

Hai giờ chiều. Bây giờ tất cả chúng tôi đều đói ngấu. Chúng tôi đã luyện cho chiếc bụng của mình ăn đúng mười hai giờ trưa. Chuyện gì đã giữ mẹ lại nhỉ? Liệu mẹ có ăn trước không, rồi mới mang cho chúng tôi đồ ăn? Mẹ không nói như vậy.

Hơn ba giờ chiều một lúc, mẹ chạy vào, mang một chiếc khay bạc lớn chất nặng các đĩa đầy kín. Mẹ mặc một chiếc váy nịt len màu xanh dừa cạn, tóc mẹ được chải lượn ra sau và buộc trễ xuống cổ bằng một sợi dây bạc. Trời, mẹ mới đẹp làm sao!

- Mẹ biết các con đói lắm rồi! – mẹ xin lỗi ngay lập tức – Nhưng ông ngoại đã thay đổi quyết định vào phút cuối cùng, ông đã sử dụng chiếc xe lăn của mình và cùng ăn trưa với mọi người – mẹ mỉm một nụ cười phiền muộn với chúng tôi – Con sắp bàn đáng yêu quá, Cathy. Con xếp mọi thứ đúng thứ tự cả. Mẹ xin lỗi vì đã quên hoa. Đáng ra mẹ không được quên. Nhà có tới chín vị khách, tất cả tíu tít nói chuyện với mẹ và hỏi hàng nghìn câu hỏi về việc mẹ đã ở đâu quá lâu như vậy, và con không biết chuyện sẽ rắc rối như thế nào nếu mẹ lên vào phòng để đồ ăn của người quản gia. Và con chưa bao giờ thấy ai đứng lên ngồi xuống nhiều như mẹ đã làm, các vị khách hẳn phải nghĩ mẹ rất bất lịch sự, hoặc cực kỳ ngu ngốc, nhưng mẹ đã cố gắng để lấy đầy các đĩa cho các con và giấu chúng, rồi quay trở lại bàn ăn mẹ đã phải mỉm cười, ăn một chút trước khi hỉ mũi trong một căn phòng khác. Mẹ trả lời ba cú điện thoại mà mẹ đã cho mắc ba dây trong phòng riêng. Mẹ phải giấu giọng mình để không ai đoán ra được và mẹ thực sự muốn mang cho các con những miếng bánh bí ngô nhưng ông John đã nó thành lát và đặt vào các đĩa đồ tráng miệng. Ông ta sẽ để ý nếu thấy một miếng bị mất.

Mẹ hôn chúng tôi, tặng cho chúng tôi một nụ cười hân hoan nhưng vội vã và biến mất sau cánh cửa. Một ngày thật lạ lùng! Chắc chắn chúng tôi đã làm phức tạp cuộc đời mẹ.

Chúng tôi chạy tới bàn để ăn.

Chris cúi đầu để nói lời cầu nguyện vội vã chắc chắn không gây ấn tượng gì với Đức Chúa trong ngày này hoặc tất cả mọi ngày khác khi đôi tai Người phải rung động vì những lời cầu nguyện tâm huyết hơn "Xin cảm ơn Người, Đức Chúa, vì bữa ăn lễ Tạ Ôn muộn màng này. Amen".

Trong lòng tôi mỉm cười, vì Chris đã đề cập thẳng đến chuyện là đóng vai trò chủ nhà và chia thức ăn vào các đĩa mà chúng tôi đưa cho anh ấy. Anh ấy đưa "cầu kỳ" và "kiểu cách" một lát thịt gà tây trắng, một phần rau nhỏ và một chút salad được đồ khuôn một cách đẹp mắt. Phần trung bình là của tôi, và tất nhiên, anh ấy dành cho mình phần cuối cùng, phần to nhất cho người cần nó nhất, có bộ óc thông minh nhất.

Chris dường như đói ngấu. Anh ấy nhét vào miệng một miếng tương khoai tây nghiền đã nguội ngắt. Mọi thứ gần như đã nguội ngắt, salad sền sệt đã bắt đầu mềm, còn rau diếp bên dưới đã héo.

- Chúng em không thích thức ăn nguội – Carrie léo nhéo khi ngó xuống chiếc đĩa xinh xắn của nó với phần thức ăn ngon được đặt gọn gàng trong hình tròn của đĩa. Một điều có thể nói về Chris là anh ấy là một người quá chần chừ.

Bạn sẽ nghĩ là cô "kiểu cách" này quá cách nó cau có nhìn chiếc đĩa như thể nó đang nhìn vào những con rắn và con giun và cậu "Cầu kỳ" làm tăng gấp đôi vẻ cáu kỉnh ghê tởm của đứa em sinh đôi của nó.

Nói thật, tôi cảm thấy tiếc cho mẹ, mẹ đã cố gắng rằng nhiều để đem cho chúng tôi một bữa tiệc nóng ngon lành thực sự, đã làm gián đoạn bữa ăn của chính mình và biến mình thành một kẻ có vẻ ngớ ngẩn

trước mắt những vị khách. Vậy mà giờ đây hai đứa con sinh đôi này không chịu ăn bất cứ thứ gì, sau cả ba giờ đồng hồ kêu ca và phàn nàn với chúng tôi là chúng đói như thế nào. Đúng là đồ trẻ con. Nhà trí thức ngồi bên kia bàn nhắm mắt để thưởng thức nỗi vui sướng vì có một bữa ăn khác hẳn, thức ăn ngon được chuẩn bị cầu kỳ và không phải là chiếc giỏ picnic được đưa vội vàng trước sáu giờ sáng. Dù phải công bằng với bà ngoại, bà chưa từng quên mang đồ ăn cho chúng tôi. Chắc bà phải dậy từ lúc tờ mờ sáng để tránh người nấu bếp và những người giúp việc đi vào trong bếp.

Sau đó Chris làm một việc khiến tôi ngạc nhiên hết mức. Anh ấy xiên một lát thịt gà tây to tướng và nhét cả vào miệng. Có chuyện gì xảy ra với anh ấy không nhỉ?

- Đừng ăn như vậy Chris, nó sẽ tạo một tấm gương không tốt cho ai thì anh biết rồi đấy!

- Chúng không nhìn anh – anh ấy đáp, miệng đầy thức ăn – và anh đang chết đói đây. Trong đời anh chưa bao giờ đói như thế này và tất cả các món đều ngon.

Một cách từ tốn, tôi cắt phần gà tây của mình thành những miếng nhỏ và đưa một miếng vào miệng để cho kẻ tham ăn biết phải làm đúng như thế nào. Trước tiên tôi nuốt hết, rồi mới mở miệng nói:

- Em thấy tiếc cho người vợ mà anh sẽ có. Chị ấy sẽ li dị anh trong vòng một năm thôi.

Anh ấy tiếp tục ăn, giả câm giả điếc trước mọi việc trừ việc thưởng thức.

- Chị Cathy – Carrie nói – đừng có khắt khe với anh Chris, bởi vì chúng em không thích đồ ăn nguội, do đó chúng em không muốn ăn.

- Vợ anh sẽ ngưỡng mộ anh nhiều lắm và cô ấy sẽ thích giặt những đôi tất bẩn của anh. Carrie à, em và Cory thích ngũ cốc nguội với nho khô, do đó cứ ăn đi.

- Cái món màu nâu đỏ gọi là nước sốt và nó ngon lắm đó, và người Eskimos rất thích thức ăn nguội.

- Chị Cathy, người Eskimos thích thức ăn nguội à?

- Chị không biết, Carrie. Chị cho rằng người Eskimos thà ăn món đó hơn là chết đói – trong đầu, tôi không hiểu người Eskimos có liên quan gì tới lễ Tạ Ơn – Anh Chris, anh không thể nói một điều gì hay hơn à? Tại sao lại đưa người Eskimos vào?

- Người Eskimos là người da đỏ, người da đỏ là một phần phong tục của lễ Tạ ơn.

- Ồ!

- Em biết đấy, tất nhiên, lục địa Bắc Mỹ đã từng nối liền với châu Á – anh ấy nói trong khi vẫn đang nhai – Người da đỏ di cư từ châu Á, và một số người rất thích băng và tuyết, họ đã ở lại, trong khi số người còn lại có đầu óc hơn tiếp tục đi xuống phía dưới.

- Chị Cathy, cái món lòn nhòn và sền sệt trông giống như hình chữ O này là gì vậy?

- Đó là salad việt quất. Thụ lòn nhòn là quả việt quất, còn thứ sền sệt là nhân hồ đào, còn thứ màu trắng là kem chua, và trời ạ, không biết nó có ngon không, lại còn có cả một ít dưa nữa chứ!

- Chúng em không thích món lòn nhòn và sền sệt.

- Carrie – Chris nói – Anh phát chán về những gì em thích và không thích nữa. Ăn đi!

- Anh ấy nói đúng đấy, Carrie. Quả việt quất rất ngon, và quả hồ đào cũng vậy. Chim rất thích ăn những quả chín và em thích những chú chim, đúng không?

- Chim không ăn quả chín, chúng ăn những con nhện chết và những con sâu chết. Chúng em đã nhìn thấy chúng. Chúng mổ những con vật đó ở máng nước rồi ăn mà chẳng cần nhai. Chúng em không thể ăn những thứ mà chim đã ăn.

- Im đi và ăn đi! – Chris nạt, miệng vẫn đầy thức ăn.

Chúng tôi đã có những thức ăn ngon nhất (dù gần như đã nguội tanh nguội ngắt) kể từ khi chúng tôi sống trong ngôi nhà đáng ghét này, còn tất cả những gì hai đứa em có thể làm là ngồi nhìn đĩa thức ăn

của chúng và cho tới lúc này vẫn chưa ăn một miếng nào.

Còn Chris, anh ấy chén sạch mọi thứ trong nháy mắt giống như những người ăn khoẻ đoạt giải ở những phiên chợ quê.

Hai đứa em ném thử món khoai tây nghiền với nước sốt nấm. Khoai tây thì "lởn nhõn" còn nước sốt thì "buồn cười". Chúng đã ném thử một món ăn ngon tuyệt vời rồi tuyên bố món đó là "lởn nhõn, sền sệt và buồn cười"

- Thế thì ăn khoai lang vậy! – tôi gần như kêu lên – Nhìn xem chúng đáng yêu làm sao. Chúng rất mượt vì đã được đánh nhuyễn và cho thêm thực quỳ vào, còn các em rất thích thực quỳ, nó có vị nước cam và chanh – và cầu Chúa, đừng để hai đứa nhỏ này chú ý đến những quả hồ đào "lởn nhõn".

Tôi đoán rằng hai đứa em, chúng đang ngồi đối diện nhau, nhặng xị khuấy thức ăn thành một mớ hỗn độn, thể nào cũng sẽ cố lén vứt đi một ít thức ăn.

Trong khi Chris chờ món tráng miệng là bánh bí ngô hoặc bánh nhân trái cây xay nhuyễn, tôi bắt đầu dọn bàn. Rồi vì một lý do lạ lùng nào đó, Chris bắt đầu giúp đỡ tôi. Tôi không thể tin nổi. Anh ấy mỉm cười một cách chân thật, và còn hôn lên má tôi nữa. Trời, nếu thức ăn ngon có thể giúp đàn ông làm điều này thì tôi phải học cách nấu ăn thật ngon. Thậm chí anh ấy còn chịu giặt tất trước khi bước tới giúp tôi rửa và lau khô đĩa, ly và dao nĩa bạc.

Mười phút sau khi Chris và tôi đã cất các thứ gọn gàng dưới gầm bàn và phủ bằng một chiếc khăn sạch, cả hai đứa em đồng thanh tuyên bố:

- Chúng em đói! Bụng chúng em đau!

Chris tiếp tục ngồi đọc ở chiếc bàn học của anh ấy. Tôi ngồi dậy khỏi giường sau khi đặt cuốn Lorna Doone sang một bên và không nói một câu nào, tôi đưa cho mỗi đứa một chiếc bánh sandwich bơ đậu phụng với mứt lấy từ chiếc giỏ picnic.

Khi chúng ăn, cắn từng miếng nhỏ một, tôi ngồi phịch xuống giường và nhìn chúng ngạc nhiên thực sự. Tại sao chúng lại khoái món đó? Làm cha mẹ quả chẳng dễ chút nào như tôi nghĩ, cũng chẳng phải là niềm vui thích gì.

- Đừng ngồi trên sàn nhà, Cory. Ngồi đó lạnh hơn là trên ghế đấy.

- Không thích ghế - Cory nói. Sau đó nó bắt đầu hắt hơi.

Ngay ngày hôm sau, Cory bị cảm lạnh nặng. Khuôn mặt nhỏ của nó đỏ bừng và nóng hầm hập. Nó kêu đau khắp mọi nơi và xương nó đau lắm.

- Chị Cathy, mẹ đâu, mẹ thật của em đâu? – nó mới muốn mẹ làm sao. Cuối cùng mẹ cũng xuất hiện.

Mẹ trở nên lo lắng ngay khi thấy khuôn mặt đỏ của Cory và mẹ chạy đi tìm một chiếc cặp nhiệt độ. Điều không may là khi mẹ quay lại thì bà ngoại đáng ghét kè kè ngay sau lưng.

Với thanh thủy tinh mỏng ngậm ở miệng, Cory nhìn mẹ chăm chăm như thể mẹ là một thiên thần tóc vàng tới đúng lúc cứu nó khỏi đau đớn. Còn tôi, người mẹ giả của nó, đã bị quên lãng.

- Con yêu thương, con bé bỏng của mẹ - Mẹ khe khẽ ru. Mẹ nhắc nó khỏi giường và bế nó tới chiếc ghế xích đu, mẹ ngồi xuống và hôn lên trán nó – mẹ ở đây, con yêu. Mẹ yêu con. Mẹ sẽ chăm sóc con và làm cho con hết đau. Hãy ăn đi và uống nước cam như một cậu bé ngoan và con sẽ mau khỏi thôi.

Mẹ đặt nó vào giường, cúi người xuống trước khi nhét một viên aspirin vào miệng nó và đưa nước cho nó uống thuốc. Cặp mắt màu xanh của mẹ nhoà đi vì những giọt lệ buồn phiền và đôi bàn tay trắng

mảnh dẻ của mẹ run run.

Tôi nheo mắt khi thấy thấy mắt mẹ khép lại, và môi mẹ mấp máy dường như đang lặng lẽ cầu nguyện. Hai ngày sau Carrie cũng phải nằm cạnh Cory. Nó hắt hơi và ho, thân nhiệt của nó tăng một cách đáng sợ, đủ để khiến tôi xanh mặt. Trông Chris cũng sợ hãi. Bơ phờ và xanh xao, hai đứa em nằm cạnh nhau trên một chiếc giường rộng, những ngón tay nhỏ búp chắt lầy những chiếc gối xếp cao dưới gò má tròn trĩnh của chúng.

Chúng dường như được làm bằng sứ, trắng bệch, cặp mắt xanh càng to hơn. Những quảng thâm xuất hiện dưới mắt chúng, khiến chúng giống như những đứa trẻ âu sầu. Khi mẹ không có ở đây, hai đôi mắt đó nài nỉ một cách căm lạng với Chris và tôi hãy làm một điều gì đó, điều gì cũng được, để khiến nỗi khổ sở của chúng biến mất.

Mẹ nghỉ học một tuần để có thể được ở cùng hai đứa. Tôi ghét chuyện bà ngoại cảm thấy cần phải bám sát gót mẹ mỗi lần mẹ tới đây. Bà luôn nhúng mũi vào những chuyện chẳng liên quan đến mình và đưa ra những lời khuyên trong khi chúng tôi không cần những lời khuyên của bà. Bà đã nói với chúng tôi rằng chúng tôi không tồn tại và không có quyền được sống trên mảnh đất của Chúa chỉ dành cho những người mộ đạo và trong sạch, giống như bà. Liệu có phải bà tới chỉ để làm cho chúng tôi đau khổ hơn nữa và tước mất của chúng tôi niềm an ủi khi có mẹ bên cạnh?

Mẹ thường vội vã chạy tới chỗ chúng tôi, làm những gì có thể để giúp hai đứa sinh đôi khoẻ lại. Mẹ cũng thâm quảng, khi mẹ cho hai đứa uống aspirin và nước, sau đó là nước cam, và súp gà nóng. Vào một buổi sáng, mẹ vội vã bước vào và mang theo một bình giữ nhiệt lớn đựng nước cam mà mẹ mới vắt.

- Nó tốt hơn loại để lạnh hay đóng lon – Mẹ giải thích – nó có đầy đủ vitamin A và C, và nó rất tốt để chữa cảm lạnh – tiếp đó mẹ kê ra những gì mẹ muốn Chris và tôi phải làm, nói rằng Chris và tôi phải thường xuyên cho chúng uống nước cam. Chúng tôi cất bình giữ nhiệt lên chỗ bậc thang dẫn lên gác, chỗ đó tốt như bất cứ chiếc tủ lạnh nào trong thời tiết mùa đông.

Vừa liếc vào chiếc cặp nhiệt độ của Carrie đang ngậm trong miệng, nỗi hoảng sợ làm tan biến vẻ điềm tĩnh của mẹ.

- Ôi Chúa ơi – mẹ kêu lên đau khổ - Mẹ phải mang chúng tới bác sĩ, hay tới bệnh viện.

Lúc đó tôi đang đứng chỗ tủ quần áo, khẽ vịn tay để tập động tác xoay trên đầu ngón chân, như hàng ngày tôi vẫn làm, vì giờ căn gác quá lạnh để trèo lên. Tôi vội liếc nhìn bà ngoại, cố đọc những phản ứng của bà trước câu nói này của mẹ.

Bà ngoại là người không kiên nhẫn trước những người mất tự chủ, và bà phẩy tay.

- Đừng ngó ngàng thế Corrine, tất cả bọn trẻ con đều sốt cao khi chúng bị ốm. Chẳng sao đâu. Giờ cô mới biết điều đó. Một cơn cảm lạnh chỉ là một cơn cảm lạnh thôi.

Chris ngẩng phắt đầu khỏi quyển sách mà anh ấy đang miệt mài đọc. Anh ấy tin là hai đứa em bị cúm dù rằng anh ấy không đoán được làm thế nào mà chúng bị nhiễm virus.

Bà ngoại nói tiếp:

- Các bác sĩ, họ biết gì về chữa một ca cảm lạnh? Chúng ta biết nhiều hơn họ. Chỉ cần làm ba việc: nằm trên giường, uống nhiều nước, và uống aspirin, còn gì khác nữa? Và chúng ta chưa làm tất cả những điều đó ư? – Bà ném cho tôi một cái nhìn khó chịu – Thôi ngoáy chân đi, con nhóc. Người khiến ta căng thẳng thần kinh – Bà lại ném ánh mắt và lời nói sang phía mẹ - như mẹ tôi đã nói, cảm lạnh sẽ diễn theo quy trình mất ba ngày để nhiễm, ba ngày để phát bệnh và ba ngày để khỏi.

- Nếu chúng bị cúm thì sao? – Chris hỏi. Bà ngoại quay lưng và phớt lờ câu hỏi của anh ấy. Bà không thích anh ấy. Anh ấy quá giống bố.

- Ta ghét chuyện đó, khi người biết rõ những câu hỏi hơn phải là người lớn tuổi hơn và thông thái hơn. Mọi người đều biết quy luật của cảm lạnh: sáu ngày nhiễm bệnh và phát bệnh, ba ngày để khỏi bệnh. Đó là quy luật của bệnh cảm lạnh. Chúng sẽ khỏi thôi.

Như bà ngoại đã nói, hai đứa em rồi cũng sẽ khỏi bệnh. Không phải trong chín ngày...mà là mười chín ngày. Chỉ bằng cách nằm trên giường, uống aspirin và những chất lỏng, không hề có đơn thuốc do bác sĩ kê để giúp chúng nhanh chóng hồi phục. Ngày thì hai đứa nằm cùng một giường, đêm thì Carrie nằm với tôi, còn Cory thì nằm với Chris. Tôi không hiểu tại sao Chris và tôi không lây bệnh.

Suốt cả đêm chúng tôi chạy lên chạy xuống, chạy đi lấy nước uống, lấy nước cam đặt trên bậc thang lên gác. Hai đứa em kêu khóc đòi bánh quy, đòi mẹ, đòi một thứ gì đó để không làm mũi chúng ngạt thở. Chúng trần trọc và cáu kỉnh, mệt mỏi, bất an, lo lắng bởi những nỗi khó chịu mà chúng không thể diễn tả nổi, trừ những đôi mắt ngấn nước mở lớn giằng xé trái tim chúng tôi. Trong lúc ốm, chúng hỏi những câu hỏi mà bình thường khi khỏe chúng không hỏi...và điều đó không phải là lạ ư?

- Tại sao lúc nào chúng ta cũng phải ở trên gác?
- Cầu thang xuống nhà biến mất rồi à?
- Nó biến mất khi mặt trời đi trốn à?
- Mẹ có yêu chúng ta không?
- Còn yêu nữa không – tôi chữa lại.
- Tại sao tất cả các bức tường đều xám xịt?
- Chúng màu xám à? – tôi hỏi lại.
- Anh Chris, anh ấy cũng màu xám xịt.
- Anh ấy đang mệt.
- Anh có mệt không, anh Chris?
- Mệt. Anh muốn cả hai em ngủ đi và thôi hỏi nhiều câu hỏi đến vậy. Và chị Cathy cũng mệt rồi. Cả anh và chị đều muốn đi ngủ và biết cả hai em cũng muốn ngủ.
- Chúng em không muốn ngủ.

Chris thở dài, nhắc Cory lên và bế nó ra ghế xích đu và ngay sau đó thì cả tôi và Carrie cũng ngồi trong lòng anh ấy. Chúng tôi đu ghế, nói chuyện vào lúc ba giờ sáng. Những đêm khác thì chúng tôi đọc truyện cho tới bốn giờ sáng. Nếu chúng khóc và đòi mẹ, và chúng không ngừng làm điều này thì Chris và tôi sẽ đóng vai bố mẹ và làm tất cả những gì có thể được để vỗ về chúng với những bài hát ru khe khẽ. Chúng tôi đu ghế nhiều đến nỗi những tấm ván gỗ lát sàn nhà bắt đầu kêu cọt kẹt và chắc chắn ai đó dưới nhà có thể nghe thấy.

Và trong suốt thời gian đó chúng tôi luôn nghe thấy tiếng gió thổi qua những đồi núi. Gió chà xát những cành cây trụi lá. Gió rít ào ào qua ngôi nhà, thì thầm những lời tang tóc thê lương, và trong những tiếng rầm rức, gió gào thét, than van, nức nở và tìm mọi cách làm cho chúng tôi cảm thấy mình không được an toàn.

Chúng tôi đọc rất nhiều, hát rất nhiều, cả Chris và tôi đều bị khản giọng và gần như ốm dờ. chúng tôi cầu nguyện hàng đêm, quỳ gối và cầu xin Chúa để cho hai em khỏe lại "Chúng con cầu xin Chúa, hãy để cho chúng được trở lại với chúng con như lúc trước".

Khi một ngày mới bắt đầu thì những cơn ho của chúng dịu đi, hàng mi ngái ngủ trĩu xuống và cuối cùng nhắm lại một cách yên bình. Cơn cảm lạnh, những cánh tay xương xẩu của thần chết đã chạm tới hai đứa em bé bỏng của chúng tôi, giờ ngần ngừ chịu rút lui, nhưng thật lượn lờ, thật chậm chạp, và rồi hai đứa em dần hồi phục sức khỏe. Khi chúng "khỏe" lại, chúng không còn là một cặp sinh đôi hiếu động, thật sự mạnh khỏe nữa. Cory, trước đây đã ít nói, bây giờ càng ít nói hơn. Carrie, trước đây rất thích

âm thanh những cuộc trò chuyện liên tục của nó, bây giờ trở nên ngột ngạt gần như Cory. Khi tôi có được sự yên tĩnh như hàng mong đợi, thì tôi lại muốn nghe giọng chim hót liên tục với những con búp bê, xe hơi, tàu hỏa, thuyền, gối, cây cối, giày, quần áo, đồ chơi, trò chơi xếp hình, và các trò chơi khác.

Tôi kiểm tra lưỡi của Carrie và hình như lưỡi nó hơi tái và trắng. Sợ hãi, tôi thẳng người lên và nhìn xuống hai khuôn mặt nhỏ đang kề sát nhau trên một chiếc gối. Tại sao tôi muốn chúng lớn lên và hành động hợp với lứa tuổi của chúng? Đợt ốm kéo dài này đã ảnh hưởng đến tuổi thơ của chúng. Nó gây ra những quầng thâm dưới những đôi mắt xanh của chúng và tước mất màu hồng hào của chúng. Thân nhiệt cao và cơn ho đã làm cho chúng có vẻ khôn ngoan, đôi lúc là cái nhìn tinh quái của những người già, ốm yếu, chỉ nằm và không quan tâm tới mặt trời mọc hay lặn. Chúng làm tôi sợ, khuôn mặt sâu nảo của chúng khiến tôi nghĩ đến những giấc mơ của Thần Chết.

Và trong suốt thời gian đó gió vẫn không ngừng gào thét.

Cuối cùng chúng cũng rời khỏi giường và chậm chạp bước đi. Những đôi chân từng mập mạp và hồng hào, dễ dàng nhảy lò cò, nhảy căng lên, nhảy từng quãng giờ đây gầy yếu như những cọng rơm mảnh khảnh. Bây giờ chúng phải nghiêng người dù chỉ để lò dò đi thay vì nhảy căng lên, và chỉ mỉm cười thay vì bật cười khảnh khách như trước.

Một mỗi, tôi vùi mặt xuống giường và ngẫm nghĩ, ngẫm nghĩ, ngẫm nghĩ. Chris và tôi có thể làm được điều gì để lấy lại sự vui vẻ trẻ thơ cho chúng?

Anh ấy và tôi chẳng thể làm được điều gì, dù chúng tôi có thể cho đi sức khỏe của mình để phục hồi lại sức khỏe của chúng.

- Vitamin – mẹ tuyên bố khi Chris và tôi dồn tâm trí để chỉ ra sự khác biệt về mặt sức khỏe của hai đứa em – Vitamin chính là những gì hai em cần và cả hai con cũng vậy, từ giờ trở đi, mỗi ngày mỗi đứa con phải uống một viên vitamin – Khi mẹ nói điều này, bàn tay mảnh dẻ và thanh tú của mẹ giờ lên vuốt nhẹ một cách tự hào mái tóc mượt mà được cắt rất cầu kỳ của mình.

- Không khí trong lành và ánh mặt trời có thể có trong những viên thuốc được không hả mẹ? – Tôi hỏi. Tôi đang ngồi trong chiếc giường ngay cạnh và khó chịu nhìn mẹ vì đã không chịu nhìn nhận chuyện sai trái – Khi mỗi đứa bọn chuyện nuốt một viên vitamin một ngày, liệu nó sẽ cho chúng con sức khỏe tốt tràn trề mà chúng con từng có khi sống bình thường, hầu như cả ngày ngoài trời không? Sự dửng dưng của mẹ làm tăng thêm nỗi đau trong tim tôi. Mắt tôi chiếu sang Chris lúc này đang cúi đầu, anh ấy đã nghe thấy tất cả nhưng không nói gì.

- Sự giam cầm này đối với chúng con sẽ kéo dài trong bao lâu hả mẹ?

- Chỉ một thời gian ngắn thôi, Cathy, chỉ một thời gian ngắn nữa thôi, hãy tin điều đó.

- Một tháng nữa ư?

- Có thể.

- Liệu mẹ có thể cố, bằng cách nào đó, lên tới đây và đưa hai em ra ngoài một chuyến trong chiếc xe của mẹ? Mẹ có thể lập kế hoạch để những người giúp việc không nhìn thấy. Con nghĩ điều đó sẽ tạo ra một sự thay đổi lớn. Anh Chris và con không cần phải đi.

Mẹ quay quanh, liếc nhìn anh trai tôi xem liệu anh ấy có cùng tôi bày mưu điều này không và ngạc nhiên khi thấy mặt anh ấy không biểu lộ điều gì.

- Không! Tất nhiên là không! Mẹ không thể làm một chuyện liều lĩnh như vậy. Tám người giúp việc làm việc trong ngôi nhà này và từ nơi ở của họ gần ngôi nhà chính, luôn có ai đó nhìn qua cửa sổ và sẽ nghe tiếng mẹ nổ máy xe. Vì tò mò, họ sẽ ngó ra để xem mẹ đi về hướng nào.

Giọng tôi trở nên lạnh lùng.

- Thế thì mẹ hãy làm ơn xem xem, có thể mang cho chúng con trái cây tươi, nhất là chuối được không? Mẹ biết hai em thích chuối như thế nào rồi và chúng chưa hề được ăn từ khi chúng con đến đây.

- Ngày mai mẹ sẽ mang chuối đến. Ông ngoại không thích chuối.

- Ông thì liên quan gì tới chuối?

- Đó là lý do mà chuối không được mua.

- Mẹ lái xe đi và về từ trường học mỗi kỳ nghỉ cuối tuần, mẹ hãy dừng lại mua chuối, đậu phụng và cả nho khô nữa. Và tại sao hai em không thể cómt túi bắp nổ? Chắc chắn thứ đó không làm hỏng răng của chúng chứ?

Mẹ hài lòng gật đầu đồng ý:

- Còn con muốn gì cho bản thân con? – Mẹ hỏi.

- Tự do! Con muốn được ra ngoài, con chán ngấy phải ở/ trong một căn phòng bị khóa. Con muốn hai em được ra ngoài, con muốn anh Chris cũng được ra ngoài. Con muốn mẹ thuê một ngôi nhà, mua một ngôi nhà, ăn trộm một ngôi nhà, nhưng hãy để cho chúng con ra khỏi ngôi nhà này.

- Cathy! – mẹ bắt đầu nài nỉ - Mẹ đang cố làm hết sức những gì có thể. Mẹ không mang quà cho các con mỗi lần mẹ tới đây ư? Con còn thiếu gì ngoài chuối? Hãy kể ra đi!

- Mẹ đã hứa với chúng con chỉ phải ở đây một thời gian ngắn thôi, và giờ đã là nhiều tháng rồi. Mẹ giờ tay ra trong một cử chỉ nài xin.

- Con mong mẹ giết ông ngoại ư?

Điếng người, tôi lắc đầu.

- Em hãy để mẹ yên! – Chris phá tan im lặng khi cánh cửa đóng lại sau lưng nữ thần của anh ấy – Mẹ đã cố làm hết sức những gì có thể cho chúng ta. Hãy thôi việc chỉ trích mẹ đi! Thật tuyệt vời vì mẹ đã tới thăm chúng ta. Nhưng em đã quay lưng lại với mẹ bằng những câu hỏi bất tận của em, như thể em không tin mẹ. Em có biết mẹ phải chịu đựng nhiều như thế nào không? Em có tin liệu mẹ sẽ hạnh phúc khi thấy bốn đứa con mình bị nhốt t trong một căn phòng và phải chơi trong một căn phòng ở tầng áp mái không?

Thật khó để nói về một người như mẹ của chúng tôi, về việc mẹ nghĩ gì và chúng tôi những gì. Về mặt của mẹ luôn luôn bình thản, không hề tỏ ra bối rối, dù mẹ thường tỏ ra mệt mỏi. Nếu mẹ có quần áo mới đắt tiền mà hiếm khi chúng tôi thấy mẹ mặc đến lần thứ hai, thì mẹ cũng mang cho chúng tôi rất nhiều quần áo mới và đắt tiền. Chúng tôi mặc gì thì cũng không thành vấn đề vì chẳng ai nhìn chúng tôi trừ bà ngoại.

Một đêm Cory tỉnh giấc và gọi tôi:

- Hãy đuổi gió đi, chị Cathy!

Carrie lúc này đang ngủ nghiêng, tôi rời khỏi giường chui vào chăn nằm cạnh Cory và ôm chặt nó trong đôi tay mình. Tôi nghiệp đứa em bé nhỏ, nó muốn được mẹ yêu thương thật nhiều... vậy mà nó chỉ có tôi. Nó thật bé nhỏ, yếu ớt, dường như cơn gió đang hoành hành dữ dội đó có thể thổi bay nó đi được. Tôi áp mặt vào mái tóc quần sạch sẽ, thơm dịu dịu của nó như tôi vẫn thường làm khi nó còn nhỏ xíu, và tôi đã thay những con búp bê của mình bằng hai đứa em.

- Chị không thể đuổi gió đi được, Cory, chỉ có Chúa mới làm được điều đó.

- Thế chị hãy nói với Chúa là em không thích gió – nó ngái ngủ nói – Chị hãy nói với Chúa là gió muốn vào nhà và mang em đi.

Tôi ôm nó sát hơn, ghì nó chặt hơn...không bao giờ được để gió mang Cory đi mất, không bao giờ. Nhưng tôi không biết nó muốn nói gì.

- Hãy kể cho em nghe một câu chuyện đi, chị Cathy, để em có thể quên cơn gió.
Tôi đã bịa ra một câu chuyện thú vị để chiều lòng Cory, về một thế giới nơi những đứa trẻ sống trong một ngôi nhà nhỏ ấm cúng, với bố và mẹ rất to lớn và đầy sức mạnh để xua đi những thứ đe dọa. Một gia đình có sáu người, có khu vườn sau nhà, nơi những chiếc cây lớn được buộc những chiếc đu, nơi những bông hoa thật đua nở, loài hoa biết tàn vào mùa thu và nở vào mùa xuân. Có một con chó con tên là Clover và một con mèo con tên là Calico, một chú chim vàng hót cả ngày. Mọi người đều yêu quý nhau và không ai bị đánh, bị phạt, bị quát mắng cũng như không có một cánh cửa nào bị khóa hay rèm cửa bị kéo xuống.

- Hãy hát cho em nghe một bài đi, chị Cathy. Em thích chị hát ru em ngủ.
Tôi ghì chặt Cory trong vòng tay mình và hát cho nó nghe những vần thơ tôi viết cho bản nhạc tôi đã nghe Cory ngân nga đi ngân nga lại... bản nhạc do chính nó nghĩ ra. Đó là một bài hát chỉ để làm Cory hết sợ gió, và có lẽ cũng làm cho tôi hết cả sợ nữa. Đó cũng là cố gắng đầu tiên của tôi để làm thơ.

Ta nghe tưởng gió khi gió lướt trên đồi
Gió nói với ta, khi đêm đen ngự trị
Gió thì thầm bên tai
Những lời ta chưa từng nghe thấy
Kể cả khi chàng ở gần
Ta cảm nhận làn gió nhẹ thổi từ biển cả
Gió vuốt tóc ta
Gió chưa bao giờ cầm tay ta cả
Để cho ta biết gió đã hiểu
Gió chưa bao giờ nhẹ vỗ về ta
Một ngày nào đó ta biết mình sẽ
Trèo lên ngọn núi đó
Ta sẽ tìm một ngày khác
Một giọng nói khác để thì thầm những lời đã nói
Nếu ta còn sống, một năm khác....

Và đứa em nhỏ đã ngủ trong cánh tay tôi, thở đều đều, cảm thấy yên tâm. Bên cạnh nó, Chris nằm mắt mở lớn dán lên trần nhà. Khi bài hát của tôi kết thúc, anh ấy quay đầu sang và gặp mắt tôi. Sinh nhật lần thứ mười lăm của anh ấy đã trôi qua với một chiếc bánh và kem để đánh dấu dịp đặc biệt này, cả những món quà nữa, hầu như ngày nào cũng có quà. Giờ anh ấy có một chiếc máy ảnh hiệu Polaroid, một chiếc đồng hồ mới và tốt hơn cái trước. Tuyệt vời. Làm thế nào mà anh ấy có thể dễ dàng hài lòng được nhỉ?

Liệu anh ấy có nhận thấy mẹ chúng tôi không còn giống như trước nữa không? Liệu anh ấy có chú ý là mẹ không còn tới hàng ngày nữa không? Liệu anh ấy có phải là kẻ khờ khạo không khi tin tất cả những lời mẹ nói, mọi lý do bào chữa mà mẹ đưa ra.

Đêm trước lễ Giáng sinh. Chúng tôi ở trong lâu đài Foxworth đã được sáu tháng nhưng chưa một lần nào chúng tôi được xuống những khu bên dưới ngôi nhà khổng lồ này và cũng không được ra ngoài. Chúng tôi đã tuân theo các quy định: chúng tôi cầu nguyện trước mỗi bữa ăn, quỳ gối và cầu nguyện cạnh giường mỗi đêm, ăn vận chỉnh tề trong buồng tắm, chúng tôi giữ cho suy nghĩ của mình trong sạch, ngây thơ...nhưng mà, đối với tôi, ngày qua ngày, các bữa ăn của chúng tôi càng ít đi về chất. Tôi tự thuyết phục mình rằng không thực sự là vấn đề nếu chúng tôi bị lỡ một buổi mua sắm thoải mái

trong cửa hàng bán đồ Giáng sinh. Sẽ còn những lễ Giáng sinh khác khi chúng tôi giàu, giàu, giàu, khi chúng tôi có thể bước vào một cửa hàng và mua bất cứ thứ gì chúng tôi muốn. Chúng tôi sẽ đẹp tuyệt vời trong những bộ quần áo tuyệt vời, kiểu cách sành điệu, giọng nói dịu dàng và uy quyền cho thế gian biết chúng tôi là những người...những người đặc biệt...những người được yêu thương, mong muốn và cần thiết.

Tất nhiên Chris và tôi biết rằng không có ông già Tuyết thật. Nhưng chúng tôi rất muốn hai đứa em tin vào ông già Tuyết, và không bỏ lỡ tới niềm say mê của một ông già to lớn, vui tính đi vòng quanh thế giới để tặng quà cho trẻ em những thứ chúng muốn, kể cả khi chúng không biết mình muốn gì cho tới khi có được món quà đó.

Tuổi thơ sẽ như thế nào nếu không tin vào ông già Tuyết? Đó không phải là tuổi thơ mà tôi muốn hai đứa em mình phải trải qua.

Kể cả với những người bị nhốt như thế này, lễ Giáng sinh cũng vẫn là thời gian bận rộn, thậm chí kể cả với một người bắt đầu tuyệt vọng, ngờ vực không tin tưởng. Chris và tôi bí mật chuẩn bị những món quà cho mẹ (dù mẹ thực sự chẳng cần bất cứ thứ gì), và những món quà cho hai đứa em, những con vật rục rờ mà chúng tôi cắt và dán lên bì các tông. Tôi thêu trên bề mặt khi chúng còn phẳng. Khi tôi ở một mình trong phòng tắm, tôi đan cho Chris một chiếc mũ len đỏ, nó ngày càng to, tôi nghĩ chắc mẹ đã quên nói cho tôi chuyện đo kích cỡ như thế nào.

Rồi Chris đưa ra một gợi ý hoàn toàn đại dột và gây kinh hãi.

- chúng ta cũng làm cho bà ngoại một món quà. Không hẳn là đúng khi loại bà ra. Bà đã mang đến cho chúng ta đồ ăn và sữa, và ai mà biết được, một vật kỷ niệm như thế này l.ia có thể là thứ cần thiết để giành được tình cảm của bà. Và hãy nghĩ cuộc sống của chúng ta sẽ vui vẻ như thế nào nếu bà có thể dung thứ cho chúng ta.

Tôi thần thờ nghĩ rằng có lẽ vậy và hàng giờ, hàng giờ đồng hồ, chúng tôi miệt mài làm một món quà cho bà – người chỉ biết căm ghét chúng tôi. Trong suốt thời gian ở đây, bà chưa một lần thêm gọi tên chúng tôi.

Chúng tôi căng vải lanh sẫm trên một chiếc khung, gắn lên đó những viên đá có màu sắc khác nhau, rồi cẩn thận thêu những sợi chỉ màu nâu và màu vàng. Nếu chúng tôi làm sai, thì lại phải cẩn cù làm lại và chỉnh thật chuân để bà không nhận ra. Bà là một người cầu toàn sẽ tìm thấy những vết nhăn, những lỗi nhỏ nhất. Chúng tôi sẽ không bao giờ tặng bà bất cứ thứ gì dưới khả năng chúng tôi có thể làm được.

- Em thấy đấy – Chris nói – Anh thực sự tin rằng chúng ta có một cơ hội để bà đứng về phía chúng ta. Sau rốt bà là bà ngoại chúng ta và con người có thể thay đổi. Không ai là không thay đổi cả. Trong khi mẹ làm vui lòng ông, chúng ta phải làm vui lòng bà. Và nếu bà không thêm nhìn anh, bà sẽ nhìn em.

Bà đã không thêm nhìn tôi, không hẳn vậy, bà chỉ nhìn mái tóc tôi, vì một lý do nào đó mà bà đã bị mái tóc tôi làm cho mê hoặc.

- Hãy nhớ, Cathy, bà đã cho chúngta những bông cúc vàng – Anh ấy nói đúng. Con người cô độc đó là một cọng rơm khổng lồ để ôm ghì lấy.

Vào chiều muộn, trước khi hoàng hôn xuống, mẹ bước vào phòng mang theo một cây Giáng sinh thật đưng trong một thùng gỗ nhỏ. Một cây linh sam, thứ gì có thể toả mùi giáng sinh hơn nó? Bộ váy len của mẹ là loại len nịt màu đỏ nhạt bó sát người mẹ để lộ những đường cong mà tôi hy vọng một ngày nào đó mình sẽ có. Mẹ vui cười và hớn hỡ, khiến chúng tôi cũng vui lây, vì mẹ đã ở lại giúp chúng tôi trang trí cây Giáng sinh bằng những đồ trang trí nhỏ và những ngọn đèn mẹ mang theo. Mẹ cho bốn đôi tất để xếp sau giường cho ông già Tuyết tìm được và nhét đầy quà vào.

- Giờ này sang năm chúng ta sẽ sống trong ngôi nhà của chính chúng ta – mẹ rưng rờ nói và tôi tin.

- Phải – mẹ nói tiếp, mỉm cười, làm chúng tôi tràn đầy niềm vui – Giờ này sang năm sẽ thật tuyệt. Chúng ta sẽ có rất nhiều tiền để mua cho mình một ngôi nhà, và tất cả mọi thứ các con muốn sẽ là của các con. Chẳng mấy chốc các con sẽ quên căn phòng này, cả căn phòng áp mái nữa. Và tất cả những ngày tháng các con đã phải can đảm chịu đựng sẽ được quên đi, như chưa bao giờ từng xảy ra. Mẹ hôn chúng tôi và nói rằng mẹ yêu chúng tôi. Chúng tôi nhìn mẹ đi và không cảm thấy bị bỏ rơi như trước đây. Mẹ đã lấp đầy những đôi mắt của chúng tôi, tất cả những hy vọng và mơ ước của chúng tôi.

Mẹ tới vào ban đêm trong lúc chúng tôi ngủ. Buổi sáng khi thức dậy, tôi thấy tất cả các chiếc tất đã đến miệng. Và những món quà phong phú được chất đống dưới chiếc bàn nhỏ đặt cây Giáng sinh. Mọi chỗ trống trong phòng đầy ắp các đồ chơi cho hai đứa em, những món đồ đó quá lớn để gói lại được. Mặt tôi gặp mắt Chris. Anh ấy nháy mắt, toét miệng cười rồi ra khỏi giường. Anh ấy giật chiếc chuông bạc treo trên đầu được buộc vào những sợi dây màu đỏ và lắc một cách hùng hồn.

- Chúc mừng Giáng sinh – Anh ấy kêu lên – Dậy thôi, mọi người. Cory, Carrie, những cái đầu hay ngủ này, mở mắt ra, dậy thôi và nhìn này! Nhìn xem ông già Tuyết đã mang gì đến này! Chúng chậm chạp thoát ra khỏi những giấc mơ, giụi mắt, nhìn một cách không tin khi thấy rất nhiều đồ chơi, những gói quà được gói rất đẹp với nhãn tên, những chiếc tất chứa đầy bánh cookies, đậu phộng, kẹo, trái cây, kẹo cao su, bạc hà, chocolate.

Cuối cùng cũng có kẹo thật sự. Loại kẹo cứng đủ các màu sắc mà nhà thờ và trường học cho chúng tôi ở các bữa tiệc. Loại kẹo ngon nhất có thể làm rằng chúng tôi bị sâu. Ôi, nó mới mang mùi vị Giáng sinh làm sao!

Cory ngồi trên giường, hoa mắt và đôi tay nhỏ của nó lại đưa lên giụi mắt, nó dường như quá ngơ ngác để có thể nói lên lời.

Nhưng Carrie luôn tìm được từ để hỏi.

- Làm thế nào mà ông già Tuyết tìm ra chúng ta?

- Ồ, ông già Tuyết có đôi mắt thần – Chris giải thích. Anh ấy nhắc Carrie lên đặt nó lên một bên vai mình và cũng làm thế với Cory. Anh ấy đang làm như bố từng làm và nước mắt tôi ứa ra.

- Ông già Tuyết sẽ không bao giờ quên các trẻ em – Anh ấy nói – và ngoài ra, ông ấy biết các em đang ở đây. Anh chắc chắn là ông ấy biết vì anh đã ngồi viết cho ông ấy một bức thư rất dài, cho ông ấy địa chỉ của chúng ta và kê ra một danh sách dài gần một mét những thứ mà chúng ta muốn có. Buồn cười thật, tôi nghĩ. Vì danh sách những thứ mà tất cả bốn anh em chúng tôi muốn thì rất ngắn và đơn giản. Chúng tôi muốn ra ngoài. Chúng tôi muốn tự do.

Tôi ngồi trên giường và nhìn quanh, cảm thấy có cái gì đó chua chát trong cổ họng. Phải, mẹ đã cố gắng. Mẹ đã cố, đã làm hết sức nếu nhìn vào tất cả những thứ này. Mẹ yêu chúng tôi, mẹ chăm sóc chúng tôi. Tại sao vậy, vì mẹ phải mất nhiều tháng để mua tất cả những thứ này.

Tôi thấy xấu hổ và tràn đầy sự ăn năn vì những suy nghĩ ích kỷ và xấu xa của mình. Đó là những suy nghĩ nảy ra do mong muốn có mọi thứ ngay lập tức, không chịu kiên nhẫn và không công bằng.

Chris nhìn tôi một cách dò hỏi.

- Em có dậy không đấy? Cứ ngồi đó cả ngày à? Em không thích những món quà nữa à?

Trong khi Cory và Carrie bóc các giấy gói quà, Chris bước tới chỗ tôi và giơ tay ra:

- Đi nào, Cathy. Hãy thưởng thức lễ Giáng sinh duy nhất mà em có này vào năm thứ mười hai của em. Hãy biến nó thành một lễ Giáng sinh duy nhất, khác với bất cứ lễ Giáng sinh nào mà chúng ta sẽ

có trong tương lai.

Anh ấy đang mặc một bộ đồ ngủ/ màu đỏ nhàu nhĩ, ống tay áo màu trắng, mái tóc vàng xoã tung. Tôi đang mặc một chiếc váy ngủ bằng vải bông, mái tóc dài của tôi còn bù xù hơn tóc anh ấy. Tôi đặt bàn tay mình vào bàn tay ấm áp của anh ấy và mỉm cười. Giáng sinh là Giáng sinh, bất kể bạn đang ở đâu, bất kể trong hoàn cảnh nào, Giáng sinh vẫn là ngày để vui chơi. Chúng tôi mở tất cả các đồ được gói giấy, và thử các bộ quần áo mới của mình trong khi nhai kẹo trước bữa ăn sáng. Và ông già Tuyết đã để lại một mẫu giấy cho chúng tôi biết phải giấu kẹo khỏi một người mà "các cháu biết là ai rồi". Sau rốt, kẹo vẫn gây ra đau răng. Kể cả trong ngày Giáng sinh.

Tôi ngồi trên sàn nhà, mặc một chiếc áo choàng mới lông lầy bằng nhung xanh. Chris có một chiếc áo choàng bằng vải flanel đỏ để hợp với bộ đồ ngủ màu đỏ của anh ấy. Tôi mặc cho hai đứa em những chiếc áo choàng mới màu xanh nhạt. Tôi không nghĩ là có thể có bốn đứa trẻ hạnh phúc hơn chúng tôi trong buổi sáng hôm đó. Những thanh chocolate thật vô cùng thiêng liếng và còn ngọt ngào hơn vì là món bị cấm. thật kỳ diệu khi ngậm chocolate trong miệng, từ từ để nó tan ra trong khi tôi khép mi lại để nhắm nháp hương vị của nó kỹ hơn. Vì khi tôi nhìn thì Chris cũng đang nhắm mắt. Buồn cười làm sao khi hai đứa em ăn chocolate mà mắt vẫn mở lớn, đầy vẻ ngạc nhiên. Chúng đã quên mất kẹo rồi ư? Khi nghe tiếng lách cách của tay nắm cửa, chúng tôi vội giấu kẹo vào dưới gầm giường gần nhất.

Đó là bà ngoại. Bà lặng lẽ bước vào với một chiếc giỏ picnic trên tay. Bà đặt giỏ lên bàn chơi bài. Bà không chúc mừng chúng tôi bằng câu "Chúc mừng Giáng sinh", cũng như không nói câu chào buổi sáng, thậm chí không mỉm cười, hay tỏ một vẻ gì đó rằng hôm nay là một ngày đặc biệt. Còn chúng tôi không được phép nói với bà trừ phi bà mở miệng nói trước.

Do dự, sợ hãi đồng thời cũng hy vọng nhiều, tôi cầm lên một gói dài được bọc giấy đỏ lấy từ một trong những món quà của mẹ cho chúng tôi. Bên dưới lớp giấy gói tuyệt đẹp đó là một bức tranh cắt dán mà cả bốn chúng tôi đã làm để tạo ra một bản sao nhỏ của một khu vườn tuyệt vời. Những chiếc hòm cũ trên phòng áp mái đã cung cấp cho chúng tôi những chất liệu mịn như là lụa, the để làm những con bướm màu lam nhạt đậu trên những bông hoa bằng sợi sáng. Carrie rất muốn làm những con bướm tím có những chấm đỏ, nó thích màu tím kết hợp với màu đỏ. Nếu có một con bướm lông lầy hơn – không phải là một con bướm thật – đó sẽ là con bướm do Cory làm từ giấy vàng với những đốm đen và xanh và cặp mắt bằng đá đỏ bé tẹo. Cây cối được làm bằng nhung kẻ nâu kết hợp với những viên đá cuội xám nhỏ để trông giống vỏ cây. Các nhánh cây được bện hết để những chú chim nhẹ màu sắc có thể đậu hoặc bay giữa những tàn lá. Chris và tôi lấy những chiếc lông gà từ những chiếc gối cũ, nhúng vào màu nước rồi phơi khô và dùng một chiếc bàn chải đánh răng cũ để chà những chiếc lông đã xơ và làm cho chúng trở lại đáng yêu.

Có lẽ sẽ là tự kiêu khi nói rằng bức tranh của chúng tôi bộc lộ những dấu hiệu của một tác phẩm nghệ thuật đích thực và một tài năng sáng tạo lớn. Tác phẩm của chúng tôi rất cân đối, nó có nhịp điệu, phong cách... và một sức quyến rũ đã khiến mẹ phải rơi lệ khi chúng tôi cho mẹ xem. Mẹ đã phải quay lưng lại để chúng tôi không khóc theo. Đúng vậy, cho tới nay bức tranh này là một tác phẩm nghệ thuật giá trị nhất mà chúng tôi làm được.

Run rẩy, lo sợ, tôi đợi đến lúc tiên tới khi tay bà không còn cầm gì nữa. Vì bà ngoại không bao giờ thèm nhìn Chris, còn hai đứa em sinh đôi thì quá khiếp sợ bà đến nỗi chúng run lẩy bẩy khi bà có mặt, cho nên tôi là người phải tặng quà cho bà...và giá mà tôi có thể nhúc nhích chân tay được.

Chris huých khuỷu tay vào người tôi.

- Đi đi – anh ấy thì thầm – Bà sẽ ra cửa bây giờ.

Chân tôi dường như bị đóng đinh vào sàn. Tôi nâng chiếc hộp bằng cả hai tay. Nhìn từ mọi phía, nó

đường như là một sự hy sinh, vì không dễ để đưa cho bà bất cứ thứ gì khi bà cho chúng tôi không gì cả ngoài sự thù ghét và luôn đợi cơ hội để đánh đòn chúng tôi.

Vào buổi sáng lễ Giáng sinh đó, bà đã thành công trong việc làm chúng tôi đau đớn mà chẳng cần dùng được một ngọn roi hay một lời nói.

Tôi muốn chúc mừng bà theo một cách thích hợp như "Chúc mừng Giáng sinh, thưa bà ngoại. Chúng cháu muốn tặng bà một món quà nhỏ. Thật đấy, bà không phải cảm ơn chúng cháu, không hề phiền phức gì đâu. Chỉ là một món quà nhỏ để chứng tỏ chúng cháu cảm ơn rất nhiều về thức ăn mà bà hàng ngày mang cho chúng cháu, và chỗ ở mà bà đã cho chúng cháu". Không, không, bà sẽ nghĩ tôi đang châm biếm nếu nói vậy. Tốt hơn là nói một câu như thế này "Chúc mừng Giáng sinh. Chúng cháu hy vọng bà sẽ thích món quà này. Tất cả chúng cháu cùng làm, kể cả Cory và Carrie, và bà có thể giữ nó khi chúng cháu đi khỏi đây, bà sẽ biết chúng cháu đã cố gắng, đã làm được".

Chỉ cần thấy tôi lại gần với món quà cầm phía trước cũng đủ khiến bà ngạc nhiên.

Chậm chậm, mắt ngược lên dừng cảm nhìn vào mặt bà, tôi đưa món quà Giáng sinh của chúng tôi ra. Tôi không muốn nài nỉ bằng mắt. Tôi muốn bà nhận nó, thích nó và nói câu cảm ơn kể cả bà nói một cách lạnh lùng. Tôi muốn bà tối nay đi ngủ sẽ nghĩ về chúng tôi, rằng có lẽ sau rốt chúng tôi không tồi tệ lắm. Tôi muốn bà nhận thấy tất cả công sức của chúng tôi được đặt vào món quà tặng cho bà, và tôi muốn bà tự hỏi rằng bà đối xử với chúng tôi là đúng hay sai.

Với cách thức áp chế nhất, bà nhìn xuống chiếc hộp dài bọc giấy đỏ. Trên chiếc hộp có gắn một chồi cây ô rô giả và một chiếc nơ lớn màu bạc. Tấm thiệp gắn vào chiếc nơ ghi dòng chữ "Tặng bà ngoại, của các cháu Chris, Cathym Cory và Carrie".

Cặp mắt xám của bà dừng lại ở tấm thiệp đủ để đọc xong. Rồi bà nhìn chăm chăm vào đôi mắt đầy hy vọng của tôi, đôi mắt nài nỉ, cầu xin, muốn được khẳng định rằng chúng tôi – như thỉnh thoảng tôi vẫn lo sợ - không phải là quỷ con. Mắt bà lại lướt qua chiếc hộp rồi bà cố ý quay lưng đi. Không nói một lời, bà lững lờ đi ra cửa, sập cửa lại, rồi khóa cửa. Tôi bị bỏ lại giữa phòng, tay cầm một tác phẩm hoàn chỉnh sau rất nhiều giờ cố gắng để có được tác phẩm tuyệt mỹ và đẹp dễ này.

Ngu ngốc, đó là thứ mà chúng tôi có. Những kẻ ngu ngốc chết tiệt!

Chúng tôi không bao giờ thắng được bà. Bà luôn coi chúng tôi là giòng giống ma quỷ. Về phía bà, như bà đã từng nói, chúng tôi thực sự không tồn tại.

Và điều này thật đau đớn, quá đau đớn. Đến tận bàn chân tôi cũng đau nhói và trái tim tôi như bị những vết đạn bắn xuyên qua. Phía sau, tôi có thể nghe Chris thở mạnh và hai đứa em bắt đầu thút thít. Đây là thời điểm tôi trưởng thành và giữ được sự tự chủ mà mẹ đã làm được rất giỏi và rất có kết quả. Tôi bắt chước mọi cử động và vẻ mặt của mình như mẹ đã làm. Tôi sử dụng đôi tay mình như mẹ đã làm với đôi tay mẹ. Tôi mỉm cười như mẹ đã mỉm cười, từ tốn và đánh lừa.

Và tôi phải làm gì để tỏ rõ sự trưởng thành của mình?

Tôi ném món quà xuống sàn. Tôi chửi thề, sử dụng những từ mà trước đây tôi chưa bao giờ nói. Tôi giơ chân lên và đạp xuống gói quà và nghe thấy tiếng hộp bìa các tông bị bẹp. Tôi hét lên. Điên cuồng và giận dữ, tôi giẫm cả hai chân lên chiếc hộp, nhảy chồm chồm trên chiếc hộp cho tới khi nghe thấy tiếng răng rắc của chiếc khung cũ xinh đẹp mà chúng tôi đã tìm được trên tầng áp mái và đã gắn keo sửa lại, sửa chữa lại và khiến nó trông như mới. Tôi căm ghét Chris vì đã thuyết phục tôi rằng chúng tôi sẽ giành được tình cảm của con người làm bằng đá đỏ. Tôi căm ghét mẹ vì đã đẩy chúng tôi vào tình cảnh này. Mẹ phải hiểu mẹ của mình rõ hơn.

Trước sức tấn công của một kẻ điên cuồng, chiếc khung nứt ra thành những mảnh vụn và công sức của tất cả chúng tôi đã đi tong.

- Dừng lại! – Chris kêu lên – Chúng ta chúng tôi giữ nó lại cho mình mà.

Dù ấy ấy vội chạy tới để ngăn sự huỷ hoại hoàn toàn này, thì bức tranh cũng đã bị phá huỷ rồi. Mãi mãi. Nước mắt tôi tràn trề.

Rồi tôi cúi xuống, vừa khóc vừa nhặt những con bướm lụa mà Cory và Carrie làm hết sức cẩn thận, với rất nhiều cố gắng lãng phí màu để tô những đôi cánh lộng lẫy. Những con bướm màu lam nhạt mà tôi sẽ giữ suốt cuộc đời mình.

Chris vội vàng ôm tôi trong vòng tay anh ấy trong lúc tôi thôn thức, anh ấy cố an ủi tôi bằng những lời của một người cha:

- Không sao mà. Điều bà làm chẳng là gì. Chúng ta đúng và bà sai. Chúng ta đã cố gắng. Bà chưa bao giờ cố gắng cả.

Chúng tôi lặng lẽ ngồi trên sàn nhà giữa những món quà của mình. Hai đứa em im lặng, cặp mắt mở to của chúng đầy ngờ vực, chúng muốn chơi đồ chơi nhưng không quyết định được vì chúng là những chiếc bóng của chúng tôi và chúng phản chiếu tâm trạng của chúng tôi. Sự hối tiếc khi nhìn thấy chúng khiến tôi lại nhói đau. Tôi đã mười hai tuổi. Tôi nên học rằng một lúc nào đó trong đời là phải hành động như thế nào ở tuổi tôi, và giữ tự chủ, và không phải là một kẻ hùng hổ luôn sẵn sàng nổ tung ra.

Mẹ bước vào phòng chúng tôi mỉm cười, nói những lời chúc mừng Giáng sinh. Mẹ mang thêm quà tới, có cả một ngôi nhà búp bê to đã từng thuộc về mẹ... và về bà ngoại đáng ghét.

- Món quà này không phải là của ông già Tuyết – Mẹ nói và cẩn thận đặt ngôi nhà xuống sàn và giờ thì không còn một chỗ trống nào trong căn phòng cả - Đây là quà của mẹ cho Cory và Carrie – mẹ ôm cả hai đứa, hôn lên má chúng và nói với chúng giờ chúng có thể chơi "ngôi nhà giả vờ", "bố mẹ giả vờ", "chủ và khách giả vờ" như mẹ thường chơi khi mẹ lên năm tuổi.

Nếu mẹ có nhận thấy chẳng đứa nào trong chúng tôi thực sự phấn khích trước ngôi nhà búp bê khổng lồ đó thì mẹ cũng không nói gì. Với chuối cười và sự vui thích hơn hở, mẹ quỳ xuống sàn ngồi trên hai gót chân và kể cho chúng tôi mẹ đã rất yêu ngôi nhà búp bê này như thế nào.

- Nó cũng rằng có giá trị nữa – Mẹ thổ lộ - Trên thị trường, một ngôi nhà búp bê như thế này sẽ có một giá trị không thể tin được. Chỉ riêng những con búp bê bằng sứ nhỏ với các khớp cử động được đã là vô giá rồi. Các con búp bê được làm theo tỷ lệ phù hợp với ngôi nhà, cả đồ đạc, các bức tranh và mọi thứ nữa. Ngôi nhà này do một nghệ nhân sống ở Anh làm. Từng chiếc ghế, bàn, gương, đèn, đài nển, tất cả là một sự tái tạo đầy tài năng của những đồ cổ. Mẹ hiểu rằng người nghệ nhân đó phải mất mười hai năm để hoàn thành ngôi nhà này.

Hãy nhìn xem những cánh cửa đi và cửa sổ được mở ra và đóng lại như thế nào, chúng thậm chí còn hoàn hảo hơn cửa trong ngôi nhà mà các con đang sống – Mẹ tiếp tục nói – và tất cả các ngăn kéo đều có thể kéo ra và đóng vào được. Có một chiếc chìa khoá nhỏ để khoá bàn và hãy xem một sổ cửa trượt vào tường như thế nào. Chúng được gọi là "những chiếc cửa bỏ túi". Mẹ ước giá ngôi nhà này có những chiếc cửa như thế, mẹ không biết tại sao chúng lại lạc mất. Và hãy xem những đường gờ được chạm bằng tay ở gần trần nhà, hoặc gờ ốp chân tường trong phòng ăn và thư viện, cả những cuốn sách nhỏ trên giá sách nữa. Tin hay không, nếu các con có một chiếc kính lúp, các con có thể đọc được chữ trên đó.

Mẹ minh hoạ bằng những ngón tay vuốt ve thận trọng tất cả những đồ quyen rũ của một ngôi nhà búp bê mà chỉ con cái những gia đình vô cùng giàu có mới có thể hy vọng có được.

Tất nhiên Chris đã rút ra một cuốn sách bé xíu và giơ nó lên sát mắt để nhìn những chữ vô cùng nhỏ phải cần có kính lúp để đọc. (Anh ấy hy vọng một ngày nào đó sẽ được sở hữu một chiếc kính loại đặc

biệt và tôi hy vọng tôi sẽ là người tặng nó cho anh ấy).

Tôi không thể không ngưỡng mộ sự khéo léo và kiên nhẫn để làm được những đồ đạc nhỏ như thế này. Có một chiếc đàn piano lớn đặt tại phòng khách phía trước ngôi nhà búp bê kiểu thời Elizabeth. Đàn piano được phủ bằng một chiếc khăn lụa có viền vàng. Những bông hoa lụa nhỏ được đặt ở giữa bàn ăn. Những loại quả bằng nến được đặt trong những chiếc bát bạc trong tủ bát đĩa. Hai giàn đèn treo thủy tinh rũ xuống và có cắm những ngọn nến thật. Những người hầu ở trong bếp, đeo tạp dề trong khi chuẩn bị bữa tối. Một người quản gia mặc chế phục trắng đứng gần cửa trước để đón khách, trong lúc trong phòng khách, những quý bà váy dài tha thướt đứng cứng đờ gần những quý ông có bộ mặt phớt lạnh.

Trên gác, trong căn phòng trẻ con ba đứa trẻ con và một đứa trẻ bé tẹo đang nằm trong nôi, tay giờ ra chờ được bế lên. Bên cạnh ngôi nhà là một khu được đặt lùi ra phía sau và ở đó có một chuồng ngựa. Trong chuồng có hai con ngựa.

Kỳ lạ thật! Ai mà có thể tưởng tượng ra con người có thể làm được những vật bé xíu như thế này nhỉ. Mắt tôi lướt nhìn những cửa sổ, dán vào những chiếc rèm trắng thanh nhã và những chiếc rèm treo nặng nề, bát đĩa trên bàn ăn, đồ ăn bằng bạc, bình và lọ trong chạn bếp, tất cả đều nhỏ xíu, không lớn hơn một hạt đậu ve loại to.

- Cathy – mẹ nói, vòng tay quanh người tôi – hãy nhìn chiếc thảm này. Nó là thảm Ba Tư được làm từ lụa. Còn chiếc thảm trong phòng ăn là thảm phương Đông – cứ thế mẹ tiếp tục ca ngợi ưu điểm của món đồ chơi đáng giá này.

- Làm thế nào mà trông nó vẫn mới, dù nó phải cổ xưa lắm rồi chứ mẹ? – tôi hỏi mẹ, một đám mây đen che phủ làm tôi sầm khuôn mặt mẹ.

- Khi nó thuộc về bà ngoại, nó được đặt trong một chiếc hộp kính lớn. Bà chỉ được phép nhìn chứ không được chạm vào. Khi nó được trao cho mẹ, ông ngoại đã lấy búa đập vỡ hộp kính và ông cho phép mẹ chơi tất cả các thứ trong đó với điều kiện là mẹ phải thề, phải đặt tay lên kinh thánh, là không được đánh vỡ bất cứ thứ gì.

- Mẹ có thề và có đánh vỡ thứ gì không? – Chris hỏi.

- Phải, mẹ đã thề, và phải, mẹ đã đánh vỡ một thứ - Đầu mẹ cúi thấp nên chúng tôi không nhìn vào mắt mẹ được – Còn có một con búp bê nữa, một chàng trai trẻ rất đẹp và tay nó rơi ra khi mẹ định cởi áo khoác của nó. Mẹ đã bị ăn roi, không chỉ vì làm vỡ con búp bê mà vì còn muốn xem có cái gì bên trong quần áo nó.

Chris và tôi ngồi im lặng, nhưng Carrie thì thích thú và tỏ rõ nó rất quan tâm đến những con búp bê nhỏ buồn cười trong những bộ trang phục sắc sỡ và vui mắt. Nó đặc biệt thích đứa bé trong nôi. Bởi vì Carrie quá quan tâm, Cory cũng bắt chước theo để nó cũng có thể xem xét rất nhiều đồ đạc của ngôi nhà búp bê.

Đó là lúc mẹ chuyển sự chú ý sang tôi.

- Cathy, tại sao con có vẻ nghiêm nghị khi mẹ tới? Con không thích các món quà của mình à? Và tôi không thể trả lời được nên Chris trả lời hộ tôi.

- Nó không vui vì bà ngoại từ chối món quà của chúng con làm tặng bà – mẹ vỗ vai tôi nhưng tránh ánh mắt tôi. Chris nói tiếp – Và xin cảm ơn mẹ vì mọi thứ. Không có thứ gì mà mẹ không nhắc ông già Tuyết mang đến cả. Cảm ơn mẹ nhiều nhất về ngôi nhà búp bê. Con nghĩ hai em sẽ có nhiều trò thú vị với ngôi nhà đó hơn bất cứ thứ gì khác.

Tôi nhìn chăm chú vào hai chiếc xe đạp ba bánh dành cho hai đứa em để đạp trên tầng áp mái và làm khoẻ mạnh đôi chân gầy yếu ớt của chúng. Những chiếc bàn trượt patanh dành cho Chris và tôi sử

dụng trong phòng học. Căn phòng đó được cách nhiệt bằng tường trát và sàn gỗ cứng, tạo cách âm tốt hơn bất cứ nơi nào khác của tầng áp mái.

Mẹ đứng dậy, mỉm cười một cách bí ẩn trước khi bước đi. Chỉ khi ra ngoài cửa mẹ mới nói rằng mẹ sẽ mang cho chúng tôi một món quà quý hơn cả, một chiếc tivi xách tay nhỏ.

- Ông ngoại cho mẹ để sử dụng trong phòng ngủ. Và ngay lập tức mẹ biết ai sẽ thích nó nhất. Giờ các con có một cửa sổ thực sự để nhìn ra thế giới rồi.

Chỉ những lời này cũng khiến hy vọng của chúng tôi cất cánh bay bổng đến tận trên mây xanh.

- Mẹ ơi! – tôi kêu lên – Ông ngoại đã cho mẹ một món quà đắt tiền vậy ư? Nghĩa là giờ đây ông đã yêu quý mẹ rồi phải không? Liệu bây giờ chúng con có thể xuống dưới nhà được rồi chứ?

Cặp mắt xanh của mẹ trở nên tối sầm, phiền muộn và không có gì vui vẻ khi mẹ nói với chúng tôi rằng đúng là ông ngoại có thân thiện hơn, ông đã tha thứ cho mẹ vì tội lỗi chống Chúa và xã hội. Rồi mẹ nói một điều khiến cổ họng tôi nghẹn lại.

- Tuần tới, ông sẽ bảo luật sư ghi tên mẹ vào di chúc của ông. Ông sẽ để lại cho mẹ mọi thứ, thậm chí cả ngôi nhà này cũng sẽ thuộc về mẹ sau khi bà ngoại mất. Ông không định để lại tiền cho bà do bà đã rất giàu có vì được thừa hưởng của cha mẹ đẻ của bà.

Tiền – tôi không quan tâm một chút nào. Tất cả những gì tôi muốn là được ra ngoài. Và đột nhiên tôi thấy rất hạnh phúc, hạnh phúc đến nỗi tôi choàng tay qua người mẹ, hôn lên má mẹ và ghi chặt mẹ. Ôi chao, đây là ngày tốt lành nhất kể từ khi chúng tôi đặt chân tới ngôi nhà này...rồi tôi nhớ ra là mẹ vẫn chưa nói đến chuyện chúng tôi có thể xuống dưới nhà. Nhưng chúng tôi đã bước được một bước trên con đường tới tự do.

Mẹ ngồi trên giường và mỉm cười bằng miệng chứ không phải bằng mắt. Mẹ bật cười vì những lời ngớ ngẩn mà Chris và tôi nói, và đó là điệu cười khô khốc và vỡ vụn, không phải kiểu cười của mẹ.

- phải, Cathy, mẹ phải trở thành một đứa con ngoan ngoãn và biết vâng lời như ông ngoại con luôn mong muốn. Ông nói, mẹ tuân lời. Ông ra lệnh, mẹ làm theo. Mẹ cố làm ông hài lòng – mẹ đột ngột ngừng lời và nhìn ra phía cửa sổ đôi và ánh sáng nhạt nhoà bên ngoài – Thực tế là, mẹ đã làm ông rất hài lòng và tối nay ông sẽ tổ chức một bữa tiệc để đưa mẹ trở lại với những bạn bè cũ của mẹ và với xã hội. Đó là một bữa tiệc lớn, ông bà ngoại sẽ làm mọi thứ một cách khoa trương trong khi họ muốn vui vẻ. Bản thân họ không uống rượu nhưng họ không ngại việc đãi rượu cho những người không sợ địa ngục. Do vậy, tất nhiên mọi người cũng sẽ được vui chơi và có cả một dàn nhạc nhỏ để phục vụ việc khiêu vũ.

Một bữa tiệc! một bữa tiệc Giáng sinh! Với một dàn nhạc để phục vụ việc khiêu vũ! Và được vui chơi thoải thích! Và mẹ sẽ được ghi tên vào di chúc. Ngày hôm nay không phải là một ngày tuyệt vời ư?

- Chúng con có thể xem được không? – Chris và tôi đồng thanh kêu lên.

- Chúng con sẽ im lặng.

- Chúng con sẽ trốn đi không ai nhìn thấy.

- Chúng con xin mẹ đấy, mẹ ơi.

Chúng tôi năn nỉ mãi cho tới khi mẹ không thể từ chối thêm được nữa. Mẹ kéo Chris và tôi sang một bên, vào một góc xa nơi hai đứa em không nghe thấy và mẹ thì thầm:

- Có một chỗ mà hai con có thể núp vào và xem được, nhưng mẹ không thể mạo hiểm với hai đứa em của các con. Chúng còn quá nhỏ để tin được và các con biết chúng không thể ngồi lâu hơn hai phút. Carrie có thể sẽ kêu lên vì thích thú và thu hút sự chú ý của mọi người. Do vậy, các con hãy thế là sẽ không nói cho chúng biết.

Chúng tôi hứa. Không, tất nhiên chúng tôi sẽ không nói với chúng. Chúng tôi yêu hai đứa em bé nhỏ và

sẽ không làm chúng tổn thương bằng việc để cho chúng biết chúng bị loại ra khỏi cuộc chơi. Chúng tôi hát những bài hát mừng Giáng sinh sau khi mẹ đi và ngày đó trôi qua đủ vui vẻ dù chẳng có gì đặc biệt trong giỏ picnic cho chúng tôi ăn: bánh sandwich thịt muối mà hai em không thích, những lát thịt gà tây lạnh vẫn còn dính đá hình như được lấy từ tủ lạnh ra. Những thức ăn thừa từ lễ Tạ Ơn.

Ngay khi buổi tối đến, chúng tôi ngồi chờ khi thời gian trôi qua dài lê thê, nhìn ngôi nhà búp bê nơi Carrie và Cory chơi một cách hạnh phúc với những người bằng sứ nhỏ xíu và những món đồ nhỏ vô giá.

Thật buồn cười trước việc làm thế nào con người có thể học hỏi nhiều từ những đồ vật vô tri vô giác và việc một cô bé đã từng sở hữu ngôi nhà búp bê này lại chỉ được nhìn ngắm chứ không được phép chạm vào. Rồi khi một cô bé khác chào đời, ngôi nhà búp bê được trao lại cho cô, và hộp kính bị đập chỉ để cho cô chúng tôi chạm vào những đồ vật bên trong ngôi nhà để rồi có thể bị trừng phạt khi đánh vỡ một đồ vật nào đó.

Một ý nghĩ gây rung mình chợt xuất hiện, tôi lo lắng không biết rồi Carrie và Cory sẽ đánh vỡ cái gì và hình phạt dành cho chúng sẽ ra sao.

Tôi bẻ một miếng chocolate cho vào miệng và làm ngọt đi sự cay đắng của những suy nghĩ tồi tệ vờ vẩn lang thang trong đầu tôi.

PHẦN 10 : BỮA TIỆC GIÁNG SINH

Giữ đúng lời hứa, không lâu sau khi hai đứa em ngủ say, mẹ lặng lẽ vào phòng chúng tôi. Trông mẹ đẹp đến nỗi trái tim tôi tràn ngập niềm tự hào, ngưỡng mộ và cũng có đôi chút ghen tị nữa. Chiếc váy dài dạ hội của mẹ làm bằng vải the xanh bay phất phơ, vạt trên bằng nhung xanh thẫm được khoét sâu để lộ một khoảng ngực rộng. Dưới những tà vải the xanh nhạt rủ xuống lại có một chiếc đai lưng mỏng manh sáng lấp lánh. Những chiếc hoa tai ngọc lục bảo và kim cương đu đưa dài và lóng lánh. Mùi thơm của mẹ khiến tôi nhớ đến mùi xạ hương, một khu vườn thơm ngát trong một đêm trăng tại một nơi nào đó ở phương Đông. Không cần nói tại sao Chris lại nhìn mẹ chăm chăm như thể bị loá mắt. Tôi thở dài một cách thêm muốn. Ôi, xin Chúa, một ngày nào đó hãy cho con giống như vậy...hãy cho con có tất cả những đường cong mà đàn ông rất say mê như vậy...

Và khi mẹ bước đi, những tà vải the bay lượn như những đôi cánh, lần đầu mẹ dẫn chúng tôi ra khỏi nơi tối tăm cách biệt này. Chúng tôi bám sát theo đôi giày cao gót màu sáng bạc c mẹ xuống những hành lang tối và rộng của khu nhà phía Bắc. Mẹ thì thầm:

- Có một chỗ mà khi bé mẹ thường trốn để xem những bữa tiệc dành cho người lớn mà ông bà ngoại không biết. Chỗ đó hai con trốn thì chật, nhưng đó là nơi duy nhất các con có thể nấp mà vẫn xem được. bây giờ các con phải hứa lại một lần nữa là phải giữ im lặng, và nếu buồn ngủ thì các con hãy lặng lẽ trở về phòng, và nhớ đường về phòng như thế nào – mẹ bảo chúng tôi không được xem quá một giờ, vì hai em sẽ sợ hãi khi thức dậy thấy chỉ có mình chúng. Rồi, có thể, chúng muốn đi ra hành lang, tìm chúng tôi và chỉ có Chúa mới biết chuyện gì sẽ xảy ra nếu chúng làm như vậy.

Chúng tôi bí mật nấp dưới một chiếc bàn lớn có những cánh cửa ngăn bên dưới. thật bất tiện và ngọt ngào, nhưng chúng tôi có thể nhìn qua cửa ngăn mắt lưới nhỏ ở phía sau.

Mẹ lẳng lặng bỏ đi.

Xa xa phía dưới chúng tôi là một căn phòng khổng lồ được thắp sáng rực rỡ với những ngọn nến được gắn vào những chùm đèn của ba cây đèn nến khổng lồ làm bằng vàng và pha lê treo trên trần nhà tít trên cao, chúng tôi không thể thấy chúng. Tôi chưa bao giờ nhìn thấy có nhiều nến được thắp cùng một lúc như vậy. Mùi nến, những ánh sáng nhảy nhót lấp lánh phản chiếu trên những lăng trụ, các đồ trang sức long lanh mà các quý bà quý cô đeo, biến nó thành một cảnh tượng trong mơ, không, phải hơn thế, giống như một bộ phim vậy, rõ nét, hiển hiện, một phòng khiêu vũ nơi nàng Lọ Lem và hoàng tử có thể khiêu vũ. Hàng trăm con người ăn vận sang trọng đi đi lại lại, nói nói, cười cười. Và ở tít một góc phòng sừng sững một cây giáng sinh ngoài sức tưởng tượng, chắc chắn nó phải cao hơn sáu mét và toàn thân lấp lánh với hàng nghìn ngọn đèn vàng chiếu vào những vật trang trí màu sắc rực rỡ và làm cho bạn hoa mắt.

Hàng tá người phục vụ vận đồng phục đỏ đen chạy ra chạy vào phòng khiêu vũ mang theo những chiếc khay bạc chất ngất những đồ ăn sang trọng và họ đặt những đồ ăn đó lên những chiếc bàn dài nơi một đài phun nước lớn bằng pha lê đang phun một thứ nước màu hổ phách vào một chiếc bồn bằng bạc. Rất nhiều quý ông và quý bà bước tới cầm những chiếc ly có chân và hứng chất lỏng lấp lánh đó. Còn hai chiếc bồn bạc chạm khắc và những chiếc tách nhỏ hợp bộ, hai chiếc bồn đó lớn tới mức đủ để cho một đứa bé vẫy vùng. Thật đẹp đẽ, huy hoàng, vui nhộn, hồ hởi...và thật tốt để biết rằng cuộc sống hạnh phúc vẫn diễn ra bên ngoài cánh cửa bị khoá kín của chúng tôi.

- Cathy – Chris thì thầm bên tai tôi – Anh sẽ bán linh hồn của cho quỷ đê được nhấp một ngụm từ đài phun bằng bạc và pha lê kia.

Giống y hệt suy nghĩ của tôi!

Chưa bao giờ tôi cảm thấy đói, khát và bị tước đoạt như vậy! Nhưng cả hai chúng tôi vẫn bị lôi cuốn, say mê và loá mắt bởi tất cả những sự huy hoàng mà sự giàu có vô cùng có thể mua được làm kiêu hoa văn khảm và được đánh bóng sáng như gương phản chiếu. Những chiếc gương lớn khung vàng được gắn trên tường phản chiếu hình ảnh các cặp khiêu vũ rõ nét đến nỗi bạn khó có thể nói đâu là người thật, đâu là người trong gương. Rất nhiều ghế và sofa xếp dọc theo tường có khung màu vàng và chỗ ngồi, lưng ghế được bọc bằng nhung đỏ và gấm thêu kim tuyến trắng. Tất nhiên những chiếc ghế kiểu Pháp, chúng hẳn phải thuộc thời Louis XIV hay XV.

Chris và tôi chăm chú nhìn những cặp đẹp nhất và trẻ nhất. Chúng tôi bình phẩm về quần áo, kiểu tóc của họ và đoán xem giữa họ có mối quan hệ gì. Nhưng phần lớn thời gian chúng tôi quan sát mẹ. Hầu như mẹ chỉ nhảy với một người đàn ông cao lớn, đẹp trai, có mái tóc sẫm màu và bộ ria mép to. Ông ta là người mang ly, đĩa thức ăn đến cho mẹ và họ ngồi trên một chiếc tràng kỷ bọc nhung để ăn món bánh dùng với đồ uống và món đồ nguội khai vị. Tôi nghĩ họ ngồi quá sát nhau. Đột nhiên tôi rời mắt khỏi mẹ để nhìn vào ba người đầu bếp đứng sau những chiếc bàn dài, đang làm một món gì đó giống như bánh kẹp và những chiếc xúc xích nhỏ được nhồi nhân. Mùi thơm của tất cả các thức ăn đó bay tới chỗ chúng tôi, khiến tuyến nước bọt của chúng tôi phải làm việc quá sức.

Các bữa ăn của chúng tôi chỉ toàn những thứ chán ngấy và đơn điệu: bánh sandwich, súp, món thịt gà rán bất tận và salad khoai tây. Ở dưới kia là một bữa tiệc ngon lành với tất cả mọi món ăn ngon. Ở dưới kia là thức ăn nóng sốt. Đồ ăn của chúng tôi hiếm khi còn ấm. chúng tôi đặt sữa ở cầu thang lên tầng áp mái để nó khỏi bị chua và đôi khi chúng tôi thấy mặt sữa bị đóng băng. Nếu chúng tôi đặt giỏ thức ăn lên chỗ cầu thang những con chuột sẽ mò xuống để gặm nhấm mọi thứ.

Thỉnh thoảng mẹ biến mất cùng với người đàn ông đó. Họ đi đâu và họ làm gì? Họ có hôn nhau không? Có phải mẹ đang yêu không? Thậm chí từ chỗ núp cao và xá tí tấp này, tôi cũng có thể nói rằng người đàn ông đó bị mẹ hút hồn. Ông ta không rời mắt khỏi khuôn mặt mẹ hay rời tay khỏi tay mẹ. Và khi họ khiêu vũ trong điệu nhạc chậm chậm, ông ta ôm mẹ chặt đến nỗi má ông ta áp vào má mẹ. Khi họ ngừng nhảy, ông ta choàng tay qua vai mẹ, hoặc qua lưng mẹ và có lần ông ta còn dám chạm tay vào ngực mẹ!

Tôi đã nghĩ mẹ sẽ tát vào khuôn mặt điển trai của ông ta, vì nếu là tôi thì tôi sẽ làm vậy. Nhưng mẹ chỉ quay người đi, cười và đẩy ông ta ra xa, rồi nói điều gì đó chắc là lời cảnh cáo không được làm thế ở chỗ đông người. Còn ông ta mỉm cười, cầm tay mẹ nâng lên môi mình trong lúc mắt họ dán vào nhau rất lâu và đầy ý nghĩa, hay là do tôi nghĩ vậy.

- Chris, anh thấy mẹ cùng người đàn ông đó chứ?
- Chắc chắn anh thấy họ. Ông ta cao như bố vậy.
- Anh có thấy ông ta làm gì không?
- Họ ăn, uống, cười đùa, trò chuyện rồi khiêu vũ, như tất cả những người khác. Cathy, hãy nghĩ xem, khi mẹ được thừa kế số tài sản đó, chúng ta có thể có những bữa tiệc như thế này vào dịp lễ Giáng sinh và vào các ngày sinh nhật của em. Trong tương lai, chúng ta có thể có một số khách mời là những người mà giờ chúng ta đang thấy. Sẽ gửi giấy mời tới Gladstone cho bạn bè chúng ta. Trời, liệu bọn chúng không ngạc nhiên khi thấy những gì mà chúng ta được thừa hưởng ư?

Khi đó mẹ và người đàn ông kia đứng lên khỏi tràng kỷ và đi khỏi đó. Do đó chúng tôi vui vẻ dán mắt vào một người phụ nữ đẹp thứ hai trong nhóm người bên dưới và quan sát cô ta, lấy làm tiếc cho cô ta vì làm sao mà cô ta có thể cạnh tranh được với mẹ của chúng tôi?

Rồi bà ngoại sải bước vào phòng khiêu vũ, chẳng buồn nhìn sang hai bên, cũng chẳng mỉm cười với bất cứ ai. Bộ áo váy của bà không phải màu xám và chỉ riêng điều này cũng khiến chúng tôi kinh ngạc. Chiếc váy dạ hội của bà làm bằng nhung đỏ ruby bó chặt phía trước và xòe phía sau, tóc bà được búi cao lên trên đỉnh đầu và được uốn cong một cách chau chuốt, đồ trang sức kim cương và đá ruby lấp lánh trên cổ, trên tai, cổ tay và ngón tay của bà. Ai mà có thể nghĩ được người phụ nữ đầy ấn tượng, đáng vẻ quý phái dưới kia lại là bà ngoại đầy đe dọa ngày ngày tới chỗ chúng tôi?

Chúng tôi phải thì thầm công nhận.

- Bà trông thật lạ thường.
- Phải, rất ấn tượng. Như một nữ tướng, quá to lớn.
- Một nữ tướng cay nghiệt.
- Một nữ chiến binh, sẵn sàng đánh trận chỉ bằng đôi mắt giận dữ. Bà thực sự không cần bất cứ một vũ khí nào khác.

Rồi chúng tôi nhìn thấy ông ta, người ông ngoại mà chúng tôi chưa từng biết.

Tôi gần như ngừng thở. Ông ngồi trên một chiếc xe lăn bóng loáng, vận bộ áo tuxedo và một chiếc sơ mi lễ hội màu trắng viền đen. Mái tóc vàng nhạt mỏng của ông bạc gần hết và ánh màu bạc dưới những ngọn đèn. Da ông không nhăn nheo, chỉ ít là nhìn từ chỗ nấp rất xa và cao tí tấp này của chúng tôi. Hoảng sợ, nhưng cứ như bị thôi miên, cả Chris và tôi không rời mắt nhìn đi nơi khác một khi đã nhìn trộm ông.

Ông có vẻ ốm yếu nhưng vẫn đẹp một cách không tự nhiên đối với một người ở tuổi sáu mươi bảy, và là một người sắp chết. Đột nhiên ông ngẩng đầu và ngược nhìn lên, thẳng chỗ chúng tôi núp. Trong phút giây kinh hoàng đáng sợ đó, dường như ông đã nhận ra chúng tôi ở đó, trốn sau một chiếc cửa mắt lưới. Một nụ cười thoáng hiện trên môi ông. Ôi Chúa ơi, nụ cười đó nghĩa là gì vậy?

Trông ông không có vẻ tàn nhẫn như bà ngoại. Liệu ông có thể thực sự là một bạo chúa chuyên quyền và độc ác như chúng tôi nghĩ về ông không? Từ những nụ cười lịch thiệp, tốt bụng mà ông ban cho tất cả những người đến chào ông, bắt tay ông, vỗ vai ông, ông dường như là một người đủ lòng nhân từ, chỉ là một ông già trong một chiếc xe lăn, trông không có vẻ ốm nặng lắm, nhưng ông lại là người ra lệnh đánh đòn mẹ suốt từ cổ xuống đến gót chân, còn mình thì ngồi nhìn. Vậy làm sao mà tôi có thể tha thứ cho ông vì điều đó?

Chợt chúng tôi nghe thấy tiếng bước chân và giọng nói của hai người đang tiến tới chỗ núp của chúng tôi.

- Corine chẳng thay đổi chút nào – giọng đàn ông cất lên – chỉ đẹp hơn thậm chí còn bí ẩn hơn. Cô ấy là một phụ nữ rất hấp dẫn.

- A, đó là bởi anh luôn thêm muốn cô ta, Al à – người phụ nữ đi cùng nói – Điều tệ hại là cô ta không buồn để mắt đến anh mà lại để ý đến Christopher Foxworth. Giờ lại là một người đàn ông khác. Nhưng em thực sự ngạc nhiên là hai kẻ mù quáng đầu óc hẹp hòi dưới kia lại cho phép mình tha thứ cho Corine.

- Họ phải tha thứ cho cô ấy thôi. Khi người ta chỉ còn lại duy nhất một đứa con trong ba đứa thì người ta buộc phải nhận lại đứa con đó.

- Có phải là lạ lùng khi mọi việc lại diễn ra như vậy không? – Người phụ nữ hỏi, giọng cô ta lè nhè vì uống quá nhiều rượu – Ba đứa con... và giờ chỉ còn lại một đứa con tội lỗi đáng khinh để thừa hưởng tất cả những thứ này.

Người đàn ông gần say đáp lời:

- Corrine không luôn đáng khinh như vậy. Hãy nhớ ông già đó thương yêu cô ta như thế nào? Trong mắt ông già đó cô ta không thể làm bất cứ điều gì sai trái cho tới ngày cô ta trốn đi cùng Christopher. Nhưng bà mẹ cay nghiệt của cô ta không hề có bất cứ sự kiên nhẫn nào với con gái mình. Có lẽ là do ghen tuông. Nhưng giờ quả mận ngọt ngào, giàu có lại rơi vào tay gã Bartholomew Winslow, giá mà là của anh nhì? – Người đàn ông có tên Al đó nói một cách nuối tiếc.

- Em cực đấy – Người phụ nữ cười một cách chế nhạo. Cô ta đặt một thứ gì đó xuống bàn nghe như là một chiếc ly có đá bên trong – Một phụ nữ trẻ, giàu có, xinh đẹp sẽ là một quả mận đối với bất cứ người đàn ông nào. Quá dữ dội đối với một kẻ thô lỗ như anh, albert Donne. Corrine Foxworth sẽ không bao giờ để mắt đến anh, không phải bây giờ, mà kể cả hồi anh còn trẻ nữa. Hơn nữa, anh đã là của em rồi.

Cặp đôi co đó đi khỏi chỗ chúng tôi có thể nghe được. Những người khác tới rồi đi trong nhiều giờ trôi qua. Giờ anh trai tôi và tôi đã chán xem và cả hai đều cần đến buồng tắm. Thêm nữa chúng tôi lo cho hai đứa em bị bỏ lại trong căn phòng ngủ. Nếu một vị khách nào đó đi lạc vào căn phòng bị cấm và nhìn thấy hai đứa trẻ đang ngủ? Lúc đó cả thế giới và cả ông ngoại sẽ biết mẹ có bốn đứa con. Một nhóm người tụ tập quanh chỗ nắp cửa của chúng tôi, cười nói và ăn uống. Mãi họ mới đi và cho chúng tôi cơ hội để mở cửa một cách hết sức thận trọng. Không thấy ai, chúng tôi lên ra rồi chạy vụt theo hướng mà từ đó chúng tôi đến đây. Hồn hã hồn hển, chúng tôi về tới tu viện của mình mà không ai nghe thấy, nhìn thấy.

Và như khi chúng tôi rời khỏi, hai đứa em vẫn nằm ngủ say trên hai chiếc giường. Chúng dường như là những con búp bê xanh xao, yếu ớt, giống hệt nhau... giống như những đứa trẻ thường có ở tranh minh họa trong sách lịch sử, chúng không giống trẻ em ngày nay một chút nào, vậy mà chúng đã từng giống. Và rồi chúng gục ngã giống như trẻ em, ngày nay. Tôi thề.

Tiếp đó, Chris và tôi tranh cãi ai là sẽ sử dụng buồng tắm trước và điều này rất dễ giải quyết. Anh ấy

đẩy tôi ngồi xuống giường rồi sập cửa phòng tắm và khóa lại. Tôi bực bội rằng dường như anh ấy mãi không làm rỗng cái bụng mình được. Lại thật, làm sao anh ấy chứa được nhiều đến vậy?

Khi những tiếng gọi của thiên nhiên lắng xuống, sự cãi cọ qua đi, chúng tôi tùm lại để nói về những gì đã nhìn thấy và nghe thấy.

- Anh có nghĩ là mẹ định lấy ông Bartholomew Winslow không? – tôi hỏi, bày tỏ sự sốt ruột của mình thành lời.

- Làm sao mà anh biết được – Chris trả lời một cách thành thật – Dù chắc chắn những người khác nghĩ mẹ sẽ làm vậy, và tất nhiên họ biết về vấn đề riêng của mẹ hơn chúng ta.

Vớ vẩn thế mà cũng nói được! Chẳng lẽ chúng tôi, những đứa con của mẹ, lại không biết rõ về mẹ hơn những người khác à?

- Chris, tại sao anh nói vậy?

- Cái gì?

- Cái mà anh đã nói, về việc những người khác biết rõ về mẹ hơn chúng ta biết.

- Người ta có rất nhiều bộ mặt, Cathy. Đối với chúng ta, mẹ là mẹ chúng ta. Đối với những người khác, mẹ là một goá phụ trẻ đẹp, gợi cảm, người dường như sẽ được thừa kế một gia tài. Không có gì lạ về tất cả những con thiêu thân lượn thành vòng quanh một đốm lửa sáng rực như mẹ.

Ồ, và anh ấy nói tất cả những lời này một cách điềm đạm, như thể nó chẳng là gì với anh ấy cả, tuyệt nhiên không là gì cả, trong khi tôi biết rõ là có. Tôi nghĩ mình hiểu anh trai khá rõ. Anh ấy chắc phải chịu đựng trong lòng, giống như tôi vậy, vì tôi biết anh ấy không muốn mẹ lại kết hôn. Tôi nhìn anh ấy bằng cặp mắt quan sát của mình...à, anh ấy gần như không thờ ơ như đã tỏ ra và điều này làm tôi hài lòng.

Dù sao tôi cũng thờ dài vì tôi rất muốn được là một người lạc quan, giống như anh ấy. Tôi nghĩ cuộc sống chắc chắn luôn đặt tôi vào tình cảnh tránh vỏ dừa gặp vỏ dừa và luôn cho tôi một sự lựa chọn bất đắc dĩ. Tôi phải sửa mình, làm cho mình tốt hơn và trở thành một người giống như Chris, người bề ngoài luôn tỏ ra vui vẻ, khi tôi phải chịu đựng, tôi sẽ học cách che giấu nó, như anh ấy đã làm. Tôi phải học cách mỉm cười và không bao giờ cau có, và không tỏ ra là một kẻ nhìn thấu mọi sự như tôi đã từng.

Chúng tôi cũng đã nói về khả năng mẹ có thể sẽ kết hôn nữa, mà chẳng ai trong chúng tôi muốn chuyện đó xảy ra. Chúng tôi nghĩ về mẹ như là người vẫn thuộc về bố, chúng tôi muốn mẹ chung thủy với những ký ức về bố, luôn là mối tình đầu của bố. Và nếu mẹ tái hôn, thì bốn đứa chúng tôi sẽ ở đâu? Liệu cái ông Winslow với khuôn mặt điển trai với bộ ria mép lớn đó có thích bốn đứa trẻ không phải là con ông ta không?

- Cathy- Chris nói về trầm ngâm – Em có nhận ra đây là lúc tuyệt nhất để khám phá ngôi nhà này không? Cánh cửa phòng chúng ta không bị khóa, ông bà ngoại đang ở dưới nhà, mẹ thì bận...Cơ hội tuyệt vời để tìm ra tất cả những gì chúng ta có thể biết về ngôi nhà này.

- Không – tôi sợ hãi kêu lên – Giả dụ bà ngoại biết được? Bà sẽ đánh đòn tất cả chúng ta.

- Thế thì em hãy ở lại với hai đứa em – Anh ấy nói với một sự quả quyết đang gia tăng – Nếu anh bị bắt, mà chuyện đó không xảy ra đâu, anh sẽ chịu đòn và nhận hết lỗi. Hãy nghĩ như thế này, một ngày nào đó có thể chúng ta cần phải biết làm thế nào để trốn khỏi ngôi nhà này – một nụ cười thích thú hiện lên môi anh ấy trước khi anh ấy nói tiếp – Dù sao anh sẽ nguy trang, phòng trường hợp bị nhìn thấy.

Nguy trang ư? Bằng cách nào?

Tôi quên mất những rương hòm quần áo cũ trên tầng áp mái. Anh ấy lên đó mất mấy phút rồi xuống ngay, vận một bộ đồ sẫm màu cũ không rộng lắm. Chris lớn hơn so với tuổi của anh ấy. Anh ấy đội một

mái tóc giả màu lông chuột tìm được trong một chiếc hòm. Có lẽ anh ấy sẽ bị nhầm là một người đàn ông nhỏ bé nếu ánh sáng mờ mờ, một người đàn ông trông thật tức cười một cách kỳ quặc.

Anh ấy đi đi lại lại một cách vui vẻ trước mặt tôi. Rồi anh ấy cúi người về phía trước và điều quanh bắt chước Groucho Marx, cầm một điếu xì gà vô hình. Anh ấy đứng ngay trước mặt tôi, cười một cách ngượng ngập khi cúi chào và ngả chiếc mũ vô hình trong một cử chỉ giang rộng tay lịch thiệp. Tôi bật cười và anh ấy cũng bật cười, không chỉ bằng mắt, rồi anh ấy thẳng người lên và nói:

- Bây giờ hãy nói thật với anh, ai có thể nhận ra một gã đàn ông bé nhỏ và đen sì này là người thuộc dòng họ Foxworth vĩ đại?

Không ai cả! Vì có ai từng gặp một người thuộc dòng họ Foxworth như anh ấy? Một gã gầy gò, xấu xí, lông ngóng, tóc tai bù xù cộng với một bộ ria lem nhem vẽ bằng bút chì?

- Thôi được, Chris, đừng biểu diễn nữa. Đi đi, hãy đi tìm thứ anh muốn nhưng đừng ở lại quá lâu, em không thích ở đây mà không có anh.

Anh ấy bước tới đủ gần để thì thầm những lời bí ẩn và kín đáo rất sâu sắc:

- Ta sẽ sớm quay lại, người đẹp của ta ạ, và khi ta quay lại, ta sẽ mang theo tất cả những bí mật kỳ lạ và tối tăm của ngôi nhà cổ to lớn này – và đột ngột, anh ấy làm tôi ngạc nhiên khi đặt một nụ hôn lên má tôi.

Những điều bí mật ư? Vậy mà anh ấy nói tôi đã quá phóng đại. Có chuyện gì với anh ấy nhỉ? Anh ấy không biết rằng chính chúng tôi cũng là những điều bí mật ư?

Tôi đã tắm gội và thay quần áo đi ngủ, tất nhiên, trong một đêm Giáng sinh, tôi không thể đi ngủ trong chiếc áo ngủ mà trước đó tôi đã mặc, khi tôi đã có mấy chiếc áo mới mà "ông già Tuyết" mang tới. Chiếc áo tôi mặc là chiếc áo dài trắng đáng yêu tay dài, viền đăng ten ở cổ tay và được bện hạt với những chiếc ruy băng sa tanh trắng, tất cả được viền đăng ten với những nếp xếp hàng trước và hàng sau thân trên, những bông hoa hồng xinh đẹp với một họa tiết lá xanh thêu tinh xảo. Đó là một chiếc áo ngủ đáng yêu, làm rất tinh tế, và nó khiến tôi cảm thấy mình thật đẹp và thanh tú khi mặc nó.

Chris lướt nhìn tôi từ đầu xuống ngón chân tôi đang lộ ra dưới chiếc áo ngủ dài, và ánh mắt anh ấy cho tôi thấy một điều mà Chris chưa bao giờ nói một cách lặng lẽ nhưng đầy sức hùng biện trước đó. Anh ấy chăm chú nhìn vào khuôn mặt tôi – vào mái tóc rũ xuống ngang lưng của tôi, tôi biết nó thật lấp lánh do hàng ngày tôi mất công chải chuốt. Anh ấy dường như bị gây ấn tượng và bàng hoàng, giống như anh ấy đã từng thế khi nhìn lâu vào bộ ngực phập phồng của mẹ trong thân áo nhung xanh.

Và chẳng có gì đáng ngạc nhiên khi anh ấy chủ động hôn tôi, tôi trông rất giống một nàng công chúa. Anh ấy đứng ở chỗ cửa, ngần ngừ, vẫn nhìn vào chiếc áo ngủ mới của tôi, và tôi đoán anh ấy rất hạnh phúc được đóng một vai hiệp sĩ thanh lịch, bảo vệ quý cô nương của mình, những trẻ em và tất cả những ai trông cậy vào sự dũng cảm của anh ấy.

- Hãy cẩn thận cho tới khi gặp lại ta – Anh ấy thì thầm.

- Christopher – tôi thì thầm trả lời – tất cả những gì chàng cần là một con ngựa trắng và một chiếc khiên.

- Không – Anh ấy thì thầm đáp lại – một con kỳ lân, một cây thương và biểu tượng đầu rồng xanh ở mũi thương và khi quay lại ta sẽ mặc một chiếc áo giáp trắng lấp lánh trong khi những cơn bão tuyết hoành hành trong tháng Tám và khi mặt trời lên giữa đỉnh đầu, ta xuống ngựa, nàng sẽ thấy một người cao ba mét sáu và hãy nói năng một cách kính cẩn với ta, nàng Catherine của ta à.

- Vâng, thưa chúa tể. Hãy đi và giết con rồng đang ngủ đằng kia, nhưng đừng đi lâu quá, vì em không thể chống lại tất cả những gì đe dọa em trong lâu đài đá lạnh lùng này, nơi tất cả cầu treo đã bị kéo lên, khung cửa sắt được sập xuống.

- Tạm biệt – anh ấy thì thầm – Đừng sợ. Ta sẽ quay lại để chăm sóc nàng.

Tôi khúc khích cười khi trèo vào giường nằm cạnh Carrie. Đêm đó giấc ngủ như một người lạ lảng tránh tôi khi tôi nghĩ về mẹ và về người đàn ông đó, về Chris và tất cả bọn con trai, về những người đàn ông, về sự lãng mạn và về tình yêu. Khi tôi nhẹ nhàng rơi vào những giấc mơ, với âm nhạc vọng từ dưới nhà lên, tay tôi lần chạm vào chiếc nhẫn nhỏ mặt đá hồng lựu hình trái tim mà bố lồng vào ngón tay tôi khi tôi lên bảy tuổi. Chiếc nhẫn mà từ lâu rồi tôi đã đeo không vừa. Viên đá của tôi! Chiếc bùa hộ mệnh của tôi! Giờ nó được lồng vào chiếc dây chuyền đẹp đeo trên cổ.

Chúc mừng Giáng sinh, bố thân yêu!

PHẦN 11 : CUỘC KHÁM PHÁ CỦA CHRISTOPHER VÀ HẬU QUẢ ĐEM LẠI

Đột nhiên một bàn tay mạnh mẽ nắm chặt vai tôi và lay đánh thức tôi dậy. Ngạc nhiên, sững sờ, tôi sợ hãi nhìn người phụ nữ mà chưa nhận ra đó là mẹ. Mẹ trừng trừng nhìn tôi và giận dữ hỏi:

- Anh con đâu?

Luống cuống vì những gì mẹ hỏi và bởi ánh mắt của mẹ, với một vẻ kiểm chế đến vậy, tôi co rúm trước câu hỏi của mẹ rồi quay đầu nhìn vào chiếc giường cách chỗ tôi nằm ba bước chân. Trống không. Ôi, anh ấy đi sau lâu vậy?

Tôi có nên nói dối không? Để bảo vệ anh ấy, cứ nói anh ấy đang ở trên tầng áp mái? Không, đây là mẹ chúng tôi, người rất yêu chúng tôi, mẹ sẽ hiểu.

- Anh Chris đi xem các căn phòng ở tầng này.

Trung thực là cách tốt nhất, phải không nhỉ? Và chúng tôi chưa bao giờ nói dối mẹ, hay nói dối nhau. Chúng tôi chỉ nói dối bà ngoại và chỉ khi thật cần thiết thôi.

- Đồ chết tiệt! Chết tiệt! – mẹ chửi thề, mặt đỏ bừng vì một cơn giận dữ mới giờ đang nhằm thẳng vào tôi. Chắc chắn là cậu con lớn quý hoá của mẹ, đứa con mẹ quý hơn tất cả những đứa con khác, sẽ không lừa dối mẹ nếu không chịu ảnh hưởng xấu của tôi. Mẹ lắc tôi cho tới khi tôi cảm thấy mình như một con búp bê nhồi giẻ rách, mắt sắp long ra, nước mắt thì chảy giàn dụa.

- Vì chuyện này, mẹ sẽ không bao giờ, vì bất cứ lý do gì hoặc bất cứ trường hợp đặc biệt nào, cho phép con và Chris rời khỏi căn phòng này. Cả hai đứa đã hứa với mẹ và các con đã thất hứa! làm sao mà mẹ có thể tin các con được? Vậy mà mẹ đã nghĩ mình có thể tin. Mẹ đã nghĩ các con yêu mẹ và sẽ không bao giờ phản bội mẹ.

Mắt tôi mở lớn. Tôi đã choáng váng khi mẹ có thể hành động theo cách mẹ vừa làm, đối với tôi dường như mẹ đang phản bội chúng tôi.

- mẹ ơi, chúng con chẳng làm gì xấu cả. Chúng con ngồi im lặng ở chỗ nấp. Mọi người tới và đi xung quanh chỗ chúng con nấp, nhưng không ai biết chúng con ở đó. Chúng con rất im lặng. Và mẹ không thể nói là sẽ không cho chúng con ra ngoài nữa. Mẹ phải để chúng con ra khỏi đây. Mẹ không thể giữ chúng con bị nhốt và trốn ở đây mãi mãi.

Mẹ chăm chăm nhìn tôi với vẻ lạ lùng và phiền muộn nhưng không trả lời. Tôi nghĩ mẹ có thể tát tôi, nhưng không, mẹ thả tay đang tóm vai tôi ra và quay người bỏ đi. Những tà vải the trên bộ y phục dạ hội của mẹ giống như những đôi cánh phát phơ, thoang thoang mùi thơm, mùi nước hoa đã nhạt đi cùng với thái độ góm ghê của mẹ.

Ngay khi mẹ sắp rời căn phòng, chắc để tự mình tìm kiếm Christopher, thì cánh cửa được mở ra và anh trai tôi lặng lẽ chuồng vào bên trong. Anh ấy khép cửa rồi quay người nhìn về phía tôi. Mỗi anh ấy hé ra định nói. Đó là lúc anh ấy nhìn thấy mẹ và một vẻ lạ lùng xuất hiện trên khuôn mặt anh ấy.

Vì một lý do nào đó, đôi mắt anh ấy không ngời lên như thường có mỗi khi nhìn thấy mẹ.

Mẹ nhẹ nhàng bước tới chỗ anh ấy với một ý định rõ rệt. Tay mẹ giơ lên và mẹ giang tay giáng mạnh và má anh ấy. Rồi trước khi anh ấy kịp hoàn hồn do choáng váng về chuyện này, thì bàn tay trái mẹ ĐÃ giơ lên và gò má bên kia của anh ấy lĩnh trọn sức mạnh cơn giận của mẹ.

Giờ khuôn mặt sừng sờ và trắng bệch của Chris hằn lên hai vết bàn tay đỏ ửng.

- Nếu con còn làm bất cứ chuyện gì giống như thế này nữa, Christopher Foxworth, thì mẹ sẽ đánh đòn không chỉ con mà cả Cathy nữa!

Màu trắng bệch không tự nhiên trên khuôn mặt Chris đã biến mất, chỉ còn lại những vết ngón tay trên gò má anh ấy giống như những dấu vân tay vậy máu.

Tôi cảm thấy mạch máu chạy giàn giết xuống tận ngón chân, một cảm giác nhói như kim châm sau tai tôi khi sức lực của tôi càng yếu đi và tôi chỉ chăm chăm nhìn người phụ nữ giờ đây dường như là người lạ, người mà chúng tôi không quen biết và không muốn biết. Có phải đó là người mẹ thường nói với chúng tôi một cách yêu thương không? Có phải đó là người mẹ luôn hiểu nỗi thống khổ của chúng tôi vì bị giam cầm trong một thời gian dài, dài vô tận không? Có phải ngôi nhà này đã thực sự làm được "những chuyện" đối với mẹ, khiến mẹ khác hẳn không? Lúc đó trong tôi xuất hiện một luồng suy nghĩ...phải, gộp lại từ tất cả những chuyện nhỏ...rằng mẹ đang thay đổi. Mẹ không thường xuyên tới đây như trước nữa, không phải ngày ngày, nhất là không phải hai lần một ngày như những hôm đầu. Và, tôi thấy sợ hãi, như thể tất cả những gì tin tưởng và trông chờ đã bị tan ra dưới chân chúng tôi, chỉ còn lại những đồ chơi, trò chơi và các món quà khác.

Chắc mẹ đã thấy một vẻ gì đó trên khuôn mặt choáng váng của Chris, một vẻ gì đó khiến cơn giận điên cuồng của mẹ biến mất. Mẹ kéo anh ấy lại gần và phủ những nụ hôn lên khuôn mặt tái nhợt lún phún ria mép, hằn những vết ngón tay để tìm cách xoa dịu nỗi đau mà mẹ đã gây ra. Hôn, hôn và hôn, vuốt tóc, vuốt má, ghì đầu anh ấy vào bộ ngực mềm mại, phập phồng của mẹ và để anh ấy chìm vào cảm giác yêu thích vì được ôm sát vào thân hình mềm mại chắc phải rất kích động kể cả đối với một cậu bé đang lớn như anh ấy.

- Mẹ xin lỗi, con yêu – mẹ thì thầm, sự hối hận xuất hiện trong những giọt nước mắt và trong giọng nói của mẹ - tha lỗi cho mẹ, hãy tha lỗi cho mẹ. Đừng sợ hãi thế. Làm sao mà con có thể sợ mẹ vậy? Mẹ yêu con. Con biết điều đó mà. Mẹ sẽ không bao giờ đánh con hay Cathy. Mẹ đã bao giờ làm điều đó chưa? Mẹ không còn là mẹ, bởi vì mẹ đang có mọi thứ theo sự sắp xếp của mẹ, sự sắp xếp của chúng ta. Con chỉ không được làm bất cứ chuyện gì có thể phá hỏng điều đó đối với tất cả chúng ta. Và đó là lý do duy nhất khiến mẹ tát con.

Mẹ ôm mặt anh ấy và hôn lên đôi môi anh ấy đang co rúm lại dưới đôi bàn tay xiết chặt của mẹ. Và những viên kim cương, ngọc lục bảo vẫn tiếp tục loé sáng, loé sáng...những ngọn đèn hiệu, nói lên một điều gì đó. còn tôi ngồi và nhìn, lo lắng và cảm thấy...cảm thấy, tôi không biết mình cảm thấy gì, trừ

việc buồn giận và hoang mang, và thấy mình quá non trẻ. Thế giới với chúng tôi thật khôn ngoan và già dặn, quá già dặn.

Tất nhiên anh ấy cũng như tôi đã tha thứ cho mẹ. Và tất nhiên chúng tôi phải biết con đường của mẹ là gì và cả con đường của chúng tôi nữa.

- Xin mẹ đây, mẹ ơi, hãy cho chúng con biết điều này là gì, xin mẹ đây.
- Để lần khác – mẹ nói một cách vội vã để quay lại bữa tiệc. Thêm nhiều nụ hôn nữa cho hai chúng tôi. Và sau đó tôi nhận thấy rằng tôi chưa bao giờ được cảm thấy má mình áp vào khuôn ngực mềm mại của mẹ.
- Để lần khác, có lẽ là ngày mai, và mẹ sẽ kể cho các con mọi chuyện – Mẹ nói, vội vã ban cho chúng tôi thêm nhiều nụ hôn và nói những lời xoa dịu để xóa đi sự lo âu của chúng tôi. Mẹ cúi người qua tôi để hôn Carrie, rồi quay lại để hôn vào má Cory.
- Con tha thứ cho mẹ chứ, Christopher?
- Vâng, thưa mẹ. Con hiểu mà mẹ. Chúng con phải ở trong căn phòng này. Con sẽ không bao giờ đi khám phá nữa.

Mẹ mỉm cười và nói:

- Chúc mừng Giáng sinh, và mẹ sẽ sớm gặp lại các con – rồi mẹ bước ra khỏi cửa, đóng cửa và khóa lại sau lưng mình.

Giáng sinh đầu tiên của chúng tôi trên căn gác này đã trôi qua. Đồng hồ dưới nhà điểm một tiếng. Chúng tôi có một căn phòng đầy ắp quà, một chiếc tivi, bộ trò chơi mà chúng tôi đã đề nghị, một chiếc xe đạp ba bánh màu đỏ, một chiếc xe đạp ba bánh màu xanh, những bộ quần áo mới dày dặn và ấm áp, cộng thêm rất nhiều kẹo để ăn và nói theo một cách nào đó, Chris và tôi còn có một bữa tiệc kỳ diệu nữa. Nhưng, một thứ gì đó mới mẻ đã xuất hiện trong cuộc đời chúng tôi, một khía cạnh trong tính tình của mẹ mà trước đây chúng tôi chưa hề biết. Và chỉ trong một hoặc hai phút ngắn ngủi, mẹ dường như giống hệt bà ngoại.

Trong bóng tối, nằm trên một chiếc giường với Carrie một bên và bên kia là Chris, anh ấy và tôi ôm chặt nhau. Đầu tôi áp vào khuôn ngực trẻ con của anh ấy và thấy anh ấy bị gầy đi. Tôi có thể nghe tiếng tim anh ấy đập cùng với tiếng nhạc dặt dìu vọng tới tai chúng tôi. Anh ấy đặt một tay lên tóc tôi, cuộn thành lọn quanh những ngón tay mình.

- Anh Chris, trưởng thành là một điều vô cùng phức tạp, phải vậy không?
- Anh đoán vậy.
- Em luôn nghĩ khi anh thành người lớn, anh biết cách giải quyết bất cứ tình huống nào. Anh không bao giờ nghi ngờ cái gì đúng, cái gì sai. Em không bao giờ cho rằng người lớn cũng sẽ nhầm lẫn, như chúng ta vậy.
- Nếu em nghĩ về mẹ, mẹ không cố ý dối với những gì mẹ nói và làm. Anh tin, dù anh không chắc chắn, khi em thành người lớn, và quay trở lại ngôi nhà của bố mẹ mình để sống, vì một lý do kỳ lạ nào đó, em sẽ trở thành một đứa trẻ và lại phụ thuộc. Ông bà kéo mẹ theo một hướng, còn chúng ta lại lôi mẹ theo một hướng khác, và bây giờ mẹ có người đàn ông có ria mép đó. Chắc ông ta cũng lôi kéo mẹ theo cách của ông ta nữa.
- Em hy vọng mẹ sẽ không kết hôn nữa. Chúng ta cần mẹ hơn người đàn ông đó.

Chris không nói gì cả.

- Còn chiếc tivi mà mẹ mang đến cho chúng ta, mẹ đã đợi ông ngoại cho mẹ, trong khi tự mẹ chúng tôi mua cho chúng ta từ nhiều tháng trước, thay vì mua cho bản thân mẹ quá nhiều quần áo như

vậy. Và cả đồ trang sức nữa. Mẹ luôn đeo những chiếc nhẫn mới, những chiếc vòng tay, hoa tai mới và vòng cổ mới nữa.

Anh trai tôi chậm rãi giải thích rõ ràng động cơ của mẹ.

- Hãy nhìn nhận theo cách này, Cathy. Nếu mẹ cho chúng ta một chiếc tivi ngay từ ngày đầu chúng ta tới đây, chúng ta sẽ ngồi chết dí trước màn hình và xem cả ngày. Rồi chúng ta sẽ không tạo ra một khu vườn trên tầng áp mái nơi hai đứa em có thể hạnh phúc chơi đùa. Và hãy xem xem chúng ta đã học được nhiều như thế nào trong những ngày tháng dài đằng đẵng, như học làm hoa và các con vật. Anh đã vẽ giỏi hơn so với lúc đến đây và hãy nhìn vào những quyển sách chúng ta đã đọc để mở mang đầu óc mình. Còn em, Cathy, em cũng đã thay đổi.

- Như thế nào? Em đã thay đổi như thế nào? Anh hãy nói đi!

Anh lắc đầu từ bên nọ sang bên kia, tỏ vẻ bối rối.

- Thôi được. Anh không phải nói bất cứ điều gì làm em vui lòng đâu. Nhưng trước khi anh đi về giường mình, hãy kể cho em nghe tất cả những gì anh phát hiện ra, tất cả đấy nhé. Đừng giấu bất cứ điều gì, kể cả những suy nghĩ của anh. Em muốn anh khiến em cảm thấy rằng em đang ở đó cùng anh, bên cạnh anh, nhìn và cảm thấy những gì anh nhìn thấy và cảm thấy.

Anh ấy quay đầu lại gặp mắt tôi và nói bằng một giọng lạ lùng nhất.

- Em đang ở đó bên cạnh anh. Anh cảm thấy em ở đó, cầm tay anh, thì thầm bên tai anh và anh nhìn tất cả một cách khó khăn hơn, vì em có thể thấy những gì anh thấy.

Ngôi nhà này thật khổng lồ, được cai quản bởi một yêu tinh già ốm yếu bên dưới, đã dọa dẫm anh ấy, tôi chúng tôi nhận thấy như vậy qua giọng anh ấy.

- Đây là một ngôi nhà lớn khủng khiếp. Cathy, giống như một khách sạn vậy. Có rất nhiều phòng, tất cả được trang hoàng những đồ đạc đẹp, đắt tiền, nhưng có thể nói họ không bao giờ sử dụng đến. Anh đếm được mười bốn phòng chỉ ở riêng tầng này và anh nghĩ mình đã bỏ qua mấy căn phòng nhỏ.

- Anh Chris – tôi thất vọng kêu lên – Đừng kể với em theo cách đó. Hãy khiến em cảm thấy em đang ở cạnh anh. Hãy kể lại từ đầu và nói cho em biết chuyện là như thế nào ngay từ phút anh rời khỏi tầm mắt em.

- Được rồi – Anh ấy nói, thờ dãi, như thể anh ấy không thể khá lên được – Anh lên đi dọc theo một hành lang tối của khu phía này và chạy tới nơi hành lang này dẫn tới một khu nhà tròn ở giữa nơi chúng ta nấp. Anh chẳng buồn ngó vào bất cứ phòng nào ở khu phía bắc. Ngay khi anh ở nơi mọi người có thể nhìn thấy anh, anh bèn hết sức cẩn thận. Bữa tiệc gần tới đỉnh cuộc vui. Cuộc vui ở dưới nhà thậm chí còn ồn ã hơn, mọi người dường như đều say ngà ngà cả. Thực sự, một người đàn ông đang hát một cách ngớ ngẩn điều gì đó về việc ông ta muốn có lại hai chiếc răng cửa đã mất. Nghe nó thật buồn cười. Anh lên tới bao lơn và nhìn xuống tất cả mọi người. Trông họ thật lạ lùng, cứ như bị thu nhỏ lại, và anh nghĩ, mình phải nhớ điều đó, vì khi anh về người ngang tầm mắt, họ trông tự nhiên cơ. Nghệ thuật phối cảnh khiến tất cả khác hẳn trong một bức tranh.

Nó sẽ thật sự khác biệt trong mọi thứ, nếu anh ấy hỏi tôi.

- Tất nhiên người anh tìm là mẹ - Anh ấy tiếp tục nói sau khi tôi giục – và người duy nhất anh nhận ra bên dưới là ông bà ngoại. Ông ngoại trông bắt đầu mỗi mệ, và thậm chí như anh nhìn thấy, một ý tá bước tới và đẩy xe ông đi khỏi tầm nhìn. Và anh nhìn theo, vì nó cho anh biết hướng đi tới phòng ông ở sau thư viện.

- Cô ta có mặc đồng phục trắng không?

- Tất nhiên. Nếu không thì làm thế nào anh biết cô ta là y tá?

- Được rồi. Kể tiếp đi. Đừng giấu bất cứ chuyện gì.

- Rồi, chẳng mấy chốc khi ông ngoại rời đi thì bà ngoại cũng đi khỏi nơi đó, và rồi anh nghe thấy những giọng nói đi tới từ một trong các cầu thang. Em sẽ không thấy ai chạy nhanh như anh đã làm. Anh không thể trốn trong tủ mà không để lộ mình, do đó anh trốn vào một góc nơi có một chiếc rương đặt trên bệ. Em biết chiếc rương đó phải chứa được một người lớn, và anh cá với em một ăn một trăm là nó không vừa với anh, dù anh cũng thích thử. Và khi những người mà anh vừa nghe thấy tiếng đi lên cầu thang thì hóa ra là mẹ cùng với người đàn ông tóc sẫm có ria mép.

- Họ làm gì vậy? Tại sao họ đi lên gác?

- Họ không thấy anh trốn ở chỗ tối, anh đoán thế, vì họ quá bận rộn với nhau. Người đàn ông đó muốn xem một chiếc giường mà mẹ có trong phòng mẹ.

- Chiếc giường của mẹ. Ông ấy muốn xem chiếc giường của mẹ ư? Tại sao?

- Đó là một kiểu giường đặc biệt, Cathy. Ông ta nói với mẹ "Đi thôi, em giữ nó lâu thế đủ rồi". Giọng ông ta có vẻ trêu chọc. rồi ông ta nói thêm "Đây là lúc em cho anh xem chiếc giường thiên nga khó tin mà anh đã nghe nói nhiều về nó". Hiển nhiên là mẹ lo lắng rằng chúng ta có thể vẫn trốn trong tủ. Mẹ liếc nhìn chỗ đó với vẻ không thoải mái "Được rồi, Bart, tuy nhiên chúng ta có thể nán lại một chút thôi vì anh biết điều mọi người sẽ nghi ngờ nếu chúng ta đi quá lâu". Ông ta cười khúc khích và lại trêu mẹ. "Không, em không thể đoán mọi người sẽ nghĩ gì. Hãy cho anh biết điều họ sẽ nghi ngờ. Đối với anh, điều này nghe như một sự thách thức, hãy cứ để mọi người nghĩ điều họ sẽ nghĩ", lời ông ta khiến anh tức giận – nói đến đây, Chris dừng lại, và tiếng thở của anh ấy nặng nề hơn và nhanh hơn.

- Anh đang giữ lại một điều gì đó – tôi nói, biết rõ về anh ấy như về một quyển sách mà tôi đã đọc hàng trăm lần – Anh đang bảo vệ mẹ. Anh đã thấy một điều gì đó mà không muốn nói cho em biết. Thế là không trung thực! Anh biết chúng ta đã thoả thuận ngay từ ngày đầu tiên chúng ta tới đây là phải luôn trung thực và nói hết sự thật với nhau, giờ hãy nói cho em biết anh đã nhìn thấy gì đi.

- Kỳ quái – Anh ấy nói, lúng túng và quay đầu đi để tránh nhìn thẳng vào mắt tôi – Có khác gì khi có một vài nụ hôn không?

- Một vài nụ hôn ư? – Tôi kêu lên – Anh đã thấy ông ta hôn mẹ hơn một lần rồi ư? Kiểu nụ hôn gì vậy? Hôn tay hay hôn môi?

Một luồng khí nóng chạy lên ngực anh ấy nơi má tôi tì vào. Nó nóng bừng qua chiếc áo pyjama.

- Họ hôn nhau nồng nàn phải không? – tôi thốt ra, tin rằng vậy dù chẳng cần có lời nói của anh ấy – Ông ấy đã hôn mẹ, còn mẹ để ông ta làm vậy, và ông ta còn chạm vào ngực mẹ, xoa mông mẹ, giống như em có lần thấy bố làm như vậy khi bố không nghĩ em đang ở trong phòng và nhìn thấy. Đó có phải là điều mà anh thấy không, Christopher?

- Thế thì có khác gì? – Anh ấy trả lời, giọng ghen lại – Bất kể ông ta làm điều gì, mẹ dường như không phản đối, dù điều đó làm anh phát ốm.

Điều đó cũng làm tôi phát ốm. Mẹ mới chỉ là goá phụ được có tám tháng thôi. Nhưng, đôi khi tám tháng có thể cảm thấy như còn dài hơn cả tám năm và sau rốt, những gì đáng giá đã là quá khứ trong khi hiện tại thì thật sôi động và vui vẻ...tôi có thể đoán nhiều hơn những gì Chris không kể với tôi.

- Đây, Cathy, anh không biết em đang nghĩ gì, nhưng mẹ không bảo ông ta dừng lại và nếu ông ta không làm vậy, mẹ sẽ không cho ông ta xem căn phòng ngủ của mẹ.

- Ôi trời, em cuộc là ông ta đã làm một điều gì đó thô lỗ hơn.

- Những nụ hôn – Chris nói, vẫn nhìn phía trên cây Giáng sinh – chỉ hôn thôi, và vài cái vuốt ve, nhưng chúng đã khiến mắt mẹ lấp lánh và rồi cái ông Bart đó, ông ta hỏi mẹ xem liệu có phải chiếc giường thiên nga đã từng thuộc về một gái điếm cao cấp người Pháp không.

- Chúa ơi, gái điếm cao cấp người Pháp là cái gì vậy?

Chris hăng giọng:

- Đó là danh từ mà anh thấy trong từ điển, nó có nghĩa là một phụ nữ ban ân huệ của mình cho những người đàn ông quý tộc hay thuộc hoàng tộc.

- Ân huệ, loại ân huệ nào vậy?

- Loại mà những người đàn ông giàu có trả tiền để có được – Anh ấy đáp vội rồi nói tiếp, tay đặt lên miệng tôi để tôi đừng nói nữa – và, tất nhiên, mẹ bác bỏ việc một chiếc giường như vậy mà lại được đặt trong ngôi nhà này. Mẹ nói một chiếc giường tai tiếng như vậy, dù có đẹp đến thế nào đi chăng nữa, cũng sẽ bị thiêu trong đêm lúc những lời cầu nguyện được đọc lên để chuộc tội cho nó. Còn chiếc giường thiên nga là chiếc giường của bà nội mẹ, và khi mẹ còn nhỏ, mẹ đã muốn dây phòng đó hơn bất cứ thứ gì khác. Nhưng cha mẹ của mẹ không để cho mẹ những căn phòng đó, sợ mẹ bị lây nhiễm bóng ma của bà nội của mẹ. Bà cố không phải là một vị thánh, cũng không phải là một gái điếm cao cấp. Kể đến đó, mẹ bật cười, nụ cười khô khốc và chua xót, và nói với ông Bart rằng cha mẹ của mẹ tin rằng giờ mẹ thật hư hỏng đến nỗi không một thứ gì có thể, hoặc sẽ có thể, khiến mẹ tồi hơn được nữa. Và em biết đấy, điều đó khiến anh cảm thấy thật tồi tệ. Mẹ không hề hư hỏng...Bố yêu mẹ...họ đã kết hôn...và điều mà những người kết hôn làm không phải là việc của người khác.

Tôi ghen thờ. Chris luôn biết rõ mọi chuyện, hầu hết mọi chuyện.

- "Được rồi" – mẹ nói – "Hãy xem qua một chút, Bart, rồi quay lại bữa tiệc". Họ đi vào một khu nhà được chiếu sáng mờ mờ và đẹp đẽ, và tzz nó khiến anh có những phương hướng chung của căn phòng mẹ. Trước hết, anh thân trọng nhìn mọi hướng, trước khi chui ra khỏi chỗ nấp, vội chạy khỏi chỗ dây rương hòm, và bước vào chỗ cánh cửa khép đầu tiên mà anh thấy. Anh chạy vào, nghĩ rằng căn phòng tối và cửa lại đóng, nên sẽ chẳng có gì trong đó. Anh nhẹ nhàng khép cửa rồi đứng im lặng để cảm nhận mùi vị và nhận biết về nơi đó theo cách em nói mình vẫn làm. Anh có đèn pin và có thể chiếu le lói xung quanh, nhưng anh muốn học em xem có thể quan sát bằng trực giác như thế nào, để thận trọng và nghi ngờ như vậy, trong khi mọi thứ dường như bình thường đối với anh. Và thật lạ nếu em không đúng. Nếu những ngọn đèn được bật, hay anh sử dụng đèn pin, có lẽ anh sẽ không chú ý đến mùi không tự nhiên lạ lùng nhất tràn ngập căn phòng, vì mùi đó khiến anh cảm thấy khó chịu và hoảng sợ. Rồi, thật lạ lùng, anh gần như ngất xỉu.

- Cái gì? cái gì? – Tôi hỏi, đẩy bàn tay anh ấy đang cố chặn miệng tôi lại – Anh đã thấy gì, một con quỷ ư?

- Con quỷ ư? Ồ, em cho rằng anh nhìn thấy ma quỷ ư? Hàng tá quỷ. Ít nhất anh thấy đầu chúng treo trên tường. Tất cả các cặp mắt nhìn anh đều lấp lánh, có màu hổ phách, màu xanh vàng trong suốt và xanh chanh. Trời, thật đáng sợ! Ánh sáng chiếu vào qua cửa sổ có màu xanh do tuyết và nó chiếu đúng vào những chiếc răng lấp lánh, vào những chiếc răng nanh của một con sư tử miệng há rộng và gào rống căm lạnh. Chiếc bờm màu hung khiến đầu con sư tử đó dường như rất to, nó biểu hiện sự đau đớn hay giận dữ một cách thâm lặng. Và vì một lý do nào đó, anh cảm thấy tiếc cho nó, bị cắt đầu, bị treo lên, dính ở đó, tạo thành một vật để trang trí trong khi đáng ra nó phải có một cuộc sống tự do oai hùng trên thảo nguyên.

Phải, tôi biết anh ấy muốn nói gì. Nỗi đau khổ của tôi cũng luôn giống như một cơn giận chồng chất.

- Đó là một căn phòng trưng bày chiến lợi phẩm, Cathy à, nó là một căn phòng rộng, có rất nhiều đầu các con thú vật, đầu một con hổ, một con voi bị cắt ngà, tất cả động vật từ châu Á và châu Phi được trưng bày ở một phía căn phòng khổng lồ, còn chiến lợi phẩm từ châu Mỹ được trưng bày ở phía đối diện, có một con gấu xám Bắc Mỹ, một con gấu đen, một con linh dương, một con sư tử núi và còn nhiều nữa. Không hề thấy một con cá hay một con chim nào, dường như chúng không đủ là sự thách

thức đối với người thợ săn, người đã giết thú vật để trang hoàng căn phòng đó. Đó là một căn phòng làm rợn tóc gáy, nhưng anh vẫn muốn em thấy nó. Em phải được xem căn phòng đó.

Chết tiệt! Tôi quan tâm đến căn phòng bày chiến lợi phẩm đó làm cái quái gì kia chứ? Tôi muốn biết về mọi người, về những bí mật của họ, đó là thứ mà tôi muốn biết.

- Có một lò sưởi bằng đá dài ít nhất là sáu mét dọc theo tường với các cửa sổ ở một bên, và trên đó treo một bức chân dung sơn dầu to bằng người thật vẽ một người đàn ông trẻ. Ông ta mặc một bộ đồ đi săn bằng vải kaki với một chiếc sơ mi xanh. Ông ta tì người lên cây súng săn và một chân ghé lên một khúc gỗ nằm trên mặt đất. Anh biết đôi chút về nghệ thuật, đủ để hiểu rằng bức vẽ đó là một tác phẩm nghệ thuật. Người họa sĩ thực sự đã nắm bắt được tâm hồn của người thợ săn. Em không bao giờ thấy một đôi mắt xanh khắc nghiệt, tàn nhẫn, lạnh lùng và cứng rắn như vậy. Anh đọc một tấm kim loại nhỏ gắn dưới khung tranh mạ vàng. Đó là chân dung của Malcom Neal Foxworth, ông ngoại chúng ta.

- Anh kể tiếp đi.

- Được rồi, anh thật may mắn khi không ai thấy anh lên đi lung tung vì anh thực sự lên vào mọi phòng. Cuối cùng anh tìm thấy dãy phòng của mẹ. Nó có những cánh cửa đôi, và trời, khi anh nhìn vào trong, anh đã nghĩ mình đang đứng trước một cung điện! Những căn phòng khác khiến anh nghĩ đến sự huy hoàng, nhưng những căn phòng của mẹ thì ngoài sức tưởng tượng. Và chắc chắn đó phải là căn phòng của mẹ vì có một bức ảnh của bố ở trên chiếc bàn cạnh giường và căn phòng thoáng thoang mùi nước hoa mẹ thường dùng. Ở giữa phòng, trên một chiếc bệ, là chiếc giường thiên nga nổi tiếng. Ôi, thế mới là giường chứ! em chưa bao giờ thấy một thứ gì như vậy! Nó có một chiếc đầu thiên nga màu ngà kiểu dáng đẹp, quay nghiêng và dường như đã sẵn sàng ló đầu ra dưới những nếp xếp của một đôi cánh giang rộng. Nó có một chiếc mắt đỏ nhắm lại, đôi cánh cong nhẹ nhàng chụm quanh chiếc đầu ở một phía giường hình ô van. Anh không biết làm thế nào họ trải khăn trải giường được, trừ phi phải đặt làm sẵn. Những người làm ra chiếc giường phải sắp xếp cho những chiếc lông cánh hoạt động như những ngón tay gấp vào duỗi ra và họ đặt lên những tấm phủ trong suốt, thanh nhã có màu hồng và hồng thắm, tím nhạt và tím sẫm. Nó thực sự là giường ... và những chiếc màn che đó ... mẹ chắc chắn sẽ cảm thấy mình là một nàng công chúa đang ngủ trên đó. Chiếc thảm màu tím hoa cà dày đến nỗi em có thể nhún xuống tận mắt cá chân và còn có một chiếc thảm lớn bằng lông trắng gần giường. Có những chiếc đèn bằng pha lê cao một mét hai được trang trí bằng bạc và vàng, trong đó có hai chiếc có chao màu đen. Một chiếc ghế dài màu ngà bọc nhung đỏ, thứ giống như em thấy trong bữa tiệc thời La Mã. Và ở chân chiếc giường thiên nga đó, em hãy nín thở đi, vì em sẽ không tin nổi đâu, là một chiếc giường thiên nga nhỏ, hãy hình dung nó đi! Được đặt ngay dưới chân chiếc giường lớn. Anh chỉ biết đứng và tự hỏi tại sao một người lại cần một chiếc giường lớn to rộng và rồi lại còn có một chiếc giường nhỏ bên dưới. Chắc là phải có một lý do xác đáng nào đó, ngoài việc để lấy chỗ chợp mắt một lúc và không làm lộn xộn chiếc giường lớn. Cathy, em phải tới xem chiếc giường đó để tin.

Tôi biết anh ấy đã thấy nhiều thứ hơn những gì anh ấy kể. Rất nhiều thứ mà sau này chính mắt tôi cũng được trông thấy. Nhiều đến nỗi khi được nhìn thấy, tôi biết tại sao anh ấy kể nhiều về chiếc giường mà không nói về những thứ khác.

- Ngôi nhà này có xinh xắn hơn ngôi nhà của chúng ta ở Gladstone không? – tôi hỏi, vì đối với tôi, ngôi nhà của chúng tôi với tám phòng và hai phòng tắm đã là tốt nhất rồi.

Anh ấy ngần ngừ. Anh ấy phải mất một lúc để tìm từ phù hợp vì vốn dĩ anh ấy không phải là kẻ nói năng hấp tấp. Anh ấy cân nhắc những lời nói của mình một cách thận trọng dù rằng tối hôm đó anh ấy đã nói quá nhiều rồi.

- Đây không phải là một ngôi nhà xinh xắn. Nó rất lớn, rất to, rất đẹp, nhưng anh không thể gọi nó

là xinh xắn được.

Tôi nghĩ tôi biết anh ấy muốn nói gì. Xinh xắn gần nghĩa với ầm cúng hơn là to lớn, giàu sang, đẹp đẽ và rộng rãi.

Giờ chẳng còn chuyện gì để nói trừ câu chúc ngủ ngon và đừng để rệp cắn. Tôi đặt một nụ hôn lên má anh ấy và đẩy anh ấy ra khỏi giường. Lần này anh ấy không kêu ca là những nụ hôn chỉ là trò trẻ con, yếu đuối và con gái nữa. Anh ấy nằm xuống cạnh Cory.

Trong bóng tối, cây Giáng sinh nhỏ cao chừng nửa mét lấp lánh những ngọn đèn màu nhỏ như những giọt nước mắt tôi đã thấy lấp lánh trong đôi mắt anh trai mình.

PHẦN 12 : MÙA ĐÔNG RỒI MÙA XUÂN, MÙA HÈ DÀI LÊ THÊ

Chưa bao giờ mẹ những lời thật hơn khi nói rằng bây giờ chúng tôi đã có một cửa sổ thực sự để nhìn vào cuộc sống của những người khác. Mùa đông năm đó chiếc tivi đã chiếm trọn cuộc sống của chúng tôi, giống như những người khác, những người tàn tật, đau yếu, già cả, chúng tôi ăn uống, tắm gội, thay quần áo để rồi có thể ngồi xuống và xem những người khác sống những cuộc sống giả tạo.

Trong cả tháng một, tháng hai và gần hết tháng ba, căn gác áp mái quá lạnh để có thể lên trên đó. Một làn sương băng giá lơ lửng trên bầu không khí, che mờ mọi vật một cách kỳ quái và nó thật đáng sợ, và thật thảm thương nữa. Kể cả anh Chris cũng phải thừa nhận điều này.

Tất cả những điều đó khiến chúng tôi bằng lòng ngồi trong căn phòng ngủ ấm áp hơn, ngồi sát cạnh nhau trong khi nhìn chăm chú, chăm chú và chăm chú. Hai đứa em mê xem tivi đến nỗi chúng không muốn tắt nó đi, kể cả vào ban đêm trong khi ngủ chúng cũng muốn tivi được bật, biết rằng nó sẽ đánh thức chúng dậy vào buổi sáng. Kể cả những chấm nhỏ trên màn hình sau những chương trình cuối cùng đối với chúng cũng tốt hơn bất cứ thứ gì khác. Đặc biệt là Cory rất thích thức dậy và nhìn những con người bé xíu sau những chiếc bàn đọc tin tức, nói về thời tiết và chắc chắn giọng nói của họ chào đón một ngày mới đối với nó còn thích thú hơn những chiếc cửa sổ tối tăm, bị đe dọa

Tivi tạo hình chúng tôi, nhào nặn chúng tôi, dạy chúng tôi cách đánh vần và phát âm những từ khó. Chúng tôi học mọi điều quan trọng phải dọn dẹp, khử mùi như thế nào, không được để những chất dính tích tụ trên bàn bếp, không bao giờ để gió làm rối tóc và Chúa không cho phép đầu bạn có gầu. Rồi thì cả thế giới sẽ khinh miệt bạn. Vào tháng tư tới, tôi sẽ tròn mười ba tuổi, gần tới tuổi có mụn trứng cá. Hàng ngày tôi ngắm soi da mình để xem xem thứ khủng khiếp đó có thể mọc ra bất cứ lúc nào. Thực vậy, chúng tôi tiếp nhận các mục quảng cáo theo nghĩa đen, tưởng rằng nó có giá trị như một quyển sách có chứa đựng những thứ giúp chúng tôi an toàn thoát khỏi nguy hiểm trong cuộc sống.

Mỗi ngày trôi qua lại mang đến những thay đổi ở anh Chris và tôi. Những thứ khác lạ xuất hiện trên cơ thể chúng tôi. Chúng tôi mọc tóc ở những nơi trước đó chưa từng có, thứ tóc màu hổ phách, xoắn xoắn, trông buồn cười, sẫm hơn tóc trên đầu chúng tôi. Tôi không thích chúng và tôi dùng chiếc nhíp để nhổ chúng đi bất cứ khi nào thấy chúng mọc ra, nhưng chúng như cỏ dại vậy, càng nhổ càng mọc. Một hôm Chris thấy tôi giơ tay lên, ngắm soi một sợi màu hổ phách và cố nhổ nó đi.

- Em đang làm cái quái gì vậy? – Anh ấy gào to.
- Em không muốn phải cạo lông ở cánh tay và không muốn dùng thứ thuốc; c rụng lông mà mẹ thường dùng, kinh lắm!
- Em định nhổ bất cứ khi nào chúng mọc ra ư?
- Chắc chắn vậy. Em thích thân hình mình gọn gàng và đẹp đẽ, kể cả nếu anh không thể.
- Em đang tham gia một trận đánh mà chắc chắn em là kẻ thua – Anh ấy nói với một nụ cười tinh quái – Thứ đó sẽ phải mọc nơi chúng phải mọc và do đó cứ mặc kệ nó và đừng nghĩ về việc trông gọn gàng một cách trẻ con vậy, và bắt đầu nghĩ về thứ đó như là một thứ gợi cảm.

Gợi cảm ư? Bộ ngực to là thứ gợi cảm, chứ không phải những sợi quăn quăn. Nhưng tôi không nói điều đó ra, vì ngực tôi bắt đầu nhô ra một chút và tôi hy vọng Chris sẽ không nhận thấy. Tôi thấy hài

lòng khi mình bắt đầu nhìn ra ở đằng trước, nhưng đó là khi có một mình tôi, ở một nơi riêng, nhưng tôi không muốn bắt cứ ai chú ý. Tôi phải từ bỏ hy vọng khôn khổ đó, vì tôi thấy Chris thường vội liếc nhìn ngực tôi và dù những chiếc áo len dài tay hay những chiếc blouse của tôi rộng thùng thình như thế nào đi chăng nữa, tôi tin rằng những ngọn đồi nhỏ này đã phản bội lại những cố gắng che giấu của tôi. Tôi bắt đầu có những cảm giác mà trước đây không cảm thấy. Những cơn đau, những mong muốn lạ lùng. Muốn một điều gì đó và không biết đó là thứ gì đánh thức tôi dậy trong đêm, rung động, rạo rực, kích động, và biết có một người đàn ông ở đó cùng tôi, làm một thứ mà tôi muốn ta hoàn thành, còn anh ta...không bao giờ...tôi luôn luôn tỉnh dậy quá sớm, trước khi đạt đến những đỉnh cao tốt đỉnh mà tôi biết anh ta sẽ mang tới nếu tôi không thức dậy và làm hỏng tất cả.

Rồi một chuyện lạ lùng xảy ra. Tôi là người dọn giường mỗi sáng ngay khi chúng tôi dậy và thay đồ, trước khi bà ngoại phù thủy bước vào phòng với chiếc giỏ thức ăn. Tôi vẫn thấy những vết ố trên khăn trải giường, và nó không to để có thể là một trong những giấc mơ đang ở trong phòng tắm của Cory. Chúng ở phía giường nơi Chris nằm.

- Vì Chúa, anh Chris, em hy vọng là anh không mơ thấy mình đang ở trong nhà tắm trong khi anh vẫn nằm trên giường.

Tôi chỉ không tin câu chuyện tưởng tượng của anh ấy về thứ mà anh ấy gọi là "thải ban đêm".

- Anh Chris, em nghĩ anh nên nói với mẹ, để mẹ có thể dẫn anh tới một bác sĩ. Thứ anh có thể bị lây đó, thứ mà Cory có thể bị nhiễm, và nó đã làm bẩn giường đủ lắm rồi không cần phải có thêm nữa đâu.

Anh ấy ném cho tôi một cái nhìn coi thường trong khi mặt đỏ bừng.

- Anh không cần gặp bác sĩ – anh ấy nói một cách không tự nhiên – Anh đã nghe thấy bọn con trai lớn tuổi hơn nói chuyện trong phòng vệ sinh của trường học và điều xảy ra với anh là chuyện hoàn toàn bình thường.

- Ha! Anh ấy chế giễu, mắt lấp lánh vẻ chế nhạo – Sắp đến lượt em làm bẩn khăn giường rồi.

- Anh muốn nói gì?

- Em hỏi mẹ ấy. Rồi có lúc mẹ sẽ cho em biết. Anh đã nhận thấy em đang lớn, đó là một dấu hiệu chắc chắn.

Tôi căm ghét việc anh ấy luôn biết rõ mọi chuyện của tôi. Anh ấy học được quá nhiều như vậy ở đâu, từ những cuộc trò chuyện thô tục, ngớ ngẩn trong nhà vệ sinh nam ư? Tôi đã nghe một số cuộc trò chuyện ngớ ngẩn, thô tục trong phòng vệ sinh nữ, nhưng tôi không thêm tin một lời nào trong những cuộc trò chuyện đó. Đó chỉ là những điều quá thô tục.

Hai đứa em sinh đôi hiếm khi dùng đến một chiếc ghế và chúng không thể đi đi lại lại quanh giường, vì chúng sẽ làm nhàu khăn trải giường, và bà ngoại đòi hỏi chúng tôi phải giữ mọi thứ "gọn gàng". Và dù chúng thích những bộ phim nhiều tập, chúng vẫn tiếp tục chơi trong khi thỉnh thoảng ngó lên xem những cảnh lôi cuốn nhất. Carrie có ngôi nhà búp bê với những con người nhỏ xíu và rất nhiều đồ đặc nhỏ nhỏ đáng yêu để cho nó thường xuyên trò chuyện bằng giọng du dương, thánh thót khiến chúng tôi nhức đầu. Tôi ném cho nó rất nhiều cái nhìn tỏ vẻ khó chịu, hy vọng nó ngừng nói dù chỉ hai phút, và để tôi nghe và thưởng thức mà không có những âm thanh chuyện phiếm đó, nhưng tôi không nói bất cứ lời gì với nó vì làm như thế sẽ tạo ra nhiều tiếng gào tôi tệ hơn những tiếng thì thầm nhỏ nhỏ chuyện với đồ vật của nó.

Trong khi Carrie dịch chuyển những con búp bê và trò chuyện cùng chúng, Cory di chuyển các hộp đồ chơi thợ hàn của nó. Nó không sử dụng những hướng mà Chris đã dạy nó cách đi. Cory sẽ nghĩ ra bất kỳ thứ gì hợp với nhu cầu của nó nhất, và thứ nó tạo ra luôn là thứ nó có thể đập vào để tạo ra tiếng

nhạc. Với chiếc tivi luôn luôn gây ồn, có những cảnh thay đổi liên tục và ngôi nhà búp bê có nhiều thứ làm Carrie hài lòng, trò chơi người thợ hàn tạo ra những giờ đồng hồ hạnh phúc cho Cory, hai đứa em sinh đôi cố gắng tạo ra những gì tốt nhất cho cuộc sống bị giam cầm của chúng. Bọn trẻ thường rất dễ thích nghi, tôi biết điều đó bằng cách quan sát chúng, chắc chắn chúng có kêu ca, nhiều nhất là hai việc. Tại sao mẹ không thường xuyên đến nữa? Điều đó thật đau đớn, thực sự đau đớn, vì chúng tôi có thể nói gì với chúng đây? Và một việc nữa là thức ăn, chúng không thích thức ăn. Chúng muốn những cốc kem chúng thấy trên tivi và xúc xích nóng mà bọn trẻ trên tivi hay ăn. Chúng muốn mọi thứ nhằm làm cho trẻ ngon miệng như kẹo hay đồ chơi. Đồ chơi thì chúng có. Kẹo thì không.

Và trong khi hai đứa em bò quanh sàn, hoặc ngồi bắt chéo chân, biến chúng thành một kiểu vọt đặc biệt khó chịu, anh Chris và tôi cố tập trung đầu óc vào những tình huống phức tạp được giải quyết hàng ngày trước mắt chúng tôi. Chúng tôi xem những người chồng không chung thủy lừa dối vợ hoặc những người vợ hay rầy la, những người vợ chỉ chú ý đến con mà không quan tâm đến chồng. Và ngược lại. Những người vợ không chung thủy với những người chồng tốt hoặc những người chồng tồi. Chúng tôi học được rằng tình yêu giống như bong bóng xà phòng, có lúc nó long lanh và rực rỡ sắc màu, rồi sau đó vỡ tung ra. Rồi đến những giọt nước mắt, những vết mặt sầu khổ, sự khổ não qua những tách cà phê bất tận trong lúc họ ngồi cạnh bàn bếp với người bạn thân nhất cũng có những rắc rối riêng của chính người đó. Nhưng chẳng mấy chốc, sau khi một tình yêu chấm dứt, một tình yêu mới khác lại khiến chiếc bong bóng xà phòng màu sắc đó nở to ra.Ồ những con người đẹp đẽ đó mới vất vả làm sao để tìm kiếm một tình yêu hoàn hảo và gìn giữ cẩn thận, giữ cho nó được an toàn và họ không bao giờ có thể tìm được.

Một buổi chiều cuối tháng Ba, mẹ bước vào phòng chúng tôi tay ôm một chiếc hộp lớn. Chúng tôi đã quen với việc thấy mẹ bước vào với rất nhiều quà chứ không phải chỉ có một chiếc hộp và điều lạ lùng nhất là mẹ gật đầu và ra hiệu cho Christopher, và anh ấy dường như hiểu được, vì anh ấy đứng lên khỏi chỗ đang ngồi học, tóm tay hai đứa em và đưa chúng lên gác. Tôi không hiểu một chút nào cả. Trên đó vẫn còn rất lạnh. Liệu đây có phải là một chuyện bí mật không? Mẹ chỉ mang một món quà riêng cho tôi thôi ư?

Tôi và mẹ ngồi cạnh nhau trên chiếc giường của tôi và Carrie trước khi tôi kịp nhìn "món quà" có một ý nghĩa đặc biệt đối với tôi thì mẹ nói chúng tôi phải có một cuộc nói chuyện "giữa phụ nữ với nhau". Tôi đã từng nghe về những cuộc nói chuyện "giữa đàn ông với nhau" qua việc xem những bộ phim cũ của Andy Hardy, và tôi biết loại câu chuyện đặc biệt này có một điều gì đó liên quan đến chuyện trưởng thành và giới tính, dù tôi có suy nghĩ nhiều hơn và cố tỏ ra không quan tâm, dù điều này không giống lắm với tính cách phụ nữ, trong khi tôi muốn biết chết đi được.

Và điều mẹ nói với tôi có phải là điều mà tôi đợi để nghe rất nhiều năm rồi không? Không phải! Trong khi tôi ngồi nghiêm nghị và chờ đợi sự tiết lộ về những thứ xấu xa đáng khinh mà bọn con trai biết ngay từ lúc chúng chào đời, theo lời bà ngoại phù thủy nói, tôi ngồi kinh ngạc và không tin trong khi mẹ giải thích về việc một ngày nào đó tôi sẽ bị chảy máu.

- Không phải từ một vết xước, một vết thương mà là từ ý định của Chúa trời về việc một người phụ nữ phải thực hiện thiên chức của mình ra sao – và cộng thêm vào sự ngạc nhiên của tôi, không phải tôi sẽ bị chảy máu một lần một tháng mà từ giờ trở đi cho đến khi tôi thành một bà già năm mươi tuổi, và mỗi lần sẽ kéo dài tới năm ngày!

- Cho tới khi con năm mươi tuổi ư? – tôi hỏi nhỏ, giọng yếu ớt và sợ sệt, sợ rằng mẹ đang đùa. Mẹ trao cho tôi một nụ cười dịu dàng và ngọt ngào.

- Đôi khi nó ngưng trước khi con năm mươi tuổi, và đôi khi nó kéo dài thêm một vài năm nữa,

không có quy luật gì đâu. Nhưng dù sao vào nhóm tuổi đó, con có thể được coi là "sự thay đổi cuộc đời", hay là thời kỳ mãn kinh.

- Nó có đau không hả mẹ? – đó là điều quan trọng nhất mà tôi cần phải biết ngay lúc đó.

- Chu kỳ hàng tháng của con ư? Nó chỉ hơi có một chút khó chịu, nhưng không tệ lắm đâu và mẹ có thể nói với con từ kinh nghiệm của mẹ và từ những người phụ nữ khác mà mẹ biết là nếu con càng sợ thì càng đau.

Tôi biết điều đó! Chưa bao giờ tôi nhìn thấy máu mà lại không cảm thấy đau, trừ phi đó là máu của người khác. Rồi mẹ đưa cho tôi chiếc hộp đựng tất cả những thứ tôi cần để cho "lần thấy tháng".

- Đừng mà, mẹ! – tôi kêu lên, tìm cách lẩn tránh tất cả những chuyện này – Mẹ quên mất là con định trở thành một nữ diễn viên múa ba lê và diễn viên múa ba lê sẽ không bao giờ được có con. Cô Danielle luôn nói với chúng con là tốt hơn không nên có con. Và con không muốn một tẹo nào. Vậy mẹ có thể mang tất cả những thứ này trả lại cho cửa hàng để lấy lại tiền vì con đã quyết định việc dơ bẩn hàng tháng này sẽ không xảy ra.

Mẹ bật cười rồi ôm tôi chặt hơn và đặt một nụ hôn lên má tôi.

- Mẹ cho là mẹ đã quên không nói cho con một chuyện là con chẳng thể làm bất cứ điều gì để ngăn việc này được cả. Con phải chấp nhận tất cả những thay đổi tự nhiên trên thân thể con từ một đứa trẻ trở thành một thiếu nữ. Chắc chắn con không muốn có một đứa con trong suốt cuộc đời của con chứ hả?

Tôi lúng túng, vừa rất muốn trở thành một thiếu nữ trưởng thành với tất cả những đường cong và mẹ đã có, nhưng tôi chưa được chuẩn bị để đón nhận cú sốc về sự dơ bẩn này và một tháng một lần nữa chứ!

- Và Cathy, đừng xấu hổ, lúng túng hay kinh sợ, chỉ là một chút không thoải mái và phiền toái thôi, việc có con là một phần thưởng lớn. Một ngày nào đó con sẽ yêu và kết hôn, và con sẽ muốn cho chồng mình những đứa con nếu con yêu chồng.

- Mẹ ơi, có một chuyện mà mẹ chưa nói với con. Nếu một cô bé phải trải qua những thứ như thế này để trở thành một thiếu nữ thì anh Chris phải chịu đựng những gì để trở thành một người đàn ông? Mẹ khúc khích cười và áp má vào má tôi.

- Họ cũng có những thay đổi, dù chẳng một thay đổi nào làm chúng chảy máu. Chris sẽ sớm mọc râu. Và còn những thứ khác nữa mà anh con sẽ phải học để hoàn thành, điều khiển được và con không phải lo về chuyện đó.

- Chuyện gì vậy hả mẹ? – tôi hỏi, nóng lòng muốn có sự chia sẻ của giới nam về nỗi khổ của sự trưởng thành, khi mẹ không trả lời, tôi hỏi – anh Chris, có phải anh ấy bảo mẹ đến hướng dẫn cho con phải không? – Mẹ gật đầu và nói đúng vậy, dù mẹ đã định nói với tôi từ lâu rồi, nhưng dưới nhà ngày nào cũng có chuyện rắc rối khiến cho mẹ không làm được việc mẹ nên phải làm.

- Anh Chris, anh ấy có phải chịu đựng gì một cách đau đớn không?

Mẹ bật cười, dường như thấy thích thú.

- Để hôm khác, Cathy. Nào, hãy cất những đồ này của con đi và sử dụng chúng khi con cần. Đừng sợ nếu nó bắt đầu xuất hiện vào ban đêm hoặc trong lúc con đang múa. Mẹ bắt đầu bị như vậy khi mẹ mười hai tuổi và đang đi xe đạp ở ngoài đường và con biết là mẹ đạp xe về nhà ít nhất là sáu lần để thay quần đùi trước khi bà ngoại nhận thấy, và dành thời gian để giải thích cho mẹ chuyện đó. Mẹ rất tức bởi vì bà đã không báo trước cho mẹ. Bà chẳng bao giờ nói cho mẹ biết bất cứ điều gì. Tin hay không tin, con cũng phải quen với chuyện đó, và điều đó sẽ không tạo ra những sự thay đổi trong cách sống của con.

Cho dù có chiếc hộp đựng những thứ đáng ghét mà tôi mong mình sẽ không bao giờ dùng tới, vì tôi sẽ

không có con, đây cũng là một cuộc trò chuyện rất thân mật mà hai mẹ con cùng chia sẻ. Vậy nhưng khi mẹ gọi anh Chris và hai đứa em sinh đôi từ trên gác xuống, mẹ hôn Chris và làm rối những lọn tóc quăn của anh ấy, đùa trêu chọc với anh ấy và gần như phớt lờ hai đứa sinh đôi, thì sự thân mật mà tôi và mẹ vừa chia sẻ lúc trước đã bị mờ nhạt đi. Giờ Carrie và Cory dường như không thoải mái khi có mặt mẹ. Chúng chạy tới chỗ tôi, trèo vào lòng tôi và trong đôi tay ôm chặt của tôi, chúng chỉ ngồi nhìn trong khi anh Chris được vuốt ve, hôn hít và trêu chọc. Cách mẹ tôi đối xử với hai đứa sinh đôi khiến tôi chán ngán, như thể mẹ không thích ngó đến chúng. Khi anh Chris và tôi bước vào tuổi dậy thì, và đang trở thành người lớn, thì hai đứa em sinh đôi bị tù hãm, chẳng có nơi nào để đi cả.

Mùa đông dài lê thê và lạnh lẽo chuyển sang mùa xuân. Dần dần tầng áp mái trở nên ẩm áp hơn. Cả bốn chúng tôi lên trên đó để hạ những bông hoa tuyết xuống, và chúng tôi khiến căn gác lại nở bừng với những bông hoa mùa xuân rạng rỡ của chúng tôi.

Sinh nhật của tôi vào tháng tư, mẹ không quên tới với những món quà và thết chúng tôi kem và bánh ngọt. Mẹ ngồi chơi cả chiều chủ nhật và dạy tôi cách thêu len sợi và một số đường thêu đích đặc. Vì thế, với bộ đồ thêu đan mẹ cho tôi, tôi có thêm một cách nữa để lấp thời gian trống.

Tiếp sau sinh nhật tôi là sinh nhật của hai đứa em sinh đôi, sinh nhật lần thứ sáu của chúng. Mẹ lại mang đến bánh, kem và rất nhiều món quà, kể cả những nhạc cụ khiến đôi mắt xanh của Cory ngời sáng. Cory nhìn rất lâu và say mê chiếc đàn accordion đồ chơi, ôm ghì chiếc đàn trong lúc bấm phím, nghiêng đầu nghe chăm chú những âm thanh phát ra. Và chắc chắn chẳng mấy chốc mà nó chơi ngay một giai điệu trên đó. Không ai trong chúng tôi có thể tin được. Rồi chúng tôi lại chết lặng vì nó chuyển suy nghĩ chiếc piano đồ chơi của Carrie và chơi đúng giai điệu "Mừng ngày sinh nhật của chị. Mừng ngày sinh nhật của Carrie. Mừng ngày sinh nhật của chị và em".

- Cory có tai âm nhạc – mẹ nói vẻ buồn rầu và triu mến, khi cảm xúc đã chịu quay sang nhìn cậu con bé bỏng của mình – Cả hai bác các con đều chơi nhạc. Điều đáng tiếc là ông ngoại không chú ý đến nghệ thuật, hay những người nghệ sĩ, không chỉ những nhạc sĩ, mà còn cả họa sĩ nữa. Ông nghĩ họ là những kẻ yếu ớt và nhu nhược. Ông buộc bác cả phải làm việc trong một ngân hàng do ông sở hữu, không buồn quan tâm xem liệu con mình có chán ghét không thấy phù hợp chút nào không. Bác ấy có tên giống ông ngoại nhưng mọi người gọi bác ấy là Mal. Bác ấy là một thanh niên trẻ đẹp và vào sau những ngày nghỉ cuối tuần, bác Mal chạy trốn khỏi cuộc sống mà bác ấy chán ghét bằng cách lên núi trên chiếc xe mô tô của mình. Ở nơi ẩn náu riêng của bác ấy, một ngôi nhà bác tự xây cho mình, bác đã sáng tác nhạc. Một ngày bác đã cua quá nhanh trong trời mưa. Xe bị lật nghiêng khỏi đường và rơi xuống vực sâu mấy trăm mét. Lúc chết bác mới chỉ có hai mươi hai tuổi. Bác thứ hai là Joel, và bác đã bỏ đi sau đám tang của bác cả. Bác ấy và Mal rất thân nhau và mẹ nghĩ bác ấy không chịu nổi ý nghĩ rằng bây giờ bác ấy phải thế chỗ cho bác Mal và người kế tục triều đại kinh doanh của cha mình. Mọi người nhận được một bưu ảnh từ Paris trong đó bác Joel kể là bác ấy có một chỗ trong ban nhạc lưu diễn khắp châu Âu. Tin tiếp theo mà mọi người nghe được, có lẽ ba tuần sau đó, là bác Joel đã chết trong một tai nạn trượt tuyết ở Thụy sĩ. Khi đó bác ấy mới có mười chín tuổi. Bác ấy đã bị rơi xuống một hẻm núi lấp đầy tuyết và tới giờ, họ vẫn không tìm ra được xác bác ấy.

Trời ơi! Tôi thực sự xúc động, tê cóng trong lòng. Có quá nhiều tai nạn xảy ra. Hai người anh của mẹ đã chết, cả bố nữa, cũng do tai nạn. Đôi mắt trống rỗng của tôi gặp mắt Chris. Anh ấy không cười. Ngay khi mẹ đi, chúng tôi rời tầng áp mái và những quyển sách của chúng tôi.

- Chúng ta đã đọc toàn những thứ chết tiệt – Chris nói một cách chán ngán thực sự và ném cho tôi

một cái nhìn căm ghét. Đâu có phải lỗi tại tôi khi anh ấy có thể đọc một quyển sách chỉ trong một vài giờ!

- Chúng ta có thể đọc hết những quyển sách của Shakespeare – tôi gợi ý.
- Anh không thích đọc những vở kịch.

Kỳ thật, tôi thì thích đọc Shakespeare và Eugene O Neil và bất cứ cái gì bi thảm, kỳ lạ và đầy những cảm xúc dữ dội.

- Hãy dạy hai em đọc và viết – tôi gợi ý vội vã muốn làm một thứ gì khác hẳn. Và với cách này, chúng tôi có thể cho chúng một cách khác để vui chơi – Và anh Chris, chúng ta sẽ giúp cho đầu óc chúng khỏi biến thành bã đậu vì nhìn màn hình quá nhiều, và cũng để cho chúng không bị mù chữ nữa. Chúng tôi xuống dưới nhà, lòng đầy quyết tâm và thấy hai đứa em đang dán mắt vào chú thỏ Bunny vừa biến mất trên màn hình.

- Anh chị sẽ dạy hai em đọc và viết – Chris nói.

Chúng phản đối bằng những câu gào to.

- Không – Carrie gào lên – Chúng em không muốn học đọc và viết! Chúng em không viết chữ cái! Chúng em muốn xem "Tôi yêu Lucy"!

Chris tóm lấy nó còn tôi tóm lấy Cory và đứng theo nghĩa đen, chúng tôi kéo cả hai đứa lên gác. Giống như phải đối phó với những con rắn trơn tuột. Chỉ một trong hai đứa cũng có thể gào như một chú bò điên rồi!

Cory không kêu, không gào, cũng không nắm những nắm đấm nhỏ vào tôi, nó chỉ bám chặt lấy bất cứ thứ gì trong tầm với và dùng cả chân để bám chặt lại.

Chưa bao giờ hai giáo viên không chuyên lại có hai học trò không sẵn sàng học như thế này. Nhưng cuối cùng, bằng các mảnh lời, dọa dẫm và những câu chuyện cổ tích, chúng tôi bắt đầu lôi cuốn được chúng. Có lẽ chúng tôi thấy tiếc là sớm bắt chúng phải mày mò các quyển sách, ghi nhớ và đọc thuộc các chữ cái buồn tẻ. Chúng tôi đưa cho chúng các cuốn sách lớp một của McGuffey để chúng chép lại các chữ cái.

Do không quen với bọn trẻ khác cùng lứa tuổi với hai đứa em sinh đôi, Chris và tôi đã nghĩ hai đứa em sinh đôi sáu tuổi của chúng tôi tiến bộ một cách rõ rệt. Và dù giờ không phải ngày nào mẹ cũng tới như trước kia, mẹ cũng xuất hiện một hoặc hai lần một tuần. Chúng tôi mới sốt ruột đợi mẹ làm sao để cho mẹ thấy một đoạn ngắn mà Cory và Carrie đã viết. Chắc chắn mỗi đứa phải viết cùng một số lượng từ như nhau.

Chúng viết những chữ cái cao ít nhất là năm centimét và rất ngoằn ngoèo.

Mẹ thân yêu

Chúng con yêu mẹ

Và cả kẹo nữa

Tạm biệt

Cory và Carrie

Sự cần cù đồ mồ hôi mà chúng phải dùng để viết bức thư mà chúng phải dùng để viết bức thư, không được anh Chris hay tôi dạy, một bức thư mà chúng hy vọng mẹ sẽ nhận được. Thứ mà mẹ không làm được.

Tất nhiên là kẹo sẽ gây sâu răng.

Rồi mùa hè tới với chúng tôi. Trời nóng bức oi ả, ngọt ngạt khủng khiếp, dù thật lạ lùng là nó không nóng như mùa hè năm ngoái. Chris nêu lý do là máu chúng tôi giờ ít đi, do đó chúng tôi có thể chịu

nóng giỏi hơn.

Mùa hè của chúng tôi được lấp đầy bằng sách. Rõ ràng là mẹ đã lấy sách từ giá sách dưới nhà mà chẳng buồn đọc tên sách, hoặc để ý xem chúng tôi có thích không, hoặc có phù hợp với lứa tuổi rất dễ bị tác động của chúng tôi hay không. Điều đó không thực sự thành vấn đề. Chris và tôi sẽ đọc bất cứ thứ gì. Một trong những cuốn sách yêu thích của chúng tôi vào mùa hè năm đó là một cuốn tiểu thuyết lịch sử viết về lịch sử hay hơn những gì được dạy ở trường học. Chúng tôi ngạc nhiên đọc được rằng ngày xưa phụ nữ không tới bệnh viện để sinh con. Họ sinh con ở nhà trong một chiếc giường nhỏ và hẹp, để các thầy thuốc có thể đỡ đỡ cho họ dễ dàng hơn, hơn là trên một chiếc giường lớn và rộng.

- Một chiếc giường thiên nga nhỏ, để sinh một đứa trẻ - Chris trầm ngâm nói thành lời, ngẩng đầu lên nhìn chăm chú vào khoảng không.

Tôi quay người lại và mỉm cười với anh ấy một cách tinh quái. Chúng tôi đang ở trên tầng áp mái, cả hai nằm trên một chiếc đệm cũ hoen ố đặt gần cánh cửa sổ đang mở để đón những làn gió nhẹ ấm áp.

- Còn các ông vua và các bà hoàng hậu tử tình trong phòng ngủ của họ và thản nhiên ngồi trên giường mà không mặc quần áo. Anh có nghĩ tất cả mọi thứ được viết trong các cuốn sách có hoàn toàn đúng không?

- Tất nhiên không, nhưng cũng đúng khá nhiều. Sau hết, con người không quen mặc áo ngủ hoặc pyjama để đi ngủ. Họ chỉ đội những chiếc mũ ngủ để giữ ấm đầu và hài lòng với phần còn lại. Chúng tôi bật cười, vẽ ra bức tranh về những ông vua và bà hoàng không thấy xấu hổ khi không mặc gì trước mặt những người hầu và những nhân vật quyền cao chức trọng.

- Làn da trần không phải là một thứ tội lỗi, đúng vậy không? Chỉ là cách quay lại thời kỳ trung cổ phải không?

- Anh cho là không – Anh ấy trả lời.

Giờ thì đã đến lần thứ hai tôi phải đương đầu với bản năng đáng nguyên rủa để trở thành người lớn và nó đau hơn lần đầu rất nhiều khiến tôi phải nằm cả ngày trên giường với cảm giác rất khó chịu.

- Anh không nghĩ chuyện đang xảy ra với em là ghê tởm chứ? – tôi hỏi Chris.

Anh ấy cúi mặt xuống mái tóc tôi.

- Cathy, anh không nghĩ bất cứ điều gì về thân thể con người và cách nó thể hiện một cách căm ghét hay ghê tởm. Anh cho đây là chức năng người thầy thuốc trong anh hoạt động. Anh nghĩ giống như vậy về tình huống cụ thể của em... nó mất mấy ngày một tháng để khiến em thành người lớn như mẹ, rồi anh cũng thể thôi... và nếu nó đau, và em không thích nó, thì hãy nghĩ đến việc múa vì múa cũng đau chứ, em đã nói với anh như vậy mà, em hãy nghĩ đến cái giá em phải trả để có được sự đền đáp – Cánh tay tôi ghì anh ấy chặt hơn khi anh ấy ngừng lời – Và anh cũng phải trả giá để trở thành một người đàn ông. Anh không có một người đàn ông để tâm sự như em có mẹ để nói. Chỉ có một mình anh trong tình huống khó chịu, đầy bối rối và đôi lúc anh không biết phải làm thế nào để thoát khỏi những sự lồi cuồn và anh rất sợ là mình sẽ không bao giờ trở thành một bác sĩ.

- Chris – tôi mở miệng và thấy là mình đã bị sa lầy – Anh có bất kỳ sự ngờ vực nào về mẹ không?

Tôi thấy anh ấy cau mày bèn nói tiếp trước khi anh ấy có thể tức giận phản công lại.

- Anh có chú ý là...thật lạ lùng, việc mẹ giữ chúng ta bị nhốt ở đây quá lâu không? Mẹ có rất nhiều tiền, anh Chris, em biết mẹ có mà. Những chiếc nhẫn và những chiếc vòng đeo tay, chúng không phải là đồ giả như mẹ nói với chúng ta đâu. Em biết chúng không phải là giả mà!

Anh ấy đã quay đi khi tôi vừa đề cập đến mẹ. Anh ấy ngưỡng mộ nữ thần của anh ấy, coi mẹ là tất cả những gì hoàn hảo của phái nữ, nhưng khi anh ấy quay lại ôm tôi và má anh ấy chạm vào tóc tôi, giọng

anh ấy căng thẳng.

- Đôi khi anh không phải là kẻ lạc quan mắt lác như em gọi anh. Đôi khi anh có nghi ngờ giống như em về việc mẹ làm. Nhưng anh nghĩ về thời gian trước lúc chúng ta tới đây và anh cảm thấy phải tin cậy mẹ, tin tưởng mẹ, giống như bố vậy. Hãy nhớ bố thường nói "Với những thứ dường như lạ lùng, đều có một lý do cả. Và mọi thứ luôn kết thúc có hậu nhất". Đó là điều anh buộc mình phải tin, mẹ có lý do đúng đắn để giữ chúng ta ở lại đây, và không thể lén gửi chúng ta tới trường nội trú được. Mẹ biết mẹ đang làm gì. Cathy, anh yêu mẹ nhiều lắm. Anh không thể không yêu. Bất kể mẹ làm điều gì, anh vẫn cảm thấy mình sẽ vẫn còn yêu mẹ.

Anh ấy yêu mẹ hơn tôi, tôi cay đắng nghĩ.

Giờ mẹ đến và đi chẳng còn đều đều nữa. Một lần, cả tuần trôi qua mà không thấy mẹ đến. cuối cùng khi mẹ xuất hiện, mẹ nói với chúng tôi là ông ngoại ốm rất nặng.

- Ông đang ốm nặng hơn ư, hả mẹ? – Tôi hỏi, cảm thấy đôi chút dằn vặt tội lỗi. Tôi biết thật không phải khi mong ông chết, nhưng cái chết của ông là sự cứu rỗi của chúng tôi.

- Phải – mẹ trầm ngâm nói – yếu hơn nhiều. Giờ thì có thể bất cứ ngày nào. Cathy, bất cứ ngày nào. Con sẽ không tin vào vẻ xanh nhợt, đau đớn của ông, ngay khi ông mất, các con sẽ được tự do. Kỳ lạ thật, tôi nghĩ mình thật xấu xa khi muốn ông già đó chết ngay lúc này. Chúa hãy tha thứ cho tôi. Nhưng sẽ không phải đối với chúng tôi khi bị nhốt suốt ở đây, chúng tôi cần được ra ngoài trời, trong ánh mặt trời sưởi ấm, và chúng tôi trở nên cô độc, không được gặp những gương mặt mới.

- Nó có thể là bất cứ giờ nào – mẹ nói và đứng lên đi.

Tôi ngâm nga giai điệu "Xe ngựa mến thương, lóc cóc chậm chậm, hãy tới đây đưa ta về nhà..." trong khi dọn giường và đợi tin ông ngoại đang trên đường lên thiên đường nếu vị thần của ông bị mua chuộc, hoặc xuống địa ngục nếu không mua được quỷ sứ.

"Nếu ông ở đó trước khi cháu..."

và mẹ xuất hiện ở cửa, dáng vẻ mệt mỏi, chỉ lộ nửa khuôn mặt vào.

- Ông đã qua khỏi cơn nguy kịch...ông đang hồi phục lại – Cánh cửa đóng lại và chỉ còn lại chúng tôi với nỗi hy vọng tan biến.

Tối đó tôi đặt hai em vào giường ngủ vì hiếm khi mẹ tới để làm việc này. Tôi là người hôn lên má chúng và nghe những lời cầu nguyện của chúng. Và Chris cũng làm việc này. Chúng yêu chúng tôi, rất dễ dàng đọc được điều này trong những đôi mắt xanh to, rộp bóng hàng mi của chúng. Sau khi chúng ngủ say, chúng tôi bước đến chỗ thờ lịch để đánh một dấu X kết thúc một ngày. Tháng tám đã lại đến. Giờ chúng tôi sống trong nhà tù này đã tròn một năm.

PHẦN 13 : CỎ LỚN CỎ KHÔN

Cho tới khi mặt trời xuất hiện

Một năm nữa lại trôi qua, giống như năm đầu. Càng ngày mẹ càng tới thất thường hơn, nhưng luôn tới cùng với những lời hứa khiến chúng tôi hy vọng, khiến chúng tôi tin rằng sự giải thoát của chúng tôi chỉ còn một vài tuần nữa thôi. Điều chúng tôi làm vào cuối mỗi buổi tối là đánh dấu ngày đó bằng một chữ X to tướng.

Bây giờ chúng tôi đã có ba tờ lịch với những chữ X đỏ to đùng. Tờ đầu tiên chỉ có một nửa đánh dấu chữ X, tờ thứ hai thì được đánh chữ X kín hết, và bây giờ một nửa tờ lịch thứ ba đã đầy những chữ X. Vì ông ngoại đang hấp hối giờ đã sáu mươi tám tuổi, luôn giữ được hơi thở cuối cùng, và tiếp tục, tiếp tục sống trong khi chúng tôi phải chờ đợi trong sự lãng quên. Dường như ông sẽ sống tiếp đến tuổi sáu mươi chín.

Vào các ngày thứ năm, những người giúp việc của lâu đài Foxworth đi vào thành phố, đó là lúc anh Chris và tôi lên ra ngoài mái ngói đen để nằm lên mái dốc, tắm nắng mặt trời và hít thở không khí dưới ánh trăng sao. Dù mái nhà rất cao và nguy hiểm, nhưng nó thực sự là bên ngoài, khi chúng tôi có thể cảm nhận được không khí trong lành trên làn da khô nứt của mình.

Ở nơi hai cánh cửa toà nhà giao nhau và tạo thành một góc, chúng tôi có thể móc chân vào một ống khói chắc chắn và cảm thấy khá an toàn. Vị trí của chúng tôi ở trên mái khiến chúng tôi thoát khỏi cặp mắt của bất cứ ai ở dưới mặt đất.

Vì sự trừng phạt của bà ngoại vẫn chưa thành hiện thực, anh Chris và tôi đâm ra bất cần. Chúng tôi không luôn chỉnh tề trong phòng tắm, cũng không mặc quần áo chỉnh tề. Thật là khó khăn khi sống một cuộc sống mà sáng mặc quần áo vào, tối cởi quần áo ra, và không để những phần thân thể của mình cho người khác nhìn.

Và thành thật mà nói, không ai trong chúng tôi quan tâm nhiều lắm về việc ai nhìn thấy cái gì.

Chúng tôi nên phải quan tâm.

Chúng tôi đáng ra phải cẩn thận.

Chúng tôi đáng ra phải giữ kỷ ức tấm lưng lằn roi rớm máu của mẹ hiện hiện trước mắt chúng tôi và không bao giờ, không bao giờ được quên. Nhưng cái ngày mẹ bị đánh đã xa lắm rồi, lâu lắm rồi.

Giờ tôi đã vào tuổi dậy thì, và chưa bao giờ nhìn thấy hết cơ thể trần của mình vì chiếc gương ở tủ thuốc đặt quá cao để có thể nhìn rõ. Tôi chưa bao giờ thấy một phụ nữ khoả thân, thậm chí cả một bức ảnh như vậy, còn những bức tranh và bức tượng cẩm thạch thì chẳng để lộ những chi tiết. Do vậy tôi đợi tới lúc chỉ có một mình ở trong phòng tắm, và đứng trước chiếc gương treo, tôi cởi hết mọi thứ và rồi bắt đầu làm dáng và ngắm nghía. Thật không thể tin sự thay đổi về hóc môn đưa lại. Chắc chắn tôi xinh hơn nhiều so với lúc mới đến đây, kể cả khuôn mặt, mái tóc, cặp chân, ít nhiều gì thì bây giờ thân thể tôi đã có những đường cong. Tôi nghiêng người ngó bên này bên kia, dán mắt vào hình ảnh mình trong gương khi tôi thực hiện những động tác múa ba lê.

Một cảm giác gai gai ở sau lưng khiến tôi cảm nhận có gì đó đứng rất gần và đang nhìn. Tôi quay ngoắt người lại và bắt gặp Chris đang đứng ở chỗ tối của phòng để đồ. Anh ấy từ phòng áp mái xuống một cách lặng lẽ. Anh ấy đã đứng đó bao lâu rồi? Anh ấy có thấy tất cả những hành động ngớ ngẩn, không đứng đắn mà tôi đã làm không? Ôi trời, tôi hy vọng là không.

- Anh Chris, hãy đi đi.

Anh ấy dường như không nghe thấy.

Anh ấy chỉ nhìn.

Người tôi nóng bừng lên, cảm thấy toát mồ hôi dưới cánh tay và mạch bắt đầu đập một cách lạ thường. Tôi cảm thấy mình giống như một đứa trẻ bị bắt quả tang đang vục tay trong lọ bánh, đang phạm phải một tội lỗi nhỏ, và sợ khủng khiếp vì bị trừng phạt nghiêm khắc không phải vì thứ gì cả, đầy sợ hãi.

Tại sao tôi phải sợ nhỉ? Đó chỉ là anh Chris thôi mà.

Đây là lần đầu tiên tôi cảm thấy lúng túng xấu hổ, và tôi chộp vội bộ váy vừa cởi ra lúc trước. Tôi có thể che người sau chiếc váy và bảo anh ấy hãy đi đi.

- Dừng.. – anh ấy nói khi tôi cầm chiếc váy trên tay.

- Anh không... - tôi lắp bắp, càng run hơn.

- Anh biết mình không nên, nhưng trông em đẹp quá. Như thể trước đây anh chưa bao giờ gặp em. Làm thế nào mà em trở nên đáng yêu vậy, khi suốt thời gian đó anh ở bên cạnh?

Làm thế nào để trả lời một câu hỏi như vậy? Trừ việc nhìn anh ấy và nài nỉ bằng mắt.

Rồi thì, sau lưng tôi, chiếc chìa khóa quay trong ổ. Tôi vội luồn váy qua đầu và kéo nó xuống trước khi bà vào. Trời ơi! Tôi không tìm được tay áo. Đầu tôi bị lũng búng trong chiếc váy, trong khi cả người tôi không được che đậy thì bà đã ở đó, bà ngoại của chúng tôi. Tôi không nhìn thấy bà, nhưng cảm nhận được sự có mặt của bà.

Cuối cùng tôi cũng tìm được ống tay áo và giật vội chiếc áo xuống. Nhưng bà đã nhìn thấy thân hình trần của tôi, điều đó thể hiện trong đôi mắt xám hả hê của bà. Bà rời mắt khỏi tôi và đóng đinh anh Chris bằng một cái nhìn trừng trừng. Anh ấy vẫn đang đứng đó choáng váng.

- Thế đó – bà quát lên – Cuối cùng ta đã bắt gặp các người. Ta biết chẳng chóng thì chày mà.

Bà đã mở miệng nói trước với chúng tôi. Đây giống như một trong những cơn ác mộng của tôi...không có quần áo che thân trước mặt bà ngoại và trước Chúa.

Chris phá tan màn sương mù và bước lên trước để phản đối.

- Bà đã bắt gặp chúng cháu ư? Bà đã bắt gặp cái gì? Chẳng có gì cả!

Chẳng có gì cả...

Chẳng có gì cả..

Chẳng có gì cả...

Những từ đó được dội lại. Trong cơn mắt bà, bà đã bắt quả tang chúng tôi làm mọi việc.

- Những kẻ phạm tội – bà rít lên khi lại ném ánh mắt độc ác vào tôi. Chẳng có vẻ thương xót gì – Người nghĩ là người đẹp ư? Người nghĩ những đường cong chớm nở này hấp dẫn ư? Người thích mái tóc vàng dài mà người chải chuốt và uốn cong ư? – nói đến đó bà mỉm cười, nụ cười đe dọa nhất mà tôi từng thấy.

Đầu gối tôi run lẩy bẩy, đôi tay tôi cũng vậy. Tôi cảm thấy nguy hiểm khi không có quần áo lót và khóa áo chưa kéo hết sau lưng. Tôi lén liếc nhìn Chris. Anh ấy tiến lên một cách chậm rãi, mắt ngó quanh để tìm một vũ khí nào đó.

- Đã bao nhiêu lần người cho phép anh người sử dụng thân thể người? – Bà ngoại phun ra. Tôi chỉ đứng đó, không mở miệng được, không hiểu bà ngoại muốn nói gì.

- Sử dụng ư? Bà muốn nói gì vậy?

Cặp mắt của bà nheo lại thành một đường sắc như dao bắn sang phía Chris, bắt gặp vẻ xấu hổ trên khuôn mặt anh ấy, rõ ràng muốn cho tôi thấy anh ấy hiểu là bà muốn nói gì, kể cả nếu tôi không hiểu thật.

- Điều cháu muốn nói là – anh ấy nói, mặt đỏ hơn – Chúng cháu chẳng làm bất cứ điều gì xấu cả - Giờ anh ấy đã vỡ giọng, giọng anh ấy vang lên ồm ồm – Thôi được, bà cứ nhìn cháu bằng cặp mắt ngờ vực. Cứ tìm những gì bà tin đi, nhưng Cathy và cháu chẳng bao giờ làm một điều gì xấu xa, tội lỗi hay

đáng khinh cả.

- Em người đang trần truồng, nó cho phép người nhìn thân hình nó, vậy mà người không làm gì sai đây – Bà căm ghét nhìn tôi trước khi quay đi và rời khỏi phòng. Bà khiến tôi run lẩy bẩy. Chris rất tức giận tôi.

- Cathy, vì cái quái gì mà em lại cởi quần áo trong căn phòng này! Em biết là bà rình mò chúng ta, hy vọng bắt được chúng ta đang làm một điều gì đó! – anh a a có vẻ điên cuồng, hoang dại, khiến anh ấy dường như có vẻ già dặn hơn và hung bạo khủng khiếp – Bà sẽ trừng phạt chúng ta. Bà bỏ đi mà không làm gì không có nghĩa là bà sẽ không quay lại.

Tôi biết điều đó... Tôi biết điều đó. Bà sẽ quay lại với chiếc roi.

Buồn ngủ và cúi kính, hai đứa em sinh đôi từ tầng áp mái đi xuống. Carrie ngồi xuống trước ngôi nhà búp bê. Cory ngồi xổm để xem tivi. Nó cầm cây guitar đắt tiền của mình lên và bắt đầu chơi. Chris ngồi trên giường và nhìn ra phía cửa ra vào. Tôi nhấp nhòm, sẵn sàng bỏ chạy khi bà quay lại. Tôi sẽ chạy vào phòng tắm, sẽ khóa cửa... tôi sẽ...

Chiếc chìa khóa xoay trong ổ. Tay nắm cửa được vặn ra.

Tôi đứng phắt dậy. Chris cũng làm vậy. Anh ấy nói:

- Vào phòng tắm đi, Cathy. Và ở yên trong đó...

Bà ngoại bước vào phòng, lưng lửng như một cây to, và bà mang theo không phải chiếc roi mà là một cây kéo, loại kéo mà các bà các cô thường sử dụng để cắt vải may quần áo. Nó có màu vàng óng, bóng loáng, dài ngoẵng và trông rất sắc.

- Ngồi xuống, con nhóc – bà quát – Ta sẽ gọt tóc của người tới tận sọ để cho người không còn cảm thấy tự hào khi nhìn mình trong gương!

Bà mỉm cười một cách ác độc, khinh miệt khi thấy sự ngạc nhiên của tôi. Lần đầu tiên tôi thấy bà mỉm cười!

Nỗi sợ nhất của tôi! Tôi thà bị quật roi còn hơn! Da tôi rồi sẽ lành, nhưng sẽ phải mất nhiều năm để mọc lại mái tóc dài và đẹp đẽ mà tôi rất yêu kể từ lúc lần đầu tiên bố nói là nó đẹp và bố thích mái tóc dài ở những cô gái nhỏ. Ôi Chúa thân yêu, làm thế nào bà có thể biết là hầu như đêm nào tôi cũng mơ thấy bà lên vào phòng trong lúc tôi đang ngủ và cắt trụi mái tóc tôi như cắt lông một con cừu vậy? Và đôi lúc tôi mơ thấy mình thức giấc vào buổi sáng không chỉ đầu trọc lóc, xấu xí mà bộ ngực của tôi cũng bị cắt nữa!

Bất cứ khi nào bà nhìn tôi, thì bà cũng phải nhìn vào một chỗ cụ thể nào đó. Bà không nhìn toàn bộ con người tôi, mà nhìn vào những chỗ dường như làm tăng cơn tức giận của bà... và bà sẽ huỷ diệt bất cứ thứ gì khiến bà tức giận.

Tôi định chạy vào phòng tắm và khóa cửa lại. Nhưng vì một lý do nào đó, đôi chân nhảy múa của tôi, thường được luyện tập rất nhiều, lại không thể nhúc nhích được.

Tôi bị tê liệt bởi nỗi sợ hãi chiếc kéo dài, bóng loáng và phía trên nó là cặp mắt màu thép của bà ngời lên vẻ căm ghét, khinh bỉ và coi thường.

Lúc đó Chris nói bằng một giọng mạnh mẽ.

- Bà không được cắt một sợi tóc nào của Cathy, bà ngoại!

Bà ném cho anh ấy một cái nhìn thản nhiên như thể lời đe dọa của anh ấy chẳng có kết quả gì, như thể sức yếu ớt của anh ấy không thể áp đảo được khối thép khổng lồ là bà.

- được rồi, cứ theo cách của người đi. Ta sẽ cho người lựa chọn, con nhóc, hoặc là chịu mất tóc, hoặc không có đồ ăn và sữa trong vòng một tuần.

- Hai em sinh đôi không làm gì sai cả - Tôi cầu khẩn – Chris cũng không làm gì cả. Anh ấy không

biết cháu không mặc quần áo khi anh ấy đi từ trên gác xuống. Tất cả là lỗi tại cháu. Cháu có thể sống mà không có đồ ăn và sữa một tuần liền. Cháu không cắt tóc đâu, và ngoài ra, mẹ sẽ không để cho bà làm thế này với cháu. Mẹ sẽ mang đồ ăn đến cho chúng cháu.

Dù sao tôi nói điều này mà chẳng có bất kỳ sự tự tin nào. Mẹ đã đi quá lâu rồi. Mẹ không còn thường xuyên tới nữa, tôi sẽ chết đói mất.

- Tóc người, hoặc không có đồ ăn một tuần – bà nhắc lại, thản nhiên và không hề bị tác động.

- Bà làm việc này là sai – Chris nói, tiến tới gần hơn – Cháu đã rất ngạc nhiên khi nhìn thấy Cathy, chúng cháu chẳng làm điều gì xấu xa cả. Bà đã đánh giá chúng cháu qua một bằng chứng gián tiếp.

- Tóc người, hoặc không có ai trong các người được ăn một tuần – bà nói với tôi, phớt lờ anh Chris đi, như bà luôn làm thế - Và nếu người nhốt mình trong phòng tắm hoặc trốn trên gác, thì không đứa nào trong các người sẽ được ăn trong hai tuần! Hoặc chỉ khi người xuống với cái đầu trọc lóc – tiếp đó bà ném cái nhìn lạnh lùng và tính toán vào Chris một phút dài hành hạ - Ta nghĩ người sẽ là đứa cắt mái tóc dài yêu mến của em gái người – Bà nói với một nụ cười bí ẩn. Bà đặt chiếc kéo sáng bóng xuống mặt bàn – Khi ta quay lại và thấy em gái người không còn tóc, thì cả bốn đứa sẽ được ăn. Bà bỏ chúng tôi lại, nhốt chúng tôi trong phòng, để chúng tôi lại trong tình thế khó khăn, với Chris nhìn tôi và tôi nhìn lại anh ấy.

Chris mỉm cười.

- Thôi nào Cathy, bà chỉ là kẻ lừa gạt thôi, mẹ sẽ tới bất cứ lúc nào. Chúng ta sẽ nói với mẹ..không có vấn đề gì đâu. Anh sẽ không bao giờ cắt tóc em – Anh ấy bước tới choàng tay qua người tôi – Có phải là may mắn không khi chúng ta giấu được một hộp bánh quy và nửa cân pho mát trên gác? Và chúng ta vẫn còn thức ăn ngày hôm nay, bà phù thủy già quên mất điều đó.

Chúng tôi hiếm khi được ăn no nê. Ngày hôm đó, chúng tôi ăn còn ít hơn, phòng trường hợp mẹ không đến. Chúng tôi để dành ăn một nửa số sữa và cam. Ngày hôm đó trôi qua mà không thấy mẹ đến thăm. Cả đêm tôi trở mình, bực bội và không ngủ được. Khi tôi ngủ được thì tôi trải qua những giấc mơ kinh hoàng. Tôi mơ thấy Chris và tôi ở trong những cánh rừng tối om, lạc đường, đi tìm Cory và Carrie. Chúng tôi gọi tên chúng bằng giọng không thành lời. Hai đứa em không trả lời. Chúng tôi hoảng sợ và chạy vào bóng tối dày đặc.

Rồi đột nhiên, phía ngoài bóng tối hiện ra một ngôi nhà làm bằng bánh gừng! Cả bằng pho mát nữa, mái nhà bằng bánh quy và kẹo Giáng sinh làm thành một lối đi uốn lượn rực rỡ dẫn tới cánh cửa ra vào. Hàng rào chắn làm bằng những que kẹo bạc hà, bụi cây làm từ kem bảy mùi vị. Tôi vội trao đổi ý nghĩ với Chris. Không! Đây là một trò lừa gạt. Chúng tôi không thể vào được.

Anh ấy trao đổi suy nghĩ lại. Chúng tôi phải vào. Chúng tôi phải cứu hai em.

Chúng tôi vội lên vào trong và thấy những ổ bánh nóng phết bơ đậm vàng và ghế sofa được làm bằng bánh mì nóng mới ra lò và cũng được phết bơ nữa.

Trong bếp có một mụ phù thủy khủng khiếp hơn tất cả mọi mụ phù thủy. Mũi khoằm, miệng không răng hõm sâu vào, đầu lơ thơ mấy sợi tóc màu xám xoã tả tơi.

Mụ ta tóm mái tóc vàng dài của hai đứa em sinh đôi. Chúng sắp bị quăng vào lò nướng nóng bỏng của mụ.

Chúng đã hóa ra màu vàng và xanh, và người chúng, dù chưa bị nướng, cũng đã bắt đầu chuyển thành bánh gừng và đôi mắt xanh của chúng hoá thành nho khô.

Tôi la lên! Tôi la mãi!

Tôi tỉnh giấc, nhưng Chris vẫn ngủ, cả hai đứa em cũng thế.

Tôi trở nên tuyệt vọng khi giấc ngủ muốn lôi tôi vào. Tôi cố chống chọi, gà gât, gục xuống và rồi tôi lại chìm sâu vào những giấc mơ, những cơn ác mộng. Tôi chạy điên cuồng vào bóng tối, và chạy vào một vũng máu. Máu nhom nhóp như hắc ín, bốc mùi hắc ín, một con cá dẹt kim cương với những chiếc đầu thiên nga và những con mắt đỏ bơi tới gặm tay và chân tôi đến mức chân tay tôi tê cứng và mất cảm giác. Con cá có những chiếc đầu thiên nga phá ra cười, cười mãi, cười mãi, vui mừng khi thấy tôi chìm trong máu và toàn thân chảy máu. Thấy chưa! Những chiếc đầu gào lên bằng những giọng như những tiếng hí và vọng lại, vọng mãi. Người không thoát được đâu!

Ánh bình minh mờ nhạt và xuất hiện phía sau những chiếc rèm cửa dày cộp chặn những tia hi vọng màu vàng.

Carrie trở mình trong giấc ngủ và cuộn sát cạnh tôi.

- Mẹ ơi ... - nó lằm bằm – Em không thích ngôi nhà này – mái tóc mềm của nó xoã trên tay tôi, khi từ từ, chậm chậm, cảm giác lại quay trở lại với đôi bàn tay tôi rồi tới cánh tay, bàn chân và đôi chân.

Tôi vẫn nằm trên giường khi Carrie ngọ nguậy không thoải mái, muốn cánh tay tôi choàng qua người nó, tôi cảm thấy tê cứng đến nỗi không thể nhấc nổi tay. Có chuyện gì nhỉ? Đầu tôi nặng trĩu như thể chứa đầy đá khiến đầu tôi bị ép từ bên trong và đau khủng khiếp như thể bị chẻ toác ra. Ngón chân và ngón tay tôi như bị châm. Người tôi nặng trĩu. Những bức tường tiến tới rồi lùi ra xa, nhưng không có gì nằm theo phương thẳng đứng cả.

Tôi cố nhìn mình trong chiếc gương mờ phía trên, nhưng khi tôi quay chiếc đầu đau nhức của mình lại, nó không thể nhúc nhích được. Luôn luôn trước khi đi ngủ, tôi xoã tóc ra để có thể quay đầu và áp má vào những sợi tóc mềm mại, thơm thơm rất mạnh khỏe, được chăm sóc cẩn thận của mình. Đó là một trong những thú vui mà tôi ưa thích, cái cảm giác mái tóc chạm vào má đưa tôi vào những giấc mơ êm dịu.

Nhưng hôm nay, không thấy tóc tôi ở trên gối nữa. Tóc tôi đâu rồi nhỉ?

Chiếc kéo, nó vẫn nằm trên bàn. Tôi có thể thấy nó. Phải nuốt nước bọt để khỏi khô họng, tôi thốt ra một tiếng kêu nho nhỏ, gọi tên Chris chứ không phải tên mẹ. Tôi cầu Chúa là Người hãy để cho anh trai tôi nghe thấy.

- Anh Chris – cuối cùng tôi cũng cố thì thầm bằng một giọng sao lạ lùng, lạo xạo vậy – Có chuyện gì xảy ra với em thế?

Những lời thì thào yếu ớt của tôi đã đánh thức Chris dậy, dù tôi không hiểu làm thế nào mà anh ấy nghe được. Anh ấy ngồi dậy và giụi cặp mắt ngái ngủ của mình.

- Em muốn gì vậy, Cathy?

Tôi lằm bằm một điều gì đó khiến anh ấy ra khỏi giường và trong bộ pyjama nhàu nát, mái tóc vàng bù xù, anh ấy lò dò đến chỗ giường tôi. Anh ấy giật bắn người lên. Anh ấy nín thở và khẽ thốt ra những âm thanh sợ hãi và choáng váng.

- Cathy, ôi Chúa ơi!

Tiếng kêu của anh ấy khiến nỗi sợ hãi lan dọc sống lưng tôi.

- Cathy...ôi, Cathy! – anh ấy rên lên.

Khi anh ấy nhìn chằm chằm, tôi biết có điều gì đó khiến đôi mắt xanh của anh ấy trợn tròn lên như vậy, tôi cố nhấc cánh tay nặng trĩu của mình lên và cảm thấy đầu tôi nặng trĩu xuống. Bằng cách nào đó, tôi đã cố nhấc được bàn tay lên, và đó là lúc một tiếng gào phát ra từ miệng tôi. Gào thực sự! Tôi gào mãi như một người điên cho tới khi Chris chạy tới ôm tôi trong vòng tay anh ấy.

- Thôi nào, em hãy thôi nào – anh ấy nức nở - Hãy nhớ đến hai đứa em...đừng làm chúng sợ hơn

nữa. Đừng kêu nữa, Cathy. Chúng đã chịu quá nhiều chuyện rồi, anh biết em không muốn làm chúng bị ảnh hưởng suốt đời. Và em sẽ gây ra chuyện đó nếu em không bình tĩnh lại. Sẽ ổn thôi, anh sẽ rửa sạch được nó. Anh thề rằng, ngày hôm nay, bằng cách nào đó, anh sẽ lấy được hết hắc ín ra khỏi tóc em. Anh ấy tìm thấy một vết tiêm nhỏ màu đỏ trên cánh tay tôi, nơi bà ngoại đã thọc một mũi kim có một loại thuốc gì đó để cho tôi ngủ say. Và trong lúc tôi ngủ, bà ta đã đổ hắc ín vào tóc tôi. Chắc là bà ta tóm tóc tôi thành một búi gọn gàng trước khi đổ hắc ín vào, vì không có một sợi tóc nào mà không bị đen.

Chris cố giữ tôi không nhìn vào gương nhưng tôi gạt anh ấy ra và miệng tôi há ra choáng váng trước một cục tròn đen khủng khiếp giờ là cái đầu của tôi. Giống như một viên kẹo gom xóp đen được nhai và dính lại thành một khối không nhìn được, thậm chí nó còn chảy xuống mặt tôi và tạo thành những vết đen trên gò má tôi.

Tôi cứ nhìn và biết rằng anh ấy không bao giờ rửa sạch chỗ hắc ín đó được. Không bao giờ!

Cory tỉnh giấc trước tiên, sẵn sàng chạy đến chỗ cửa sổ, kéo các tấm rèm và ngó nhìn xem mặt trời có chơi trốn tìm với nó không. Nó đã ra khỏi giường, định chạy tới chỗ cửa sổ thì nhìn thấy tôi.

Mắt nó mở to. Miệng nó há ra. Bàn tay nhỏ hồng hồngcc nó giơ lên giụi mắt, và rồi nó lại nhìn tôi vẻ không thể tin được.

- Chị Cathy – cuối cùng nó cũng cất tiếng được – Có phải chị đây không?
- Chị cho là vậy.
- Tại sao tóc chị lại đen?

Trước khi tôi có thể trả lời câu hỏi đó thì Carrie tỉnh dậy.

- Ô, ô! – nó kêu lên – chị Cathy, đầu chị trông buồn cười quá! – Những giọt nước mắt lớn lấp lánh trong khóe mắt rồi chảy xuống gò má nó – Em không thích cái đầu của chị bây giờ! – nó kêu lên rồi bắt đầu thỏ thức như thể hắc ín đang ở trên tóc nó.

- Ngoạn nào, Carrie – Chris nói bằng giọng bình thản nhất, giọng nói như mọi ngày vẫn nói – Chỉ là hắc ín trên tóc Cathy thôi, và khi chị ấy tắm và gội đầu, nó sẽ như ngày hôm qua thôi mà! Trong khi chị ấy làm vậy, anh muốn hai em ăn những quả cam cho bữa sáng và xem tivi. Sau đó chúng ta sẽ ăn bữa sáng thật sự, khi tóc chị Cathy sạch – anh ấy không dă động gì đến bà ngoại vì sợ sẽ truyền sang chúng nỗi sợ hãi hơn trước tình cảnh của chúng tôi. Do vậy chúng ngồi sát cạnh nhau trên sàn nhà, dựa vào nhau, bóc vỏ cam và ăn những múi cam, chìm đắm vào những bộ phim hoạt hình và những chương trình bạo lực và ngó ngán sáng chủ nhật.

Chris hạ lệnh cho tôi phải vào một bồn nước nóng. Trong làn nước gần như bỏng rẫy đó, tôi cứ nhúng mãi đầu vào trong khi Chris dùng dầu gội để làm mềm hắc ín. Hắc ín mềm ra thật nhưng không trôi đi và làm tóc tôi sạch. Những ngón tay Chris di trong một khối lầy nhầy bần. Tôi nghe thấy mình đang thốt ra những tiếng thút thít nho nhỏ. Anh ấy đã cố, anh đã cố mà không làm sạch được hắc ín khỏi mái tóc tôi. Tất cả những gì tôi có thể nghĩ đến là chiếc kéo, chiếc kéo sáng bóng mà bà ngoại đã đặt lên trên mặt bàn.

Quỳ gối cạnh bồn nước, cuối cùng Chris đã cố rút được ngón tay ra khỏi khối dính, nhưng khi anh ấy kéo chúng ta thì nó kéo theo những sợi tóc đen.

- Anh phải dùng kéo thôi – tôi kêu lên, sau hai giờ đồng hồ mệt mỏi vì tất cả mọi chuyện.

Nhưng không, chiếc kéo là giải pháp cuối cùng. Anh ấy đưa lý do là phải có một hoá chất lỏng nào đó sẽ hoà tan được hắc ín mà không hoà tan tóc. Anh ấy có một hộp đựng hóa chất chuyên dùng mà mẹ đã cho. Trên nắp hộp có lời khuyến cáo "Đây không phải là trò chơi. Hộp này chứa những hoá chất nguy hiểm và chỉ dùng cho những người trong nghề".

- Cathy – anh ấy nói – Anh sẽ lên phòng học trên tầng áp mái và pha chế một số hợp chất để lấy hắc ín ra khỏi tóc em – Anh ấy mỉm cười ngượng ngáp với tôi. Ánh đèn trần chiếu xuống làm nổi rõ những sợi lông tơ mềm mại trên làn môi trên của anh ấy – Anh cần phải sử dụng nhà vệ sinh, Cathy. Anh không làm việc đó trước mặt em được, và anh cảm thấy ngượng lấm. Em có thể quay lưng lại và bịt tai và có lẽ em cũng nên đi vào đi, vì amoniac có thể làm bong hắc ín dính trên tóc em đấy. Tôi không thể không nhìn anh ấy một cách ngạc nhiên. Ngày hôm đó đã góp thêm vào cơn ác mộng ban đêm. Ngồi trong nước nóng và dùng nó như một nhà vệ sinh và gội đầu trong đó ư? Sự thật là tôi sẽ phải làm vậy khi Chris tè vào bồn sau lưng tôi ư? Tôi tự nhủ không, đây không phải là sự thật, chỉ là một giấc mơ. Cory và Carrie sẽ không sử dụng buồng tắm khi tôi ở trong đó, ngâm tóc trong làn nước hôi hám.

Thế là quá đủ rồi. Tay trong tay, Cory và Carrie bước tới chỗ bồn tắm và nhìn tôi chăm chú, muốn biết tại sao tôi ở đó quá lâu vậy.

- Chị Cathy, cái chất gì ở trên đầu chị vậy?

- Hắc ín.

- Tại sao chị bôi hắc ín lên tóc?

- Chắc chị làm thế trong lúc ngủ.

- Chị tìm thấy hắc ín ở đâu?

- Trên gác.

- Tại sao chị muốn bôi hắc ín lên tóc?

Tôi ghét phải nói dối! Tôi muốn nói với Carrie là có người đã đổ hắc ín lên đầu tôi, nhưng tôi không thể để cho nó biết được.

- Hãy quay về phòng và xem tivi đi, Carrie – tôi ra lệnh, bực mình và cáu kỉnh vì những câu hỏi của nó, chán ghét phải nhìn vào cặp má hóp, đôi mắt trũng sâu của nó.

- Chị Cathy, chị không thích em nữa ư?

- Không thích nữa.

- Không ư?

- Tất nhiên là chị yêu em, Cory. Chị yêu cả hai em, nhưng chị đã sai lầm khi đổ hắc ín lên đầu, và giờ chị đang giận bản thân mình.

Carrie đi khỏi để ngồi xuống cạnh Cory. Chúng thì thầm với nhau bằng một ngôn ngữ lạ lùng mà chỉ chúng mới có thể hiểu. Tôi hiểu, tôi nghĩ chúng thông minh hơn nhiều so với Chris và tôi đã nghĩ.

Nhiều giờ liền tôi ngồi trong bồn tắm, trong khi Chris pha chế hàng tá các hợp chất khác nhau để thử một ít lên tóc tôi. Anh ấy thử làm mọi việc, bảo tôi thay nước thường xuyên, luôn để nước nóng hơn. Người tôi đã trở thành một quả mận khô nhăn nhúm khi dần dần từng chút một, anh ấy làm sạch đồng dính nhầy nhầy khỏi tóc tôi. Cuối cùng nhựa đường cũng tan đi, cùng với một lượng tóc lớn. Nhưng tôi vẫn còn nhiều tóc, và có thể chịu được số tóc mất đi mà không tạo ra một sự thay đổi rõ rệt. Khi việc đó được hoàn thành thì ngày hôm đó cũng trôi qua và cả Chris lẫn tôi đều chưa ăn một chút gì. Anh ấy đã cho hai đứa em ăn pho mát và bánh quy, nhưng anh ấy không lãng phí thời gian để ăn. Quấn mình trong một chiếc khăn, tôi ngồi trên giường và lua khô mái tóc bị mỏng đi rất nhiều của mình. Những sợi tóc còn lại thật dễ đứt. Nó đứt một cách dễ dàng và màu tóc chuyển sang gần như là bạch kim.

- Có lẽ anh gắng công vô ích rồi – tôi nói với Chris, anh ấy đang ăn vội hai chiếc bánh quy với pho mát – Bà không mang đến một tí đồ ăn nào và bà sẽ không mang bất cứ đồ ăn nào cho tới khi anh cắt hết tóc em.

Anh ấy bước tới chỗ tôi, cầm một chiếc đĩa có pho mát, bánh quy và một ly nước.

- Ăn và uống đi. Chúng ta sẽ khôn ngoan hơn bà. Ngày mai nếu bà không mang đồ ăn tới, hay nếu mẹ không tới, anh chỉ cắt tóc em ở đằng trước, phía trán thôi. Rồi em có thể quấn tóc trong một chiếc khăn choàng, giống như em xấu hổ khi bị nhìn thấy cái đầu trọc, và chẳng mấy chốc tóc em sẽ mọc lại thôi.

Tôi ăn pho mát và bánh quy một cách dè sẻn, không trả lời. Tôi nuốt trôi bữa ăn duy nhất trong ngày bằng ly nước lấy từ phòng tắm. Sau đó Chris chải mái tóc bột màu và yếu ớt đã phải chịu đựng quá nhiều của tôi. Số phận xoay chuyển mọi việc mới lạ đời làm sao, mái tóc của tôi sẽ không còn lấp lánh nữa, và cũng không còn cảm giác mềm như tơ nữa, vậy mà tôi cũng rất mừng vì mình vẫn còn có tóc. Tôi nằm trên giường, mệt lử, kiệt sức bởi cảm xúc giằng xé, và nhìn Chris ngồi trên giường đang nhìn lại tôi. Khi tôi ngủ, anh ấy vẫn ngồi đó nhìn tôi và trong tay anh ấy cầm một lọn tóc dài mềm như tơ nhện của tôi.

Đêm đó tôi ngủ trằn trọc, bất an, bị dày vò. Tôi cảm thấy bơ vơ, cáu giận, tức tối.

Và rồi tôi nhìn thấy Chris.

Anh ấy vẫn mặc bộ đồ mà anh ấy đã mặc ban ngày. Anh ấy đã dịch chiếc ghế nặng nhất trong phòng để chặn cửa, và trên chiếc ghế đó, anh ấy ngồi gà gật, tay cầm chiếc kéo dài và sắc. Anh ấy ngồi chắn lối, để bà ngoại không lén vào được nữa và dùng đến chiếc kéo. Kể cả trong lúc ngủ, anh ấy cũng bảo vệ tôi khỏi bị bà làm hại.

Khi tôi nhìn, anh ấy mở mắt, bối rối, như thể anh ấy không được ngủ gật và để tôi không được bảo vệ. Trong bóng tối mờ mờ của căn phòng bị khoá trái và luôn có màu hồng vào ban đêm, mắt anh ấy gặp mắt tôi và mắt chúng tôi dán vào nhau, và anh ấy khẽ mỉm cười.

- Chris – tôi nghẹn ngào – Anh đi ngủ đi, anh không thể nào chặn bà ấy mãi được.

- Anh có thể làm vậy trong khi em ngủ.

- Thế thì hãy để em làm lính canh. Chúng ta đổi phiên.

- Ai là đàn ông ở đây, em hay anh? Ngoài ra, anh ăn nhiều hơn em.

- Thế thì có liên quan gì?

- Giờ đây em gây lăm, và cứ thức cả đêm sẽ làm em gây hơn, trong khi anh có thể chịu được việc bị sút cân.

Anh ấy cũng quá gây. Tất cả chúng tôi đều thế, và sức lực yếu ớt của anh ấy không thể chặn bà bên ngoài được nếu bà thật sự muốn xô cửa vào. Tôi ngồi dậy và bước tới ngồi cùng anh ấy trong chiếc ghế, dù anh ấy khăng khăng phản đối.

- Suyt – tôi thì thầm – cả hai anh em mình có thể chặn bà lại bên ngoài tốt hơn và cả hai chúng ta có thể ngủ được.

Chúng tôi vòng tay ôm nhau, chìm trong giấc ngủ.

Và bình minh tới...không có bà ngoại...không có đồ ăn.

Những ngày đói khát trôi qua dài bất tận và khốn khổ.

Chẳng mấy chốc mà pho mát và bánh quy đã hết dù chúng tôi dè sẻn hết sức những gì mình có. Khi đó chúng tôi phải chịu đựng. Chris và tôi chỉ uống nước và để dành sữa cho hai em.

Chris ngần ngừ bước tới chỗ tôi với chiếc kéo trên tay, giàn giụa nước mắt, anh ấy cắt tóc ở chỗ trán tôi tới sát tận da đầu. Tôi sẽ không nhìn vào gương trước khi tóc bị cắt xong. Lọn tóc dài còn lại, tôi quấn quanh đầu và nó tạo thành một chiếc mũ không vành.

Rồi thì thật trớ trêu, thật cay đắng khi bà ngoại không thềm đến kiểm tra.

Bà không mang cho chúng tôi đồ ăn, sữa, khăn trải giường sạch, khăn tắm, đến cả xà phòng và thuốc

đánh rằng chúng tôi cũng hết. thậm chí cả giấy toa lét nữa. Giờ tôi thấy tiếc là đã vứt hết tất cả giấy bọc quần áo đắt tiền của chúng tôi đi. chẳng có gì còn lại trừ việc xé các trang sách cũ trên gác và dùng để làm việc đó.

Rồi thì bồn vệ sinh bị tắc và tràn nước. Cory bắt đầu la lên và rác tràn ngập cả phòng tắm. Chúng tôi không có ống thông. Một cách điên cuồng, Chris và tôi lo lắng phải làm gì đây. Rồi anh ấy tìm được một sợi dây phơi quần áo để uốn thẳng ra và thọc vào bất cứ cái gì làm tắc cống, tôi chạy lên gác lấy quần áo cũ để lau chỗ bẩn do nước tràn.

Chúng tôi đã cố sử dụng dây phơi quần áo, rồi bồn vệ sinh lại hoạt động bình thường. Không nói một lời, Chris quỳ xuống cạnh tôi, và cả hai chúng tôi lau sạch sàn bằng quần áo cũ lấy từ các rương trên gác.

Giờ chúng tôi có những đồng giẻ bẩn thỉu, bốc mùi để chất đầy một rương, bỏ sung thêm vào những bí mật của căn gác áp mái.

Chúng tôi chạy trốn nỗi sợ hãi về tình hình thực tại của mình bằng cách không nói nhiều về nó. Chúng tôi chỉ thức dậy vào buổi sáng, vãi nước lên mặt, làm sạch răng bằng nước lã, uống một chút nước, nhúc nhích một chút, rồi nằm xuống xem tivi hoặc đọc sách và chờ chuyện gay cần xảy tới nếu bà đi vào và bắt gặp chúng tôi làm nhàu khăn trải giường. Bây giờ chúng tôi quan tâm đến điều đó để làm gì cơ chứ?

Khi những giờ ăn trôi qua mà không có gì ăn, chúng tôi đi ngủ. Chúng tôi ngủ nhiều giờ liền. Ngủ thì ta sẽ không cảm thấy đau hay đói, cô đơn hay chua xót. Trong giấc ngủ người ta có thể rơi vào trạng thái phờn phơ, và khi thức dậy, người ta sẽ không quan tâm tới bất cứ điều gì.

- Chúng ta sẽ làm gì, anh Chris? Nếu bà ta không bao giờ quay lại? – Tôi ngây ngô hỏi – Bà ấy sẽ để chúng ta chết vì đói – tất nhiên là tôi nói về bà ngoại mà chúng tôi không gặp trong hai tuần rồi. Vì Chris đã phóng đại khi anh ấy nói chúng tôi còn nửa cân pho mát. Chúng tôi đã dùng pho mát để bẫy chuột và bây giờ buộc phải lấy lại những mẫu pho mát đó để ăn trong khi chẳng còn gì để ăn cả. Giờ chúng tôi không còn một mẫu thức ăn nào trong bụng đã ba ngày, và bốn ngày chỉ có một chút pho mát và bánh quy. Còn chỗ sữa chúng tôi để dành cho hai đứa em cũng đã hết cách đây mười ngày.

- Bà sẽ không để chúng ta chết đâu – Chris nói và nằm xuống cạnh tôi và ôm tôi bằng cánh tay yếu ớt của anh ấy – chúng ta là những kẻ yếu ớt và nhu nhược vì đã cho phép bà làm chuyện đó với chúng ta. Ngày mai, nếu bà không xuất hiện cùng với thức ăn, và mẹ cũng không d, chúng ta sẽ dùng chiếc thang bằng khăn trải giường để xuống dưới mặt đất.

Đầu tôi áp vào ngực anh ấy và tôi có thể nghe tiếng tim anh ấy đập.

- Làm thế nào anh biết điều bà sẽ làm? Bà căm ghét chúng ta. Bà muốn chúng ta chết. Không phải bà đã từng nhắc đi nhắc lại là chúng ta không nên chào đời ư?

- Cathy, bà không ngu đâu. Bà sẽ mang thức ăn cho chúng ta, trước khi mẹ quay về từ nơi mẹ đang ở.

Hai tuần trước, Chris và tôi đáng ra phải trốn đi khi cả hai chúng tôi có đủ sức để thực hiện việc bỏ xuống vô cùng nguy hiểm. Bây giờ nếu chúng tôi có làm chuyện đó, chắc chắn chúng tôi sẽ ngã xuống chết, và với hai đứa em được buộc đằng sau lưng, thì chúng tôi sẽ còn gặp khó khăn hơn.

Nhưng khi trời sáng, và chẳng có chút thức ăn nào được đưa đến, Chris buộc tôi đi lên tầng áp mái. Anh ấy và tôi bế hai đứa em quá yếu để có thể tự đi được. Trên đó nóng như thiêu như đốt. Ngái ngủ, hai đứa em ngồi thụp xuống một góc phòng học nơi chúng tôi đặt chúng xuống. Chris làm những chiếc dây đeo để chúng tôi có thể buộc hai đứa em vào lưng một cách chắc chắn, không ai trong chúng tôi đề cập đến khả năng chúng tôi có thể sẽ tự sát hay bị chết nếu ngã.

- Chúng ta sẽ làm cách khác – Chris nói, nghĩ lại – Anh sẽ đi trước. Khi anh xuống mặt đất, em sẽ đặt Cory vào một sợi dây đeo, buộc nó thật chặt vào để nó không đá lung tung và em sẽ hạ dần nó xuống chỗ anh. Tiếp đó, em có thể làm thế với Carrie. Và em có thể xuống sau cùng. Và vì Chúa, em hãy gắng hết sức nhé! Hãy cầu Chúa cho em sức mạnh, chớ hờ hững thế! Hãy cảm thấy tức giận, phẫn nộ, hãy nghĩ đến sự trưởng thành! Anh nghe được rằng cơn giận mãnh liệt sẽ cho con người ta sức mạnh siêu phàm trong trường hợp khẩn cấp.

- Để em đi trước. Anh khoẻ hơn – tôi yếu ớt nói.

- Không! Anh muốn xuống dưới đó để bắt kịp trong trường hợp ai đó xuống quá nhanh, và đôi tay em không khoẻ như tay anh. Anh sẽ buộc dây quanh ống khói để em không phải ghì dây, và Cathy, đây là trường hợp khẩn cấp thực sự đó.

Chúa ơi, tôi không thể tin điều tiếp theo mà anh ấy muốn tôi làm!

Tôi nghĩ đến hai đứa em sinh đôi đang ngồi thụp ở một góc phòng với đôi mắt nhắm lại, ôm lấy nhau, trán tì vào nhau, và tôi nghĩ chúng hẳn đã ôm nhau như vậy khi nằm trong bụng mẹ, chờ lúc chào đời, để rồi chúng có thể bị nhốt vào một căn phòng và bị chết đói. Cặp song sinh bé nhỏ tội nghiệp của chúng tôi đã từng biết đến một người bố và một người mẹ yêu thương chúng rất nhiều.

Chợt tôi nghe thấy tiếng bước chân chậm chậm của Chris. Anh ấy đứng ngập ngừng ở khung cửa, cười nửa miệng, cặp mắt xanh của anh ấy gặp mắt tôi... và bừng sáng. Hai tay anh ấy bế một chiếc giỏ lớn mà chúng tôi biết rất rõ. Chiếc giỏ chứa đầy thức ăn đến nỗi chiếc nắp đáy phòng hằn lên chứ không phẳng nữa.

Anh ấy lấy ra hai cái bình giữ nhiệt, một cái đựng súp rau, cái kia đựng sữa lạnh và tôi cảm thấy chết lặng, mơ hồ hy vọng. Có phải mẹ đã trở về và gọi những thứ này cho chúng tôi? Thế thì tại sao mẹ không gọi chúng tôi xuống dưới? Hay tại sao mẹ không tới gặp chúng tôi?

Chris bế Carrie còn tôi bế Cory vào lòng và chúng tôi múc súp đổ vào miệng chúng. Chúng tôi cho chúng ăn một ít bánh sandwich, từng mẩu nhỏ một, như Chris cẩn thận dứt, vì sợ chúng nuốt thức ăn. Tôi muốn nhét đồ ăn vào miệng Cory, để tôi có thể rảnh tay tống đồ ăn vào cái bụng cằn cào của mình. Nó ăn mới chậm làm sao! Tại sao thức ăn lại được mang tới vào ngày hôm nay mà không phải là ngày hôm qua hoặc hôm kia? Lý do là gì? Cuối cùng khi tôi có thể ăn, tôi quá thờ ơ để vui mừng, và quá ngơ vờ để có thể yên tâm.

Chris, sau khi từ tốn ăn nửa chiếc bánh sandwich và một ít súp, bèn mở một chiếc hộp kim loại: bốn chiếc bánh bột ngào đường lộ ra. Chúng tôi, những đứa trẻ không được phép ăn đồ ngọt, lần đầu tiên lại được bà ngoại cho một món bánh tráng miệng. Đây có phải là cách của bà để làm cho chúng tôi tha thứ không? chúng tôi cứ coi là vậy, bất kể mục đích của bà là gì.

Trong tuần lễ suýt chết đói của chúng tôi, một điều đặc biệt đã xuất hiện giữa Chris và tôi. Có lẽ nó đã nảy sinh vào cái ngày khi tôi ngồi trong bồn nước nóng để loại bỏ lớp hắc ín và anh vát vả một cách quyết tâm để rửa sạch hắc ín khỏi tóc tôi. Trước cái ngày khủng khiếp đó, chúng tôi chỉ là anh trai và em gái thông thường, đóng vai trò bố mẹ thay thế của hai đứa em sinh đôi. Giờ đây mối quan hệ của chúng tôi đã thay đổi. Chúng tôi không còn đóng vai trò đó nữa. Chúng tôi đã là bố mẹ thật của Cory và Carrie. Chúng là trách nhiệm của chúng tôi, bổn phận của chúng tôi, và chúng tôi hứa dành hoàn toàn bản thân mình cho chúng và cho nhau.

Bây giờ mọi sự đã rõ ràng. Mẹ chúng tôi không còn quan tâm tới những gì xảy ra với chúng tôi nữa. Chris không cần phải nói ra lời rằng anh ấy cảm thấy như thế nào để nhận ra sự thay đổi của mẹ. Cặp mắt đờ đẫn của anh ấy đã nói với tôi. Những cử chỉ bất an của anh ấy nói lên nhiều hơn. Anh ấy từng để bức ảnh mẹ gần giường mình, còn bây giờ thì đẩy nó ra xa. Anh ấy luôn tin tưởng mẹ hơn tôi, do đó

đường như anh ấy đau đớn nhất. Và nếu anh ấy đau đớn hơn tôi cảm thấy đau đớn, thì anh ấy còn chìm trong nỗi sầu khổ.

Anh ấy khẽ cầm tay tôi, chỉ ra rằng bây giờ chúng tôi có thể quay lại phòng và chúng tôi lần xuống thang gác như những bóng ma xanh xao ngái ngủ, trong tâm trạng choáng váng không bình thường, tất cả chúng tôi cảm thấy yếu ớt và mệt mỏi, đặc biệt là hai đứa sinh đôi. Tôi ngờ rằng mỗi đứa nặng chưa đến mười bốn ký. Tôi có thể trông thấy chúng như thế ào, trông Chris như thế nào, nhưng tôi không thể thấy bản thân mình trông thế nào. Tôi liếc vào chiếc gương cao và rộng phía tủ quần áo, chờ đợi nhìn thấy một con quái vật trong rạp xiếc, tóc ở trán bị cắt tọc, tóc đằng sau dài và mỏng. Và ô kìa, khi tôi nhìn, chiếc gương không còn ở đó nữa!

Tôi chạy vội vào phòng tắm và thấy chiếc gương tủ thuốc bị vỡ. Tôi chạy về phòng ngủ để mở nắp bàn trang điểm mà Chris thường dùng làm bàn học... và chiếc gương ở đó cũng bị vỡ!

Chúng tôi chỉ có thể nhìn vào những mảnh gương vỡ và thấy những hình ảnh phản chiếu vụn vẹo của mình. Phải, tôi có thể nhìn khuôn mặt mình trong những mảnh gương vỡ nhỏ như một con ruồi, một cánh mũi nhô cao hơn cánh mũi kia. Nó không phải là một hình ảnh dễ chịu. Rồi khỏi chiếc bàn trang điểm, tôi đặt giỏ thức ăn xuống chỗ sàn nhà mát nhất, rồi nằm xuống. Tôi không tự hỏi lý do những chiếc gương bị vỡ, còn một chiếc bị mang đi. Tôi biết tại sao bà đã làm điều đó. Tự hào cũng là một tội lỗi. Trong con mắt của bà. Chris và tôi là những kẻ phạm tội xấu xa nhất. Tất nhiên là để trừng phạt chúng tôi, hai đứa em cũng bị vạ lây, nhưng tôi không thể đoán ra tại sao bà lại mang đồ ăn đến.

Những buổi sáng khác lại trôi qua, với những giỏ đồ ăn được mang đến cho chúng tôi. Bà ngoại không nhìn chúng tôi. Bà giữ ánh mắt lảng tránh và quay người đi ngay ra cửa. Tôi đội một chiếc mũ không vành làm bằng khăn quấn quanh đầu để lộ phần trán phía trước, nhưng nếu bà có nhận thấy thì bà cũng không nói gì. Chúng tôi nhìn bà đến và đi, không hỏi mẹ chúng tôi ở đâu, hoặc khi nào thì mẹ về.

Những kẻ đã bị trừng phạt dễ dàng học được bài học kinh nghiệm, và đừng mở mồm nói trước trừ phi được hỏi trước. Cả Chris và tôi nhìn bà trừng trừng, mắt ngút ngàn sự thù hận, giận dữ và căm ghét, hy vọng bà quay người lại và cảm thấy những gì. Nhưng bà không nhìn vào mắt chúng tôi. Và tôi sẽ kêu lên và buộc bà nhìn, buộc bà nhìn hai đứa sinh đôi, và sẽ thấy chúng gầy như thế nào, mắt chúng trũng sâu như thế nào. Nhưng bà đã không nhìn.

Nằm trên giường cạnh Carrie, tôi nhìn kỹ bản thân mình và nhận ra tôi đã tạo ra tất cả những điều tồi tệ này hơn là nó sẽ xảy ra. Giờ Chris, con người lạc quan vui vẻ lại trở thành một kẻ u sầu giống như tôi. Tôi muốn anh ấy trở lại là chính anh ấy hồi xưa, luôn mỉm cười và thông thái, nghĩ ra những điều tốt nhất trong những sự việc tồi tệ nhất.

Anh ấy ngồi cạnh bàn trang điểm với nắp bàn được đẩy xuống và những quyển sách y được mở ra trước mặt. Vai anh ấy chùng xuống. Anh ấy không đọc, hay viết những dòng ghi chú. Chỉ ngồi đó mà thôi.

- Anh Chris – tôi nói và ngồi dậy để chải đầu – Theo ý kiến của anh thì có bao nhiêu phần trăm cô gái trẻ trên thế giới đi ngủ với mái tóc sạch, bóng mượt và thức dậy thành một cô gái hắc ín?

Anh ấy quay lại nhìn tôi đầy vẻ ngạc nhiên vì tôi nhắc đến cái ngày khủng khiếp đó.

- À – anh ấy kéo dài giọng – theo ý kiến của anh, anh nghĩ em là người duy nhất.

- Ô, em không biết về điều đó. Anh có nhớ khi họ rải nhựa asphalt trên đường phố của chúng ta không? Mary Lou Baker và em đã lấy một ống lớn thứ nhựa đường đó và đặt những chiếc giường đen vào những ngôi nhà đen và người phụ trách đội sửa đường tới và đuổi chúng em đi.

- Phải – anh ấy tán đồng – Anh nhớ là em về nhà người bạn thu, và em có một cục nhựa đường trong mồm, em nhai để làm răng trắng hơn. Kỳ thật, Cathy, tất cả những gì em làm lúc đó là nhổ ra một

đồng đen sì.

- Có một điều hay về căn phòng này là chúng ta không phải tới bác sĩ nha khoa hai lần một năm – Anh ấy nhìn tôi buồn cười – Và một điều tốt nữa là có quá nhiều thời gian! Chúng ta đã chơi xong cuộc đấu cờ monopoly! Người thua cuộc phải giặt quần áo lót của mọi người trong bồn tắm. Trời, anh ấy là thế đó! Anh ấy ghét phải cúi người xuống bồn tắm, quỳ gối trên nền gạch cứng, giặt đồ của anh ấy và Cory.

Chúng tôi bày trò chơi ra, chia tiền và đi tìm hai đứa em. Cả hai đã biến mất! Có nơi nào để đi trừ tầng áp mái nhỉ? Chúng không bao giờ lên đó mà không có chúng tôi đi cùng, và phòng tắm thì rộng không. Rồi tôi nghe thấy những tiếng riu rít nhỏ nhỏ sau chiếc tivi.

Chúng ở đó, chúi vào một góc sau chiếc tivi, ngồi và chờ đợi những con người nhỏ bé bên trong tivi bước ra.

- Chúng em nghĩ có thể mẹ ở trong đó – Carrie giải thích.
- Em nghĩ em sẽ lên gác và tập múa – tôi nói, rời khỏi giường và tiến tới phòng để đồ.
- Cathy, thế còn cuộc đấu của chúng ta?

Tôi quay nửa người lại.

- Ô, anh chỉ thắng thôi. Quên cuộc đấu đó đi!
- Đồ hèn nhát! – anh ấy chế nhạo, giống như mọi khi – Thôi nào, chơi tiếp đi! – Anh ấy nhìn rất lâu và nghiêm khắc vào hai đứa em, chúng luôn đóng vai chủ nhà băng của chúng tôi – Và lần này không được ăn gian đâu nhé – anh ấy nghiêm khắc cảnh cáo – Nếu anh bắt gặp một đứa nào đẩy tiền của Cathy khi các em nghĩ anh không nhìn, thì anh sẽ ăn tất cả bốn chiếc bánh bột này!

Tôi sợ anh ấy sẽ làm vậy! Những chiếc bánh bột là món ngon nhất trong các bữa ăn của chúng tôi và chúng tôi để dành cho bữa tráng miệng lúc tối. Tôi ngồi phịch xuống sàn, bắt chéo chân, và bận bịu suy nghĩ những cách chơi khôn ngoan hơn để mua được những tài sản tốt nhất, những con đường sắt, các trang trại, và tôi sẽ có những ngôi nhà trước, rồi đến các khách sạn. Anh ấy sẽ thấy ai làm tốt việc này hơn anh ấy.

Chúng tôi chơi hàng giờ liền, chỉ dừng lại để ăn hoặc đi vào phòng tắm. Khi hai đứa em chán đóng vai chủ nhà băng, chúng tôi tự đếm tiền, nhìn nhau chăm chú để xem có ai ăn gian không. Chris còn bị giam vì thua nợ, phải vay hai trăm đô la. Quỹ cứu tế phải trợ cấp cho anh ấy, anh ấy còn phải trả thuế thừa kế... vậy mà cuối cùng anh ấy vẫn thắng!

Cuối tháng tám, một đêm Chris bước tới chỗ tôi và thì thầm vào tai tôi:

- Hai đứa em ngủ say rồi, và ở đây nóng quá. Có phải là tuyệt vời không nếu chúng ta có thể đi bơi?
 - Đi đi, để em yên, anh biết chúng ta không thể đi bơi mà – tất nhiên, tôi vẫn dỗi vì luôn thua trò Monopoly.
- Bơi ư? Thật là một ý nghĩ ngu ngốc. Thậm chí nếu chúng tôi có thể, tôi không muốn chơi bất cứ môn gì mà anh ấy rất giỏi, bơi chẳng hạn.

- Thế chúng ta bơi ở đâu? Trong bồn tắm ư?
- Ở trong chiếc hồ mà mẹ đã nói với chúng ta. Nó không xa lắm đâu – anh ấy thì thầm – Dù sao chúng ta nên tập việc xuống mặt đất với sợi dây chúng ta đã làm, phòng trường hợp hoả hoạn xảy ra. Bây giờ chúng ta khoẻ hơn rồi, chúng ta có thể dễ dàng xuống mặt đất và chúng ta sẽ không đi lâu đâu – Anh ấy tiếp tục nài nỉ, như thể sự tồn tại của anh ấy phụ thuộc vào việc thoát khỏi ngôi nhà này, chỉ để chứng minh chúng tôi có thể làm mọi thứ.

- Hai em có thể thức dậy và thấy chúng ta đi mất.
- Chúng ta sẽ để lại một mẩu giấy trên cửa phòng tắm, nói với chúng là chúng ta ở trên tầng áp mái. Và hơn nữa, từ giờ đến sáng chúng chẳng thức dậy đâu, kể cả chỉ để đi vào phòng tắm. Anh ấy tranh luận và nài nỉ cho tới khi tôi bị thuyết phục. Chúng tôi đi lên gác và bước ra mái nhà nơi anh ấy buộc chặt chiếc thang dây vào ống khói phía sau ngôi nhà. Trên mái nhà có tám ống khói. Thử từng nút buộc một, Chris chỉ dẫn cho tôi.
- Sử dụng những nút lớn như là một bậc thang, bám tay ở ngay trên nút buộc phía trên. Từ từ bước xuống, phải cảm thấy chân ở nút buộc tiếp theo, và phải chắc chắn là dây ở giữa hai chân em để không tuột và rơi xuống.

Mỉm cười một cách tin tưởng, anh ấy giữ lấy sợi dây và lần tới rìa mái nhà. Lần đầu tiên chúng tôi xuống mặt đất sau hơn hai năm sống ở đây.

PHẦN 14 : MÙI VỊ CỦA THIÊN ĐƯỜNG

Từ từ, cẩn thận, tay nối tay, chân nối chân, Chris hướng dẫn xuống mặt đất trong khi tôi nằm dán bụng gần rìa mái nhà nhìn anh ấy hạ dần độ cao. Mặt trăng ló ra và chiếu lấp lánh khi anh ấy giơ tay lên và vẫy, tín hiệu của anh ấy để tôi xuống. Tôi đã nhìn cách anh ấy treo, do vậy tôi có thể bắt chước phương pháp của anh ấy. Tôi tự nhủ không khác gì việc đánh đu trên những chiếc dây treo lên xà tầng áp mái. Những nút buộc to và chắc chắn, và chúng tôi đã sáng suốt khi làm những nút buộc cách xa khoảng một mét rưỡi. Anh ấy bảo tôi đừng có nhìn xuống đất khi rời mái nhà, để chú tâm vào việc đặt chân một cách chắc chắn vào các nút buộc phía dưới khi thả chân kia để tìm nút buộc kế tiếp. Chưa đầy mười phút, tôi đã đứng trên mặt đất cạnh Chris.

- Ồ! – anh ấy thì thầm, ôm chặt tôi – Em làm giỏi hơn anh.
- Chúng tôi đang đứng ở khu vườn sau của lâu đài Foxworth, nơi tất cả các căn phòng đều không có ánh đèn, dù trong khu nhà của những người phục vụ phía trên gara lớn, tất cả đều bật sáng đèn.
- Dẫn đường nào, ta đi bơi thôi! – tôi khê nói – nếu anh biết đường.
- Chắc chắn anh ấy biết đường mà, mẹ thường kể với chúng tôi rằng mẹ và các bác thường trốn đi và bơi với những người bạn của họ như thế nào.

Anh ấy cầm tay tôi khi chúng tôi nhón chân rời khỏi ngôi nhà lớn. Thật là lạ lùng khi được ở bên ngoài, trên mặt đất trong một đêm mùa hè ẩm áp, để đưa em trai và đưa em gái bé nhỏ của chúng tôi lại trong một căn phòng bị khoá. Khi chúng tôi đi qua một cây cầu nhỏ dành cho người đi bộ và biết bây giờ chúng tôi đã ra khỏi vương quốc Foxworth, chúng tôi cảm thấy hạnh phúc, gần như là tự do. Chúng tôi vẫn phải thận trọng và không để bất cứ ai thấy mình. Chúng tôi chạy tới cánh rừng và tới chiếc hồ nơi mẹ đã kể.

Lúc chúng tôi rời khỏi mái nhà là mười giờ tối và lúc chúng tôi tìm thấy một hồ nước nhỏ được cây

cối bao quanh thì là mười giờ rưỡi. Chúng tôi sợ rằng những người khác sẽ tới đây trước và khiến chúng tôi phải ầm ức quay lại nhưng mặt nước hồ vẫn phẳng lặng, không gợn sóng vì gió, vì những người đến tắm hay những người bơi thuyền.

Dưới ánh trăng, dưới bầu trời lấp lánh sao, tôi nhìn mặt hồ và nghĩ mình chưa bao giờ thấy mặt nước đẹp như thế này, hay cảm thấy một đêm tràn ngập cảm giác say mê như thế này.

- Chúng ta sẽ không mặc quần áo chứ? – Chris hỏi, nhìn tôi một cách lạ lùng.

- Không, chúng ta sẽ bơi trong bộ đồ lót.

Rắc rối là, tôi không có một chiếc áo lót nào, nhưng bây giờ chúng tôi đang ở đây, sự thẹn thùng ngốc nghếch không ngăn cản tôi vui mừng trước mặt nước tràn ngập ánh trăng.

- Ai bơi sau là trứng thối nhé! – tôi kêu lên, và tôi cởi đồ, chạy tới một chiếc cầu ngắn. Nhưng khi tới một đầu cầu, thế nào đó tôi nghĩ nước chắc phải lạnh lắm và ngần ngừ dừng lại. Tôi thận trọng thò một ngón chân xuống nước và nước quả là giá lạnh! Tôi quay lại nhìn Chris, anh ấy đã tháo đồng hồ và quăng nó sang một bên, và giờ anh ấy đang chạy nhanh tới chỗ tôi. Nhanh quá mức, trước khi tôi lấy dũng khí lao đầu xuống nước thì anh ấy đã tới sau lưng tôi và gạt tôi ra! Tôi lao ùm xuống nước, ướt sũng từ đầu đến chân.

Tôi rùng mình khi nhô đầu lên khỏi mặt nước và ngó quanh tìm Chris. Rồi tôi thấy anh ấy trườn lên một tảng đá và phút chốc anh ấy đứng im lìm. Anh ấy giơ hai tay lên và lao đầu xuống nước duyên dáng như một con thiên nga. Tôi thở dồn. Nếu mà nước không đủ sâu? Nếu mà anh ấy va vào đáy hồ và gãy cổ hoặc lưng?

Và rồi và rồi...anh ấy không ngoi lên mặt nước! Ôi, Chúa ơi...anh ấy chết rồi, chết đuối rồi!

- Anh Chris... - tôi gọi, thẩn thớt và bắt đầu bơi tới nơi anh ấy biến mất dưới làn nước lạnh.

Đột nhiên tôi bị tóm chân! Tôi kêu lên và chìm xuống, bị Chris dìu xuống. Anh ấy đạp chân thật mạnh và lôi cả hai lên trên mặt nước và chúng tôi bật cười, tôi té nước vào mặt anh ấy vì đã bày trò lừa gạt này.

- Thế có tốt hơn là bị nhốt trong một căn phòng nóng bức chết tiệt đó không? – Anh ấy hỏi, bơi xung quanh như một người phát điên, mê sảng, hung dữ và điên cuồng! Như thể một chút tự do này đã tác động tới đầu óc anh ấy như một thứ rượu vang mạnh và anh ấy đã bị say. Anh ấy bơi thành vòng tròn quanh tôi, cố tóm chân tôi và dìu tôi xuống. Nhưng giờ tôi đã khôn ra rồi. Anh ấy đạp nước và bơi ngựa, bơi ếch, bơi trườn, bơi nghiêng và đọc tên những động tác bơi của anh ấy – Đây là bơi trườn sấp – anh ấy nói khi biểu diễn, phô diễn những động tác kỹ thuật mà trước đây tôi chưa từng nhìn thấy.

Anh ấy ngoi lên sau một cú lao xuống nước và đạp nước khi hát "Hãy múa đi, nàng vũ nữ, hãy múa đi!" – và té nước vào tôi khi tôi té nước vào anh ấy – "và quay tròn theo nhịp với trái tim đau đớn" – và rồi anh ấy ôm tôi trong tay cười, kêu la, chúng tôi đánh nhau, điên khùng vì lại được là trẻ con. Anh ấy bơi thật giỏi, giống như nhảy múa vậy. Đột nhiên tôi thấy mệt mỏi, mệt mỏi hết sức, đến nỗi tôi cảm thấy kiệt quệ như một chiếc giẻ lau bát sũng nước. Chris vòng tay ôm tôi và giúp tôi lên bờ.

Cả hai chúng tôi ngã lưng trên bờ cỏ và trò chuyện.

- Bơi thêm một lần nữa, rồi về với hai đứa em – Anh ấy nằm ngựa trên bờ cỏ, cạnh tôi. Cả hai chúng tôi nhìn lên bầu trời đầy những ngôi sao nhấp nháy, và mặt trăng non đang chiếu ánh sáng bạc, ần ần, và chơi trò trốn tìm với những đám mây.

- Nếu chúng ta không thể quay lên mái nhà thì sao?

- Chúng ta sẽ làm được vì chúng ta phải làm.

Đó là ông anh Christopher Doll của tôi, người lạc quan bề ngoài, đang nằm ườn bên cạnh tôi, người ướt sũng và lấp lánh nước, tóc xoã xuống ngang trán. Mũi anh ấy giống như mũi bố, cặp môi đầy đặn của anh ấy có đường nét rất đẹp và không cần phải trề ra để gợi cảm, cảm vuông chẻ, mạnh mẽ, ngực bắt đầu rộng hơn.

Những chú chim làm tổ trên những cành cây. Chúng gây ra những tiếng chiêm chiếp khe khẽ vì một lý do nào đó, khiến tôi nghĩ đến hai đứa em sinh đôi và điều này khiến tôi thấy buồn và rơm rớm nước mắt.

Những chú đom đóm bay qua bay lại và lập loè những chiếc đèn màu xanh của chúng, truyền tín hiệu của con đực cho con cái và ngược lại.

- Anh Chris, con đực phát sáng hay là con cái?

- Anh không rõ lắm – anh ấy nói, dường như không quan tâm – Anh nghĩ cả hai đều phát sáng, nhưng con cái nằm trên mặt đất phát tín hiệu, trong khi con đực lượn quanh tìm con cái.

- Ý anh là anh không rõ về mọi thứ, anh, kẻ biết tuốt mọi thứ cơ mà?

- Cathy, đừng cùn thế! Anh không biết tất cả mọi thứ và còn lâu mới được như thế - anh ấy quay đầu và gặp mắt tôi, mắt chúng tôi dán vào nhau và không ai có thể nhìn đi nơi khác.

Những làn gió nhẹ từ phía nam thổi tới đùa nghịch mái tóc tôi và làm khô những giọt nước đọng trên khuôn mặt tôi. Tôi cảm thấy chúng lay động như những nụ hôn nhẹ, và tôi lại muốn kêu lên, chẳng vì lý do gì cả, ngoại trừ đêm thật ngọt ngào, thật lãng mạn, và tôi đang ở tuổi khát khao mãnh liệt. Và những làn gió nhẹ thềm thì những lời yêu thương bên tai tôi...những lời mà tôi sợ rằng sẽ chẳng có ai nói.

Đêm thật đáng yêu dưới những tán cây, gần mặt nước lóng lánh ánh trăng, và tôi thở dài. Tôi cảm thấy trước đây mình đã từng ở đây, trên bờ cỏ gần hồ nước này. Ôi những suy nghĩ giống như những con đom đóm lập loè, những con muỗi vo ve, ở một nơi nào đó vắng tiếng cú kêu, khiến tôi nhớ ngay đến đêm đầu tiên chúng tôi tới đây như những kẻ lẩn tránh, ẩn náu khỏi thế giới không muốn có chúng tôi.

- Chris, anh gần mười bảy tuổi, bằng tuổi bố khi lần đầu tiên bố gặp mẹ.

- Còn em thì mười bốn, bằng tuổi mẹ khi đó – Anh ấy nói giọng khàn khàn.

- Anh có tin vào tình yêu từ cái nhìn đầu tiên không?

Anh ấy do dự, ngẫm nghĩ...theo cách của anh ấy, không phải cách tôi nghĩ.

- Anh không phải là chuyên gia về vấn đề đó. Anh biết hồi anh học ở trường, anh đã thấy một cô gái xinh xắn và cảm thấy yêu cô ấy ngay. Rồi khi bọn anh nói chuyện, anh thấy cô ta là một kẻ ngu ngốc thì anh chẳng cảm thấy bất cứ cái gì về cô ta nữa. Nhưng nếu vẻ đẹp của cô ấy đi cùng với các đức tính quý khác, anh nghĩ mình có thể yêu từ cái nhìn đầu tiên, dù anh đã đọc được rằng kiểu tình yêu đó chỉ là sự hấp dẫn tự nhiên mà thôi.

- Anh có nghĩ là em ngu ngốc không?

Anh ấy nhoen cười và gơ tay vuốt má tôi.

- Không đâu, và anh hy vọng em không nghĩ mình như vậy, bởi vì em không phải như vậy. Rắc rối của em, Cathy à, là em có quá nhiều tài năng, em muốn là mọi người và điều đó là không thể.

- Làm sao mà anh biết muốn trở thành một ca sĩ và một nghệ sĩ chứ?

Anh ấy khe khẽ bật cười.

- Cô gái ngốc nghếch, em luôn vận động chín mươi phần trăm thời gian và hát một mình khi em cảm thấy hài lòng, không may là điều đó không thường xuyên lắm.

- Anh thường hay hài lòng chứ?

- Không.

Vậy chúng tôi nằm im lặng, thỉnh thoảng nhìn thứ gì đó thu hút sự chú ý của chúng tôi, giống như những con đom đóm gặp nhau trên bờ cỏ và tự tình, và những chiếc lá rì rào, những đám mây bành bồng, ánh trăng phản chiếu trên mặt nước. Đêm dường như bị mê hoặc và khiến tôi lại nghĩ đến thiên nhiên và tất cả những cách thức lạ lùng của nó. Dù tôi không hiểu đầy đủ những cách đó, tại sao tôi vẫn mơ như tôi làm lúc này, mỗi khi tôi tỉnh giấc và khao khát một sự đáp ứng mà tôi không bao giờ với tới được. Tôi lấy làm mừng vì Chris đã thuyết phục được tôi đi tới đây. thật tuyệt vời khi lại được nằm trên cỏ, cảm nhận làn không khí mát rượi và trong lành, và hơn hết cảm thấy được sống lại.

- Anh Chris – tôi mở miệng thận trọng nói, sợ làm hỏng vẻ đẹp của một đêm trăng sao như thế này – Anh nghĩ mẹ đang ở đâu?

Anh ấy vẫn nhìn vào sao Bắc đẩu, ngôi sao phương bắc đó.

- Anh không biết mẹ ở đâu – cuối cùng anh ấy trả lời.

- Anh có bất cứ nghi ngờ gì không?

- Chắc chắn, tất nhiên anh có.

- Chúng là gì vậy?

- Mẹ có thể bị ốm.

- Mẹ không ốm, mẹ chẳng bao giờ ốm cả.

- Mẹ có thể đang đi công chuyện cho ông ngoại.

- Thế thì tại sao mẹ không tới và cho chúng ta biết mẹ sắp đi và khi nào thì mẹ về?

- Anh không biết – Anh ấy bức bối nói như thể tôi đã làm hỏng buổi tối của anh ấy, và tất nhiên anh ấy không thể biết được nhiều hơn tôi có thể biết.

- Chris, anh có tin tưởng và yêu mẹ nhiều như anh đã từng yêu không?

- Đừng hỏi anh những câu hỏi như thế, mẹ là mẹ của chúng ta. Mẹ là tất cả những gì chúng ta có và nếu em mong anh nằm đây và nói những lời cay nghiệt về mẹ, thì anh sẽ không làm việc đó đâu! Bất cứ mẹ ở đâu đêm nay, mẹ cũng đang nghĩ về chúng ta và mẹ sẽ quay lại. Mẹ có một lý do hoàn toàn chính đáng để đi xa và ở lại đó quá lâu, em có thể hy vọng vào điều đó.

Tôi không thể nói với anh ấy ý nghĩ thực sự của tôi, rằng mẹ có thể tìm ra thời gian để tới và cho chúng tôi biết về những dự định của mẹ, vì anh ấy cũng biết rõ điều đó như tôi vậy.

Giọng nói khàn khàn của anh ấy chỉ xuất hiện khi anh ấy cảm thấy đau đớn, và không phải nỗi đau về thể xác. Tôi muốn xoa đi nỗi đau mà tôi đã gây ra qua những câu hỏi của mình.

- Anh Chris, ở trên tivi, những cô gái bằng tuổi em, và những chàng trai bằng tuổi anh, họ bắt đầu hò hẹn. Anh có biết phải hành động như thế nào trong một cuộc hẹn không?

- Chắc chắn, anh đã xem quá nhiều trên tivi.

- Nhưng xem không giống như làm.

- Nó vẫn cho em những ý tưởng chung về việc phải làm gì và phải nói gì. Và ngoài ra, em còn quá nhỏ để hẹn hò với bọn con trai.

- Giờ để em nói cho anh biết một điều, ông Bộ não lớn ạ, một cô gái ở tuổi em thật sự già dặn hơn một cậu con trai ở tuổi anh một tuổi.

- Em điên rồi!

- Điên ư? Em đọc điều đó trong một bài viết trong tạp chí, được một chuyên gia về vấn đề đó viết, một bác sĩ tâm lý – tôi nói, nghĩ rằng chắc chắn anh ấy bị gây ấn tượng – ông ấy nói con gái trưởng thành về lý trí nhanh hơn con trai nhiều.

- Tác giả của bài viết đó đã đánh giá tất cả loài người bằng sự thiếu trưởng thành của chính ông ta.

- Chris, anh nghĩ mình biết mọi thứ, còn không ai biết mọi thứ cơ đấy!

Anh ấy quay đầu gặp mắt tôi và cau mặt, như anh ấy thường làm vậy.

- Em nói đúng – anh ấy hài lòng tán thành – Anh chỉ biết điều anh đọc được, và điều anh cảm thấy trong lòng khiến anh bối rối như bất cứ một cậu học sinh lớp một nào. Anh phát điên với mẹ vì điều mẹ đã làm, anh cảm thấy có quá nhiều thứ khác quá, và anh không có một người đàn ông để trò chuyện về những chuyện đó – Anh ấy chống một khuỷu tay lên để nhìn xuống khuôn mặt tôi – Anh mong tóc em không phải mất nhiều tiếng để mọc lại. Bây giờ anh ước giá mình không dùng chiếc kéo đó... dù gì, làm chuyện đó chẳng có gì hay ho cả.

Thật tốt hơn khi anh ấy không nói một điều gì khiến tôi nghĩ về lâu đài Foxworth. Tôi chỉ muốn nhìn lên bầu trời và cảm nhận bầu không khí trong lành trên làn da ẩm ướt của mình. Bộ pyjama của tôi là loại vải phin nồn trắng mỏng, rải rác những đoá hoa hồng và được viền bằng băng ten. Chúng dính vào người tôi như một lớp da thứ hai, bộ đồ cưỡi ngựa của Chris cũng dính vào người anh ấy.

- Giờ chúng ta phải về thôi, Chris.

Anh ấy ngần ngừ ngồi dậy, chìa một tay ra.

- Bơi thêm một lần nữa chứ?

- Không, chúng ta về thôi.

Chúng tôi rời khỏi hồ, lặng lẽ, chậm rãi đi qua khu rừng, đắm chìm trong cảm giác được ở ngoài trời, đi trên mặt đất.

Chúng tôi quay lại với bồn phận của mình. Trong thời gian dài nhất, tôi đứng cạnh chiếc dây chúng tôi đã làm, được buộc chặt ở ống khói tít xa phía trên. Tôi không nghĩ chúng tôi sẽ trèo lên như thế nào, chỉ lo lắng chúng tôi sẽ nhận được gì từ sự trốn thoát ngắn ngủi này khỏi một nhà tù mà chúng tôi lại phải chui vào.

- Chris, anh có cảm thấy có gì khác không?

- Có, chúng ta không làm nhiều lắm trừ việc đi và chạy trên mặt đất, bơi trong một thời gian ngắn ngủi, nhưng anh cảm thấy dễ sống hơn và hy vọng hơn.

- Chúng ta có thể bỏ đi nếu chúng ta muốn, ngay đêm nay, và không đợi mẹ quay lại. Chúng ta có thể trèo lên, làm những chiếc dây buộc để đem theo hai em, và trong khi chúng ngủ chúng ta có thể đưa chúng xuống. Chúng ta có thể chạy trốn! Chúng ta sẽ tự do!

Anh ấy không trả lời, mà bắt đầu trèo lên mái nhà, tay tiếp tay, hai chân bám chặt chiếc thang vải khi trèo. Ngay khi anh ấy ở trên mái nhà thì tôi bắt đầu trèo lên, vì chúng tôi không tin sợi dây sẽ chịu được trọng lượng của hai người. Trèo lên khó khăn hơn nhiều so với trèo xuống.

Chân tôi hình như khoẻ hơn tay. Tôi trèo lên nút buộc tiếp theo và giơ chân phải lên. Đột nhiên chân trái tôi trượt khỏi nơi tôi vừa đặt chân và tôi treo lơ lửng, chỉ bám được vào dây bằng đôi tay yếu ớt. Tôi thốt ra một tiếng kêu ngắn. Tôi đang ở cách mặt đất sáu mét.

- Giữ chặt lấy! – Chris gọi từ phía trên – Sợi dây nằm ngay giữa hai chân em đó. Tất cả những gì em cần phải làm là kẹp chân thật nhanh!

Tôi không biết mình đang làm gì. Tất cả những gì tôi có thể làm là tuân theo chỉ dẫn của anh ấy. Tôi kẹp sợi dây giữa hai chân, toàn thân run lẩy bẩy. Sự sợ hãi khiến tôi yếu hơn. Càng ở lâu một chỗ, tôi càng sợ hơn. Tôi bắt đầu thở hổn hển, run run. Rồi những giọt nước mắt chảy ra...những giọt nước mắt con gái ngốc nghếch...

- Em sắp với được tay anh rồi – Chris gọi – Chỉ thêm vài bước chân nữa thôi là anh có thể với tới chỗ em. Cathy, đừng hoảng sợ! Hãy nghĩ đến hai em cần em như thế nào. Cố lên...cố lên!

Tôi tự nhủ phải lên bằng một tay, phải với lên một nút buộc khác. Tôi tự nhắc đi nhắc lại với chính

mình là tôi có thể làm được thế. Tôi có thể. Bàn chân tôi quá trơn vì bước trên cỏ, nhưng chân của Chris cũng bị trơn mà anh ấy cố được. Nếu anh ấy có thể làm được thế, thì tôi cũng có thể làm được. Tôi lần trèo lên sợi dây trong nỗi sợ hãi, tới nơi Chris có thể cúi xuống và tóm lấy cổ tay tôi. Khi bàn tay mạnh mẽ của anh ấy tóm được cánh tay tôi, một làn sóng nhẹ nhõm dâng trào trong tôi, lan xuống các ngón tay và ngón chân tôi. Chỉ vài giây anh ấy đã lôi được tôi lên và tôi được ghì trong một vòng tay xiết chặt khi cả hai anh em vừa khóc vừa cười. Và chúng tôi bò lên mái dốc, vẫn bám chặt lấy sợi dây cho tới khi lên tới chỗ ống khói. Đó là khi chúng tôi rơi vào nơi quen thuộc của mình, toàn thân run lẩy bẩy.

Ôi mia mai thay, chúng tôi thật vui mừng khi quay trở lại được!

Chris nằm trên giường và nhìn tôi chăm chú.

- Cathy, chỉ một hoặc hai giây, khi chúng ta nằm trên bờ hồ, dường như có chút gì đó giống như trên thiên đường. Rồi khi em trượt chân khỏi sợi dây, anh đã nghĩ là mình sẽ chết, nếu như em bị làm sao. Chúng ta không thể lặp lại điều này. Em không có đôi tay khoẻ như anh. Anh xin lỗi vì đã quên mất điều đó.

Ngọn đèn phòng ngủ đã được bật với một quãng sáng mờ hồng nhạt toả ra ở một góc phòng. Cặp mắt chúng tôi giao nhau trong ánh sáng lơ mơ.

- Em không tiếc vì chúng ta đã đi. Em rất mừng. Đã lâu lắm rồi từ khi em cảm thấy thực sự được sống.

- Em cảm thấy thế chứ? – Anh trai tôi hỏi – Anh cũng thấy giống vậy, như thể chúng ta đã thoát khỏi một giấc mơ tồi tệ đã kéo dài quá lâu rồi.

Tôi lại phải bạo dạn.

- Chris, anh nghĩ mẹ đang ở đâu. Mẹ thường không đến chỗ chúng ta, mẹ không thực sự ngó ngang đến hai đứa em, như thể bây giờ chúng sợ mẹ. Nhưng trước đây, mẹ chưa bao giờ đi xa quá lâu như thế. Mẹ đi đã hơn một tháng rồi – tôi nghe thấy tiếng thở dài buồn bã.

- Nói thật, Cathy, anh không biết. Mẹ chẳng nói với anh nhiều hơn nói với em, nhưng em có thể coi là mẹ có một lý do chính đáng.

- Nhưng kiểu lý do gì mà mẹ có thể đi mà không có một lời giải thích nào. Đó không phải là điều tồi tệ mà mẹ có thể làm ư?

- Anh không biết phải nói gì...

- Nếu em có con, em sẽ không bao giờ bỏ mặc chúng như cách mẹ đã làm. Em sẽ không bao giờ chịu để chúng bị nhốt trong một căn phòng và quên luôn chúng.

- Em sẽ không có bất kỳ đứa con nào, nhớ không?

- Anh Chris, một ngày nào đó em sẽ khiêu vũ trong vòng tay của một người chồng yêu em, và nếu anh ấy thực sự muốn có một đứa con, thì em có thể đồng ý có một đứa.

- Chắc chắn. Anh biết rồi em sẽ thay đổi ý kiến khi em lớn.

- Anh thực sự nghĩ em xinh xắn để một người đàn ông yêu chứ?

- Em còn hơn là xinh – anh ấy có vẻ bối rối.

- Chris, anh có nhớ khi mẹ nói với chúng ta rằng chính là tiền làm cho thế giới chao đảo chứ không phải là tình yêu không? Phải, em nghĩ mẹ nhầm.

- Vậy ư? Hãy suy nghĩ thêm một chút. Tại sao em không thể có cả hai?

Tôi đã suy nghĩ. Nghĩ rất nhiều. Tôi nằm và nhìn lên trần nhà là sàn múa của tôi và ngẫm nghĩ mãi về cuộc đời và về tình yêu. Và ở trong tất cả các cuốn sách mà tôi đã từng đọc, tôi nhặt ra một hạt triết lý thông thái và xâu chúng vào một chuỗi hạt để tin cho phần còn lại của cuộc đời tôi.

Tình yêu, khi nó tới và gõ cửa trái tim, thế là đủ.

Chính tác giả vô danh đó viết rằng nếu bạn có tiếng tăm, thế là không đủ. Nếu bạn giàu có nữa, thế vẫn chưa đủ. Và nếu bạn có cả tiếng tăm, của cải và cả tình yêu nữa... vậy cũng vẫn chưa đủ. Trời, tôi mới cảm thấy tiếc cho ông ấy làm sao!

PHẦN 15 : MỘT CHIỀU MƯA

Chris đứng cạnh cửa sổ, hai tay giữ chiếc rèm nặng nề. Bầu trời trữu nặng, mưa tuôn xuống thành một bức màn dày đặc. tất cả các ngọn đèn trong căn phòng được bật lên. Chris đang đợi để nhìn chuyến tàu sẽ chạy qua lúc bốn giờ. Bạn có thể nghe thấy tiếng còi thê lương của nó cất lên trước lúc bình minh, khoảng bốn giờ sáng hoặc muộn hơn một chút nếu lúc đó bạn thức giấc. Bạn chỉ có kịp liếc nhìn chuyến tàu giống như một món đồ chơi, do nó ở quá xa.

Anh ấy đang ở trong thế giới của mình, còn tôi ở trong thế giới của tôi. Ngồi bắt chéo chân trên chiếc giường của tôi và Carrie, tôi cắt những tấm hình từ các tạp chí mà mẹ đã mang đến cho chúng tôi để tiêu khiển trước khi mẹ đi quá lâu như vậy. Tôi cẩn thận cắt rời từng bức ảnh khỏi tạp chí và dán vào một cuốn vở lớn. Tôi đang lên kế hoạch cho ngôi nhà mơ ước của mình, nơi tôi sẽ sống hạnh phúc với một người chồng tóc sẫm, khỏe mạnh, to lớn, người chỉ yêu mỗi một mình tôi thôi chứ không phải hàng nghìn người khác ở bên.

Tôi đã phác ra cuộc đời tôi, sự nghiệp là trên hết, rồi sau đó mới đến chồng và con khi tôi sẵn sàng giải nghệ và cho người khác có cơ hội. Và khi tôi có ngôi nhà mơ ước, tôi sẽ có bồn tắm bằng kính màu lục bảo để ngâm mình trong nước thơm cả ngày nếu muốn. sẽ không có ai bên ngoài cửa giục giã và bảo tôi phải nhanh lên! (Tôi chưa bao giờ có cơ hội ngồi trong buồng tắm đủ lâu!) Từ chiếc bồn tắm lục bảo đó tôi bước ra, thơm mùi nước hoa, da tôi mềm như sa tanh, các lỗ chân lông được tẩy sạch khỏi mùi khó chịu và mực nát của gỗ cũ lâu ngày và bụi tích tụ từ tầng áp mái với tất cả những đồ đạc khốn khổ đến nỗi những đứa trẻ chúng tôi cũng có mùi cũ kỹ như ngôi nhà này.

- Anh Chris – tôi nói, quay lại nhìn lưng anh ấy – Tại sao chúng ta cứ phải ở mãi đây và đợi mẹ quay trở lại? bây giờ chúng ta đã khỏe, tại sao chúng ta không tìm cách trốn đi?

Anh ấy không nói không rằng, nhưng tôi thấy tay anh ấy tóm lấy chiếc rèm chặt hơn.

- Anh Chris...

- Anh không muốn nói về chuyện đó – anh ấy nổi nóng.

- Tại sao anh cứ đứng đó đợi chuyến tàu đi ngang qua, nếu anh không nghĩ đến việc trốn đi?

- Anh không nhìn tàu! Anh chỉ nhìn ra ngoài, thế thôi!

Trán anh ấy tì vào cửa kính, bất chấp một người láng giềng nào đó có thể nhìn ra và trông thấy anh ấy.

- Chris, anh tránh xa khỏi cửa sổ đi, sẽ có người nhìn thấy anh đó.

- Anh mặc xác việc có ai thấy anh!

Cơn bốc đồng đầu tiên của tôi là chạy tới chỗ anh ấy, vòng tay qua người anh ấy và phung phí hàng

triệu chiếc hôn trên khuôn mặt anh ấy để bù đắp những nụ hôn mà anh ấy không được mẹ hôn. Tôi sẽ kéo đầu anh ấy áp vào ngực mình, xoa đầu anh ấy như mẹ đã từng làm và anh ấy sẽ trở lại là con người vui vẻ, lạc quan, chưa bao giờ có một ngày giận dữ như tôi thường có. Thậm chí nếu tôi làm việc mẹ đã từng làm, tôi cũng đủ thông minh để biết nó sẽ không giống như vậy. Người anh ấy muốn chính là mẹ cơ! Tất cả những hy vọng, mơ ước, tin tưởng của anh ấy nằm ở một người phụ nữ duy nhất, đó là mẹ.

Mẹ đã đi được hơn hai tháng. Liệu mẹ có nhận ra một ngày ở đây dài hơn một tháng đời thường không? Mẹ có lo lắng về c tôi, có lo chúng tôi phải sống ra sao không? Mẹ có tin là anh Chris luôn là người ủng hộ đáng tin cậy nhất khi ẹm bỏ chúng tôi lại không một lời giải thích, không một lý do, không một lời bào chữa? Mẹ có tin rằng tình yêu, một khi đã có được, lại không bị tả tơi bởi sự ngờ vực và sợ hãi, và sẽ không bao giờ, không bao giờ chấp lại liền được với nhau nữa không?

- Cathy – Chris đột nhiên cất lời – Em sẽ đi đâu nếu em được chọn chỗ?

- Phía Nam – tôi đáp – đi xuống một bãi biển ấm áp, đầy nắng, nơi những con sóng xô hiền hoà... em không thích những con sóng cồn với những đỉnh sóng trắng xoá... Không muốn biển xám đập âm âm vào vách đá... Em muốn tới nơi gió không bao giờ ào ào thổi, em chỉ muốn những làn tóc nhẹ ẩm áp lay trên tóc em và bên má em, trong khi em nằm trên bãi cát trắng và tắm nắng mặt trời.

- Phải – anh ấy tán đồng, giọng có vẻ buồn bã – Điều em nói hay đấy, chỉ có anh là không sợ những con sóng cồn. Anh thích lướt trên đỉnh một con sóng trên những tấm ván lướt sóng. Nó giống như là trượt tuyết vậy.

Tôi đặt chiếc kéo xuống, không nhìn ngắm các tạp chí, lọ keo dán để nhìn Chris. Anh ấy đã bỏ lỡ mất nhiều môn thể thao mà anh ấy ưa thích, bị nhốt trong một căn phòng ở nơi này, trở nên buồn bã và già dặn hơn lứa tuổi của mình. Tôi rất muốn an ủi anh ấy, nhưng tôi không biết phải làm như thế nào.

- Hãy rời khỏi cửa sổ đi, Chris, em xin anh đấy.

- Để anh yên! Anh đã phát ón và chán ngấy nơi này rồi. Không được làm cái này, không được làm cái kia! Không được nói khi chưa được hỏi trước, hàng ngày ăn những bữa ăn chết tiệt, chẳng bữa nào nóng sốt và đổi món cả. Anh nghĩ bà đã chủ tâm làm vậy, để chúng ta không bao giờ có bất cứ thứ gì thú vị cả, kể cả thức ăn. Rồi anh nghĩ về chỗ tiền đó, một nửa chỗ đó sẽ là của mẹ và chúng ta. Và anh tự nhủ chẳng sao đâu, đáng để chịu đựng.

- Tất cả tiền bạc trên đời không đáng cho những ngày mà chúng ta đã mất – tôi nói lại.

Anh ấy quay lại, khuôn mặt đỏ bừng.

- Nó không chết tiệt thế đâu. Có lẽ em có thể kiếm được tiền bằng tài năng của em. Nhưng anh còn có những năm tháng phải học hành. Em biết bố mong muốn anh trở thành một bác sĩ, dù có trở ngại thế nào đi chăng nữa, anh sẽ có được bằng y khoa. Và nếu chúng ta bỏ trốn, anh sẽ không bao giờ trở thành một bác sĩ, em biết điều đó rồi đấy! Anh đã nghĩ về những gì anh có thể làm để nuôi sống chúng ta, danh sách những công việc anh có thể làm chẳng là gì ngoài rửa bát, hái hoa quả, đầu bếp nấu món ăn nhanh. Liệu bất cứ nghề nào trong số đó sẽ giúp anh học xong trường y không? Và anh sẽ có em và hai đứa em sinh đôi để giúp đỡ, cũng như chính bản thân anh một gia đình tự tạo ở tuổi mười sáu!

Cơn giận nảy lửa ngàn ngút trong tôi. Anh ấy không tin tôi có thể đóng góp được chút gì.

- Em cũng có thể làm việc ! – tôi quát lên – Chúng ta có thể cố, anh Chris. Khi chúng ta đang chết đói, anh đã nói Chúa sẽ cho con người ta thêm sức mạnh và khả năng trong lúc cấp bách. Phải, em tin Chúa sẽ làm vậy. Khi chúng ta rời khỏi đây và theo con đường của chúng ta, bằng cách nào đó chúng ta sẽ tạo được con đường riêng của mình. Và anh sẽ là một bác sĩ! Em sẽ làm bất cứ điều gì để thấy

anh nhận được tấm bằng bác sĩ có ghi tên anh trong đó!

- Em có thể làm được gì? – anh ấy hỏi một cách tức tối, khinh khỉnh.

Trước khi tôi có thể trả lời thì cánh cửa đằng sau lưng chúng tôi được mở ra và bà ngoại đứng ở đó! Bà không bước tiếp vào phòng mà trừng mắt nhìn Chris. Còn anh ấy, ngang bướng và bất hợp tác như trước, không để mình bị hăm dọa. Anh ấy không rời khỏi cửa sổ, mà lại quay ra nhìn trời mưa.

- Thăng nhóc! – bà nạt nộ - Tránh xa cái cửa sổ đó ngay lập tức!

- Tên tôi không phải là "thăng nhóc". Tên tôi là Christopher. Bà không thể gọi tôi bằng cái tên bà gán cho tôi. Bà có thể chẳng gọi tôi bằng cái tên nào cả, nhưng không bao giờ được gọi tôi là "thăng nhóc"!

Bà quát lên sau lưng anh ấy.

- Ta ghét cái tên đó! Đó là tên của bố người! Ta đã nài xin cho nó, khi mẹ nó chết và nó không có một mái nhà. Chồng ta không muốn nó ở đây, nhưng ta cảm thấy thương một chàng thanh niên không có cha mẹ, không có phương tiện để kiếm sống và bị tước đoạt quá nhiều. vậy bố người tới... thông minh, đẹp trai, nó đã tận dụng sự hào phóng của chúng ta. Đã lừa dối chúng ta! Chúng ta đã gửi nó tới trường tốt nhất, mua cho nó những thứ tốt nhất, và nó đã cuỗm mất đứa con gái của chúng ta! Con gái của chúng ta là tất cả những gì chúng ta có... đứa con còn lại duy nhất... vậy mà một đêm chúng đã trốn đi và hai tuần sau đó quay lại, hạnh phúc và mỉm cười, đề nghị chúng ta tha thứ cho chúng vì đã yêu nhau. Đêm đó chồng ta đã lên cơn đau tim đầu tiên.

Bà ngừng lời, hỏn hển, giơ bàn tay to khỏe lấp lánh kim cương lên cổ họng. Chris từ cửa sổ quay người lại và nhìn bà chăm chăm giống như là tôi vậy. Lần này bà nói nhiều hơn kể từ lúc chúng tôi phải lên sống ở nơi này, một quãng thời gian vô tận rồi.

- Chúng cháu không có lỗi vì những gì bố mẹ chúng cháu đã làm – Chris nói, giọng đều đều.

- Người có lỗi vì điều người và em gái người đã làm!

- Chúng cháu làm điều gì xấu xa nào? – Anh ấy hỏi – Bà có nghĩ chúng cháu có thể sống trong một phòng, năm này qua năm khác, và không nhìn thấy nhau? Bà đã để chúng cháu ở đây. Bà đã khoá khu này lại để những người giúp việc không thể vào. Bà muốn bắt quả tang chúng cháu làm điều mà bà coi là xấu xa. Bà muốn cháu và Cathy chứng minh quan điểm của bà về cuộc hôn nhân của mẹ chúng cháu là đúng. Bà nhìn mình xem, đứng ở đây trong bộ đồ xám, cảm thấy sùng đạo và tự cho mình là đúng trong khi bà bỏ đói bọn trẻ nhỏ!

- Dừng lại! – tôi kêu lên sợ hãi bởi điều tôi nhìn thấy trên khuôn mặt bà – Chris, đừng nói gì nữa! Nhưng anh ấy đã nói quá nhiều. Bà sập cửa bước ra trong khi tim tôi muốn nhảy lên cửa sổ.

- Chúng ta sẽ lên gác – Chris bình thản nói – kẻ hèn nhất đó sợ cầu thang. Chúng ta sẽ đủ an toàn và nếu bà ta bỏ đói chúng ta, chúng ta sẽ dùng thang dây và xuống mặt đất.

Cửa lại được mở ra. Bà ngoại tiến vào với một chiếc roi bằng liễu xanh cầm trong tay và sự quả quyết cay nghiệt trong ánh mắt. Chắc bà đã cất cây roi ở một nơi nào đó gần đây, để có thể lấy nó được nhanh như vậy.

- Cứ chạy lên gác và trốn đi! – bà quát và tiến tới nắm lấy tay Chris – Và không đứa nào trong các người sẽ được ăn trong tuần tới! Còn ta không chỉ đánh đòn nhà người, mà cả em gái người, và nếu người chống cự, thì cả hai đứa sinh đôi nữa!

Lúc đó là tháng mười, và vào tháng mười một, Chris sẽ tròn mười bảy tuổi. Nhưng anh ấy vẫn chỉ là một cậu bé con nết so với sức vóc lực lưỡng của bà. Anh ấy nghĩ tới việc chống cự, nhưng liếc nhìn tôi rồi nhìn hai đứa song sinh, chúng đang thút thít và bám chặt lấy nhau và anh ấy để cho bà già đó lôi vào phòng tắm. Bà ta đóng và khoá cửa lại. Bà bắt anh ấy cởi đồ và cúi người xuống bồn tắm.

Hai đứa em chạy đến chỗ tôi, vùi mặt vào lòng tôi.

- Bảo bà dừng lại đi! – Carrie van nài – Đừng để bà đánh anh Chris!

Anh aakg kêu một tiếng nào khi ngọn roi đỏ quất xuống làn da trần của anh ấy. Tôi nghe tiếng ngọn roi vun vút quất xuống người anh ấy. Và tôi cảm nhận được tất cả những ngọn roi đau đớn đó! Trong một năm qua, Chris và tôi tuy hai nhưng đã trở thành một, anh ấy giống như một phần cơ thể tôi, giống như cách tôi luôn là, mạnh mẽ và quả quyết, và có thể chịu đựng trận đòn mà không kêu la! Tôi căm ghét bà. Tôi ngồi trên giường, ôm hai em trong tay và cảm thấy nỗi căm thù ngày càng dâng tràn trong lòng đến nỗi tôi không biết thoát khỏi bằng cách nào ngoài việc kêu gào. Anh ấy cảm nhận được trận đòn và tôi kêu lên những tiếng kêu đau đớn của anh ấy. Tôi hy vọng Chúa trời sẽ nghe thấy! Tôi hy vọng những người giúp việc sẽ nghe thấy! Tôi hy vọng ông ngoại đang hấp hối sẽ nghe thấy được!

Bà bước ra khỏi phòng tắm tay cầm chiếc roi. Chris lê lét sau lưng bà, chiếc khăn tắm quấn ngang lưng. Anh ấy trắng bệch như xác chết. Tôi không thể ngừng kêu la!

- Im ngay! – bà ra lệnh, dứt ngọn roi trước mặt tôi – im ngay lập tức, trừ phi ngươi muốn thêm thứ này!

Tôi không thể ngừng la hét được, kể cả khi bà kéo tôi ra khỏi giường và đẩy hai đứa em sang một bên khi chúng cố bảo vệ cho tôi. Cory xông tới cắn chân bà. Bà hất nó ra bằng một cú đánh. Rồi tôi bị kéo vào phòng tắm, cơn cuồng loạn của tôi bị chặn lại, tôi cũng bị ra lệnh phải cởi quần áo ra. Tôi đứng đó nhìn vào chiếc trâm kim cương của bà, chiếc trâm bà luôn luôn đeo, rồi đến những viên đá, có mười bảy viên cả thảy. Bộ váy vải taffeta màu xám của bà được điểm những viên đỏ, và chiếc cổ trắng được móc tay. Bà dán mắt vào chỗ mái tóc ngắn ngắn ở trán của tôi, lộ rõ vẻ hài lòng.

- Cởi quần áo ra, nếu không ta sẽ xé quần áo của ngươi đó!

Tôi bắt đầu cởi quần áo, chậm chạp tháo những chiếc khuy áo blouse. Tôi không có áo lót, dù tôi cần có một chiếc. Tôi thấy bà nhìn chằm chằm vào ngực tôi, vào chiếc bụng phẳng của tôi, trước khi bà nhìn đi chỗ khác, dường như bị xúc phạm.

- Anh Chris, ngăn bà đi! Đừng để chị Cathy bị đau!

Tôi khụy gối xuống gần bồn tắm và chúi người xuống để bảo Vệ khuôn mặt, ngực, những chỗ dễ bị tổn thương nhất. Như một mục đàn bà điên cuồng không điều khiển được mình, bà ta cứ vụt roi tới khi ngọn roi gãy. Những vết thương đau như thiêu đốt, khi chiếc roi bị gãy tôi nghĩ thế là trận đòn đã xong. Nhưng bà ta đã cầm một chiếc chổi cán dài lên đập vào đầu và vai tôi. Dù tôi cố không kêu, cố im lặng một cách dửng dưng như Chris, thì tôi cũng phải gào lên. Tôi gào lên:

- Bà không phải là đàn bà nữa! Bà là một con quỷ! Một kẻ vô nhân đạo và không phải là người! – những gì tôi nhận được là một cú đánh mạnh và bên phải đầu. Mọi thứ tối sầm lại.

Tôi dần dần nhận ra mọi thứ, toàn thân tôi đau nhức, đầu tôi nổ tung vì vết thương. Trên tầng áp mái, một chiếc đĩa hát đang phát ra bài "Rose Adiago" trong vở ba lê Người đẹp ngủ trong rừng. Nếu tôi sống được tới một trăm tuổi tôi sẽ không quên bản nhạc đó và những gì tôi cảm thấy khi mở được mắt ra, thấy Chris đang cúi xuống phía tôi, bôi thuốc sát trùng, băng vết thương, nước mắt của anh ấy nhỏ xuống người tôi. Anh ấy đã bảo hai đứa em lên gác chơi, học, tô màu, làm bất cứ thứ gì để khiến chúng không nhớ đến chuyện xảy ra dưới nhà. Khi anh ấy làm xong tất cả những gì có thể làm cho tôi từ những dụng cụ y tế không thích hợp của anh ấy, tôi chăm sóc chiếc lưng lằn roi, vấy máu của anh ấy. Không đứa nào mặc quần áo cả. Quần áo sẽ dính chặt vào những vết roi rớm máu của chúng tôi. Tôi bị những vết thâm tệ hại nhất ở những chỗ bà vụt cây chổi một cách tàn bạo. Đầu tôi sưng tấy lên một cục mà Chris sợ rằng nó có thể gây ra một cơn chấn động.

Chữa trị vết thương xong, chúng tôi quay nghiêng người, mặt đối mặt, dưới tấm khăn trải giường. Mắt

chúng tôi dán vào nhau và hoà tan làm một. Anh ấy chạm vào má tôi một cách dịu dàng và đầy yêu thương nhất.

- Chúng ta có buồn cười lắm không...Chúng ta có buồn cười lắm không... – tôi hát một giai điệu phỏng theo một bài hát về Billy Bailey – Chúng ta sẽ đau một ngày trọn vẹn...Anh sẽ làm bác sĩ, và em sẽ trả tiền công....

- Thôi đi! – anh ấy kêu lên, trông đau đớn không chịu đựng được – Anh biết đó là lỗi của anh! Anh đã đứng ở cửa sổ. Bà không được đánh em chứ!

- Không sao đâu! Sớm hay muộn thì bà cũng sẽ làm thế. Ngay từ ngày đầu tiên bà đã định trừng phạt chúng ta vì một lý do vớ vẩn. Em chỉ ngạc nhiên là bà để quá lâu mà không vụt roi thôi.

- Khi bà quật anh, anh nghe thấy tiếng em kêu gào và anh không làm thế được. Em đã kêu gào thay anh, Cathy. Và điều đó đã giúp đỡ anh, anh không cảm thấy bất cứ sự đau đớn nào trừ tiếng kêu của em.

Tôi áp vào ngực anh ấy. Rồi anh ấy thì thầm tên tôi, kéo chiếc khăn trải giường khỏi đầu tôi, để lộ mái tóc dài của tôi trước khi anh ấy dịu dàng ôm đầu tôi kéo sát vào cặp môi anh ấy.

Đêm đó tôi chỉ ngủ được sau khi nghĩ đến cái hôn của anh tôi, không phải về trận đòn hoặc những cú vụt bằng chiếc chổi. Một thứ gì đó ngủ say trong tôi đã thức dậy, ngày càng nhanh, như nàng công chúa Aurona ngủ trong rừng cho tới khi hoàng tử tới đặt lên cặp môi đang say giấc nồng của nàng một nụ hôn yêu thương.

Đó là cách của tất cả các câu chuyện cổ tích, kết thúc bằng một nụ hôn và là một kết thúc có hậu. Sẽ có một chàng hoàng tử khác đến với tôi để mang tới một kết thúc có hậu.

PHẦN 16 : MỘT CHIỀU MƯA

Chris đứng cạnh cửa sổ, hai tay giữ chiếc rèm nặng nề. Bầu trời trĩu nặng, mưa tuôn xuống thành một bức màn dày đặc. tất cả các ngọn đèn trong căn phòng được bật lên. Chris đang đợi để nhìn chuyến tàu sẽ chạy qua lúc bốn giờ. Bạn có thể nghe thấy tiếng còi thê lương của nó cất lên trước lúc bình minh, khoảng bốn giờ sáng hoặc muộn hơn một chút nếu lúc đó bạn thức giấc. Bạn chỉ có kịp liếc nhìn chuyến tàu giống như một món đồ chơi, do nó ở quá xa.

Anh ấy đang ở trong thế giới của mình, còn tôi ở trong thế giới của tôi. Ngồi bắt chéo chân trên chiếc giường của tôi và Carrie, tôi cắt những tấm hình từ các tạp chí mà mẹ đã mang đến cho chúng tôi để tiêu khiển trước khi mẹ đi quá lâu như vậy. Tôi cẩn thận cắt rời từng bức ảnh khỏi tạp chí và dán vào một cuốn vở lớn. Tôi đang lên kế hoạch cho ngôi nhà mơ ước của mình, nơi tôi sẽ sống hạnh phúc với một người chồng tóc sẫm, khoẻ mạnh, to lớn, người chỉ yêu mỗi một mình tôi thôi chứ không phải hàng nghìn người khác ở bên.

Tôi đã phác ra cuộc đời tôi, sự nghiệp là trên hết, rồi sau đó mới đến chồng và con khi tôi sẵn sàng giải nghệ và cho người khác có cơ hội. Và khi tôi có ngôi nhà mơ ước, tôi sẽ có bồn tắm bằng kính màu lục bảo để ngâm mình trong nước thơm cả ngày nếu muốn. sẽ không có ai bên ngoài cửa giục giã

và bảo tôi phải nhanh lên! (Tôi chưa bao giờ có cơ hội ngồi trong buồng tắm đủ lâu!) Từ chiếc bồn tắm lục bảo đó tôi bước ra, thơm mùi nước hoa, da tôi mềm như sa tanh, các lỗ chân lông được tẩy sạch khỏi mùi khó chịu và mực nát của gỗ cũ lâu ngày và bụi tích tụ từ tầng áp mái với tất cả những đồ đạc khốn khổ đến nỗi những đứa trẻ chúng tôi cũng có mùi cũ kỹ như ngôi nhà này.

- Anh Chris – tôi nói, quay lại nhìn lưng anh ấy – Tại sao chúng ta cứ phải ở mãi đây và đợi mẹ quay trở lại? bây giờ chúng ta đã khoẻ, tại sao chúng ta không tìm cách trốn đi?

Anh ấy không nói không rằng, nhưng tôi thấy tay anh ấy tóm lấy chiếc rèm chặt hơn.

- Anh Chris...

- Anh không muốn nói về chuyện đó – anh ấy nổi nóng.

- Tại sao anh cứ đứng đó đợi chuyến tàu đi ngang qua, nếu anh không nghĩ đến việc trốn đi?

- Anh không nhìn tàu! Anh chỉ nhìn ra ngoài, thế thôi!

Trán anh ấy tì vào cửa kính, bắt chập một người lảng giềng nào đó có thể nhìn ra và trông thấy anh ấy.

- Chris, anh tránh xa khỏi cửa sổ đi, sẽ có người nhìn thấy anh đó.

- Anh mặc xác việc có ai thấy anh!

Con bốc đồng đầu tiên của tôi là chạy tới chỗ anh ấy, vòng tay qua người anh ấy và phung phí hàng triệu chiếc hôn trên khuôn mặt anh ấy để bù đắp những nụ hôn mà anh ấy không được mẹ hôn. Tôi sẽ kéo đầu anh ấy áp vào ngực mình, xoa đầu anh ấy như mẹ đã từng làm và anh ấy sẽ trở lại là con người vui vẻ, lạc quan, chưa bao giờ có một ngày giận dữ như tôi thường có. Thậm chí nếu tôi làm việc mẹ đã từng làm, tôi cũng đủ thông minh để biết nó sẽ không giống như vậy. Người anh ấy muốn chính là mẹ cơ! Tất cả những hy vọng, mơ ước, tin tưởng của anh ấy nằm ở một người phụ nữ duy nhất, đó là mẹ.

Mẹ đã đi được hơn hai tháng. Liệu mẹ có nhận ra một ngày ở đây dài hơn một tháng đời thường không? Mẹ có lo lắng về c tôi, có lo chúng tôi phải sống ra sao không? Mẹ có tin là anh Chris luôn là người ủng hộ đáng tin cậy nhất khi ẹm bỏ chúng tôi lại không một lời giải thích, không một lý do, không một lời bào chữa? Mẹ có tin rằng tình yêu, một khi đã có được, lại không bị tả tơi bởi sự ngờ vực và sợ hãi, và sẽ không bao giờ, không bao giờ chấp lại liền được với nhau nữa không?

- Cathy – Chris đột nhiên cất lời – Em sẽ đi đâu nếu em được chọn chỗ?

- Phía Nam – tôi đáp – đi xuống một bãi biển ấm áp, đầy nắng, nơi những con sóng xô hiền hoà... em không thích những con sóng cồn với những đỉnh sóng trắng xoá... Không muốn biển xám đập âm âm vào vách đá... Em muốn tới nơi gió không bao giờ ào ào thổi, em chỉ muốn những làn tóc nhẹ ấm áp lay trên tóc em và bên má em, trong khi em nằm trên bãi cát trắng và tắm nắng mặt trời.

- Phải – anh ấy tán đồng, giọng có vẻ buồn bã – Điều em nói hay đấy, chỉ có anh là không sợ những con sóng cồn. Anh thích lướt trên đỉnh một con sóng trên những tấm ván lướt sóng. Nó giống như là trượt tuyết vậy.

Tôi đặt chiếc kéo xuống, không nhìn ngắm các tạp chí, lọ keo dán để nhìn Chris. Anh ấy đã bỏ lỡ mất nhiều môn thể thao mà anh ấy ưa thích, bị nhốt trong một căn phòng ở nơi này, trở nên buồn bã và già dặn hơn lứa tuổi của mình. Tôi rất muốn an ủi anh ấy, nhưng tôi không biết phải làm như thế nào.

- Hãy rời khỏi cửa sổ đi, Chris, em xin anh đấy.

- Để anh yên! Anh đã phát ón và chán ngấy nơi này rồi. Không được làm cái này, không được làm cái kia! Không được nói khi chưa được hỏi trước, hàng ngày ăn những bữa ăn chết tiệt, chẳng bữa nào nóng sốt và đổi món cả. Anh nghĩ bà đã chủ tâm làm vậy, để chúng ta không bao giờ có bất cứ thứ gì thú vị cả, kể cả thức ăn. Rồi anh nghĩ về chỗ tiền đó, một nửa chỗ đó sẽ là của mẹ và chúng ta. Và anh tự nhủ chẳng sao đâu, đáng để chịu đựng.

- Tất cả tiền bạc trên đời không đáng cho những ngày mà chúng ta đã mất – tôi nói lại.

Anh ấy quay lại, khuôn mặt đỏ bừng.

- Nó không chết tiệt thế đâu. Có lẽ em có thể kiếm được tiền bằng tài năng của em. Nhưng anh còn có những năm tháng phải học hành. Em biết bố mong muốn anh trở thành một bác sĩ, dù có trở ngại thế nào đi chăng nữa, anh sẽ có được bằng y khoa. Và nếu chúng ta bỏ trốn, anh sẽ không bao giờ trở thành một bác sĩ, em biết điều đó rồi đấy! Anh đã nghĩ về những gì anh có thể làm để nuôi sống chúng ta, danh sách những công việc anh có thể làm chẳng là gì ngoài rửa bát, hái hoa quả, đầu bếp nấu món ăn nhanh. Liệu bất cứ nghề nào trong số đó sẽ giúp anh học xong trường y không? Và anh sẽ có em và hai đứa em sinh đôi để giúp đỡ, cũng như chính bản thân anh một gia đình tự tạo ở tuổi mười sáu! Con giận nảy lửa ngùn ngụt trong tôi. Anh ấy không tin tôi có thể đóng góp được chút gì.

- Em cũng có thể làm việc ! – tôi quát lên – Chúng ta có thể cố, anh Chris. Khi chúng ta đang chết đói, anh đã nói Chúa sẽ cho con người ta thêm sức mạnh và khả năng trong lúc cấp bách. Phải, em tin Chúa sẽ làm vậy. Khi chúng ta rời khỏi đây và theo con đường của chúng ta, bằng cách nào đó chúng ta sẽ tạo được con đường riêng của mình. Và anh sẽ là một bác sĩ! Em sẽ làm bất cứ điều gì để thấy anh nhận được tấm bằng bác sĩ có ghi tên anh trong đó!

- Em có thể làm được gì? – anh ấy hỏi một cách tức tối, khinh khỉnh.

Trước khi tôi có thể trả lời thì cánh cửa đằng sau lưng chúng tôi được mở ra và bà ngoại đứng ở đó! Bà không bước tiếp vào phòng mà trừng mắt nhìn Chris. Còn anh ấy, ngang bướng và bất hợp tác như trước, không để mình bị hăm dọa. Anh ấy không rời khỏi cửa sổ, mà lại quay ra nhìn trời mưa.

- Thăng nhóc! – bà nạt nộ - Tránh xa cái cửa sổ đó ngay lập tức!

- Tên tôi không phải là "thăng nhóc". Tên tôi là Christopher. Bà không thể gọi tôi bằng cái tên bà gán cho tôi. Bà có thể chẳng gọi tôi bằng cái tên nào cả, nhưng không bao giờ được gọi tôi là "thăng nhóc"!

Bà quát lên sau lưng anh ấy.

- Ta ghét cái tên đó! Đó là tên của bố người! Ta đã nài xin cho nó, khi mẹ nó chết và nó không có một mái nhà. Chồng ta không muốn nó ở đây, nhưng ta cảm thấy thương một chàng thanh niên không có cha mẹ, không có phương tiện để kiếm sống và bị tước đoạt quá nhiều. vậy bố người tới... thông minh, đẹp trai, nó đã tận dụng sự hào phóng của chúng ta. Đã lừa dối chúng ta! Chúng ta đã gửi nó tới trường tốt nhất, mua cho nó những thứ tốt nhất, và nó đã cuỗm mất đứa con gái của chúng ta! Con gái của chúng ta là tất cả những gì chúng ta có... đứa con còn lại duy nhất... vậy mà một đêm chúng đã trốn đi và hai tuần sau đó quay lại, hạnh phúc và mỉm cười, đề nghị chúng ta tha thứ cho chúng vì đã yêu nhau. Đêm đó chồng ta đã lên cơn đau tim đầu tiên.

Bà ngừng lời, hỏn hển, giơ bàn tay to khỏe lấp lánh kim cương lên cổ họng. Chris từ cửa sổ quay người lại và nhìn bà chăm chăm giống như là tôi vậy. Lần này bà nói nhiều hơn kể từ lúc chúng tôi phải lên sống ở nơi này, một quãng thời gian vô tận rồi.

- Chúng cháu không có lỗi vì những gì bố mẹ chúng cháu đã làm – Chris nói, giọng đều đều.

- Người có lỗi vì điều người và em gái người đã làm!

- Chúng cháu làm điều gì xấu xa nào? – Anh ấy hỏi – Bà có nghĩ chúng cháu có thể sống trong một phòng, năm này qua năm khác, và không nhìn thấy nhau? Bà đã để chúng cháu ở đây. Bà đã khoá khu này lại để những người giúp việc không thể vào. Bà muốn bắt quả tang chúng cháu làm điều mà bà coi là xấu xa. Bà muốn cháu và Cathy chứng minh quan điểm của bà về cuộc hôn nhân của mẹ chúng cháu là đúng. Bà nhìn mình xem, đứng ở đây trong bộ đồ xám, cảm thấy sùng đạo và tự cho mình là đúng trong khi bà bỏ đói bọn trẻ nhỏ!

- Dừng lại! – tôi kêu lên sợ hãi bởi điều tôi nhìn thấy trên khuôn mặt bà – Chris, đừng nói gì nữa! Nhưng anh ấy đã nói quá nhiều. Bà sập cửa bước ra trong khi tim tôi muốn nhảy lên cửa sổ.

- Chúng ta sẽ lên gác – Chris bình thản nói – kẻ hèn nhất đó sợ cầu thang. Chúng ta sẽ đủ an toàn và nếu bà ta bỏ đói chúng ta, chúng ta sẽ dùng thang dây và xuống mặt đất.

Cửa lại được mở ra. Bà ngoại tiến vào với một chiếc roi bằng liễu xanh cầm trong tay và sự quả quyết cay nghiệt trong ánh mắt. Chắc bà đã cất cây roi ở một nơi nào đó gần đây, để có thể lấy nó được nhanh như vậy.

- Cứ chạy lên gác và trốn đi! – bà quát và tiến tới nắm lấy tay Chris – Và không đưa nào trong các người sẽ được ăn trong tuần tới! Còn ta không chỉ đánh đòn nhà người, mà cả em gái người, và nếu người chống cự, thì cả hai đứa sinh đôi nữa!

Lúc đó là tháng mười, và vào tháng mười một, Chris sẽ tròn mười bảy tuổi. Nhưng anh ấy vẫn chỉ là một cậu bé con nếu so với sức vóc lực lưỡng của bà. Anh ấy nghĩ tới việc chống cự, nhưng liếc nhìn tôi rồi nhìn hai đứa song sinh, chúng đang thút thít và bám chặt lấy nhau và anh ấy để cho bà già đó lôi vào phòng tắm. Bà ta đóng và khóa cửa lại. Bà bắt anh ấy cởi đồ và cúi người xuống bồn tắm.

Hai đứa em chạy đến chỗ tôi, vùi mặt vào lòng tôi.

- Bảo bà dừng lại đi! – Carrie van nài – Đừng để bà đánh anh Chris!

Anh ấy kêu một tiếng nào khi ngọn roi đó quất xuống làn da trần của anh ấy. Tôi nghe tiếng ngọn roi vun vút quất xuống người anh ấy. Và tôi cảm nhận được tất cả những ngọn roi đau đớn đó! Trong một năm qua, Chris và tôi tuy hai nhưng đã trở thành một, anh ấy giống như một phần cơ thể tôi, giống như cách tôi luôn là, mạnh mẽ và quả quyết, và có thể chịu đựng trận đòn mà không kêu la! Tôi căm ghét bà. Tôi ngồi trên giường, ôm hai em trong tay và cảm thấy nổi căm thù ngày càng dâng tràn trong lòng đến nỗi tôi không biết thoát khỏi bằng cách nào ngoài việc kêu gào. Anh ấy cảm nhận được trận đòn và tôi kêu lên những tiếng kêu đau đớn của anh ấy. Tôi hy vọng Chúa trời sẽ nghe thấy! Tôi hy vọng những người giúp việc sẽ nghe thấy! Tôi hy vọng ông ngoại đang hấp hối sẽ nghe thấy được!

Bà bước ra khỏi phòng tắm tay cầm chiếc roi. Chris lê lét sau lưng bà, chiếc khăn tắm quấn ngang lưng. Anh ấy trắng bệch như xác chết. Tôi không thể ngừng kêu la!

- Im ngay! – bà ra lệnh, dứt ngọn roi trước mặt tôi – im ngay lập tức, trừ phi người muốn thêm thứ này!

Tôi không thể ngừng la hét được, kể cả khi bà kéo tôi ra khỏi giường và đẩy hai đứa em sang một bên khi chúng cố bảo vệ cho tôi. Cory xông tới cản chân bà. Bà hất nó ra bằng một cú đánh. Rồi tôi bị kéo vào phòng tắm, cơn cuồng loạn của tôi bị chặn lại, tôi cũng bị ra lệnh phải cởi quần áo ra. Tôi đứng đó nhìn vào chiếc trâm kim cương của bà, chiếc trâm bà luôn luôn đeo, rồi đến những viên đá, có mười bảy viên cả thảy. Bộ váy vải taffeta màu xám của bà được điểm những viên đỏ, và chiếc cổ trắng được móc tay. Bà dán mắt vào chỗ mái tóc ngắn ngắn ở trán của tôi, lộ rõ vẻ hài lòng.

- Cởi quần áo ra, nếu không ta sẽ xé quần áo của người đó!

Tôi bắt đầu cởi quần áo, chậm chạp tháo những chiếc khuy áo blouse. Tôi không có áo lót, dù tôi cần có một chiếc. Tôi thấy bà nhìn chằm chằm vào ngực tôi, vào chiếc bụng phẳng của tôi, trước khi bà nhìn đi chỗ khác, dường như bị xúc phạm.

- Anh Chris, ngăn bà đi! Đừng để chị Cathy bị đau!

Tôi khụy gối xuống gần bồn tắm và cúi người xuống để bảo Vệ khuôn mặt, ngực, những chỗ dễ bị tổn thương nhất. Như một mục đàn bà điên cuồng không điều khiển được mình, bà ta cứ vụt roi tới khi ngọn roi gãy. Những vết thương đau như thiêu đốt, khi chiếc roi bị gãy tôi nghĩ thế là trận đòn đã xong. Nhưng bà ta đã cầm một chiếc chổi cán dài lên đập vào đầu và vai tôi. Dù tôi cố không kêu, cố im

lặng một cách dửng dưng cảm như Chris, thì tôi cũng phải gào lên. Tôi gào lên:

- Bà không phải là đàn bà nữa! Bà là một con quỷ! Một kẻ vô nhân đạo và không phải là người! – những gì tôi nhận được là một cú đánh mạnh và bên phải đầu. Mọi thứ tối sầm lại.

Tôi dần dần nhận ra mọi thứ, toàn thân tôi đau nhức, đầu tôi nổ tung vì vết thương. Trên tầng áp mái, một chiếc đĩa hát đang phát ra bài "Rose Adiago" trong vở ba lê Người đẹp ngủ trong rừng. Nếu tôi sống được tới một trăm tuổi tôi sẽ không quên bản nhạc đó và những gì tôi cảm thấy khi mở được mắt ra, thấy Chris đang cúi xuống phía tôi, bôi thuốc sát trùng, băng vết thương, nước mắt của anh ấy nhỏ xuống người tôi. Anh ấy đã bảo hai đứa em lên gác chơi, học, tô màu, làm bất cứ thứ gì để khiến chúng không nhớ đến chuyện xảy ra dưới nhà. Khi anh ấy làm xong tất cả những gì có thể làm cho tôi từ những dụng cụ y tế không thích hợp của anh ấy, tôi chăm sóc chiếc lưng lằn roi, vấy máu của anh ấy. Không đứa nào mặc quần áo cả. Quần áo sẽ dính chặt vào những vết roi rớm máu của chúng tôi. Tôi bị những vết thâm tệt hại nhất ở những chỗ bà vụt cây chổi một cách tàn bạo. Đầu tôi sưng tấy lên một cục mà Chris sợ rằng nó có thể gây ra một cơn chấn động.

Chữa trị vết thương xong, chúng tôi quay nghiêng người, mặt đối mặt, dưới tấm khăn trải giường. Mắt chúng tôi dán vào nhau và hoà tan làm một. Anh ấy chạm vào má tôi một cách dịu dàng và đầy yêu thương nhất.

- Chúng ta có buồn cười lắm không...Chúng ta có buồn cười lắm không... – tôi hát một giai điệu phỏng theo một bài hát về Billy Bailey – Chúng ta sẽ đau một ngày trọn vẹn...Anh sẽ làm bác sĩ, và em sẽ trả tiền công....

- Thôi đi! – anh ấy kêu lên, trông đau đớn không chịu đựng được – Anh biết đó là lỗi của anh! Anh đã đứng ở cửa sổ. Bà không được đánh em chứ!

- Không sao đâu! Sớm hay muộn thì bà cũng sẽ làm thế. Ngay từ ngày đầu tiên bà đã định trừng phạt chúng ta vì một lý do vớ vẩn. Em chỉ ngạc nhiên là bà để quá lâu mà không vụt roi thôi.

- Khi bà quật anh, anh nghe thấy tiếng em kêu gào và anh không làm thế được. Em đã kêu gào thay anh, Cathy. Và điều đó đã giúp đỡ anh, anh không cảm thấy bất cứ sự đau đớn nào trừ tiếng kêu của em.

Tôi áp vào ngực anh ấy. Rồi anh ấy thì thầm tên tôi, kéo chiếc khăn trải giường khỏi đầu tôi, để lộ mái tóc dài của tôi trước khi anh ấy dịu dàng ôm đầu tôi kéo sát vào cặp môi anh ấy.

Đêm đó tôi chỉ ngủ được sau khi nghĩ đến cái hôn của anh tôi, không phải về trận đòn hoặc những cú vụt bằng chiếc chổi. Một thứ gì đó ngủ say trong tôi đã thức dậy, ngày càng nhanh, như nàng công chúa Aurona ngủ trong rừng cho tới khi hoàng tử tới đặt lên cặp môi đang say giấc nồng của nàng một nụ hôn yêu thương.

Đó là cách của tất cả các câu chuyện cổ tích, kết thúc bằng một nụ hôn và là một kết thúc có hậu. Sẽ có một chàng hoàng tử khác đến với tôi để mang tới một kết thúc có hậu.

PHẦN 17 : TÌM ĐƯỢC MỘT NGƯỜI BẠN

Có ai đó đang kêu trên những bậc thang của tầng áp mái! Tôi choàng dậy và nhìn quanh xem ai đã biến mất. Cory!

Trời, chuyện gì đang xảy ra đây!

Tôi rời khỏi giường, chạy tới phòng để đồ và nghe thấy tiếng Carrie tỉnh giấc góp thêm tiếng kêu của mình vào tiếng kêu của Cory, dù nó chẳng biết Cory đang kêu cái gì. Chris hỏi:

- Chuyện quái gì đang xảy ra vậy?

Tôi chạy qua phòng để đồ, lên bốn bậc thang rồi đứng sững lại và chỉ biết nhìn. Cory ở đó trong bộ pyjama trắng đang gào lên, bất chấp việc tôi có thể thấy tại sao nó kêu.

- Làm cái gì đi! Làm cái gì đi! – nó kêu lên với tôi và chỉ vào thứ gây ra nỗi đau khổ của nó. Trên bậc thang là một cái bẫy chuột, đúng chỗ chúng tôi đặt bẫy mỗi tối, mỗi là pho mát. Nhưng lần này con chuột không chết. Nó khôn hơn và lấy trộm pho mát bằng chân thay vì ngoạm bằng mồm và một chiếc chân nhỏ của nó bị mắc kẹt dưới chiếc lò xo. Con chuột xám nhỏ điên cuồng gặm chiếc chân nhỏ bị mắc kẹt để giải thoát cho mình, bất kể nỗi đau nó phải cảm thấy.

- Chị Cathy, làm gì đi, nhanh lên! – Cory kêu lên, lao vào vòng tay tôi – Chị cứu nó đi! Đừng để nó cắn vào chân nó! Em muốn nó sống! Em muốn một người bạn! Em chưa bao giờ có một con vật nuôi, chị biết em luôn muốn có một con. Tại sao chị và anh Chris luôn phải giết tất cả những con chuột?

Carrie bước tới dùng đôi bàn tay nhỏ của nó đâm vào lưng tôi.

- Chị ích kỷ lắm, Cathy! Ích kỷ! Ích kỷ! Chị chẳng để cho Cory có được cái gì cả.

Cho đến nay tôi biết thì Cory có tất cả mọi thứ tiền có thể mua được, trừ một con vật nuôi, sự tự do của nó và bầu trời tuyệt vời bên ngoài. Carrie có lẽ sẽ đánh tôi gục xuống cầu thang nếu Chris không chạy tới bảo vệ tôi và kéo hàm răng nó đang cắn vào chân tôi ra, may mà chân tôi được che bằng chiếc áo ngủ dài trùm mắt cá chân.

- Thôi tắt cả sự ồn ào này đi! – anh ấy ra lệnh và cúi xuống dùng chiếc khăn lau bát mà anh ấy đã phải chạy đi lấy để cầm con chuột bị thương lên.

- Làm cho nó khoẻ đi, anh Chris – Cory nài nỉ - Đừng để nó chết!

- Vì em có vẻ rất muốn có con chuột này, Cory, anh sẽ làm những gì có thể để cứu chân nó, dù nó bị hỏng rồi.

Ôi, thật là một sự hồi hã để cứu cuộc đời của một con chuột, khi chúng tôi đã giết hàng trăm con. Đầu tiên Chris cẩn thận tháo lò xo ra, và khi anh ấy làm vậy, thì một cảm giác lạ thường không thể hiểu xâm chiếm khiến Cory quay lưng đi và sụt sịt, còn Carrie thì kêu gào. Rồi tôi cho rằng dường như con chuột mệt lử đó đã được giải thoát.

Chúng tôi chạy xuống phòng tắm nơi Chris và tôi rửa tay còn Cory cầm con chuột dờ sống dờ chết của nó được bọc trong chiếc khăn lau bát màu xanh nhạt, khi Chris cảnh cáo nó là không được cầm quá chặt.

Tôi trải ra bàn tất cả các thiết bị y tế mà chúng tôi có lên một chiếc khăn sạch.

- Nó chết rồi! – Carrie kêu lên và đánh Chris – Anh đã giết chết con vật nuôi duy nhất của Cory.

- Con chuột này chưa chết – Chris bình thản nói – bây giờ thì tất cả các em phải im lặng, và không được nhúc nhích. Cathy, giữ lấy nó. Anh sẽ làm những gì chúng tôi để khâu chỗ da bị rách và rồi anh sẽ phải bó cái chân đó lại.

Đầu tiên anh ấy dùng thuốc sát trùng để làm sạch vết thương, trong khi con chuột nằm im như chết, chỉ

có đôi mắt mở và nhìn chúng tôi vẻ khỗ sở. Tiếp đó anh ấy dùng gạc được xé theo chiều dọc để buộc cái chân nhỏ xíu của con chuột lại rồi sau đó quấn vải và dùng một chiếc tấm làm nẹp. Anh ấy bẻ chiếc tấm làm đôi, đặt nó vào và bó bằng băng dính.

- Em sẽ gọi nó là Mickey – Cory nói, hàng nghìn ngọn nến lấp lánh trong mắt nó vì một con chuột nhất bị thương sẽ sống trở thành một con vật nuôi của nó.

- Nó có thể là một con chuột cái – Chris nói, xem lướt con chuột để kiểm tra.

- Không, không thích một con chuột cái, chỉ muốn chuột Mickey thôi!

- Được rồi, nói sẽ là một chú chuột – Chris đáp – Mickey sẽ sống để ăn tất cả pho mát của chúng ta – Vị bác sĩ nói tiếp, đã hoàn thành xong ca phẫu thuật và tiến hành được cả ca bó bột đầu tiên của mình và khi nhìn anh ấy thao tác, tôi đã phải ngưỡng mộ, tự hào về anh ấy.

Anh ấy rửa máu dính trên tay, còn Cory và Carrie rạng rỡ như thể một điều kỳ diệu đã xảy đến với cuộc sống của chúng.

- Bây giờ để em giữ Mickey – Cory kêu lên.

- Không, Cory, để chị Cathy giữ nó một lúc lâu hơn. Em thấy đó, nó đang choáng váng, đôi tay chị ấy to hơn và sẽ cho Mickey nhiều hơi ấm hơn là tay em. Còn em có thể vô tình xiết nó quá chặt. Tôi ngồi trên chiếc ghế xích đu trong phòng ngủ và nâng niu con chuột xám dường như sắp lên một cơn đau tim, tim nó đập loạn xạ. Nó chớp chớp mi mắt khi tôi cầm nó. Tôi cảm thấy thân hình ấm áp, bé nhỏ của nó đang đấu tranh để tiếp tục sống, tôi đã muốn nó sống và trở thành con vật nuôi của Cory.

Cánh cửa bật mở và bà ngoại bước vào.

Không ai trong chúng tôi mặc quần áo chỉnh tề, thực tế, chúng tôi chỉ mặc quần áo ngủ, không có áo choàng để che những gì có thể lộ ra. Chân chúng tôi để trần, tóc chúng tôi rối, còn mặt mũi chúng tôi chưa rửa.

Một quy tắc đã bị phá vỡ.

Cory đang nép sát cạnh người tôi khi bà ngoại quét đôi mắt tinh tường qua khung cảnh lộn xộn (phải nói thật là nó thực sự bừa bãi). Giường chưa được dọn, quần áo của chúng tôi vắt lên những chiếc ghế, bít tất quăng lung tung mọi chỗ.

Hai quy tắc đã bị phá vỡ.

Còn Chris đang ở trong phòng tắm rửa mặt cho Carrie, giúp nó mặc quần áo, rồi cái chiếc khuy áo choàng màu hồng của nó.

Ba quy tắc bị phá vỡ.

Hai anh em bước ra, tóc Carrie được buộc gọn thành một chiếc đuôi ngựa nhỏ, dính một dải ruy băng hồng.

Ngay lập tức, khi thấy bà ngoại, Carrie chết lặng đi. Cặp mắt xanh của nó mở lớn sợ hãi. Nó quay người lại và bám lấy Chris tìm sự che chở. Anh ấy bế nó lên và đặt nó vào lòng tôi. Rồi anh ấy bước tới chỗ đặt chiếc giỏ picnic ở trên bàn và bắt đầu lấy ra những thứ bà mang tới.

Khi Chris lại gần, bà ngoại quay lưng đi. Anh ấy phớt lờ bà khi vội lấy các thứ ra khỏi giỏ.

- Cory – anh ấy nói, tiến về phía phòng để đồ - Anh lên gác tìm một chiếc lồng chim và trong khi anh lên đó, xem xem em có tự mặc được quần áo mà không cần chị Cathy giúp, cả rửa mặt và rửa tay nữa.

Bà ngoại vẫn im lặng. Tôi ngồi trên ghế xích đu và nâng niu con chuột yếu ớt, hai đứa em bé bỏng ngồi sát cạnh tôi, cả ba chúng tôi dán mắt vào bà cho tới khi Carrie không chịu nổi bèn quay đi giấu mặt vào vai tôi, thân hình bé xíu của nó run rẩy.

Điều khiến tôi lo lắng là bà không đổ trách chúng tôi và nói về chuyện không dọn giường, về căn phòng lộn xộn, bày bừa mà tôi đã cố giữ cho nó được gọn gàng, ngăn nắp. Tại sao bà không mắng Chris vì đã thay đồ cho Carrie? Tại sao bà chỉ nhìn mà không nói gì?

Chris từ tầng áp mái xuống với một chiếc lồng chim và mấy sợi dây chằng mà anh ấy nói sẽ làm cho chiếc lồng chắc chắn hơn.

Những lời này bắn thẳng về phía bà ngoại. Rồi cặp mắt xám của bà nhìn vào tôi và chiếc khăn lau bát màu xanh mà tôi đang cầm.

- Người đang giữ cái gì trong tay đó, con nhóc? – bà hỏi bằng một giọng lạnh giá.
- Một con chuột bị thương – tôi trả lời, giọng tôi lạnh lùng không kém.
- Người định giữ con chuột đó thành một con vật nuôi và đặt nó vào trong chiếc lồng đó ư?
- Vâng, chúng cháu định làm thế - tôi nhìn bà một cách bướng bỉnh và thách đố bà thử làm gì xem – Cory chưa bao giờ có một con vật cưng, và đây là lúc nó có.

Bà mím cặp môi mỏng dính của mình và quét cặp mắt xám tới chỗ Cory. Nó đang run run sắp rơi nước mắt.

- Tiếp tục đi – bà nói – cứ giữ con chuột đó đi! Một con vật như thế hợp với người đó! – nói xong bà sập cửa lại.

Chris bắt đầu làm chốt chặn chiếc lồng và làm cửa lồng, vừa làm vừa nói:

- Những nan lồng này khá thưa để giữ được Mickey bên trong. Cory, chúng ta phải phủ vải chiếc lồng để con vật nhỏ của em không trốn đi.

Cory mỉm cười, nó lên nhìn xem Mickey có còn sống không.

- Nó đói rồi, em có thể nói thế, mũi nó giật giật.

Việc giành được tình cảm của Mickey, quả là một chiến công. Thoạt đầu nó không tin tưởng chúng tôi, dù chúng tôi giải phóng chân nó khỏi chiếc bẫy. Nó ghét bị giam trong chiếc lồng. Nó lao đảo thành vòng quanh thứ tồi tệ mà chúng tôi bó vào chân nó, cố tìm lối thoát. Cory đặt pho mát và những mẩu bánh mì vụn qua các nan lồng để nhử Mickey tới ăn và lấy lại sức. Nó phớt lờ pho mát, bánh mì và cuối cùng, nó bò ra xa nhất trong khả năng có thể được, cặp mắt tròn nhỏ của nó thận trọng vẻ sợ sệt, người nó run rẩy khi Cory mở cánh cửa lồng ri để đặt một liễn súp tí xíu đầy nước.

Rồi Cory thò tay vào lồng và đẩy một mẩu pho mát lại gần phía con chuột hơn.

- Pho mát ngon lắm – Cory nói vẻ mời mọc. Nó đẩy một mẩu bánh mì về phía con chuột đang run run ria mép giật giật – bánh mì ngon lắm. Nó sẽ làm mày khoẻ lên.

Phải mất hai tuần Cory mới làm cho chú chuột yêu mến nó và chạy tới khi nó huýt sáo. Cory giấu những mẩu thức ăn ngon trong các túi áo và nhử Mickey chui vào. Khi Cory mặc một chiếc sơ mi có hai túi ngực, túi bên phải chứa một mẩu pho mát, túi bên trái chứa một mẩu sandwich bơ đậu phộng, thì Mickey do dự trên hai vai Cory, mũi nó giật giật, ria mép nó rung rung. Nói một cách dễ hiểu, các bạn có thể thấy chúng tôi có không chỉ là một chú chuột sành ăn mà còn là một kẻ phàm ăn muốn có cả hai thứ trong hai túi cùng một lúc.

Rồi cuối cùng khi nó quyết định được là phải chạy xuống túi nào trước, nó nhào vào túi đựng sandwich và ăn dần xuống, và bằng một đường đi ngoằn ngoèo, nó bò lên vai Cory, bò vòng qua cổ và nhào xuống túi áo đựng pho mát. Thật tức cười trước cái cách nó chẳng bao giờ bò thẳng qua ngực Cory tới túi bên kia mà lại phải bò lên, vòng qua cổ và lại bò xuống làm nhột khuỷu tay Cory. Chiếc chân nhỏ và bàn chân của chú chuột đã lành, nhưng nó không bao giờ còn đi lại bình thường được nữa, nó cũng không chạy nhanh được nữa. Tôi nghĩ chú chuột đủ khôn ngoan để dành miếng pho

mát ăn sau, vì nó có thể cầm mẩu pho mát lên nhấm nháp từ tốn, trong khi mẩu sandwich là một bữa ăn tạp.

Và các bạn có tin không, chưa bao giờ có một con chuột sành đánh hơi thức ăn giỏi như vậy, bất kể thức ăn được giấu ở đâu. Mickey sẵn lòng từ bỏ lũ chuột của nó để chấp thuận những con người cho nó ăn, cưng chiều nó và ru nó ngủ, dù một điều kỳ quặc là Carrie chẳng có chút kiên nhẫn nào với Mickey cả. Có lẽ bởi vì chú chuột cũng mê ngôi nhà búp bê như Carrie. Những chiếc cầu thang và hành lang nhỏ vừa khít với người Mickey và một lần khi chơi chán chê, nó chạy thẳng tới phía ngôi nhà búp bê, nó trèo qua cửa sổ, nhảy xuống sàn nhà, và những người sứ được giữ cân bằng một cách mỏng manh nghiêng ngả sang hai bên. Những chiếc bàn ăn quay tròn khi nó muốn thử mùi vị.

Carrie hét lên với Cory:

- Con Mickey của em ăn hết thức ăn cho bữa tiệc! Mang nó đi! Mang nó ra khỏi phòng khách của chị!

Cory bắt con chuột khắp khếnh không đi nhanh của nó và ôm Mickey vào ngực.

- Mày phải học cách cư xử, Mickey à. Những chuyện tồi tệ đã xảy ra trong những ngôi nhà lớn. Cô gái sở hữu ngôi nhà kia, cô ấy sẽ đánh mày chẳng vì gì cả.

Cory khiến tôi khúc khích cười vì đây là lần đầu tiên tôi thấy nó nói lời chê bai nhẹ nhàng nhất với cô chị sinh đôi của nó.

Thật tốt cho Cory khi có một con chuột xám bé nhỏ để nhét vào túi áo và cho chú chuột tìm bánh kẹo mà chủ nhân của nó giấu ở đó. Cũng thật hay khi chúng tôi có một thứ gì đó để giết thời gian, làm đầu óc bận rộn, trong lúc chờ đợi và chờ đợi mẹ xuất hiện, khi dường như bắt đầu có vẻ là mẹ sẽ không tới với chúng tôi nữa.

PHẦN 18 : CUỐI CÙNG MẸ CŨNG TỚI

Ngày qua ngày, Chris và tôi càng lớn hơn. Ngực tôi đầy đặn hơn, hông nở ra, eo nhỏ đi và lọn tóc cụt lủn trước trán đã mọc dài hơn và trở nên quăn. Tại sao trước đó tôi không biết rằng nó sẽ tự quăn mà không cần cuộn những lọn tóc thành sóng? Đối với Chris, vai anh ấy rộng hơn, ngực nở nang hơn, và cánh tay cũng vậy.

Đột nhiên tôi thôi lau bàn học và đứng lặng lẽ. Tôi quay lại, nhìn Cory và Carrie. Ôi trời, những viễn cảnh mới thật mơ hồ làm sao. Chúng tôi đã bị nhốt ở đây hai năm bốn tháng và hai đứa em khác nhiều so với cái đêm chúng tôi tới đây. Chắc chắn đầu chúng to hơn và làm nhỏ đi độ lớn của đôi mắt chúng. Nhưng mắt chúng vẫn có vẻ to lạ lùng. Chúng ngồi bơ phờ trên chiếc đệm cũ hoen ố, mồm meo mà chúng tôi đã kéo ra sát chỗ cửa sổ. Tôi lo lắng, bồn chồn khi thấy chúng khó chịu. Thân hình chúng giống như những cuống hoa mềm oặt yếu ớt đỡ những nụ hoa là chiếc đầu của chúng. Tôi đợi tới lúc chúng thiếp đi dưới ánh nắng nhợt nhạt rồi hạ giọng nói với Chris:

- Hãy nhìn những cây mao lương hoa vàng kia. Chúng không lớn lên, chỉ có đầu chúng là to ra. Anh ấy thở dài nặng nề, cup mắt xuống, bước tới gần hai đứa em, cúi xuống chạm vào làn da trong suốt của chúng.

- Giá chúng ra ngoài mái nhà với chúng ta để tận hưởng ánh nắng và không khí trong lành như chúng ta đã làm. Cathy, dù chúng có chống cự và kêu gào như thế nào, chúng ta cũng phải buộc chúng ra ngoài!

Thật ngớ ngẩn, chúng tôi đã nghĩ rằng nếu đưa chúng ra ngoài mái nhà trong lúc chúng ngủ, chúng sẽ thức giấc trong những tia nắng mặt trời khi được giữ trong cánh tay chúng tôi và chúng sẽ cảm thấy yên tâm. Chris thận trọng bế Cory lên, trong khi tôi rón rén tiến tới chỗ cửa sổ tầng áp mái đang mở. Hôm đó là thứ năm, ngày của chúng tôi để vui chơi trên mái nhà, trong khi những người giúp việc sử dụng ngày nghỉ của họ ở ngoài thị trấn. Thế là đủ an tâm để sử dụng phần mái nhà phía sau.

Chris bế Cory vừa bước ra bậc cửa sổ thì không khí ẩm áp cuối thu đột nhiên làm Cory tỉnh ngủ. Nó nhìn quanh, thấy tôi đang bế Carrie trên tay, rõ ràng định đưa Carrie ra mái nhà, nó bèn gào lên.

Carrie choàng tỉnh. Nó thấy Chris và Cory đang ở trên mái nhà dốc, nhìn thấy tôi và nơi tôi đang đứng bế nó, bèn gào lên một tiếng mà cách xa hàng dặm chắc cũng nghe thấy được!

Chris gọi tôi át cả tiếng la hét.

- Đi nào, vì sức khoẻ của chúng, chúng ta phải làm điều này.

Không chỉ kêu la, chúng còn đâm đá chúng tôi. Carrie bập hàm răng vào tay tôi khiến tôi cũng gào lên. Dù nhỏ, nhưng bọn nhóc này có sức mạnh lạ thường của hàm răng trong những trường hợp vô cùng nguy hiểm. Carrie vung nắm tay vào mặt tôi để tôi không nhìn thấy được, cộng với việc la hét vào tai tôi. Tôi vội vã quay lại và bước vào qua cửa sổ lớp học. Run rẩy và mệt mỏi, tôi đặt Carrie đứng xuống cạnh chiếc bàn lớn. Tôi dựa người vào chiếc bàn để thở lấy thở để, cảm ơn Chúa vì đã để tôi đưa nó vào bên trong an toàn. Chris đưa Cory về với chị của nó. Việc buộc chúng ra ngoài mái nhà đe dọa cuộc sống của cả bốn đứa chúng tôi.

Bây giờ thì chúng rất tức tối. Chúng vùng vằng chống lại khi chúng tôi lôi chúng tới những vạch đánh dấu trên tường, nơi chúng tôi đo chiều cao của chúng vào ngày đi ở trên lớp học. Chris giữ hai đứa trong khi tôi đo chiều cao của chúng tăng lên.

Tôi cứ nhìn và nhìn, choáng váng và không tin điều đó. Chừng này thời gian mà chúng chỉ cao thêm có năm centimet thôi ư? Chỉ có năm centimet thôi ư? Chỉ có năm centimet trong khi Chris và tôi tăng thêm rằng nhiều, rất nhiều centimet khi chúng tôi ở độ từ năm đến bảy ti, dù rằng khi chào đời, hai đứa em này cũng nhỏ hơn bình thường. Cory chỉ nặng 2.27kg còn Carrie nặng 2,3 ký.

Tôi đưa tay che mặt để hai đứa em không thấy vẻ mặt sững sờ và kinh hãi của tôi. Thế vẫn chưa đủ. Tôi quay đi để chúng chỉ thấy lưng của tôi trong khi tôi cố nén những tiếng sụt sịt lại.

- Anh có thể để chúng đi được rồi – cuối cùng tôi cũng cố nói. Tôi quay lại và bắt gặp cái liếc thoáng qua của chúng khi chúng lo lắng bỏ đi như hai con chuột nhỏ tóc vàng. Chúng chạy tới khu cầu thang tiến tới chiếc tivi yêu thích, với một con chuột nhỏ đang đợi chúng chạy tới và hài lòng với cuộc sống giam cầm của nó.

Chris đứng ngay sau lưng tôi và chờ đợi.

- Rồi – anh ấy hỏi khi tôi kiệt quệ, không cất thành lời được – Chúng cao lên bao nhiêu?
Tôi vội quệt nước mắt trước khi quay lại và không nhìn vào mắt anh ấy khi đáp:
- Năm centimet – tôi nói bằng giọng đều đều nhưng anh ấy vẫn nhìn thấy nỗi đau trong ánh mắt tôi.

Anh ấy bước lại gần hơn và choàng tay qua người tôi, ghì đầu tôi vào ngực mình, và tôi bật khóc, nước mắt thật sự. Tôi căm ghét mẹ vì đã để xảy ra điều này! Thực sự căm ghét mẹ! Mẹ biết trẻ con như cây cối, chúng phải có ánh sáng mặt trời để lớn lên. Tôi run run trong vòng tay anh trai, cố thuyết phục bản thân rằng ngay khi chúng tôi được tự do, chúng sẽ lại xinh đẹp như xưa. Chúng sẽ, tất nhiên chúng sẽ, chúng sẽ đuổi kịp, bù lại được những năm tháng bị mất. Ngay khi ánh mặt trời lại soi rọi trên người chúng, chúng sẽ lớn nhanh như cỏ dại, chúng sẽ, phải, chúng sẽ! Chỉ là những ngày tháng dài ảm náu trong phòng khiến má chúng hóp và mắt chúng trũng sâu. Tất cả những điều này có thể làm lại được, phải không nhỉ?

- Thôi đi – tôi mở miệng, giọng nghẹn ngào và khàn khàn, trong lúc vẫn bầu vịu vào con người duy nhất dường như không còn quan tâm đến chúng tôi nữa – Có phải là tiền làm chao đảo mọi thứ, hay là tình yêu? Tình yêu đủ để trao cho hai đứa em và mẹ sẽ đọc được hai mươi centimet chiều cao mà chúng tăng thêm, chứ không phải là năm centimet không thôi đâu.

Chris và tôi đi xuống nhà tù biệt lập để ăn trưa và tôi luôn đưa hai đứa em vào phòng tắm để rửa tay cho chúng vì chắc chắn chúng không cần virus của chuột để gây nguy hiểm cho sức khỏe của chúng thêm nữa.

Khi tôi ngồi lặng lẽ trên bàn ăn, ăn món sandwich, món súp nóng âm ấm và sữa, xem những đôi uyên ương trên tivi hò hẹn, hôn hít, lập kế hoạch bỏ trốn và bỏ vợ hoặc chồng sắp cưới của họ thì cửa phòng bật mở. Tôi ghét phải nhìn ra chỗ khác và bỏ lỡ cảnh tiếp theo, nhưng vẫn phải ngó ra cửa. Mẹ hoan hỉ sải bước vào phòng. Mẹ mặc một bộ đồ nhẹ, đẹp, cổ và tay áo jacket được viền lông xám mượt.

- Các con thân yêu – Mẹ hoan hỉ kêu lên, rồi ngần ngừ không chắc chắn khi không có đứa nào nhảy cẫng lên chào đón mẹ trở về - Mẹ đây này! Các con có mừng khi thấy mẹ không? Các con biết mẹ vui mừng như thế nào khi gặp các con không? Mẹ nhớ các con rất nhiều, nghĩ về các con, mơ thấy các con, và mẹ mang cho các con rất nhiều món quà tuyệt vời mà mẹ chọn rất kỹ. Đợi tới khi các con thấy chúng! Và mẹ đã phải rất lén lút, vì làm thế nào để giải thích việc mua đồ trẻ con nhỉ? Mẹ muốn bù đắp vì đã đi quá lâu như vậy. Mẹ đã muốn nói cho các con biết vì sao mẹ phải đi, thực sự mẹ muốn thế, nhưng chuyện đó quá phức tạp. Và mẹ không biết chính xác mình sẽ đi bao lâu, và dù các con nhớ mẹ, các con quá quan tâm, đúng không? Các con không chịu nổi, đúng không?

Liệu chúng tôi có chịu được không? Chúng tôi chỉ nhớ mẹ thôi ư? Dù sao, mẹ là ai? Những suy nghĩ ngớ ngẩn này xuất hiện khi tôi chăm chăm nhìn mẹ và lắng nghe về việc bốn đứa trẻ khiến cuộc sống của những người khác khó khăn như thế nào. Và dù tôi muốn chối bỏ mẹ, tôi vẫn muốn mẹ lại thực sự gần gũi như trước, tôi dao động, tràn ngập hy vọng, muốn được lại yêu mẹ nhiều như trước, lại tin tưởng vào mẹ.

Chris đứng dậy và nói trước tiên, bằng một giọng nam trầm, sâu lắng và mạnh mẽ:

- Mẹ ạ, tất nhiên chúng con vui mừng vì mẹ đã về! Và vâng, chúng con nhớ mẹ. Nhưng mẹ đã sai khi đi quá lâu, và ở lại đó quá lâu, bất kể lý do phức tạp gì mà mẹ có.

- Christopher – mẹ nó, mắt mở lớn vì ngạc nhiên – Con không giống như con – cặp mắt mẹ lướt từ Chris sang tôi rồi sang hai đứa sinh đôi. Cái nhìn soi mói của mẹ được tìm lại – Christopher, có chuyện gì không đúng à?

- Không đúng ư? – anh ấy nhại lại – Mẹ ơi, có cái gì có thể đúng về việc phải sống trong một căn phòng? Mẹ nói con không giống như con, mẹ hãy nhìn kỹ con. Giờ con có phải là một cậu bé con không? Mẹ hãy nhìn Cathy, nó có phải là một đứa trẻ nữa không? Mẹ hãy nhìn kỹ hai đứa sinh đôi, mẹ hãy chú ý xem chúng cao lên được bao nhiêu? Rồi mẹ hãy nhìn lại con và cho con biết là Cathy và con có còn là trẻ con để được đối xử một cách chiếu cố và không có khả năng hiểu được chuyện người lớn. Chúng con không muốn lãng phí thời gian, ăn không ngồi rồi, trong khi mẹ ra ngoài đi chơi vui vẻ. Qua những cuốn sách, Cathy và con đã sống một tỷ cuộc sống...đó là cách tưởng tượng của chúng con để cảm nhận mình còn sống.

Mẹ muốn cắt ngang nhưng Chris đã át tiếng nói nhỏ ngập ngừng của mẹ. Anh ấy nhìn những món quà la liệt ccmẹ với cái nhìn căm ghét.

- Vậy, mẹ trở lại đưa ra lời đề nghị hoà bình, giống như mẹ luôn làm vậy khi mẹ biết mình làm sai. Tại sao mẹ vẫn tiếp tục nghĩ những món quà ngu ngốc của mẹ có thể bù đắp cho những gì chúng con đã mất mát, và những gì chung con đang còn tiếp tục bị mất nữa? tất nhiên chúng con đã từng thích thú những đồ chơi, trò chơi và quần áo mẹ mang đến căn phòng nhà tù của chúng con, nhưng bây giờ chúng con đã lớn hơn, và những món quà không thôi thì không đủ được!

- Christopher, mẹ xin con đấy! – mẹ nài nỉ, lại nhìn hai đứa con sinh đôi vẻ không thoải mái và vội quay đi – Xin đừng nói như thể con không còn yêu mẹ. Mẹ không thể chịu đựng điều đó.

- Con yêu mẹ – anh ấy ngắt lời – co buộc mình phải tiếp tục yêu mẹ, dù những gì mẹ đã làm. Tất cả chúng con phải yêu mẹ, tin vào mẹ, và nghĩ mẹ đang vì lợi ích tốt nhất của chúng con. Nhưng hãy nhìn chúng con đi mẹ, thực sự nhìn chúng con đi. Cathy cảm thấy, và con cũng cảm thấy, rằng mẹ đang nhắm mắt trước điều mẹ đang làm cho chúng con. Mẹ tới với chúng con, mỉm cười, nhử đôi mắt chúng con và đôi tai chúng con những hy vọng tươi sáng cho tương lai, nhưng chẳng cái gì là cụ thể cả. Rất lâu trước đây, khi lần đầu mẹ nói với chúng con về ngôi nhà này và về ông bà ngoại, mẹ đã nói rằng chúng con chỉ phải ở trong căn phòng này một đêm, rồi mẹ chuyển thành vài ngày. Và rồi lại là vài tuần, rồi là vài tháng, và hơn hai năm đã trôi qua. Căn phòng này không cải thiện sức khoẻ của chúng con. Mẹ có thấy điều đó không? – Anh ấy gần như gào lên, khuôn mặt thơ trẻ của anh ấy đỏ bừng khi anh ấy tới giới hạn cuối cùng của sự tự chủ. Tôi đã nghĩ mình sẽ không bao giờ sống tới ngày mà anh ấy sẽ công kích mẹ, người mẹ kính yêu của anh ấy.

Giọng nói ầm ầm của chính anh ấy hẳn đã khiến anh ấy giật mình vì anh ấy hạ giọng và nói một cách bình tĩnh hơn, nhưng những lời anh ấy nói vẫn có sức công phá của những viên đạn.

- Mẹ à, dù mẹ có được thừa hưởng gia tài khổng lồ của ông ngoại hay không, thì chúng con cũngmn ra khỏi căn phòng này! Không phải tuần sau, hay ngày mai mà là ngay hôm nay! Ngay bây giờ! Ngay phút này! Mẹ đưa chiếc chìa khoá đó cho con, và chúng con sẽ đi rất xa, rất xa. Mẹ có thể gửi tiền cho chúng con nếu mẹ quan tâm, hoặc chẳng cần gửi gì nếu đó là điều mẹ muốn, và mẹ không cần gặp chúng con nữa, nếu đó là sự chọn lựa của mẹ và điều này sẽ giải quyết tất cả các vấn đề của mẹ. Chúng con sẽ đi khỏi cuộc đời của mẹ, cha ruột của mẹ sẽ không cần phải biết chúng con đã từng tồn tại, và mẹ có thể có những gì ông cho mẹ, tất cả cho một mình mẹ.

Mẹ tái nhợt vì choáng váng.

Tôi vẫn ngồi trên ghế của mình với bữa trưa đang ăn dở. Tôi cảm thấy tiếc cho mẹ, và tôi cảm thấy bị lừa dối bởi lòng trắc ẩn của chính mình. Tôi đóng cửa lòng, sập thật mạnh, chỉ nghĩ đến hai tuần lễ

chúng tôi bị bỏ đói... bốn ngày không ăn gì trừ bánh quy và pho mát, ba ngày không có chút thức ăn nào, không có chút nào trừ nước để uống. Và rồi đến trận đòn, hắc ín đổ vào tóc.

Đáng ra tôi phải nói những điều mà Chris đã nói với mẹ một cách cương quyết.

Tôi nghĩ mẹ đã đoán ra điều này, vì mẹ ném cho tôi một cái nhìn xuyên thấu, đầy oán giận.

- Đừng nói nữa, Christopher, rõ ràng con không phải là con nỡ.

Tôi đứng phắt dậy, bước tới cạnh anh ấy.

- Hãy nhìn chúng con đi mẹ. Hãy xem làn da khoẻ mạnh, tràn trề sức sống của chúng con có giống làn da mẹ không. Hãy chú ý đặc biệt tới hai đứa con nhỏ nhất của mẹ đi. Trông chúng có yếu ớt không. Gò má bầu bĩnh của chúng có hóc hác không? Tóc chúng không xỉn ư? Mắt chúng không tối và trũng sâu ư? Khi mẹ nhìn và ý thức đầy đủ, mẹ có thấy chúng lớn lên được bao nhiêu không, chúng có lớn một cách khoẻ mạnh không? Nếu mẹ không thể thương xót anh Chris và con, thì hãy thương xót chúng.

- Im đi! – mẹ kêu lên, nhảy khỏi chiếc giường mẹ thường ngồi để chúng tôi quây quần xung quanh như hồi xưa chúng tôi thường làm. Mẹ quay đi để không nhìn thấy khuôn mặt của chúng tôi. Mẹ kêu lên nghẹn ngào – Các con không có quyền nói với mẹ như thế. Tất cả các con sẽ chết đói trên đường phố! – giọng mẹ đứt quãng. Mẹ quay sang bên ném cho Chris một cái nhìn thiếu não cầu khẩn – Liệu mẹ không làm tốt nhất những gì có thể làm ư? Mẹ sai ở đâu? Các con thiếu gì nào? Các con biết mọi sự sẽ như thế nào cho tới khi ông ngoại các con chết mà. Và mẹ đã giữ lời hứa của mình. Các con sống trong một căn phòng ấm áp, an toàn. Mẹ đã mang cho các con tất cả những thứ tốt nhất sách vở, đồ chơi, trò chơi, những quần áo tốt nhất mà tiền có thể mua được. Các con có đồ ăn ngon để ăn, và còn cả một chiếc tivi nữa – Mẹ quay mặt nhìn thẳng vào chúng tôi, chìa tay ra trong một cử chỉ nài xin, dường như sẵn sàng quỳ gối, rồi nài nỉ với tôi bằng mắt – Các con nghe này, ông ngoại các con ốm đến nỗi ông phải nằm cả ngày trên giường. Thậm chí ông không được phép ngồi vào xe lăn. Bác sĩ của ông nói ông không thể kéo dài được, chỉ một vài ngày hoặc tối đa là vài tuần. Cái ngày mà ông chết, mẹ sẽ tốt mở khoá cánh cửa và dẫn các con xuống gác. Mẹ sẽ có đủ tiền để gởi các con tới trường. Chris sẽ tới trường y, còn Cathy, con có thể tiếp tục các bài học múa ba lê. Mẹ sẽ tìm cho Cory những thầy nhạc giỏi nhất, còn đối với Carrie, mẹ sẽ làm bất cứ thứ gì nó muốn. Các con định ném đi tất cả những năm tháng mà các con phải chịu đựng mà không đợi được đền đáp, khi các con sắp đạt được mục tiêu ư? Hãy nhớ các con đã từng cười đùa và nói về những việc các con sẽ làm khi các con được ban cho nhiều tiền hơn, các con biết phải tiêu như thế nào? Hãy nhớ lại tất cả các kế hoạch mà chúng ta đã lập ra... ngôi nhà của chúng ta, nơi tất cả chúng ta sẽ lại sống với nhau. Đừng ném tất cả mọi thứ đi chỉ vì các con không kiên nhẫn khi mẹ sắp giành thắng lợi! Các con nói là mẹ đã vui sướng trong khi các con phải chịu đựng, và mẹ đồng ý rằng mẹ đã vui vẻ. Nhưng mẹ sẽ đền bù cho các con gấp hàng chục lần! Tôi thừa nhận mình đã vui lòng, và rất muốn thoát khỏi sự hoài nghi. Tôi do dự tiến lại, lại tin tưởng mẹ, và run run với nỗi sợ hãi nghi ngờ mẹ đang nói dối Tôi muốn kêu lên. Mẹ ơi, chúng con không tin mẹ chút nào nữa ư? Tôi muốn làm mẹ tổn thương, làm mẹ rỉ máu như chúng tôi đã phải rỉ máu với những giọt nước mắt, nỗi cô đơn, sự cách ly, đây là chưa nói đến những hình phạt.

Nhưng Chris nhìn tôi vẻ căm giận khiến tôi thấy xấu hổ. Tôi có thể hào hiệp như anh ấy được không?

Tôi chúng tôi mở miệng, phớt lờ anh ấy đi, và gào to tất cả những gì bà ngoại đã làm để trừng phạt chúng tôi mà không vì gì cả? Có lẽ tôi đang bảo vệ hai đứa em để chúng không biết quá nhiều. Có lẽ tôi đang đợi Chris nói với mẹ trước.

Anh ấy chỉ đứng nhìn mẹ với vẻ vui lòng, quên đi hắc ín bị đổ lên mái tóc tôi, hai tuần lễ không có gì ăn, và rồi đến trận đòn. Anh ấy đứng cạnh tôi, tay choàng qua người tôi. Anh ấy run run do dự, trong mắt anh ấy là những hình ảnh đau khổ của hy vọng và tuyệt vọng khi thấy mẹ bắt đầu khóc.

Hai đứa em rón rén bước tới bám lấy váy tôi khi mẹ gục xuống chiếc giường gần nhất để nức nở và đắm vào gối, như một đứa trẻ vậy.

- Ôi, các con là những đứa trẻ nhẫn tâm và vô ơn! – Mẹ gào lên một cách thảm thương – Các con đã làm chuyện này với mẹ, mẹ đẻ của các con, người duy nhất trên đời này yêu các con. Người duy nhất quan tâm đến các con! Mẹ tới với các con, muốn nói với các con những tin tốt lành của mẹ để các con có thể chia vui cùng mẹ. Vậy mà các con đã làm gì? Các con công kích mẹ dữ dội, bất công, khiến mẹ cảm thấy tội lỗi, xấu hổ, khi mẹ đã làm tốt nhất những gì có thể, vậy mà các con vẫn không tin! Giờ mẹ như chúng tôi, khóc lóc, úp mặt xuống giường, đúng cách tôi vẫn làm nhiều năm trước, và hiện giờ Carrie đang làm.

Ngay lập tức, cả Chris và tôi bị tác động bởi cảm giác ăn năn và hối lỗi. Mọi điều mẹ nói đều đúng cả. Mẹ là người duy nhất thương yêu chúng tôi, cuộc sống của chúng tôi, tương lai và những giấc mơ của chúng tôi. Chris và tôi chạy tới chỗ mẹ, ôm lấy mẹ với một nỗ lực lớn nhất mà chúng tôi có thể có, nài nỉ xin tha thứ. Hai đứa em sinh đôi không nói gì, chỉ nhìn thôi.

- Mẹ ơi, mẹ đừng khóc nữa! Chúng con không cố ý làm mẹ tức giận. Chúng con xin lỗi, chúng con thực sự hối hận, chúng con sẽ ở lại, chúng con tin mẹ. Mẹ vẫn tiếp tục khóc, chưa nguôi.

- Mẹ ơi, hãy nói với chúng con đi! Hãy kể cho chúng con những tin tốt lành của mẹ đi! Chúng con muốn biết, Chúng con muốn chia vui cùng mẹ. Chúng con nói những điều đó chỉ vì chúng con bị thương tổn khi mẹ đi mà không cho chúng con biết tại sao. Mẹ ơi, chúng con xin mẹ đấy, mẹ ơi! Những lời cầu khẩn, những giọt nước mắt, nỗi khổ não của chúng tôi cuối cùng đã tác động đến mẹ. Dù sao mẹ đã cố ngồi dậy và lau mắt bằng một chiếc khăn mùi xoa bằng lanh trắng xung quanh viền đăng ten mịn và được thêu lồng một chữ C màu trắng.

Mẹ đẩy Chris và tôi sang bên, gạt tay chúng tôi ra như thể chúng đang thiêu đốt mẹ rồi đứng lên. Giờ mẹ không chịu nhìn cặp mắt chúng tôi đang nài nỉ, cầu xin, nịnh nọt mẹ.

- hãy mở những món quà mà mẹ đã lựa chọn kỹ càng cho các con – Mẹ nói bằng giọng lạnh lùng xen lẫn những tiếng thổn thức – Và rồi cho mẹ biết liệu các con có được nghỉ đến và được thương yêu hay không. Rồi cho mẹ biết rằng mẹ không nghĩ đến nhu cầu của các con và nghĩ về các thứ các con thích nhất và cố đáp ứng tất cả những ý thích bất chợt của các con. Nói cho mẹ biết mẹ có phải là kẻ ích kỷ và không quan tâm không?

thuốc bôi mi mắt lốm đốm trên má mẹ. Son môi đỏ của mẹ nhoè đi. Tóc mẹ được uốn phía trước như một chiếc mũ hoàn hảo, giờ rối tung và xoã lung tung. Mẹ bước vào phòng chúng tôi với một hình ảnh hoàn hảo và giờ mẹ giống như một manequin bị vỡ.

vậy tại sao tôi vẫn nghĩ mẹ giống như một nghệ sĩ, đang đóng một vai kịch?

Mẹ nhìn Chris, phớt lờ tôi. Còn hai đứa em sinh đôi, chúng như thể đang ở một nơi xa xôi trước tất cả những nỗi quan tâm của mẹ thể hiện đối với sức khỏe của chúng và cảm xúc của chúng.

- Mẹ đã mua một bộ tự điển bách khoa cho lần sinh nhật sắp tới của con, Christopher – Mẹ thốt ra, vẫn lau mặt, cố lau sạch những vết thuốc bôi mi mắt bị dây ra – bộ từ điển mà con luôn muốn có, loại tốt nhất trong số các đợt phát hành, được bọc da đỏ, bốn góc bịt vàng hai mươi tư carat. Mẹ đã tới thẳng nhà xuất bản để đặt họ làm riêng cho con, họ đề tên con và ngày tháng, nhưng họ không gửi thẳng đến đây, để ai đó có thể thấy chúng – mẹ nuốt mạnh và bỏ chiếc khăn tay xinh xắn ra – Mẹ đã nghĩ mãi về món quà làm con hài lòng nhất, như mẹ luôn cho con những thứ tốt nhất để con tự học. Chris dường như chết lặng. Những cảm xúc đan xen làm cho anh ấy bối rối, hoang mang, mù mịt và bơ vơ. Chúa ơi, anh ấy chắc phải yêu mẹ nhiều đến thế nào, kể cả sau tất cả những gì mẹ đã làm.

Cảm giác của tôi thật dễ hiểu, không hề có sự do dự gì. Tôi nung nấu một cơn giận dữ. Bây giờ mẹ mang đến một bộ từ điển bách khoa bọc da, góc bít vàng hai mươi tư carat! Những quyển sách như thế chắc hẳn phải đáng giá cả nghìn đô la, có khi hai hoặc ba nghìn. Tại sao mẹ không để số tiền đó vào chỗ tiền để dành trốn thoát? Tôi muốn gào lên như Carrie và phản đối, nhưng một điều gì đó tan nát trong cặp mắt xanh của Chris khiến tôi im lặng. Anh ấy luôn muốn có bộ từ điển bách khoa bọc da đỏ, và mẹ đã đặt mua, bây giờ, tiền đổi với mẹ chẳng là gì cả.

Mẹ cảm thấy nổi nghi ngờ của tôi.

Mẹ ngẩng cao đầu một cách vương giả và quay người tiến ra cửa. Chúng tôi không mở những món quà của mình, và mẹ không ở lại để xem phản ứng của chúng tôi. tại sao tôi khóc trong lòng khi tôi căm ghét mẹ? Tôi không yêu mẹ nữa...tôi không yêu nữa. Mẹ nói khi tới cửa và mở cửa ra.

- Khi các con nghĩ về nỗi đau các con đã gây ra cho mẹ ngày hôm nay và khi các con đối xử với mẹ bằng sự thương yêu và tôn trọng, thì mẹ sẽ quay lại. Sẽ không trước khi chuyện đó xảy ra!

Thế là mẹ đến.

Thế là mẹ đi.

Mẹ đến và đi để mặc Carrie và Cory không được âu yếm, hôn hít, hỏi han, và không ngó ngang gì đến chúng. Và tôi biết tại sao. Mẹ không thể chịu được khi nhìn thấy cái gia tài mình nhận được lại phải trả giá bằng hai đứa con sinh đôi.

Chúng nhảy ra khỏi bàn và chạy tới chỗ tôi, bám vào váy tôi và nhìn lên khuôn mặt tôi. Khuôn mặt nhỏ của chúng đầy vẻ lo lắng, sợ hãi, dò xét vẻ mặt tôi xem xem tôi có hạnh phúc không, để chúng cũng cảm thấy hạnh phúc. Tôi quỳ xuống và tặng chúng tất cả những nụ hôn và sự âu yếm mà mẹ đã bỏ qua, hay không thể cho được.

- Trông em buồn cười hả? – Carrie hỏi, đôi tay nhỏ của nó giật tay tôi.

- Không, tất nhiên là không. Em và Cory trông hơi xanh, vì em ở trong phòng quá nhiều.

- Chúng em có lớn nhiều không?

- Có, có, các em lớn nhiều – và tôi mỉm cười dù đang nói dối. Và với sự vui vẻ giả vờ, những nụ cười giả tạo như mang một chiếc mặt nạ, tôi ngồi xuống sàn với hai đứa em, cả Chris nữa, và bốn đứa chúng tôi bắt đầu mở những gói quà của mình giống như đây là lễ Giáng sinh. Tất cả các món quà được bọc trong giấy đắt tiền màu vàng hoặc sáng bạc, được buộc bằng những chiếc nơ lớn màu sắc phù hợp.

Xé giấy bọc, tháo ruy băng, nơ, nhấc các nắp hộp lên, kéo những tờ giấy lụa bên trong ra...nhìn tất cả những quần áo đẹp của mỗi đứa. Liếc nhìn những cuốn sách mới, hoan hô! Hãy nhìn những đồ chơi, trò chơi xếp hình mới, hoan hô! Quà của tôi có một chiếc hộp to, rất to đựng kẹo làm từ nhựa cây phong, hình dáng giống hệt những chiếc lá!

Sự quan tâm của mẹ phô bày trước mặt chúng tôi. Tôi thừa nhận mẹ hiểu rõ chúng tôi, khẩu vị của chúng tôi, sở thích của chúng tôi, tất cả, trừ kích thích. với những món quà đó, mẹ đã trả công cho chúng tôi vì những tháng ngày trống rỗng chúng tôi bị bỏ lại cho bà ngoại phù thủy chăm sóc.

Và mẹ biết bà là người như thế nào, mẹ phải biết.

Với những trò chơi, đồ chơi, đồ xếp hình, mẹ tìm cách mua chúng tôi và nài xin sự tha thứ của chúng tôi vì mẹ đã làm điều mà trong trái tim mẹ biết rõ là sai.

Với kẹo làm từ nhựa cây phong, mẹ hy vọng xóa đi nỗi cay đắng chua xót cô đơn khỏi miệng chúng tôi, trái tim chúng tôi và đầu óc chúng tôi. Với cách nghĩ như vậy của mẹ, hiển nhiên là chúng tôi vẫn chỉ là trẻ con, dù Chris đã cần phải cạo râu, còn tôi cần phải mặc áo lót...vẫn là trẻ con...và là những đứa trẻ con nên mẹ cứ mua mãi những cuốn sách đó. Những chàng trai bé nhỏ, tôi đã đọc nó nhiều năm

về trước. Những câu chuyện cổ tích của anh em nhà Grimm và Hans Christian Andersen, chúng tôi đã thuộc lòng. Lại Đồi gió hú và Jane Eyre, mẹ không nhớ tên những cuốn sách tôi đã từng đọc rồi ư? Tôi cố mỉm cười khi trùm qua đầu Carrie một chiếc váy đỏ mới và buộc một ruy băng tím lên tóc nó. Giờ nó được như ý muốn, với màu sắc ưa thích của nó. Tôi đi đôi bít tất tím cho Carrie và xỏ cho nó đôi giày đế mềm màu trắng mới.

- Em xinh quá, Carrie – và với tư cách của nó, nó rất hạnh phúc vì có những bộ quần áo màu sắc vương giả, tươi sáng.

Tiếp đó tôi giúp Cory mặc chiếc quần màu đỏ nhạt, và sơ mi trắng có chữ lồng màu đỏ trên túi áo.

Còn Chris thất cả vạt cho nó theo cách bố đã dạy cho anh ấy từ lâu lắm rồi.

- Giờ em sẽ thay quần áo cho anh chứ, Christopher? – tôi hỏi một cách châm biếm.

- Nếu đó là điều trái tim em mong muốn – anh ấy tình quái nói – Em có thể mặc quần áo cho anh từ khi anh chưa mặc gì.

- Đừng thô tục thế!

Cory có một nhạc cụ mới để chơi, một chiếc đàn banjo sáng bóng. Ô, nó luôn muốn có một chiếc đàn banjo làm sao! Mẹ đã nhớ. Mắt nó bừng sáng. Ô, Susana, đừng khóc cho anh, vì anh sẽ tới Louisiana, với một cây đàn banjo trên gối...

Nó chơi giai điệu đó còn Carrie thì hát khúc hát trữ tình đó. Đó là một bài hát yêu thích của Cory, bài mà nó có thể chơi trên đàn guitar, dù âm thanh nghe không chuẩn lắm. Còn trên cây đàn banjo thì nghe rất chuẩn. Chúa đã phú cho Cory những ngón tay thần kỳ.

Chúa lại phú cho tôi những suy nghĩ tăm tối để trước đi sự vui vẻ của mọi việc. Quần áo đẹp để làm gì khi chẳng ai khác nhìn thấy chúng. Tôi muốn những thứ không phải được bọc trong giấy đẹp và buộc ruy băng sa tanh đặt trong những chiếc hộp mua từ một cửa hàng đắt tiền. Tôi muốn tất cả những thứ tiền không thể mua được. Liệu mẹ có để ý là tóc tôi bị cắt ngắn tận đỉnh đầu? Mẹ có thấy chúng tôi gầy còm như thế nào không? Mẹ nghĩ trông chúng tôi khoẻ mạnh với nước da tái nhợt ư?

Những suy nghĩ xấu xa, cay đắng xuất hiện khi tôi nhét một chiếc kẹo lá vào chiếc miệng đang háu ăn của Carrie, một chiếc vào miệng Cory, và chiếc tiếp theo vào miệng tôi. Tôi nhìn trừng trừng những bộ quần áo đẹp dành cho mình. Một bộ váy nhung xanh, chắc được dùng cho một bữa tiệc. một bộ váy ngủ hồng và xanh với áo choàng tắm và dép đi trong nhà hợp màu. Tôi ngồi đó, kẹo ngọt tan trong lưỡi, nhưng cổ họng tôi có vị tanh của sắt. Từ điển bách khoa! Liệu chúng tôi sẽ phải ở đây mãi ư? nhưng kẹo làm từ nhựa cây phong là món khoái khẩu nhất của tôi, luôn là thế. Mẹ mua hộp kẹo này cho tôi, cho tôi, vậy mà tôi chỉ có thể nuốt được mỗi một chiếc một cách vô cùng khó nhọc.

Cory, Carrie và Chris ngồi trên sàn với hộp kẹo đặt ở giữa, cứ nhét kẹo vào miệng, từng chiếc một và cười đùa hài lòng.

- Mọi người nên để dành chỗ kẹo cuối cùng – tôi cảm tức, chua chát nói – Có lẽ đó là hộp kẹo cuối cùng mà mọi người thấy trong một thời gian dài, rất dài!

Chris ném ánh mắt về phía tôi, cặp mắt xanh của anh ấy hạnh phúc và ngời sáng. Thật dễ thấy tại sao sự tin tưởng và ủng hộ của anh ấy đã được khôi phục chỉ bằng một chuyến thăm ngắn ngủi của mẹ. Tại sao anh ấy không thể nhận thấy những món quà đó chỉ là một cách để che giấu một sự thật là mẹ không còn quan tâm đến chúng tôi nữa? Tại sao anh ấy không biết, như tôi biết, rằng giờ đây chúng tôi không còn là thật đối với mẹ như trước kia nữa? chúng tôi là một thứ khác trong những vấn đề không hài lòng mà mọi người không thích nói đến, giống như lũ chuột trên tầng áp mái vậy.

- Em cứ ngồi đó và cứ như người câm đi – Chris nói, mắt lấp lánh hạnh phúc – Từ chối món kẹo của em trong khi cả ba đứa bọn anh làm thoả mãn những chiếc răng ngọt ngào của mình tất cả chỉ trong

một lần trước khi bọn chuột mò xuống và chén hộ chúng ta. Cory, Carrie và anh sẽ đánh răng thật sạch, trong khi em ngồi đó mà khóc nhé, và cảm thấy thương thân và giả vờ bằng cách tự hài lòng emet xoay chuyển tình hình của chúng ta. Tiếp tục đi Cathy, cứ khóc đi! Cứ đóng vai một kẻ tử vì đạo đi! Và chúng ta vẫn sẽ ở đây tới lúc ông ngoại chết, và tất cả kẹo sẽ hết, sẽ hết!

Tôi căm ghét anh ấy vì đã đem tôi ra làm trò đùa! Tôi đứng lên, chạy tới góc phòng phía xa, quay lưng lại và thử những bộ quần áo mới của tôi. Tôi lần lượt xỏ qua đầu ba chiếc váy đẹp. Thật dễ kéo chiếc khoá qua eo lưng nhưng không thể kéo lên tiếp được khi lên tới khoảng ngực. Tôi tháo chiếc váy cuối cùng, nhìn những ly chiết ở thân trên! Chẳng có ly nào cả! Mẹ đã mua cho tôi những bộ váy trẻ con, những quần áo ngớ ngẩn trẻ con, vậy mà mẹ không thấy. Tôi ném ba chiếc váy xuống sàn và dẫm chân lên, làm nhàu lớp nhung xanh để không mang nó trả lại cửa hàng được.

Còn Chris và hai em đứa em ngồi đó, nhìn một cách tinh quái và bật cười với vẻ vô cùng tinh quái và vui thích trẻ con, cũng sẽ khiến tôi bật cười nếu tôi có thể cười được.

- Hãy viết ra một danh sách những thứ cần mua – anh ấy đùa – Đã đến lúc em cần mặc áo ngực và ngừng nhảy nhót rồi. Và khi em làm thế hãy viết thêm cả một cái đai nịt nữa.

Tôi có thể tát vào khuôn mặt nhăn nhó của anh ấy! Bụng tôi phẳng. Và nếu hông tôi tròn và rắn chắc, đó là do tập luyện, chứ không phải do béo.

- Im đi! – tôi gào lên – Tại sao em phải viết ra một danh sách và nói với mẹ về bất cứ cái gì? Mẹ sẽ biết em mặc quần áo gì, và nên phải mặc gì, nếu mẹ thực sự ngó đến em! Làm thế nào em biết kích thước áo lót nào để yêu cầu? Và em không cần một chiếc đai nịt! Thứ anh cần là một chiếc khố đen và một chút lương tri trong đầu anh mà không thể có từ một quyển sách được! – Tôi trừng mắt nhìn Chris, vui sướng khi thấy vẻ mặt sững sờ của anh ấy.

- Christopher! – tôi tiếp tục hét lên, không thể kiểm soát nổi bản thân – Đôi lúc em căm ghét mẹ! Và không chỉ vậy, đôi lúc em căm ghét cả anh nữa! Đôi lúc em ghét tất cả mọi người, nhất là bản thân em. Đôi lúc em ước mình chết đi vì tất cả chúng ta thà chết còn sướng hơn là bị chôn sống ở đây! Giống như những cây cỏ mọc rễ, đi lại, nói năng..

Những suy nghĩ chôn chặt của tôi tuôn trào, ào ào như nước khiến hai anh em trai cau mày và tái nhợt hơn, còn đứa em gái bé nhỏ của tôi dúm lại bé nhỏ hơn khi nó bắt đầu run rẩy. Ngay khi những lời thô lỗ thoát ra khỏi miệng tôi, tôi đã muốn chặn nó lại! Tôi chết chìm trong sự xấu hổ nhưng không thể xin lỗi và không lấy lại được những gì đã nói. Tôi quay người lại và chạy vào phòng chứa đồ, chạy tới cánh cửa gỗ mỏng, cao sẽ đưa tôi lên những bậc thang dẫn lên gác. Mỗi khi tôi bị thương tổn, mà tôi thường bị thương tổn, tôi chạy tới với âm nhạc, những bộ quần áo, đôi giày ba lê mà tôi có thể xoay và xoay nhanh, nhảy múa thoát khỏi những rắc rối của bản thân. Đôi khi trong mảnh đất màu đỏ thẫm đó nơi tôi quay tròn một cách điên cuồng, trong một nỗ lực điên cuồng để bước mình không phải suy nghĩ, tôi nhìn thấy người đàn ông đó ,xa xôi và mờ mờ, thoát ẩn, thoát hiện sau những chiếc cột trắng mọc trên bầu trời màu tím. Trong một điệu nhảy say mê, anh ấy múa cùng tôi, luôn cách xa, bất kể tôi cố gắng tìm cách đến gần hơn và nhảy trong vòng tay anh ấy, nơi tôi có thể tìm thấy sự che chở, nâng đỡ... và với anh ấy, cuối cùng, tôi sẽ tìm thấy một nơi an toàn để sống và yêu.

Rồi, đột ngột, tiếng nhạc ngừng lại. Tôi quay trở lại với tầng áp mái khô và bụi bặm, chân phải tôi đang xoay. Tôi ngã ụch! Đầu gối tôi đau điếng, nước mắt ứa ra. Tôi khập khiễng đi vào phòng học, bất cần nếu đầu gối bị thương vĩnh viễn. Tôi mở một cánh cửa sổ nặng và bước ra ngoài mái ngói đen. Tôi thả mình xuống mái ngói dốc một cách đau đớn, chỉ dừng lại khi tôi ở ngay mép mái nhà nơi tiếp giáp với những chiếc máng xối phủ đầy lá. Tít ở phía dưới là mặt đất. Với những giọt nước mắt thương thân và sự đau đớn làm tôi nhăn mặt và nhìn mọi vật loè nhoè, tôi nhắm mắt lại thả mình

không giữ thăng bằng nữa. Trong phút chốc, tất cả sẽ chấm dứt, tôi sẽ nằm thẳng trên những khóm hoa hồng đầy gai.

Bà ngoại và mẹ có thể kêu đó là một đứa con gái xa lạ ngu ngốc đã trèo lên mái nhà và bị ngã và mẹ sẽ khóc khi thấy tôi chết và nằm trong chiếc quan tài, mặc chiếc áo nịt xanh và váy xoè. Và mẹ sẽ nhận ra mình đã làm gì, mẹ sẽ lại muốn có tôi, mẹ sẽ mở khóa cửa giải thoát cho Chris và hai đứa em, và họ sẽ lại được sống một cách thực sự.

Và đó sẽ là mặt vàng của đồng xu tự tử của tôi.

Nhưng nếu tôi tung nó ra và thấy mặt xỉn? Chuyện gì sẽ xảy ra nếu tôi không chết? Giả sử tôi ngã và những bụi hồng đỡ cho tôi, tôi sẽ bị què và phải mang sẹo suốt quãng đời còn lại.

Và lại, giả sử nếu tôi chết thật, và mẹ không khóc lóc, không cảm thấy hối hận hay tiếc nuối, mà chỉ vui mừng khi thoát khỏi một kẻ quấy rầy như tôi, Khi đó Chris và hai đứa em sẽ sống như thế nào nếu không có tôi chăm sóc? Ai sẽ làm mẹ hai em, và ban cho chúng sự yêu thương mà đôi lúc Chris cảm thấy ngượng ngùng chứ không phải dễ dàng như tôi làm? Đối với Chris, anh ấy có nghĩ là không thực sự cần tôi, những quyền sách và bộ từ điển bách khoa mới mạ vàng, bọc da đỏ là đủ để thay thế tôi không? Khi anh ấy có bằng bác sĩ thì điều đó là đủ để anh ấy thỏa mãn suốt đời. Nhưng khi anh ấy trở thành một bác sĩ, tôi biết sẽ không đủ, không bao giờ là đủ nếu không có tôi ở đó. Và tôi được cứu thoát khỏi thần chết bằng khả năng nhìn nhận cả hai mặt của một đồng xu của mình.

Tôi lúi lại ra khỏi chỗ rìa mái, cảm thấy trẻ con, ngu ngốc, nhưng tôi vẫn khóc. Đầu gối tôi đau khủng khiếp khi tôi bò lên chỗ đặc biệt gần ống khói phía sau, nơi hai mái nhà giao nhau tạo thành một góc an toàn. Tôi nằm ngửa và nhìn lên trời không tinh mắt, mù quáng. Tôi nghi ngờ là có Chúa ở trên đó, tôi cũng nghi ngờ là có thiên đường ở trên đó.

Chúa và thiên đường đã hạ xuống kia, trên mặt đất, trong những khu vườn, trong những cánh rừng, trên bờ biển, trên những hồ nước và đang trên những con đường cao tốc, chạy đi đâu đó!

Ở đây chính là địa ngục, nơi tôi đang ở, dai dẳng bám sát tôi, cố lôi tôi vào, cố kéo tôi vào thứ mà bà ngoại đã nghĩ tôi là vậy, đứa con của ma quỷ.

Tôi nằm trên mái ngói lạnh, cứng, cho tới khi trời tối và mặt trăng ló ra, và những vì sao nhìn tôi một cách giận dữ, như thể biết tôi là thứ gì. Tôi chỉ mặc bộ trang phục mùa ba lê, chiếc áo nịt và một trong những chiếc váy xoè xếp nếp.

Cơn rừng mình xuất hiện khiến đôi cánh tay tôi nổi gai, vậy mà tôi vẫn lên kế hoạch cho tất cả các mối thù hằn của mình, sự trả thù của tôi đối với tất cả những ai biến tôi từ một người tốt lành trở thành một kẻ xấu, và cho tôi thấy mình phải làm gì từ ngày hôm nay trở đi.

Một tiếng động khẽ làm xao động đêm tối và cắt ngang dòng suy nghĩ của tôi. Trong ánh mờ mờ của buổi tối, Chris ngần ngừ gọi tên tôi. Không gọi nhiều hơn, chỉ tên tôi thôi. Tôi không trả lời, tôi không cần anh ấy, không cần ai cả. Anh ấy đã hạ thấp tôi chỉ bằng việc không hiểu tôi, và tôi không cần anh ấy, không phải là lúc này.

Tuy nhiên anh ấy đã bước tới và nằm cạnh tôi. Anh ấy mang theo một chiếc jacket len ấm và phủ lên người tôi mà chẳng nói một lời nào. Anh ấy cũng như tôi, nhìn lên bầu trời lạnh lẽo và cảm đoán. Sự im lặng dài nhất, đáng sợ nhất lớn dần lên giữa hai chúng tôi. Chẳng có bất cứ điều gì ở Chris tôi thực sự ghét, kể cả là không thích. Tôi rất muốn quay nghiêng người nói điều này với anh ấy và cảm ơn anh ấy vì đã mang cho tôi chiếc áo jacket nhưng tôi không thể nói lên lời. Tôi muốn cho anh a biết tôi rất ân hận về những gì tôi nói với anh ấy, với hai đứa em, khi Chúa biết rằng không một ai trong chúng tôi cần thêm kẻ thù nữa. Đôi cánh tay tôi, run run dưới hơi ấm của chiếc áo, mong muốn được choàng qua người anh ấy, vỗ về anh ấy như anh ấy thường vỗ về tôi khi tôi choàng tỉnh từ một cơn ác mộng. Nhưng

tất cả những gì tôi có thể làm chỉ là nằm im và hy vọng anh ấy hiểu tôi luôn tự lờ mình vào những việc khó khăn.

Anh ấy luôn kéo cờ trắng đầu hàng trước và tôi luôn biết ơn về chuyện này. Bằng giọng khàn khàn của một người lạ, anh nói với tôi rằng anh ấy và hai đứa em đã ăn bữa tối rồi, nhưng vẫn để phần cho tôi.

- Và bọn anh chỉ giả vờ ăn hết kẹo thôi, Cathy. Còn rằng nhiều kẹo cho em – anh ấy nói đến kẹo. Liệu anh ấy vẫn còn ở thế giới trẻ thơ khi kẹo là một thứ ngọt ngào đủ để ngăn những giọt nước mắt? Tôi đã lớn hơn, và đã mất hết sự nhiệt tình đối với những thú vui trẻ thơ. Tôi muốn tất cả những gì mà những người đang lớn muốn, tự do để phát triển thành một thiếu nữ, tự do để kiểm soát hoàn toàn cuộc sống của mình. Dù tôi có ý định nói với anh ấy điều này, thì giọng tôi nghẹn lại cùng những giọt nước mắt:

- Cathy...những gì em đã nói...đừng bao giờ nói những gì đen tối, tuyệt vọng như thế nữa.

- Tại sao không? – tôi bật lại – Mọi từ em nói đều là sự thật. Em chỉ nói ra điều em cảm thấy trong lòng. Em chỉ nói ra những gì anh giấu kín trong tâm khảm. Anh cứ tiếp tục giấu đi và rồi anh sẽ thấy tất cả sự thật hoá ra chua cay ngấm trong lòng anh!

- Không phải anh chưa từng mong mình chết đi cho xong! – anh ấy thốt ra bằng giọng khàn khàn lạnh giá vô cùng – Em đừng bao giờ nói những lời như thế này nữa hoặc nghĩ đến cái chết nữa. Chắc hẳn anh có những nghi ngờ và những mối ngờ vực che giấu, nhưng anh mỉm cười và cười đùa, và buộc mình phải tin vì anh muốn sống sót. Nếu em chết bởi chính bàn tay em, em sẽ kéo anh chết theo, và rồi chẳng mấy chốc hai đứa sinh đôi cũng thế, và rồi ai sẽ là mẹ của chúng?

Điều đó khiến tôi bật cười. Điều cười khô khốc, cụt lủn, bắt chước cách cười của mẹ khi mẹ cảm thấy chua xót.

- Tại sao, Christopher Doll, hãy nhớ chúng ta còn có một người mẹ đáng yêu, dịu dàng, thân thương, nghĩ trước hết tới các nhu cầu của chúng ta, và mẹ sẽ chăm sóc hai em.

Khi đó Chris quay sang phía tôi, chạm tay vào vai tôi:

- Anh ghét em nói kiểu như vậy, giống như thỉnh thoảng mẹ vẫn nói. Em nghĩ là anh không biết rằng em là một người mẹ đối với Cory và Carrie hơn là mẹ chúng ta ư? Em nghĩ là anh không thể thấy hai đứa em chỉ nhìn mẹ như thể mẹ là người xa lạ ư? Cathy, anh không mù hay ngu đâu. Anh biết mẹ quan tâm đến bản thân mình trước. rồi mới đến chúng ta – mặt trắng cuối cùng lộ ra làm lấp lánh những giọt nước mắt trong đôi mắt anh ấy. Giọng anh ấy bên tai tôi thật trầm trầm, khàn khàn gai góc. Anh ấy nói tất cả những điều này không phải bằng giọng chua xót hay nuối tiếc, chỉ bằng giọng đều đều, vô cảm, như cách một bác sĩ nói với bệnh nhân là bệnh của người đó đang ở giai đoạn cuối. Và rồi một điều xuất hiện trong tôi như một cơn đại hồng thủy, tôi yêu Chris và anh ấy là anh trai tôi. Anh ấy làm cho tôi tất cả, cho tôi những gì tôi thiếu, sự thẳng băng khi tôi điên cuồng đi chệch hướng, và đó là cách tuyệt diệu để chống lại mẹ và bà ngoại. Chúa trời sẽ không thấy. Người đã nhắm mắt trước mọi việc vào cái ngày mà chúa Jesus bị đóng đinh trên cây thánh giá. Nhưng bố ở trên đó, ngó nhìn xuống và tôi co rúm người lại vì xấu hổ.

- Hãy nhìn anh, Cathy, hãy nhìn anh đi!

- Em không định nói bất kỳ điều gì, anh Chris, thực sự em không định thế. Anh biết em là kẻ cường điệu như thế nào rồi, em muốn sống như bất cứ một ai khác, nhưng em sợ một điều tồi tệ nào đó sẽ xảy ra với chúng ta, chúng ta sẽ bị nhốt cả đời. Ôi, anh Chris, em chỉ khao khát được ở giữa mọi người. Em muốn được thấy những gương mặt mới, những căn phòng mới. Em sợ cái chết đến với hai đứa em sinh đôi. Em muốn đi mua sắm, cưỡi ngựa và làm tất cả mọi việc mà chúng ta không thể làm được ở đây.

Trong bóng tối, trên mái nhà, trong bầu không khí lạnh lẽo, chúng tôi chạm vào nhau bằng trực giác. Chúng tôi ôm lấy nhau, trái tim đập thồn thức. Chúng tôi không khóc, không cười. Chúng tôi đã không khóc cả một biển nước mắt rồi đó ư? Và nước mắt cũng đã chẳng ích gì. chúng tôi đã không nói hàng tỉ lời cầu nguyện và đợi sự giải thoát không bao giờ đến ư? Và nếu nước mắt chẳng có tác dụng, những lời cầu nguyện không được nghe thấy, thì làm thế nào chúng tôi sẽ vói tới được Chúa và khiến Người làm một điều gì đó?

- Anh Chris, trước đây em đã nói. Và giờ em lại nói. Chúng ta phải chủ động thôi. Có phải bố luôn nói rằng Chúa chỉ giúp những ai biết tự giúp chính mình không?

Má anh ấy áp sát má tôi khi anh ấy suy nghĩ rất lâu.

- Anh sẽ suy nghĩ về điều này, dù như mẹ nói, chúng ta có thể bước vào vận may bất kỳ ngày nào

PHẦN 19 : ĐIỀU NGẠC NHIÊN CỦA MẸ

Mười ngày trôi qua trước khi mẹ lại tới thăm chúng tôi, ngày nào Chris và tôi cùng phỏng đoán hàng giờ liền tại sao mẹ đi châu Âu và ở lại đó quá lâu như vậy, nhưng chủ yếu chúng tôi đoán những tin tức tốt lành mà mẹ sẽ cho chúng tôi biết là tin gì.

Chúng tôi nghĩ mười ngày này chỉ là một hình thức trừng phạt khác của mẹ. Để trừng phạt vì chuyện đã xảy ra, và sẽ gây đau đớn cho chúng tôi khi biết mẹ ở trong cùng một ngôi nhà này, vậy mà mẹ có thể phớt lờ chúng tôi và mặc kệ chúng tôi, như thể chúng tôi chỉ là lũ chuột trên tầng áp mái.

Vậy là, khi cuối cùng mẹ xuất hiện, chúng tôi đã bị trừng trị hoàn toàn, đã rất sợ mẹ sẽ không bao giờ quay lại nếu Chris và tôi tỏ ra thù nghịch hơn và nhắc lại lời yêu cầu đòi ra ngoài. Chúng tôi sẽ im lặng, rụt rè và chấp nhận số phận. Vì chúng tôi sẽ làm gì nếu mẹ không quay lại? chúng tôi không thể trốn thoát bằng thang dây làm từ khăn trải giường, không được khi hai đứa em trở nên điên cuồng khi ở trên mái nhà.

Vì thế chúng tôi mỉm cười với mẹ, không hề thốt ra một lời kêu ca phàn nàn nào. Chúng tôi không hỏi tại sao mẹ trừng phạt chúng tôi và bỏ đi thêm mười ngày, khi mẹ đã đi hàng tháng trời rồi. chúng tôi chấp nhận thứ mẹ cho. Chúng tôi sẽ, như mẹ đã nói rằng mẹ sẽ học cách là một đứa con ngoan ngoãn vâng lời, một đứa con thụ động. Và, hơn thế nữa, mẹ thích chúng tôi cũng giống như vậy. Chúng tôi sẽ lại là "các con thân yêu" của mẹ.

Vì chúng tôi thật ngoan ngoãn, dễ bảo, bây giờ đã nghe lời mẹ, rất tôn trọng và hiển nhiên là tin tưởng nên đây là lúc mẹ chọn để tung ra quả bom của mình.

- Các con thân yêu, hãy chia vui cùng mẹ! Mẹ đang rất hạnh phúc! – mẹ bật cười và quay tròn, tay ôm trước ngực, tự tán thưởng mình, hay là tôi cảm thấy vậy – Hãy đoán xem chuyện gì xảy ra nào, đoán xem nào!

Chris và tôi liếc mắt nhìn nhau.

- Ông ngoại đã chết – anh ấy thận trọng nói trong lúc tim tôi quay tròn và sẵn sàng bật ra nếu mẹ cho chúng tôi những tin tốt lành.

- Không – mẹ đáp gọn lỏn, dường như niềm hạnh phúc của mẹ bị nhạt đi một chút ít.

- Ông đã được đưa tới bệnh viện – tôi nói, đoán tin tốt lành thứ hai.

- Không. Bây giờ mẹ không thực sự ghét ông, do đó mẹ không tới chỗ các con và nói hãy chia vui với mẹ vì cái chết của ông.

- Thế thì tại sao mẹ không nói cho chúng con những tin tốt lành của mẹ - tôi nói bằng giọng buồn tẻ - Chúng con sẽ không thể đoán được, chúng con không biết nhiều về cuộc sống của mẹ nữa.

Mẹ phớt lờ điều tôi ngụ ý và mẹ khoa trương.

- Đó là lý do mẹ phải đi lâu vậy và là điều mẹ thấy rất khó giải thích. Mẹ đã kết hôn với một người đàn ông tuyệt vời, một luật sư tên là Bart Winslow. Các con sẽ thích chú ấy. Chú ấy sẽ yêu tất

cả các con. Chú ấy tóc sẫm, đẹp trai, cao và chơi thể thao. Và chú ấy thích trượt tuyết, giống như con vậy, Christopher, chú ấy còn chơi tennis, và chú ấy rất thông minh, giống như con vậy, con yêu – tất nhiên là mẹ nhìn Chris – Chú ấy rất hoà nhã và mọi người đều yêu quý chú ấy, kể cả ông ngoại. Mẹ và chú ấy đã đi châu Âu trong tuần trăng mật, và những món quà mẹ mua cho các con là từ bên Anh, Pháp, Tây Ban Nha và Italy – và mẹ tiếp tục ca ngợi người chồng mới của mình, trong khi Chris và tôi ngồi im lặng.

Từ cái đêm Giáng sinh đó, Chris và tôi đã nhiều lần nói về những mối nghi ngờ của mình. Vì kể cả khi lúc đó vẫn còn trẻ con, chúng tôi cũng đủ khôn ngoan để biết rằng một người phụ nữ trẻ đẹp sẽ không thể là quả phụ lâu được. Nhưng gần hai năm trôi qua mà không hề có một đám cưới và điều đó cho chúng tôi lý do đủ để tin rằng người đàn ông đẹp trai, tóc sẫm với bộ ria mép to không thực sự quan trọng đối với mẹ, chỉ là một cuộc tình thoáng qua mà thôi. Và trong sâu thẳm trái tim ngu ngốc, chúng tôi tự thuyết phục mình rằng mẹ sẽ chung thủy với bố đã qua đời, người bố như một vị thần Hy Lạp mắt xanh tóc vàng.

Tôi nhắm mắt cố không để lọt tai giọng nói đáng ghét của mẹ đang kể với chúng tôi về một người đàn ông khác, đã chiếm chỗ của bố chúng tôi, một người đàn ông hoàn toàn khác hẳn, và bây giờ ông ta ở trên giường của mẹ và ngủ cùng mẹ, và chúng tôi còn ít được gặp mẹ hơn nữa. Ôi Chúa ơi, bao lâu, bao lâu?

Những tin tức của mẹ và giọng nói của mẹ tạo ra một con chim xám bé nhỏ mang nỗi đau đớn nhảy nhót một cách điên cuồng trong chiếc lồng làm bằng những chiếc xương sườn của tôi... nó muốn nhảy ra, nhảy ra, nhảy ra!

- Mẹ xin đấy! – mẹ nài nỉ, những nụ cười và những tiếng cười của mẹ, niềm vui và hạnh phúc đấu tranh để sống sót trong bầu không khí khô cằn, trống rỗng trong việc chúng tôi tiếp nhận tin tức của mẹ - Các con hãy hiểu và thấy hạnh phúc cho mẹ. Các con biết mẹ rất yêu bố các con, nhưng bố các con đã mất rồi, đã mất rất lâu rồi, và mẹ cần một người nào đó để yêu thương, một người yêu thương mẹ. Tôi thấy Chris mở miệng định nói rằng anh ấy yêu mẹ, rằng tất cả chúng tôi đều yêu mẹ, rằng tất cả chúng tôi đều yêu mẹ, nhưng rồi anh ấy mím chặt môi khi nhận ra, như tôi đã nhận ra, rằng tình yêu từ những đứa con không phải là loại tình yêu mà mẹ đang nói tới. Và tôi không còn yêu mẹ nữa. Tôi còn không chắc giờ tôi có thích mẹ không. Nhưng tôi có thể mỉm cười và giả vờ, và nói những lời để hai đứa em không hoảng sợ bởi vẻ mặt của tôi.

- Vâng, thưa mẹ. Con rất mừng cho mẹ. Thật hay khi mẹ tìm được một người yêu thương mẹ.

- Chú ấy đã yêu mẹ lâu rồi, Cathy – mẹ tiếp tục, khuyến khích và mỉm cười về tự tin – dù chú ấy đã nghĩ sẽ sống một cuộc đời độc thân. Thật không dễ dàng để chú ấy nhận thấy mình cần một người vợ. Ông ngoại các con không muốn mẹ kết hôn lần thứ hai, như là một hình thức trừng phạt khác cho tội lỗi mẹ đã làm khi kết hôn với bố các con. Nhưng ông thích chú Bart, và mẹ tiếp tục nài xin và nài xin, cuối cùng ông đã động lòng và nói đồng ý, rằng mẹ có thể kết hôn với chú Bart và vẫn được quyền thừa kế - mẹ ngừng lời và bặm môi dưới. Rồi mẹ nuốt mạnh. Những ngón tay đeo nhẫn của mẹ giơ lên cổ họng, lần chuỗi hạt ngọc trai thật mẹ đeo và như thế đã vô tình tiết lộ tất cả những cách của một phụ nữ đang đau khổ, nhưng vẫn có thể mỉm cười được – tất nhiên, mẹ không yêu chú Bart nhiều như mẹ đã yêu bố các con.

Ha! Mẹ nói điều này mới yếu ớt làm sao! Đôi mắt rực sáng là làn da hồng hào của mẹ đã vô tình tiết lộ một tình yêu toả sáng hơn bất cứ tình yêu nào mẹ đã từng biết trước đây. Tôi thở dài. Tội nghiệp bố.

- Những món quà mẹ mua cho bọn con, thưa mẹ..chúng không phải hoàn toàn là của châu Âu

hay ở Anh. Chiếc hộp kẹo làm từ nhựa cây phong là ở Vermont, mẹ đã tới Vermont ư? Đó có phải là quê của chú ấy không?

Tiếng cười của mẹ được thốt ra với một niềm vui du dương, phóng khoáng và cả đôi chút khoái lạc nữa, như thể Vermont đã cho mẹ quá nhiều.

- Không, nhà chú ấy không ở Vermont, Cathy à. Nhưng chú ấy có một người chị sống ở đó, chú ấy và mẹ đã tốt thăm chị ấy vào một kỳ nghỉ cuối tuần sau khi từ châu Âu trở về. Đó là nơi mẹ đã mua hộp kẹo, vì mẹ biết con thích kẹo này như thế nào. Chú ấy cũng có hai người chị khác sống ở phía Nam. Chú ấy sinh ra ở một thành phố nhỏ ở Nam Carolina, Grennglena hay Grengleina, đại khái như vậy. Nhưng chú ấy đã ở New England khá lâu. Chú ấy tốt nghiệp trường luật Harvard, nên có vẻ là một người miền Bắc hơn là người miền Nam. Vermont đẹp tuyệt vời trong mùa thu, nó hoàn toàn khiến mẹ ngộp thở. Tất nhiên khi người ta tới đó trong tuần trăng mật của mình, người ta sẽ không muốn ở với những người khác do đó mẹ và chú ấy chỉ thăm gia đình bà chị chú ấy một lúc thôi, còn lại thì ở trên bờ biển – mẹ liếc nhìn hai đứa song sinh vẻ bứt rứt và lại xoắn mạnh chuỗi ngọc trai khiến sợi dây dường như sẽ đứt bất cứ lúc nào. Tất nhiên, ngọc trai thật được xâu chắc chắn hơn loại ngọc trai giả.

- Con có thích những chiếc thuyền nhỏ mẹ mua cho con không, Cory?

- Vâng, thưa mẹ - Cory đáp rất lịch thiệp, nhìn mẹ bằng đôi mắt to, rộp bóng, như thể mẹ là người xa lạ.

- Carrie, con yêu, những con búp bê nhỏ, mẹ đã mua cho con ở Anh, để thêm vào bộ sưu tập của con. Mẹ đã hy vọng tìm được cho con một chiếc giá khác, nhưng hình như họ không sản xuất giá đựng búp bê nữa.

- Được rồi, mẹ ạ - Carrie trả lời, mắt nhìn xuống sàn – Anh Chris và chị Cathy đã làm cho con một chiếc giá bằng hộp các tông và con thấy nó đẹp.

Ôi Chúa ơi, mẹ không nhận thấy ư?

Bây giờ chúng không quen biết mẹ. bây giờ chúng cảm thấy không thoải mái với mẹ.

- Người chồng mới của mẹ có biết về chúng con không? – tôi hỏi, câu hỏi thực sự nghiêm túc. Chris lườm tôi vì đã hỏi vậy, thậm chí nói với tôi tất nhiên mẹ chúng tôi sẽ không nói với người mà mẹ đã kết hôn rằng mẹ có bốn đứa con đang được giấu một chỗ, những đứa con được xem là dòng giống ma quỷ.

Những bóng mây u ám che phủ và làm tổn thương niềm hạnh phúc của mẹ.

- Chưa đâu, Cathy, nhưng ngay sau khi ông chết, mẹ sẽ nói với chú ấy về các con. Mẹ sẽ giải thích từng chi tiết một. Chú ấy sẽ hiểu, chú ấy tốt bụng và lịch thiệp. Các con sẽ thích chú ấy.

Mẹ đã nói điều đó hơn một lần rồi. Và bây giờ là một chuyện khác nữa phải đợi cho tới khi ông ngoại chết.

- Cathy, đừng nhìn mẹ như vậy! Mẹ không thể nói với chú Bart trước đám cưới được. Chú ấy là luật sư của ông ngoại. Mẹ không thể để chú ấy biết về các con, không thể, không thể trước khi đi chúc được đọc và mẹ được thừa hưởng tiền.

Những từ ngữ đã được ở đầu lưỡi tôi, tôi đã định nói một người đàn ông phải biết khi vợ anh ta có bốn đứa con với người chồng trước. Ôi, tôi muốn nói điều này làm sao! Nhưng Chris đã liếc nhìn tôi đầy ngụ ý và hai đứa em đang chúi vào nhau, mắt dán vào tivi. Và tôi không biết mình nên nói hay giữ im lặng. Ít ra, khi một người giữ im lặng, người đó sẽ không tạo ra bất cứ một kẻ thù mới nào. Có lẽ mẹ nói đúng. Cầu Chúa, hãy để mẹ đúng. Hãy để con tìm lại được niềm tin. Hãy để con lại tin mẹ. Hãy để con tin mẹ không chỉ đẹp ở bề ngoài mà còn ở mọi mặt.

Chúa đã không giáng trần và đặt một bàn tay ấm áp, khẳng định lên vai tôi. Tôi ngồi đó, nhận ra sự ngơ vờ của mình đang làm căng sợi dây ràng buộc mỏng manh giữa mẹ và tôi.

Tình yêu. Từ đó được xuất hiện trong các quyển sách mới nhiều làm sao! được nhắc đi nhắc lại. Nếu bạn có của cải, sức khỏe, sắc đẹp và tài năng... bạn sẽ không có gì nếu không có tình yêu. Tình yêu làm thay đổi tất cả những gì bình thường thành những thứ gây choáng váng, mạnh mẽ, ngây ngất mê say. Những dòng suy nghĩ đó xuất hiện vào một ngày đầu đông, khi mưa trút xuống mái nhà, hai đứa em ngồi trước màn hình tivi trong phòng ngủ. Chris và tôi ở trên tầng áp mái, nằm cạnh nhau trên chiếc đệm cũ gần cửa sổ phòng học, cùng đọc một cuốn sách trong những cuốn sách cũ mẹ mang từ thư viện lớn dưới nhà lên. Chẳng mấy nữa căn gác sẽ lại chuyển sang mùa đông Bắc cực, do vậy chúng tôi phải tranh thủ ở/ đọc càng nhiều càng tốt trong khi có thể được. Chris thích đọc lướt qua một trang sách và rồi nhanh chóng giở trang sách khác. Tôi thích nấn ná ở những dòng hay, đọc lại chúng hai lần, đôi lúc ba lần. Chúng tôi tranh cãi không ngừng về chuyện này "Đọc nhanh lên Cathy! Em đang nuốt từng từ đấy!"

Ngày hôm nay anh ấy lại tỏ ra kiên nhẫn. Anh ấy quay lưng và nhìn lên trần nhà trong lúc tôi đọc, mãi mê từng lời hay ý đẹp và chìm đắm trong cảm giác của thời Victoria, khi mọi người ăn mặc quần áo đẹp, nói năng nhã nhặn, và cảm nhận một cách sâu sắc về tình yêu. Từ đoạn đầu câu chuyện đã lôi cuốn hai chúng tôi vì sức hấp dẫn lãng mạn và huyền bí của nó. Từng trang chậm rãi kể một truyền thuyết về một cặp uyên ương tên là Lily và Raymond, những người đã vượt qua bao nhiêu trở ngại vô cùng khó khăn để tìm thấy và đứng trên một nơi thần kỳ chỉ có cỏ tím mọc nơi những giấc mơ đã thành hiện thực. Chúa ơi, tgm muốn họ tìm được nơi đó làm sao! Rồi tôi phát hiện ra bi kịch của cuộc đời họ... Họ phải đứng suốt đời trên cỏ tím. Các bạn có hình dung được không? Trên loại cỏ đặc biệt ấy suốt đời, và họ sẽ không biết nhìn xuống thậm chí một lần để thấy nó. Tôi ghét những kết thúc không có hậu! Tôi gấp mạnh cuốn sách đáng ghét đó và quăng nó vào chỗ bức tường gần nhất.

- Đó là một câu chuyện ngu ngốc nhất, ngớ ngẩn nhất, dở hơi nhất – tôi nổi cáu với Chris, như thể anh ấy đã viết ra cuốn sách đó vậy – Bất kể người em yêu là ai, em sẽ học cách tha thứ và quên! – tôi tiếp tục xỉ vả cùng với mưa tuôn ngoài trời. Thời tiết và cơn giận của tôi dâng dần lên tới đỉnh cao – Tại sao không thể viết khác được? Sao không thể là hai người thông minh bồng bềnh trên những đám mây, không nhận ra những biến cố luôn mang tới những vận rủi? Không bao giờ, không bao giờ em sẽ giống như Lily, hoặc Raymond! Những kẻ ngu ngốc không biết đến việc nhìn xuống mặt đất khi đang bồng bềnh trên mây đó!

Anh trai tôi dường như lấy làm buồn cười khi tôi coi câu chuyện đó nghiêm túc đến vậy, nhưng rồi anh ấy suy nghĩ và nhìn qua màn mưa.

- Có lẽ những người yêu nhau không nên nhìn xuống mặt đất. Câu chuyện đó ngụ ý một cách tượng trưng. Mặt đất tượng trưng cho hiện thực, và hiện thực là sự vỡ mộng, ốm đau, chết chóc, giết chóc, và tất cả các loại bi kịch khác. Những người yêu nhau nên nhìn lên bầu trời, vì trên đó không có một hình ảnh đẹp dễ nào bị lu mờ đi.

Cau có, hờn giận, tôi trừng mắt nhìn anh ấy.

- Khi em yêu – tôi bắt đầu – em sẽ xây một ngọn núi chạm lên bầu trời. Người yêu em và em sẽ có những gì đẹp nhất của cả hai thế giới, hiện thực vững vàng dưới chân, trong khi đầu lơ lửng trên những đám mây với tất cả những hình ảnh không bị chạm đến. Cỏ tím sẽ mọc xung quanh, cao đủ chạm tới mắt chúng em.

Anh ấy bật cười, ôm hôn tôi, hôn tôi nhẹ nhàng, dịu dàng, mắt anh ấy thật dịu dàng trong sáng lạnh giá

mờ mờ, tối tăm của căn gác.

- Ô phải, em Cathy của anh có thể làm được điều đó. Hãy giữ tất cả những hình ảnh tươi đẹp, mắt nhảy múa trên cỏ tím. Cô ấy nhảy múa, cô ấy nhảy vọt và xoay tròn cho tới khi anh chàng người yêu vụng về lóng ngóng của cô ấy cũng nhảy múa được thật duyên dáng.

Bị đẩy chân vào chỗ cát lún, tôi vội vàng nhảy lại chỗ đứng chắc chắn.

- Đó là một câu chuyện đẹp theo cách riêng của nó. Em cảm thấy tiếc là Lily và Raymond đã phá hỏng cuộc sống của chính họ, khi nó nên diễn biến khác đi, khi Lily nói với Raymond toàn bộ sự thật là cô ấy suýt bị gã đàn ông xấu xa đó làm nhục, Raymond không nên buộc tội cô ấy đã quyến rũ gã ta! Không ai có đầu óc bình thường lại muốn quyến rũ một người đàn ông có tám đứa con!

- Ôi Cathy, đôi lúc em quá rắc rối thật đấy! Lần đầu tiên em đúng đó, Cathy! Đây là một câu chuyện ngớ ngẩn, dở dẫu. Buồn cười thật! Chỉ những kẻ mất trí mới chết để từ bỏ tình yêu. Anh cá với em một trăm ăn một là một phụ nữ đã viết câu chuyện vớ vẩn lãng mạn bỏ đi này.

Chỉ một phút trước tôi vừa coi thường tác giả đã viết một kết thúc tệ hại như thế này, nhưng giờ thì tôi lại bảo vệ tác giả đó.

- T.M.Ellis có thể là một người đàn ông lắm chữ. Dù em nghi ngờ bất kỳ một tác giả nữ nào ở thế kỷ mười chín lại có nhiều cơ hội để được xuất bản, trừ phi bà ta dùng tên viết tắt, hoặc tên một người đàn ông. Và tại sao tất cả đàn ông đều nghĩ mọi thứ mà một người phụ nữ viết là tầm thường và vớ vẩn, hay là những thứ ngớ ngẩn? Chẳng lẽ nam giới không có những ý tưởng lãng mạn ư? Chẳng lẽ đàn ông không mơ đến việc tìm được một tình yêu hoàn hảo ư? Và đối với em, anh chàng Raymond đó còn yếu đuối, uỷ mị hơn cô nàng Lily nhiều!

- Đừng hỏi anh đàn ông giống như thế nào! – anh ấy tràn ngập sự chua xót, dường như không giống anh ấy chút nào, anh ấy giận dữ nói tiếp - Ở tận chỗ này, sống như chúng ta đang sống, làm thế nào anh biết phải cảm thấy như thế nào để thành một người đàn ông. Ở trên này anh không có bất cứ một ý tưởng lãng mạn nào. Chỉ là không được làm thế này và không được làm thế kia. Và phải nhìn đi chỗ khác, không được nhìn vào thứ mà mắt mình vừa lướt qua, lộ ra, giả vờ rằng anh chỉ là một người anh trai, không cảm xúc, không bất cứ một tình cảm nào, chỉ là những tình cảm trẻ thơ. Dường như một số cô gái ngốc nghếch nghĩ một người sẽ trở thành bác sĩ thì không có giới tính.

Mắt tôi mở lớn. Một sự bột phát dữ dội từ một người hiếm khi gây ngạc nhiên cho tôi. Từ trước đến giờ chưa bao giờ anh ấy nói với tôi một cách công kích mạnh đến vậy và với sự giận dữ đến vậy. Không, tôi là một quả chanh chua loét, một quả táo ương trong những quả ngon. Tôi đã làm hỏng anh ấy, giờ anh ấy hành động như khi mẹ đi và ở lại nơi đó rất lâu. Ôi, tôi thật là tồi tệ khi biến anh ấy thành một thứ giống tôi. Anh ấy luôn nên là người như anh ấy vốn có, một người lạc quan và vui vẻ vô tư lự. Có phải tôi đã ăn trộm mất vốn quý lớn nhất của anh ấy, bên cạnh vẻ bề ngoài hấp dẫn và lời cuốn.

Tôi giờ tay ra chạm vào cánh tay anh ấy.

- Anh Chris – tôi thì thầm, gần khóc – em không biết chính xác anh cần gì để cảm thấy mình là đàn ông.

- Phải – anh ấy day nghiêng – em có thể làm gì nào?

Giờ anh ấy không nhìn tôi. Anh ấy lại dán mắt lên trần nhà. Tôi đau đớn cho anh ấy. Tôi biết điều gì đã kéo anh ấy xuống, anh ấy phải từ bỏ giấc mơ của mình, vì lợi ích của tôi, để anh ấy có thể như tôi, và không quan tâm liệu chúng tôi có được thừa hưởng gia tài hay không. Và để giống tôi, anh ấy phải chua chát, đau đớn, căm ghét mọi người, nghi ngờ những động cơ giấu kín của họ.

Tôi giờ tay chạm vào tóc anh ấy một cách thăm dò.

- Cắt tóc, đó là thứ anh cần, tóc anh quá dài và đẹp. Để cảm thấy là đàn ông anh phải có mái tóc ngắn hơn. Bây giờ đúng là, tóc anh giống như tóc em.

- Và ai nói tóc em đẹp? – anh ấy hỏi bằng giọng khó chịu – có lẽ em từng có mái tóc đẹp trước khi bị đồ hắc ín.

Thật sao? Dường như tôi có thể nhớ lại rất nhiều lần đôi mắt anh ấy nói với tôi là mái tóc tôi còn hơn là đẹp. Và tôi có thể nhớ lại cách anh ấy nhìn khi cầm kéo cắt món tóc trước trán tôi, chỗ tóc mỏng và dễ đứt. Anh ấy cắt tóc với vẻ bản thân như thể đang cắt những ngón tay chứ không phải là mái tóc không hề biết đau đớn. Rồi một ngày tôi bắt gặp anh ấy ngồi trong ánh nắng chiều trên gác, giơ lọn tóc dài bị cắt đó trong tay. Anh ấy ngửi và áp lọn tóc vào môi sau đó cắt vào một chiếc hộp để giữ dưới gối.

Thật chẳng dễ dàng gì khi tôi có thể bật cười đánh lừa anh ấy và không để cho anh ấy biết là tôi đã nhìn thấy.

- Ôi, Christopher, anh có đôi mắt xanh biếc cảm nhất. Khi chúng ta thoát khỏi chỗ này, và ở ngoài đời, em thấy tiếc cho tất cả những cô gái sẽ gục vì anh. Đặc biệt em cảm thấy tiếc cho vợ anh, với một người chồng đẹp trai sẽ lôi cuốn các nữ bệnh nhân xinh đẹp của mình vào những cuộc tình. Và nếu em là vợ anh, em sẽ giết anh nếu anh ngoại tình. Em sẽ yêu anh rất nhiều, em sẽ rất ghen...em thậm chí còn có thể khiến anh phải nghỉ hưu chỉ ở tuổi ba mươi lăm.

- Anh chưa bao giờ nói với em thậm chí chỉ một lần là tóc em đẹp – anh ấy lạnh lùng nói, phớt lờ tất cả những gì tôi vừa nói.

Tôi nhẹ nhàng lướt tay trên má anh ấy, cảm thấy những sợi râu cần phải cạo.

- Ngồi yên đấy. Em sẽ tìm kéo. Anh biết đấy, em sẽ không để anh có mái tóc không được cắt trong thời gian lâu nhất đâu – tại sao tôi lại phải cắt tóc anh ấy và tóc Cory khi việc tóc chúng tôi trông như thế nào dường như chẳng quan trọng gì trong cách sống của chúng tôi.

Và trong khi chạy đi lấy kéo, tôi nghĩ thật lạ lùng khi chẳng một cây xanh nào của chúng tôi lớn nổi cả, vậy mà mỗi người trong chúng tôi thì lại mọc thêm rất nhiều tóc. Dường như trong tất cả những câu chuyện cổ tích tôi đã đọc, những cô gái đau khổ luôn có mái tóc vàng dài, rất dài. Đã từng có một cô gái tóc nâu nào bị nhốt trong một tháp nhỏ chưa? Nếu tầng áp mái có thể được xem như là một tháp nhỏ?

Chris ngồi trên sàn, tôi quỳ gối cạnh anh ấy và dù tóc anh ấy dài xoắn xuống vai, anh ấy cũng không muốn cắt nó đi.

- bây giờ hãy cẩn thận với những lưỡi kéo đó – anh ấy lo lắng ra lệnh – Đừng cắt quá nhiều một lần.Đột nhiên cảm thấy mình có vẻ nam tính trong một chiều mưa, trong tầng áp mái có lẽ sẽ nguy hiểm đó – anh ấy trêu chọc, toét miệng cười rồi bật cười phô hàm răng trắng đều tăm tắp. Tôi đã kéo anh ấy trở lại với con người vốn có của anh ấy.

Ôi, tôi đã phải yêu quý anh ấy khi bò chung quanh và cắt tỉa một cách cẩn thận. Tôi lùi lại để xem sẽ cắt tiếp như thế nào, để ngắm nghía xem tóc anh ấy có bằng không vì chắc chắn một điều, tôi không muốn cắt cho anh ấy một mái tóc lệch.

Tôi giữ tóc anh ấy bằng một chiếc lược, như đã thấy các người thợ cắt tóc làm và tôi cẩn thận cắt chỗ tóc dưới chiếc lược đó, mỗi lần chỉ cắt một tí thôi. Tôi nghĩ đến một hình ảnh trong đầu và tôi rất muốn anh ấy giống người mà tôi rất ngưỡng mộ.

Khi cắt xong, tôi phúi những sợi tóc vụn khỏi cánh tay anh ấy, lùi lại để thấy rằng tác phẩm của mình quả là không tồi chút nào.

- Xong rồi! – tôi kêu lên một cách hân hoan, hài lòng với tác phẩm không ngờ của mình, dường

như đây là một nghệ thuật khó khăn – Không chỉ khiến anh trông đẹp trai một cách lạ thường, mà còn vô cùng nam tính. Dù, tất nhiên, lúc nào trông anh chả nam tính, nhưng chỉ đáng tiếc là anh không nhận rõ mà thôi.

Tôi gửi chiếc gương bằng bạc cổ có ghi tên viết tắt của tôi vào tay anh ấy. Chiếc gương này tượng trưng cho một phần ba số đồng siling mà mẹ đã cho tôi lần sinh nhật trước. Cọ vẽ, lược, gương: ba thứ phải được che giấu đi để bà ngoại không biết là tôi có những thứ đắt tiền phù phiếm và kiêu hãnh. Chris ngắm mãi hình mình trong chiếc gương đó, và tôi thấy nản chí khi anh ấy nhìn, và trong thoáng chốc, anh ấy tỏ vẻ không hài lòng và do dự. Rồi từ từ, một nụ cười rộng ngoác làm sáng bừng khuôn mặt anh ấy.

- Chúa ơi, em đã biến anh thành hoàng tử Valiant tóc vàng! Cảm ơn, Catherine Doll. Anh không nghĩ em cắt tóc giỏi như vậy.

- Em còn giỏi nhiều thứ mà anh không biết.

- Anh bắt đầu nghi ngờ điều đó đấy.

- Và hoàng tử Valiant tóc vàng phải may mắn lắm mới được giống như ông anh trai tóc vàng, nam tính, đẹp trai của em – tôi chế giễu, và không thể không ngưỡng mộ tác phẩm nghệ thuật của mình. Ôi, một ngày nào đó anh ấy sẽ là người làm tan nát trái tim người khác.

Anh ấy vẫn cầm gương và làm như tình cờ đặt nó sang bên, và trước khi tôi hiểu anh ấy định làm gì, thì anh ấy đã nhào tới như một con mèo. Anh ấy vật tôi ra, đồng thời chớp lấy chiếc kéo. Anh ấy giật kéo ra khỏi tay tôi và rồi túm lấy một lọn tóc của tôi.

- Bây giờ, cô em thân yêu, hãy xem liệu anh có thể làm được điều giống vậy cho em không?

Tôi sợ hãi gào lên!

Tôi đẩy anh ấy ra thật mạnh khiến anh ấy ngã nhào ra sau rồi tôi bật dậy. Chẳng ai có thể cắt được một milimét tóc tôi! Bây giờ tóc tôi quá ít, quá mỏng và có lẽ nó không đẹp như trước, nhưng đó là tất cả số tóc mà tôi có, và nó vẫn đẹp hơn tóc của phần lớn các cô gái khác. Tôi bỏ chạy khỏi phòng học, tôi chạy vào khu góc không lồ, chạy lắt léo qua các hàng cột, vòng quanh các rương cũ, nhảyvọt qua các bàn thấp, vòng quanh những chiếc sofa bọc vải và những chiếc ghế. Những bông hoa giấy rung bần bật khi tôi chạy, còn anh ấy đuổi theo. Những ngọn lửa phát ra từ những ngọn nến mà hôm đó chúng tôi thắp để chào mừng và sưởi ấm nơi lạnh giá, hoang vắng đó, bị bật đi trước những bước chân chúng tôi và chúng cháy đã gần hết.

Bất kể tôi chạy nhanh như thế nào, chạy ngoằn ngoèo một cách khôn ngoan ra sao, tôi vẫn không thể thoát khỏi người đuổi được. Tôi ngoái nhìn, và không nhận ra được khuôn mặt anh ấy, nó càng làm tôi sợ hơn. Anh ấy nhào về phía trước, cố tóm lấy mái tóc dài của tôi đang được buộc túm sau lưng, dường như lộ rõ ý định sẽ cắt nó!

Bây giờ anh ấy ghét tôi ư? Tại sao anh ấy đã mất trọn cả một ngày cố giữ mái tóc cho tôi, bây giờ lại định cắt tóc tôi chỉ để đùa vui?

Tôi chạy lại phía lớp học, định là người đầu tiên chạy tới đó. Rồi tôi sẽ sập cửa và khóa lại, còn anh ấy sẽ bình tĩnh lại và nhận ra việc cắt tóc tôi thật là ngu xuẩn.

Có lẽ anh ấy đã đoán ra được ý định của tôi bèn tăng tốc lên. Anh ấy nhào về phía trước và tóm lấy những chiếc khóa dài khiến tôi phải kêu lên khi bị trượt chân và ngã nhào về phía trước.

Không chỉ tôi bị ngã mà anh ấy cũng bị ngã đè lên tôi! Một vật gì đó thọc vào sườn tôi đau nhói! Tôi lại gào lên, lần này không phải vì sợ hãi mà vì đau.

Anh ấy vẫn đè lên người tôi, tay tì xuống sàn, nhìn xuống khuôn mặt tôi, mặt anh ấy trắng bệch và sợ hãi.

- Em bị thương ư? Ôi Chúa ơi, Cathy, em không sao chứ?

Tôi không sao ư? Tôi ngóc đầu lên, nhìn xuống chỗ dòng máu đang loang ra trên chiếc áo len dài tay của tôi. Chris cũng nhìn thấy. Cặp mắt xanh của anh ấy trở nên đỏ dần, tối sầm, hoảng loạn. Bằng những ngón tay run run, anh ấy bắt đầu cởi khuy chiếc áo len dài tay của tôi để có thể kéo nó rộng ra và xem vết thương.

- Ôi, trời ơi...- Anh ấy thở mạnh rồi thốt ra một tiếng huýt sáo nhỏ vì nhẹ nhõm – Ôn Chúa! Anh đã sợ là vết thương sâu. Một vết đâm sâu sẽ rất nguy hiểm, nhưng đây chỉ là một vết xước dài. Cathy. Nguy thật, và em lại mất nhiều máu. Đừng có nhúc nhích. Hãy ở yên tại chỗ, còn anh sẽ chạy vào phòng tắm tìm thuốc và bông băng.

Anh ấy hôn vào má tôi rồi đứng lên vội vã chạy như điên ra chỗ cầu thang, trong khi tôi nghĩ mình nên đi cùng anh ấy để tiết kiệm thời gian. Nhưng hai đứa em đang ở dưới và chúng sẽ nhìn thấy máu. Và tất cả những gì chúng làm khi nhìn thấy máu là co rúm lại và kêu lên.

Chỉ vài phút sau Chris đã vội quay lại với hộp cứu thương. Anh ấy quỳ xuống cạnh tôi, tay vẫn lấp lánh những giọt nước do vội rửa tay. Anh ấy quá vội để có thể lau khô tay hoàn toàn.

Tôi bị mê hoặc khi thấy anh ấy biết chính xác mình phải làm gì. đầu tiên anh ấy lôi ra một chiếc khăn tắm và dùng nó để đè mạnh xuống vết thương. Nghiêm nghị và chăm chú, anh ấy ấn miếng đệm, mỗi giây lại kiểm tra xem máu đã ngừng chảy chưa. Khi máu ngừng chảy, anh ấy bận rộn bôi thuốc sát trùng rất như lửa và làm tôi đau hơn là do vết thương gây ra.

- Anh biết nó nhức lắm, Cathy...không thể không...bôi nó để tránh nhiễm trùng. Giá mà anh có chỉ khâu, nhưng có lẽ nó không để lại sẹo vĩnh viễn đâu, và anh cầu mong nó đừng thành sẹo. Thật tuyệt vời nếu con người ta có thể sống cả đời mà không làm xước da mình. Còn anh ở đây, là người đầu tiên thực sự làm da em thành sẹo. Nếu em chết do anh và nếu lưỡi kéo xiên khác đi, thì anh cũng muốn chết theo.

Anh ấy đã làm xong công việc của một bác sĩ và đang tháo gạc ở một cuộn tròn ra trước khi đặt nó vào tờ giấy phủ màu xanh và vào một chiếc hộp. Anh ấy cắt băng dính đi, đóng hộp đồ nghề lại.

Cúi người xuống phía tôi, anh ấy nhìn xuống mặt tôi, đôi mắt anh ấy thật sâu thẳm, lo lắng và xúc động. Đôi mắt xanh đó giống như đôi mắt mà tất cả chúng tôi có. Nhưng vào ngày mưa hôm đó, chúng bắt màu của những bông hoa giấy, giống như một chiếc hồ sâu thẳm óng ánh sắc màu. Cổ họng tôi nghẹn lại lo lắng không hiểu cậu bé mà tôi vẫn biết đi đâu rồi, anh trai tôi đâu rồi, và chàng trai với mái tóc vàng, nhìn rất lâu vào mặt tôi là ai? Cái nhìn đó đã áp chế tôi. Và hơn bất cứ nỗi đau, sự giày vò hay đau đớn mà trước nay tôi từng cảm thấy, hoặc vì, vết thương gây ra cho tôi bởi sự chịu đựng tôi nhìn thấy trong những màu sắc cầu vồng, kính vạn hoa chuyển động trong đôi mắt đau đớn của anh ấy.

- Anh Chris – tôi thều thào, cảm thấy như không thật – đừng nhìn em như vậy. Đó không phải là lỗi của anh – Chỉ là một vết xước thôi, nó không đau chút nào (dù tôi thấy đau khủng khiếp) và em biết anh không có ý làm như thế.

Anh ấy nuốt nghẹn, giọng khàn khàn.

- Tại sao em lại chạy? Vì em chạy anh mới đuổi theo. Anh chỉ trêu em thôi. Anh sẽ không cắt bất cứ sợi tóc nào khỏi đầu em, đó chỉ là chuyện đùa thôi. Và em đã sai khi nói rằng anh nghĩ tóc em đẹp. Nó còn hơn là đẹp. Anh nghĩ em mang trên đầu mái tóc lộng lẫy nhất trên đời này.

Chúng tôi nằm im lặng lắng nghe tiếng mưa vỗ nhịp trên mái ngói đen không cách xa đầu mấy. Xung quanh chìm trong im lặng. Luôn luôn là im lặng. Những giọng nói của thiên nhiên là những giọng nói tới được với chúng tôi trên tầng áp mái, và hiếm khi thiên nhiên nói bằng giọng thân thiện, dịu dàng. Con mưa trút xuống mái nhà thành những giọt ròn rã, lộp độp rồi mặt trời ló ra và chiếu xuống chúng

tôi làm lấp lánh những sợi tóc của anh ấy và tôi như những sợi kim cương mềm mại, dài, óng ánh.

- Nhìn này – tôi nói với Chris – Một trong những nan chớp cửa sổ phía tây bị rơi ra.

- Tuyệt đấy – Anh ấy đáp, giọng ngái ngủ và hài lòng – bây giờ chúng ta có mặt trời ở nơi chưa từng có. Nay, anh đã gieo vãi rồi đấy – rồi anh ấy thì thầm – Anh đang nghĩ về Raymond và Lily và cuộc tìm kiếm cỏ tím nơi tất cả những giấc mơ được thực hiện.

Chúng tôi nắm tay bước xuống thang đến chỗ hai đứa em sinh đôi nơi Cory đang gảy một điệu nhạc trên cây đàn banjo, trong khi mắt vẫn dán vào màn hình tivi. Nó nhắc cây guitar lên và bắt đầu gảy bản nhạc do chính nó sáng tác, trong khi Carrie hát một giai điệu đơn giản mà Cory sáng tác ra. Cây banjo tạo nên những giai điệu hạnh phúc để bạn nhún nhảy đôi chân.

Đi tìm nhà

Đi tìm mặt trời

Cảm nhận làn gió

Thấy lại ánh mặt trời

Tôi ngồi trên sàn nhà gần Cory, rồi cầm cây guitar từ tay nó, vì tôi cũng có thể chơi được một chút ít. Cory đã dạy tôi cách chơi, dạy tất cả chúng tôi cách chơi. Và tôi hát cho nó nghe bài hát buồn bã nhất của cô bé Dorothy trong bộ phim Thầy phù thủy xứ Oz, bộ phim mà lần nào xem hai đứa em cũng say mê. Khi tôi hát xong bài hát về những chú chim xanh lượn trên cầu vồng, Cory hỏi:

- Chị không thích bài hát của em sao, chị Cathy?

- Em có thể chắc chắn là chị thích những bài hát của em, nhưng buồn quá. Thế còn việc viết một số giai điệu hạnh phúc với một chút hy vọng?

Chú chuột nhỏ đang rúc trong túi áo Cory, chỉ có đuôi thò ra khi nó chúi xuống tìm những mẩu vụn bánh mì. Mickey làm một cử động xoay người và rồi đầu nó thò ra khỏi túi áo, chân trước nó giữ một mẩu vụn và bắt đầu nhấm nháp một cách ngon lành. Ánh mắt Cory khi nhìn xuống con vật cưng đầu tiên của mình khiến tôi xúc động tới mức phải quay đầu đi để khỏi khóc.

- Chị Cathy, chị biết mẹ không nói gì về con vật cưng của em cả.

- Mẹ không chú ý đến nó, Cory.

- Tại sao mẹ không chú ý?

Tôi thở dài, thực sự không biết mẹ chúng tôi là ai và như thế nào, trừ việc là một người xa lạ mà chúng tôi đã từng yêu. Cái chết không phải là thứ duy nhất mang đi mất người bạn yêu thương và cần đến, giờ tôi đã biết điều đó.

- Mẹ có một người chồng mới – Chris rạng rỡ nói – và khi em đang yêu, em không thấy niềm hạnh phúc của bất cứ ai trừ niềm hạnh phúc của chính mình. Chẳng mấy mẹ sẽ nhận thấy em có một người bạn.

Carrie nhìn chăm chú vào chiếc áo len dài tay của tôi.

- Chị Cathy, cái gì dính trên áo chị vậy?

- Sơn – tôi đáp không hề ngần ngại - anh Chris đang định dạy chị phải vẽ như thế nào, và anh ấy trở nên tức tối khi bức tranh chị vẽ đẹp hơn bất cứ bức tranh nào của anh ấy, do đó anh ấy nhặt cây cọ vẽ nhỏ màu đỏ và ném vào áo chị.

Anh trai tôi ngồi đó với vẻ đơ đay trên khuôn mặt.

- Anh Chris, chị Cathy có thể vẽ giỏi hơn anh không?

- Nếu chị ấy nói là chị ấy có thể, thì chị ấy sẽ chắc chắn làm được.

- Bức vẽ của chị ấy đâu?

- Trên gác đó.

- Em muốn xem nó.

- Thế thì em cứ lên đi. Anh mệt rồi. Anh muốn xem tivi trong khi chị Cathy chuẩn bị bữa tối – anh ấy vội liếc nhìn tôi – Em gái thân yêu, em có phiền không, nếu thay một chiếc áo sạch trước khi chúng ta ngồi ăn tối. Có một thứ về vết sơn màu đỏ đó khiến anh cảm thấy có lỗi.

- Trông nó giống như máu vậy – Cory nói – nó quánh như máu, khi chị không giặt sạch.

- Màu tranh áp phích – Chris nói khi tôi vào phòng tắm thay một chiếc áo dài tay cỡ to hơn nhiều – Màu tranh áp phích cũng dính quánh.

Hài lòng, Cory bắt đầu kể cho Chris nghe anh ấy đã bị lỡ không được xem những con khủng long như thế nào.

- Anh Chris, chúng to hơn ngôi nhà này! Chúng nhô lên mặt nước và nuốt chiếc thuyền, cả hai người đàn ông nữa! Em biết anh sẽ tiếc vì bị lỡ không được xem cảnh đó!

- Phải – Chris đáp, về mơ màng – chắc anh sẽ thích được xem phim đó.

Đêm đó tôi cảm thấy không thoải mái một cách lạ lùng.

Hôm đó mẹ không đến thăm chúng tôi, hôm trước đó cũng vậy, nhưng chúng tôi tìm ra một cách để vui vẻ là hát và chơi các nhạc cụ của Cory. Cho dù sự vắng mặt của mẹ ngày càng tỏ ra lo lắng, đêm đó tất cả chúng tôi đi ngủ lòng đầy hy vọng hơn. Việc hát những bài ca hạnh phúc nhiều giờ liền khiến chúng tôi thuyết phục mình rằng mặt trời, tình yêu, mái ấm và hạnh phúc đang ở trên một khúc cong và những ngày dài lê thê của chúng tôi trên con đường đi qua khu rừng tăm tối đó đã gần như chấm dứt.

Những chuyện tăm tối kinh hoàng vẫn xen vào các giấc mơ tươi sáng của chúng tôi. Mỗi ngày nó lại có những vẻ kỳ quái riêng và khác nhau. Với đôi mắt nhắm nghiền, tôi nhìn thấy bà ngoại lén vào phòng chúng tôi, và nghĩ tôi đã ngủ say, bà bèn cắt hết tóc tôi. Tôi vật vã, quần quai và thốt ra những tiếng rên nhỏ đánh thức Chris và hai đứa em đang ngủ say như chết. Chris ngái ngủ bước tới ngồi cạnh giường tôi và hỏi khi anh ấy lần tìm tay tôi.

- Một cơn ác mộng khác à?

Không! Đó không phải là một cơn ác mộng bình thường. Đó là một điềm báo, một điều thuộc tâm linh. Tôi cảm thấy tận trong xương tuỷ, một điều khủng khiếp sắp xảy ra. Run rẩy và mệt mỏi, tôi kể cho Chris nghe điều bà đã làm.

- Cathy, những giấc mơ chẳng có ý nghĩa gì cả!

- Có, có đấy.

Những giấc mơ khác và những cơn ác mộng khác của tôi, tôi đã sẵn sàng kể cho anh ấy, và anh ấy lắng nghe, mỉm cười, bộc lộ niềm tin rằng thật tuyệt vời để có những đêm giống như trong một rạp chiếu phim, nhưng nó không giống như thế một chút nào cả. Trong một bộ phim, bạn ngồi và xem trước màn hình lớn, và bạn biết mình đang theo dõi một câu chuyện mà người khác viết ra. Còn tôi có mặt trong những giấc mộng, cảm nhận, đau đớn, chịu đựng và tôi phải đau lòng thú nhận rằng, rất hiếm khi tôi thực sự thích những giấc mơ đó.

Dù đã quá quen với những cách thức lạ lùng của tôi, tại sao anh ấy vẫn ngồi đó như một bức tượng bằng đá cẩm thạch, dường như giấc mộng này tác động tới anh ấy hơn bất cứ một giấc mộng nào khác. Liệu anh ấy cũng nằm mơ ư?

- Cathy, anh nói thật đấy, chúng ta phải trốn khỏi ngôi nhà này! Cả bốn chúng ta. Phải trốn đi thôi. Em đã làm anh tin. Những giấc mơ của em phải có một ý nghĩa nào đó, nếu không em đã không tiếp tục có những giấc mơ đó. Nữ giới thường có trực giác hơn nam giới, điều này đã được chứng minh. Tiềm

thức luôn hoạt động về đêm. Chúng ta không thể đợi được lâu hơn nữa việc mẹ được thừa kế gia tài từ ông ngoại vẫn tiếp tục sống. Em và anh sẽ tìm ra một cách. Từ phút này trở đi, anh thề rằng, chúng ta sẽ chỉ trông mong vào chính mình mà thôi... và vào những giấc mơ của em.

Anh ấy nói điều này với vẻ suy tư. Tôi biết anh ấy không đùa, không làm trò trêu chọc, anh ấy biết mình nói gì! Tôi có thể kêu lên được, tôi cảm thấy thật nhẹ nhõm. Chúng tôi sắp đi khỏi đây. Sau hết, ngôi nhà này không làm chúng tôi nhụt chí.

Trong ánh sáng mờ mờ và lạnh giá của căn phòng tối tăm và lộn xộn đó, anh ấy nhìn chăm chú vào mắt tôi. Có lẽ anh ấy đang nhìn tôi như tôi nhìn anh ấy, bao la hơn cuộc sống, dịu dàng hơn những giấc mơ.

Điều chúng tôi cần nhất là chiếc chìa khóa căn phòng này và chúng tôi biết nó là chiếc chìa khoá vạn năng mở mọi phòng trong ngôi nhà. Chúng tôi không thể dùng chiếc thang làm từ khăn trải giường vì hai đứa em, và cả Chris lẫn tôi. chúng tôi không trông chờ là bà ngoại sẽ bắt cần rút chìa khoá ra khỏi ổ. Đó không phải là cách của bà. Cách của bà luôn là mở cửa rồi lập tức nhét chìa khoá vào túi. Những chiếc váy xám đáng ghét của bà luôn có túi.

Cách của mẹ thì khác hẳn, bất cần, quên khuấy. Mẹ không thích quần áo có túi để có thêm những chỗ cộm trên thân hình mảnh mai của mẹ. Chúng tôi trông chờ vào mẹ.

Và mẹ thì sợ gì chúng tôi cơ chứ, những đứa con thụ động, nhu mì, lặng lẽ? Những "đứa con yêu dấu" bị giam cầm của riêng mẹ, những đứa con không bao giờ trưởng thành và trở thành mối đe dọa. Mẹ đang hạnh phúc, đang yêu, điều đó làm mắt mẹ rạng ngời và mẹ thường xuyên bật cười. Mẹ không phải là người tinh tường để các con mẹ muốn kêu và muốn mẹ nhìn thấy, muốn mẹ thấy hai đứa sinh đôi trông thật ốm yếu và lặng lẽ! Mẹ chẳng bao giờ nói đến con chuột đó, tại sao mẹ không nhìn thấy con chuột chứ? Nó ở trên vai Cory, gặm tai Cory, vậy mà mẹ không bao giờ nói một từ, kể cả khi Cory nước mắt đầm đìa vì mẹ không khen nó đã giành được cảm tình của con chuột rất bướng bỉnh và chú chuột đó sẽ bỏ đi nếu được phép.

Mẹ tới một cách hào phóng khoảng hai hoặc ba lần một tháng, mỗi lần mẹ thường mang theo những món quà sẽ cho mẹ sự an ủi nếu chúng không làm cho chúng tôi được an ủi. Mẹ tới ngôi một cách duyên dáng, mặc những bộ quần áo đắt tiền, đẹp, viền lông thú, và lấp lánh đồ trang sức.

Trên chiếc ngai vàng của mình, mẹ ngồi như một nữ hoàng và phát những bộ đồ vẽ cho Chris, những đôi giày ba lê cho tôi, mẹ mang cho mỗi đứa chúng tôi những bộ đồ trông hợp lý, rất phù hợp để mặc trên tầng áp mái, vì sẽ chẳng làm sao nếu hiếm khi những bộ đồ đó vừa, thường là quá rộng, hoặc quá chật. Những đôi giày đế mềm của chúng tôi nhiều khi rất vừa vặn, nhiều khi lại gây khó chịu, và tôi vẫn chờ chiếc áo lót mẹ luôn hứa nhưng lại luôn quên.

- Mẹ sẽ mang cho con cả tá – mẹ nói với nụ cười vui vẻ rộng lượng – tất cả các cỡ, các màu, và con có thể thử chúng và xem con thích màu nào nhất và mặc vừa nhất, và mẹ có thể cho những người giúp việc những cái mà con không thích – và mẹ tiếp tục trò chuyện sôi nổi, luôn tỏ vẻ bề ngoài, giả vờ chúng tôi vẫn có vai trò trong cuộc đời mẹ.

Tôi ngồi đó, dán mắt vào mẹ và đợi mẹ hỏi tôi hai đứa em sinh đôi như thế nào. Liệu mẹ đã quên là Cory mắc bệnh sốt mùa hè nên lúc nào nước mũi nó cũng chảy, và đôi khi mũi nó bị tắc đến nỗi không thể thở được, phải thở bằng mồm ư? Mẹ biết rằng nó thường bị những trận dị ứng ngăn một tháng một lần và nhiều năm đã trôi qua kể từ trận dị ứng gần nhất đó. Liệu mẹ có đau đớn khi thấy Cory và Carrie bám chặt lấy tôi như thể tôi là người sinh ra chúng không? Liệu có điều nào chạm được tới mẹ và cho mẹ biết chuyện gì đó sai không?

Nếu điều đó xảy ra, và nếu mẹ không chỉ ra rằng mẹ thấy chúng tôi không được bình thường, dù tôi

phải đau đớn nêu ra những trận ốm nhỏ của chúng tôi, giờ trở nên thường xuyên hơn, và thỉnh thoảng đầu chúng tôi đau, chúng tôi bị những cơn co rút bụng, và đôi lúc sức lực còn lại rất ít.

- Hãy giữ thức ăn của các con trên gác, chỗ lạnh đó – mẹ nói không hề do dự.

Chủ yếu mẹ nói với chúng tôi về các bữa tiệc, những buổi hoà nhạc, nhà hát, các bộ phim, những buổi khiêu vũ và những chuyến du ngoạn với "Bart" của mẹ.

- Chú Bart và mẹ sẽ đi mua sắm ở New York – mẹ nói – Hãy cho mẹ biết các thứ con muốn và mẹ sẽ mang cho các con. Hãy viết ra một bảng liệt kê nhé.

- Mẹ ơi, sau khi mua sắm đồ Giáng sinh, mẹ sẽ đi đâu? – tôi hỏi, cố không nhìn chiếc chìa khoá mẹ quăng một cách vô tình trên mặt bàn trang điểm. Mẹ bật cười, thích câu hỏi của tôi, nắm đôi tay trắng mảnh dẻ của mình lại và bắt đầu kể ra các kế hoạch của mẹ cho những ngày tri trệ sau những buổi lễ.

- Một chuyến đi xuống miền nam, có lẽ một chuyến du thuyền, khoảng một tháng hoặc hơn ở Florida, và bà ngoại sẽ ở đây để chăm sóc các con.

Trong khi mẹ nói, Chris len lén tới gần để đẩy chiếc chìa khoá vào túi quần anh ấy. Anh ấy nhả nha bước vào phòng tắm, tự tìm lời giải thích. Anh ấy không cần phải băn khoăn thế, mẹ không hề nhận thấy anh ấy đã đi. Mẹ đang làm bốn phận của mình, tới thăm những đứa con của mình và ơn Chúa, mẹ đã chọn đúng chiếc ghế đó để ngồi. Tôi biết ở trong phòng tắm, Chris đang ấn chiếc chìa khoá vào một miếng xà phòng mà chúng tôi đã để sẵn để in được một hình rõ ràng. Đó là một trong rất nhiều thứ mà những giờ không ngồi nghỉ xem tivi đã dạy chúng tôi.

Khi mẹ đi khỏi, Chris lấy ra một mảnh gỗ và ngay lập tức bắt tay vào việc đục một chiếc chìa khoá bằng gỗ. Dù chúng tôi có kim loại lấy từ những chiếc khoá ở các rương cũ, chúng tôi cũng không có thứ gì đủ cứng để cắt và dập hình. Hàng giờ liền, Chris cần cù lao động, đục chiếc chìa khoá đó, thử đi thử lại vào hình ấn trên xà phòng. Anh ấy đã chủ tâm chọn loại gỗ rất cứng, sợ rằng chìa khoá bằng gỗ mềm có thể bị gãy trong ổ khoá và làm lộ ý định bỏ trốn của chúng tôi. Phải mất ba ngày lao động miệt mài trước khi anh ấy có chiếc chìa khoá mở được cửa.

Chúng tôi mới vui sướng làm sao! Chúng tôi choàng tay lên nhau và nhảy vòng quanh phòng, vừa cười, vừa hôn nhau, vừa khóc. Hai đứa em sinh đôi nhìn chúng tôi ngạc nhiên, thấy chúng tôi quá hạnh phúc vì chiếc chìa khoá đó.

Chúng tôi đã có chìa khoá. Chúng tôi có thể mở được cánh cửa nhà tù của mình. Nhưng thật lạ lùng, chúng tôi vẫn chưa dự tính cho tương lai bên ngoài khi mở được cánh cửa.

- Tiền, chúng ta phải có tiền – Chris đưa ra lý do, dừng lại đột ngột giữa đợt nhảy cuồng nhiệt vì chiến thắng – với nhiều tiền, mọi cánh cửa sẽ mở và mọi con đường sẽ là của chúng ta để đi trên đó.

- Nhưng chúng ta có thể lấy tiền từ đâu? – tôi hỏi, giờ nhăn nhó và không hạnh phúc. Anh ấy đã tìm ra một lý do khác để sa lầy ở đây.

- Chẳng có cách nào khác ngoài việc ăn trộm của mẹ, chồng mẹ và bà ngoại.

Anh ấy tuyên bố như thể việc ăn trộm là một nghề truyền thống và vinh dự. Trong những trường hợp vô cùng khẩn thiết, có lẽ nó đã và đang là như vậy.

- nếu chúng ta bị bắt, thế sẽ nghĩ là trận đòn cho tất cả chúng ta, kể cả hai đứa em nữa – tôi nói, nhìn về sợ hãi của chúng – và khi mẹ đi một chuyến với chồng mẹ, bà ngoại có thể lại bỏ đói chúng ta, và chỉ có Chúa mới biết bà sẽ còn làm gì với chúng ta nữa.

Chris thả mình xuống chiếc ghế nhỏ trước bàn trang điểm. Anh ấy chống cằm, suy tư và ngẫm nghĩ hàng phút.

- Một điều chắc chắn, anh không muốn thấy em và hai đứa kia bị trừng phạt. vậy anh sẽ là người

ra khỏi đây, và một mình anh sẽ chịu tội nếu bị bắt gặp. Nhưng anh sẽ không để mình bị bắt gặp, quá rủi ro để ăn trộm của bà, bà quá tinh tường. Không hề nghi ngờ việc bà biết chính xác từng xu trong số tiền bà có trong ví. Mẹ không bao giờ đếm tiền. Có nhớ bố thường kêu ca mẹ về chuyện đó như thế nào không? – anh ấy toét miệng nhìn tôi an ủi – Anh sẽ giống như Robin Hood, ăn trộm của người giàu để cho người nghèo đang cần! Và chỉ vào những tội mẹ và chồng mẹ nsd với chúng ta là họ sẽ đi ra ngoài.

- Anh định nói là khi mẹ kể với chúng ta – tôi sửa lại – và chúng ta luôn có thể nhìn thấy từ cửa sổ, vào những ngày mẹ không tới – khi dám, chúng tôi có thể nhìn được khúc đường lượn để xem những ai đến và đi.

Chẳng mấy mà mẹ cho chúng tôi biết mẹ sắp dự một bữa tiệc.

- Chú Bart không quan tâm nhiều lắm tới đời sống xã hội. Chú ấy thích ở nhà hơn. Nhưng mẹ ghét ngôi nhà này. Chú ấy hỏi tại sao mẹ và chú ấy không chuyển tới sống ở ngôi nhà riêng của mẹ và chú ấy, mẹ biết phải nói gì cơ chứ?

Mẹ có thể nói gì được? Anh yêu, em muốn nói với anh một bí mật. Trên gác, tít tận khu nhà phía bắc, em có bốn đứa con.

Thật dễ dàng cho Chris để tìm được tiền trong căn phòng ngủ lộng lẫy và rộng thênh thang của mẹ. Mẹ rất bất cẩn về tiền nong. Thậm chí anh ấy đã choáng váng trước việc mẹ tùy tiện quăng những đồng mười và hai mươi đô la khắp nơi. Điều đó khiến anh ấy cau mày và nảy sinh mối nghi ngờ trong đầu. Mẹ có định dành tiền cho ngày mẹ đưa tất cả chúng tôi ra khỏi nhà tù này... kể cả khi bây giờ mẹ có một người chồng không? trong các cuốn sách bỏ túi của mẹ còn có nhiều tiền mặt hơn. Chris tìm được tiền lẻ trong túi quần của người chồng mẹ. Không, ông ta không bất cẩn với tiền của mình. Tuy nhiên, Chris tìm được tiền dưới các đệm ghế. Anh ấy thấy khoảng hơn chục đồng xu ở đó. Anh ấy cảm thấy mình như một tên trộm, một kẻ đột nhập không mong muốn trong căn phòng của mẹ mình. Anh ấy thấy những bộ quần áo đẹp của mẹ, những đôi dép đế mỏng bằng sa tanh, những chiếc áo choàng viền lông thú hay lông chim khiến sự tin tưởng của anh ấy bị giảm đi.

Thỉnh thoảng vào mùa đông đó, anh ấy ghé thăm căn phòng ngủ của mẹ, ngày càng trở nên bất cẩn vì quá dễ dàng để lấy trộm. Anh ấy quay về, vừa hân hoan, vừa buồn bã. Ngày qua ngày, kho bí mật của chúng tôi càng tăng lên, tại sao anh ấy trông buồn vậy?

- Lần sau đi cùng anh – anh ấy đáp thay cho câu trả lời – Tự em sẽ thấy.

Bây giờ tôi có thể đi với một sự nhận thức rõ, biết hai em sẽ không thức dậy và thấy chúng tôi đi khỏi đây. Chúng ngủ có vẻ ngon giấc và sâu, thậm chí vào buổi sáng chúng thức dậy mắt còn lờ đờ, chậm chạp, mãi mới tỉnh hẳn. Đôi lúc tôi thấy sợ hãi khi nhìn chúng ngủ. Hai con búp bê nhỏ, chìm vào sự quên lãng, dường như giống những xác chết bé nhỏ hơn là những người ngủ bình thường.

Phải đi khỏi, phải chạy khỏi đây thôi, mùa xuân đang tới, chúng tôi phải sớm đi khỏi đây, trước khi quá muộn. Một giống nói bên trong, trực giác của tôi, tiếp tục thúc giục những lời này. Chris bật cười khi tôi kể cho anh ấy nghe.

- Cathy, em và những ý nghĩ của em! Chúng ta cần tiền. Ít nhất là năm trăm. Cần gì phải vội vàng thế? Giờ chúng ta có đồ ăn, chúng ta không bị đánh đòn, kể cả khi bà thấy chúng ta không ăn mặc chỉnh tề, bà cũng không nói một lời nào.

Tại sao bây giờ bà ngoại không phạt chúng tôi? Chúng tôi đã không kể cho mẹ nghe về những hình phạt của bà. Bà vẫn quanh quẩn ở đây. Ngày ngày, bà mang lên cho chúng tôi chiếc giỏ picnic đầy đến miệng đựng bánh sandwich, súp ấm trong các bình giữ nhiệt, sữa, và luôn là bốn chiếc bánh ngọt rắc

đường. Tại sao bà không đôi thực đơn và mang cho chúng tôi bánh hạnh nhân, bánh quy giòn, những lát bánh ngọt hoặc bánh cake?

- Đi nào! – Chris giục, kéo tôi dọc theo những hành lang tối và đe dọa - lẩn cấn ở một chỗ rất nguy hiểm. Chúng ta sẽ xem qua phòng trưng bày, rồi chạy tới dãy phòng ngủ của mẹ.

Tất cả điều chúng tôi cần là xem lướt qua căn phòng trưng bày đó. Tôi căm ghét, thực sự ghét cay ghét đắng bức tranh sơn dầu treo phía lò sưởi bằng đá. Một người đàn ông độc ác, và nhẵn tâm như Malcolm Foxworth không có quyền được đẹp trai, kể cả hồi còn trẻ. Đôi mắt xanh lạnh lùng đó cũng xấu xa như phần còn lại của ông ấy với vẻ tự, c tối, sôi sục. Tôi nhìn thấy tất cả những chiếc đầu của các con vật chết, những bộ da hổ và da gấu trên sàn nhà, và tôi đã nghĩ, những người giống như ông ngoại mới muốn có một căn phòng giống như thế này.

Nếu Chris để cho tôi ngó thì tôi sẽ nhìn ngó mọi căn phòng. Nhưng anh ấy cứ bắt tôi đi ngang qua những cánh cửa đóng, chỉ cho phép tôi ngó vài căn phòng thôi.

- Tò mò quá! – anh ấy thì thầm – chẳng có gì đáng quan tâm trong bất kỳ căn phòng nào – anh ấy nói đúng. Đúng trong rất nhiều chuyện. Trong tối hôm đó tôi hiểu Chris muốn nói gì khi anh ấy nói ngôi nhà này chỉ to và đẹp, chứ không ấm cúng. Tuy nhiên, tôi không thể không bị gây ấn tượng. Nếu so sánh thì ngôi nhà của chúng tôi ở Gladstone thật nhỏ bé.

Chúng tôi lặng lẽ đi qua rất nhiều hành lang dài được chiếu sáng mờ mờ, cuối cùng chúng tôi đã tới dãy phòng của mẹ chúng tôi. Chắc chắn là đúng, Chris đã kể chi tiết cho tôi về chiếc giường thiên nga và chiếc giường nhỏ ngay dưới chân, nhưng trăm nghe không bằng mắt thấy! Tôi nín thở. Những giấc mơ của tôi được chấp cánh đột ngột! Ôi, thiên đường mới thật huy hoàng làm sao. Đây không phải là một căn phòng mà là một cung điện cho một nữ hoàng và một nàng công chúa! Tôi không tin được về lòng lầy nguy nga và sự giàu có của nó! Bị khuất phục, tôi chạy từ chỗ này đến chỗ nọ, kinh sợ khi chạm phải những bức tường được phủ bằng lụa Damarsk, có màu hồng nho tây dễ chịu, đẹp hơn cả tấm thảm dày hơn năm centimet màu tím hoa cà nhạt. Tôi sờ tay vào chiếc khăn trải giường bằng lông mềm, thả người xuống và lăn tròn trên đó. Tôi sờ những chiếc màn phủ giường mỏng, những tấm rèm che dày dặn bằng nhung tím. Tôi nhún nhảy trên giường, đứng lên và nhìn say mê vào con thiên nga tuyệt vời đang dán con mắt quan sát nhưng ngái ngủ vào tôi.

Rồi tôi lùi lại, không thích chiếc giường nơi mẹ ngủ cùng với một người đàn ông khác không phải là bố chúng tôi. Tôi đi vào phòng để đồ rộng rãi của mẹ, luẩn quẩn trong một giấc mơ về sự giàu có, không bao giờ là của tôi, trừ phi trong những giấc mơ. Mẹ có nhiều quần áo hơn cả một cửa hàng. Cộng thêm giày, mũ, túi xách tay. Bốn chiếc áo khoác lông thú dài đến gót chân, ba chiếc bằng lông chồn vizon, một chiếc bằng lông chồn lidlin, một chiếc khăn choàng sẫm, cộng thêm hàng tá mũ lông kiểu cách khác nhau làm bằng lông những con vật khác nhau, thêm một chiếc áo khoác da báo có len xanh ở giữa các viên lông. Rồi đến áo choàng, áo ngủ, áo choàng tắm được viền ren, xếp nếp, viền đăng ten, tết ruy băng, viền da, viền lông, làm bằng nhung, sa tanh, the, vải tổng hợp...thật rực rỡ làm sao! Mẹ phải sống cả nghìn năm mới mặc hết những đồ mẹ hiện có!

Điều đập và mắt tôi nhất, khi tôi ra khỏi phòng để đồ và được đưa vào phòng thay đồ màu vàng mà Chris chỉ cho tôi. Tôi liếc vào phòng tắm của mẹ, xung quanh toàn gương, trồng những cây xanh thật, những bông hoa thật, hai chậu rửa, một chiếc không có nắp đậy. Cũng còn có một ngăn tắm hoa sen riêng.

- tất cả những thứ này là mới – Chris giải thích – Khi lần đầu tiên anh tới đây, em biết đấy, vào đêm bữa tiệc Giáng sinh đó...nó không, không sang trọng như bây giờ.

Tôi quay lại nhìn anh ấy, đoán rằng chắc lúc đó phải có rồi, nhưng anh ấy không kể cho tôi. Anh chủ

tâm bảo vệ mẹ, không muốn cho tôi biết về tất cả những quần áo, áo lông thú, cộng thêm vô vàn đồ nữ trang mà mẹ cất ở một ngăn bí mật trong chiếc bàn trang điểm dài của mẹ. Nhưng anh ấy không nói dối, chỉ bỏ qua không kể thôi. Điều này lộ ra trong đôi mắt lẩn tránh, khuôn mặt đỏ của anh ấy, và cách anh ấy vội lẩn trốn những câu hỏi gây bối rối của tôi, không có gì lạ khi mẹ không muốn ngủ trong căn phòng của chúng tôi!

Tôi ở trong phòng thay quần áo, thử quần áo lấy từ phòng đồ của mẹ. Lần đầu tiên trong đời, tôi đi một chiếc bít tất dài bằng nylon, và ồ, trông chân tôi mới tuyệt làm sao! Không lạ gì khi phụ nữ thích những thứ đồ này! Tiếp theo, lần đầu tiên tôi mặc một chiếc áo lót, chiếc áo quá rộng khiến tôi mất tinh thần. Tôi nhét vào cả tập giấy ăn cho tới khi nó phồng ra. Tiếp đó, tôi thử đôi dép bạc, quá rộng. Rồi sau đó tôi mặc ra ngoài một thứ lông lẩy là chiếc váy đen khoét sâu ở đằng trước, để lộ thứ tôi chẳng có mấy.

Giờ tới phần tức cười nhất, điều tôi vẫn làm lúc nhỏ khi có cơ hội. Tôi ngồi vào bàn trang điểm của mẹ và bắt đầu phóng tay bôi đồ trang điểm của mẹ. Mẹ có mười ngăn đầy. Tôi phết tất cả lên mặt, phấn nền, phấn hồng, thuốc bôi mi, phấn, son môi. Rồi tôi chải tóc lên theo cách mà tôi coi là kiểu cách nhất và gợn cảm nhất, và đeo đồ trang sức vào. Cuối cùng, tôi bôi nước hoa, rất nhiều.

Lảo đảo một cách vụng về trên đôi giày cao gót, tôi loạng choạng bước tới chỗ Chris:

- Trông em thế nào? – tôi hỏi, cười tán tỉnh và chớp chớp đôi mi đen như bồ hóng. Nói thật, tôi đã chuẩn bị nhận những lời khen. Liệu những chiếc gương không nói với tôi là trông tôi không tinh tế ư? Anh ấy đang thận trọng kéo một ngăn kéo ra, đặt mọi thứ về đúng vị trí ban đầu của chúng, nhưng cũng quay lại ngó qua. Sự ngạc nhiên làm mắt anh ấy mở lớn và rồi anh ấy nhắm mắt, trong khi tôi ngả nghiêng, cố giữ thăng bằng trên đôi giày cao mười phân và tiếp tục chớp mắt, có lẽ tôi không biết phải bôi mi mắt như thế nào. Tôi cảm thấy mình đang nhìn qua những chiếc chân nhện.

- Trông em như thế nào ư? – anh ấy đáp về châm biếm – Để anh nói chính xác cho em nghe nhé. Em trông giống như một cô gái đứng đường, thế đó! – anh ấy cảm ghét quay đi, dường như không chịu được khi nhìn thấy tôi – Một cô gái làng chơi vị thành niên, vậy đó! Giờ đi rửa mặt và đặt những món đồ vào nơi em thấy chúng và dọn bàn trang điểm đi!

Tôi loạng choạng bước tới chỗ chiếc gương gần nhất. Nó có hai cánh trái và phải để mẹ có thể điều chỉnh chúng để nhìn mình từ mọi góc và ở những chiếc gương ba cánh này, tôi thấy những góc cạnh mới và đó mới là gương chứ, nó gấp lại như một quyển sách ba trang và có cả cảnh đồng quê nước Pháp xinh đẹp để ngắm.

Vạn người và nghiêng người, tôi xem hình ảnh của mình. Trông tôi không giống như mẹ trong bộ đồ này, tôi làm sai cái gì nhỉ. Chắc chắn, mẹ không đeo quá nhiều vòng tay, và mẹ không đeo ba chiếc vòng cổ một lúc trong khi hoa tai kim cương thông xuống vai, cộng thêm một mũ miện gắn châu báu, mẹ cũng không đeo hai hay ba chiếc nhẫn một ngón tay, kể cả đeo vào ngón tay cái nữa.

Ô, nhưng tôi đã lóa mắt. Và bộ ngực nhô lên của tôi hoàn toàn tuyệt diệu. Nói thật, tôi đã say mê những gì mình vừa làm được.

Tôi tháo mười bảy chiếc vòng đeo tay, hai mươi sáu chiếc nhẫn, những chiếc vòng cổ, mũ miện và chiếc váy dài lễ hội vải the đen mà tôi mặc không thanh lịch như mẹ mặc chỉ với một chuỗi ngọc trai đeo trên cổ. Ô, nhưng những chiếc áo lông, không ai có thể không cảm nhận vẻ đẹp trong những chiếc áo lông thú!

- Nhanh lên Cathy! Để những thứ đó đấy và tới giúp anh tìm.
- Anh Chris, em muốn tắm trong bồn tắm bằng đá cẩm thạch đen của mẹ.
- Lạy Chúa toàn năng! Chúng ta không có thời gian để em làm thế.

Tôi cởi quần áo của mẹ, chiếc áo lót đen bằng đăng ten, đôi tất nylon, đôi dép bạc và mặc đồ của mình vào. Nhưng nghĩ lại tôi lấy một chiếc áo lót trắng trơn từ ngăn kéo có rất nhiều chiếc và nhét nó vào chiếc áo blouse của tôi. Chris không cần sự giúp đỡ của tôi. Anh ấy tới đây thường xuyên nên có thể tìm được tiền mà không cần đến tôi. Tôi muốn xem các thứ ở tất cả các ngăn kéo, nhưng tôi phải nhanh lên. Tôi kéo một ngăn nhỏ ở chiếc bàn cạnh giường của mẹ nghĩ sẽ tìm được kem, khăn giấy, nhưng chẳng có gì đáng giá cho những người phục vụ ăn trộm. Có kem dưỡng da ban đêm trong ngăn kéo, khăn giấy, cộng thêm hai cuốn sách bìa mỏng để đọc cho dễ ngủ (có đêm nào mẹ trần trọc, thao thức và áy náy về chúng tôi không?). Dưới những cuốn sách đó là một quyển sách to và dày, có bìa sặc sỡ. Làm thế nào để tự tạo những mẫu thiết kế đan thêu? Cái tiêu đề của cuốn sách thật sự hấp dẫn tôi. Mẹ đã dạy tôi làm một số đường thêu và cả đan nữa trong ngày sinh nhật đầu tiên của tôi trong căn phòng bị khóa đó. Còn việc làm thế nào để tự mình tạo mẫu thì thật gây cảm hứng.

Chris gọi tôi, thông báo là anh ấy đã tìm được đủ tiền. không thể lấy trộm quá nhiều một lần được, vì nó có thể gây chú ý. Anh ấy lấy được mấy đồng năm đô la, nhiều đồng một đô la, và tất cả tiền lẻ dưới đệm ghế.

Chris nắm tay tôi và kéo tôi ra cửa. Dọc theo những hành lang dài và tối, chúng tôi lặng lẽ quay lại khu phía Bắc. Tôi cúi người nhìn xuống Carrie, nhìn vào khuôn mặt đang ngủ của nó, trong giấc ngủ khuôn mặt nó mới ngây thơ và trẻ con làm sao, và vẻ mặt đó sẽ biến mất khi nó thức dậy. Nó dường như là một thiên sứ nhỏ bé, nằm nghiêng trên giường, mặt hồng hào, tóc ẩm cuộn trên gáy và xoắn xuống vàng trán tròn của nó. Tôi hôn nó, má nó nóng bừng. Tôi bước tới chỗ Cory, vuốt những lọn tóc xoắn mềm mại của nó và hôn lên chiếc má nóng của nó.

Tôi nhắm mắt và thầm cầu nguyện. Lạy Chúa, hãy cho hai em sức khỏe và an toàn cho tới khi chúng con ra khỏi đây...hãy cho chúng sống cho tới khi chúng con tới được một nơi sáng sủa và đầy năng, nơi những cánh cửa không bao giờ bị đóng...cầu xin Chúa.

- Em có thể sử dụng phòng tắm trước – Chris nói, ngồi ở phía giường của mình, quay lưng lại phía tôi, đầu cúi xuống. Đây là hôm anh ấy được sử dụng phòng tắm trước.

Nói lời cảm ơn xong, tôi đi vào phòng tắm và làm những việc cần phải làm, rồi bước ra mặc chiếc áo choàng dày nhất và ấm nhất của tôi. Khuôn mặt của tôi được rửa sạch mỹ phẩm. Tôi gội đầu và tóc tôi vẫn hơi ẩm khi tôi ngồi xuống giường mình để chải nó thành những lọn lấp lánh.

PHẦN 20 : CHA DƯỠNG

Mùa xuân năm đó Chris bị ốm. Anh ấy xanh tái và thường xuyên bị nôn, phải lê từ phòng tắm vào một nơi ngồi xuống giường. Anh ấy muốn đọc cuốn Xác ướp màu xám, nhưng rồi quăng nó sang bên, bực bội với chính mình.

- Chắc là do thứ anh ăn – anh ấy cầu nhàu.
- Anh Chris, em không muốn để anh một mình – tôi nói khi ra khỏi cửa, chuẩn bị nhét chiếc chìa khóa gỗ vào ổ khóa.
- Nghe này, Cathy! – anh ấy kêu lên – Đây là lúc em phải học cách đứng trên hai chân mình! Em không cần anh lúc nào cũng kề kề bên cạnh. Đó chính là rắc rối của mẹ. Mẹ luôn nghĩ mình cần có một người đàn ông để dựa dẫm. Hãy dựa vào chính mình, Cathy, phải luôn vậy.

Nỗi sợ hãi đập thành thạch trong ngực tôi, lộ ra trong mắt tôi. Anh ấy nhận thấy bèn dịu giọng nói:

- Anh ổn mà, thật đấy. Anh có thể chăm sóc bản thân mình. Chúng ta cần tiền, Cathy. Vậy hãy đi một mình đi. Chúng ta không có cơ hội khác đâu.

Tôi chạy lại giường anh ấy, quỳ xuống và áp mặt vào ngực anh ấy. Anh ấy dịu dàng vuốt tóc tôi.

- Thật đấy, Cathy. Anh sẽ sống mà. Thật là tệ nếu em phải khóc vì chuyện đó. Nhưng em phải hiểu, dù bất cứ chuyện gì xảy ra với một người trong chúng ta, người kia sẽ phải đưa hai đứa em sinh đôi ra.

- Đừng nói những lời như vậy! – tôi kêu lên. Chỉ nghĩ đến việc anh ấy sẽ chết khiến tôi đau đớn trong lòng. Khi tôi quỳ gối ở đó và nhìn anh ấy, một ý nghĩ thoáng hiện trong óc tôi là bây giờ thường xuyên người này, người kia trong chúng tôi mới hay bị ốm làm sao.

- Cathy, anh muốn em đi bây giờ. Hãy đứng lên đi. Buộc mình phải làm vậy đi, và khi em tới đó, hãy lấy chỉ những đồng một và năm đô thôi. Không thứ gì lớn hơn. Không lấy không thể những đồng xu mà cha dựng để rơi ra từ túi. Và ở sau phòng để đồ của ông ấy, ông ấy giữ một chiếc hộp thiếc lớn đầy tiền lẻ. Hãy lấy một nhúm tiền hai mươi lăm xu.

Anh ấy trông xanh xao, mệt mỏi, gầy còm nữa. Tôi vội hôn anh ấy, miễn cưỡng bước đi khi anh ấy cảm thấy không khoẻ. Liếc nhìn hai đứa em đang ngủ, tôi quay người tiến ra cửa, vẫn cầm chìa khoá gỗ trong tay.

- Em yêu anh, Christopher Doll – tôi nói bằng giọng đùa cợt trước khi mở cửa.

- Anh cũng yêu em, Catherine Doll – anh ấy nói – Hãy sẵn tốt nhé!

Tôi hôn gió rồi đứng và khoá cửa. Đủ an toàn để lén vào phòng mẹ. Chiều nay mẹ đã kể cho chúng tôi là mẹ và cha dựng sẽ tham dự một bữa tiệc khác, tại nhà một người bạn sống phía dưới kia. Và tôi tự nhủ, khi lén qua những hành lang, bám sát tường, lẩn vào bóng tối, tôi sẽ lấy ít nhất một tờ hai mươi và một tờ mười đô. Có lẽ tôi sẽ lấy trộm một vài món đồ trang sức của mẹ. Đồ trang sức có thể mang cầm được, cũng tốt như tiền vậy, có lẽ còn tốt hơn.

Tất cả được dự tính, tất cả được quyết định, tôi không mất thời gian để ngó vào căn phòng trung bày. Tôi rón rén bước tới dãy phòng của mẹ, không mong gặp bà ngoại, bà đã đi ngủ rất sớm, quãng chín giờ tối. Và bây giờ là mười giờ.

Với tất cả sự tự tin được khẳng định một cách dũng cảm, tôi lén qua cánh cửa đôi vào phòng mẹ và lặng lẽ khép cửa. Một ngọn đèn mờ mờ đang được bật. Mẹ thường để đèn sáng trong phòng, theo lời Chris, đôi lúc tắt cả các ngọn đèn. Vì đó có phải là tiền của mẹ đâu?

Do dự và không chắc chắn, tôi đứng trong phòng và ngó quanh. Rồi tôi chờ người vì sợ hãi.

Ở đó, trong một chiếc ghế, đôi chân dài duỗi ra trước mặt và bắt chéo ở mắt cá chân, người chồng mới của mẹ đang nằm ườn ra đó. Tôi đang đứng ngay trước mặt ông ta, chỉ mặc một chiếc áo ngủ xanh trong suốt rất ngắn, dù bên dưới có mặc một chiếc quần đùi. Tim tôi đập điên cuồng khi đợi ông ta

rồng lên và hỏi tôi là ai và tôi tới phòng ngủ của ông ta làm cái quái gì.

Nhưng ông ta không mở miệng.

Ông ta mặc một bộ tuxedo đen, chiếc sơ mi lễ hội màu hồng với những diềm xếp nếp màu đen rủ phía trước. Ông ta không kêu, không hỏi vì đang gà gât! Tôi suýt quay người và bỏ đi, tôi sợ khủng khiếp việc ông ta tỉnh dậy và trông thấy tôi.

Tuy nhiên tính tò mò đã lấn át sự bối rối của tôi. Tôi nhón chân bước lại gần, ngó nhìn ông ta. Tôi dám bước tới rất gần, tới tận chỗ ghế ông ta nằm, gần đến nỗi có thể với và chạm vào ông ta, nếu tôi định làm như thế. Gần đủ để thọc tay vào túi ông ta và ăn trộm nếu muốn, điều mà tôi không làm được.

Ăn trộm đó là điều cuối cùng tôi nghĩ trong đầu khi nhìn xuống khuôn mặt đẹp trai đang ngủ của ông ta. Tôi rất ngạc nhiên khi thấy mình ở rằng gần chú Bart yêu thương của mẹ. Một số lần tôi đã nhìn thấy ông ta từ xa, lần thứ nhất là bữa tiệc đêm Giáng sinh, và lần khác khi ông ta đứng gần cầu thang giơ áo khoác để mẹ xỏ tay vào. Ông ta đã hôn vào gáy của mẹ và đằng sau tai mẹ, thì thầm điều gì đó khiến mẹ mỉm cười, rồi ông ta nhẹ nhàng kéo mẹ áp vào ngực mình trước khi cả hai đi ra khỏi cửa.

Phải, phải, tôi đã thấy ông ta và nghe rất nhiều về ông ta, biết các chị gái của ông ta sống ở đâu, ông ta sinh ra ở đâu và học trường nào, nhưng tôi không hề được chuẩn bị đối với điều bây giờ hiển hiện rõ ràng ra trước mặt.

Mẹ ơi, làm sao mẹ có thể? Mẹ phải xấu hổ chứ! Người đàn ông này trẻ hơn mẹ, trẻ hơn rất nhiều! Mẹ không kể với chúng tôi điều này.

Một điều bí mật! Làm sao mẹ có thể giữ kín một điều bí mật như thế này! Và chẳng lạ gì khi mẹ say mê ông ta, sùng bái ông ta, ông ta là loại đàn ông mà bất cứ một phụ nữ nào cũng muốn có. Chỉ tình cờ nhìn ông ta nằm soài ra một cách thanh thản, tôi đoán ông ta thật dịu dàng và mê say khi ân ái với mẹ. Tôi muốn căm ghét người đàn ông đang gà gât trên chiếc ghế đó, nhưng không thể. Kể cả khi ngủ, ông ta vẫn lôi cuốn tôi, và khiến tim tôi đập nhanh hơn.

Bartholomew Winslow, mỉm cười trong giấc ngủ một cách vô tư lự, không biết đền đáp lại sự ngưỡng mộ của tôi. Một luật sư, một trong những người đàn ông biết mọi thứ, giống như các bác sĩ, giống như Chris vậy. Chắc chắn ông ta phải chứng kiến và trải qua một chuyện gì đó đặc biệt hài lòng. Cái gì đang diễn ra đằng sau con người tròn của ông ta? Tôi tự hỏi, liệu mắt ông ta màu xanh hay nâu? Đầu ông ta dài và chắc nịch, người mảnh dẻ, rắn chắc và cơ bắp. một vết lằn gần môi ông ta, trông như một núm đồng tiền nằm ngang để chơi trò trốn tìm khi nó xuất hiện và biến mất cùng với những nụ cười mơ màng ngái ngủ của ông ta.

Ông ta đeo một chiếc nhẫn cưới bằng vàng chạm trổ, và tất nhiên tôi nhận ra nó cùng cặp với chiếc nhẫn mảnh hơn mà mẹ đeo. Trên ngón tay trỏ của bàn tay phải, ông ta đeo một chiếc nhẫn kim cương lớn lấp lánh kể cả khi không có nhiều ánh sáng. Ở ngón tay út ông ta đeo một chiếc nhẫn trơn. Móng tay dài của ông ta được tỉa gọn gàng đến nỗi cũng bóng như những móng tay của tôi. Và tôi nhớ lại, mỗi khi mẹ cắt móng tay cho bố, bố mẹ thường trêu đùa nhau bằng ánh mắt.

Bản năng của tôi gào to, đánh thức ông ta dậy! những nỗi ngờ vực của tôi thì thầm một cách ma mẫn: hãy im lặng, đừng để ông ta biết, ông ta không muốn người, không phải bốn đứa trẻ con mà ông ta không phải là bố chúng. Ông ta sẽ căm ghét người vì đã ngăn vợ ông ta được thừa hưởng tất cả sự giàu có và niềm vui mà tiền bạc có thể mua được. Hãy nhìn ông ta, trẻ trung đến vậy, đẹp trai đến vậy. Và

nghĩ đến mẹ người đẹp lạ lùng, và đang trên con đường trở thành một trong những phụ nữ giàu có nhất trên thế giới, ông ta có thể có một ai đó trẻ trung hơn, một nàng trinh nữ chưa từng yêu ai, chưa từng ngủ với một người đàn ông nào.

Và rồi sự do dự của tôi đã thắng. Câu trả lời thật đơn giản. Bốn đứa trẻ không mong muốn là cái gì nếu so sánh với sự giàu có không thể tin nổi?

Chẳng là gì cả. Mẹ đã dạy tôi điều đó. Một nàng trinh nữ sẽ làm ông ta chán ngấy.

Ồ, thật bất công! Bẩn thỉu! Mẹ của chúng tôi có mọi thứ. Tự do đến và đi như mong muốn, tự do phóng tay và mua sắm ở những cửa hàng tốt nhất trên thế giới, nếu thích. Thậm chí mẹ còn có tiền để mua một người đàn ông trẻ hơn mình nhiều để yêu và ngủ cùng, còn Chris và tôi có gì ngoài những giấc mơ tan vỡ, những lời hứa bị vỡ vụn tả tơi và những nỗi thất vọng triền miên?

Còn hai đứa em sinh đôi có gì, ngoài một ngôi nhà búp bê, một con chuột để chơi và sức khỏe đang càng ngày càng suy sụp?

Trở lại căn phòng bị khóa và đơn độc đó, tôi bước đi trong nước mắt và trong cảm giác thất vọng, bơ vơ như có đá đè lên ngực. Tôi thấy Chris đang nằm ngủ với cuốn Xác ướp màu xám đang mở, đặt úp lên ngực. Tôi cẩn thận đánh dấu chỗ anh ấy đọc dở, gấp sách lại và đặt sang bên.

Rồi tôi nằm cạnh anh ấy, áp sát vào anh ấy, những giọt nước mắt lạnh lẽo chảy xuống má tôi làm ướt chiếc áo pyjama của anh ấy.

- Cathy – anh ấy nói, tỉnh giấc và cố tập trung – Chuyện gì vậy? Tại sao em khóc? Có ai thấy em à?

Tôi không nhìn thẳng vào ánh mắt lo lắng của anh ấy, và vì một lý do không cắt nghĩa được, tôi không thể kể cho anh ấy chuyện gì đã xảy ra. Tôi không thể nói rằng mình đã thấy người chồng mới của mẹ đang gà gât trong phòng.

- Em thậm chí không tìm được một xu ư? – anh ấy hỏi vẻ không tin.

- Không một xu nào – tôi thì thầm đáp lại.

- Không sao. Đừng khóc. Em không biết phải tìm ở chỗ nào như anh đã tìm.

Tôi phải bỏ đi, chạy đi, và khi tôi chạy xa, tôi sẽ mang theo tất cả những điều này, bất kể tôi tới đâu, hoặc tôi kết thúc... với ai.

- Bây giờ em có thể về giường em được rồi – Chris nói, giọng khàn khàn – Bà ngoại có thể mở cửa và bắt gặp chúng ta, em biết đấy.

- Anh Chris, anh hkg bị nôn sau khi em đi nữa chứ?

- Không, anh đã khá hơn rồi. Đi đi, Cathy. Đi đi.

- Bây giờ anh thực sự cảm thấy khá hơn không? Anh chưa nói điều đó chứ?

- Thế anh chưa nói là anh cảm thấy khá hơn à?

- Chúc ngủ ngon, Christopher Doll – tôi nói rồi đặt một nụ hôn lên má anh ấy khi rời khỏi giường anh ấy và trèo vào giường mình để ôm ghì lấy Carrie.

- Chúc ngủ ngon, Catherine Doll. Em là một cô gái xinh đẹp, tốt bụng và là một người mẹ của hai đứa em sinh đôi...nhưng em là một kẻ nói dối chết tiệt và là một tên trộm vô tích sự!

Mỗi lần đột nhập của Chris vào phòng mẹ đều làm tăng số tiền cất giấu của chúng tôi. Phải mất rất lâu để đạt được mục tiêu năm trăm đô la. Và bây giờ là mùa hè đã lại tới với chúng tôi. Tôi đã mười lăm tuổi. Hai đứa em sắp lên tám. Tháng tám tới sẽ đánh dấu năm thứ ba bị giam cầm của chúng tôi. Trước

khi một mùa đông nữa ập đến, chúng tôi phải trốn thoát thôi. Tôi nhìn Cory, nó đang mệt mỏi nhặt những hạt đậu tròn đen như con người vì chúng là những hạt đậu "may mắn". Lần đầu tiên trong ngày đầu năm, nó không ăn chúng, không muốn ăn bất cứ con mắt nhỏ nào đang nhìn vào bên trong nó. Bây giờ nó ăn vì mỗi một hạt đậu cho nó một ngày hạnh phúc, chúng tôi đã nói với nó như vậy. Chris và tôi đã bịa ra những truyền thuyết như vậy và cả những truyền thuyết khác. Nó chẳng ăn gì khác ngoài bánh bột đường. ngay khi bữa ăn kết thúc, nó cúi xuống sàn nhà, cầm cây đàn banjo lên và dán mắt vào một bộ phim hoạt hình ngớ ngẩn. Carrie bám dính cạnh nó, nhìn khuôn mặt cậu em sinh đôi của mình chứ không nhìn màn hình.

- Chị Cathy – nó nói với tôi bằng giọng riu rít – Cory cảm thấy không được khoẻ.
- Làm thế nào em biết?
- Em biết.
- Nó cho em biết nó cảm thấy bị ốm ư?
- Nó không nói.
- Thế làm sao mà em biết?
- Luôn như vậy.
- Và nó như thế nào?
- Em không biết.

Chúng tôi phải đi khỏi đây. Thật nhanh!

PHẦN 21 : TÔ MÀU TẤT CẢ CÁC NGÀY MÀU XANH, TRỪ MỘT NGÀY ĐEN

Chúng tôi sắp đi khỏi đây, bất cứ ngày nào. Ngay khi mẹ nói sẽ ra ngoài vào buổi tối, mẹ sẽ mất tất cả những thứ đáng giá có thể cầm theo được. Chúng tôi sẽ không quay về Gladstone. Ở đó sắp là mùa đông và sẽ kéo dài đến tháng năm. Chúng tôi sẽ tới Saracota, nơi có những gánh xiếc sống. Họ nổi tiếng vì lòng độ lượng với những người xa lạ. Vì Chris và tôi có quen với độ cao, mái nhà, với rất nhiều dây được nối xà với mái, tôi vô tình nói với Chris:

- Chúng ta sẽ là những nghệ sĩ nhào lộn – Anh ấy toét miệng cười, đầu tiên nghĩ đó là một ý tưởng kỳ quặc, rồi sau đó gọi nó là cảm hứng.
- Kỳ thật, Cathy, em trông thật tuyệt diệu trong những bộ đồ màu hồng dát bạc – anh ấy bắt đầu hát "Nàng dễ dàng bay qua những đám mây. Người đẹp liêu lĩnh trên chiếc đu bay..."

Cory ngẩng đầu lên, mắt nó mở lớn vì sợ hãi.

- Không đâu!

Carrie nói, giọng thành thạo hơn Cory:

- Chúng em không thích kế hoạch của anh chị, chúng em không muốn anh chị bị ngã.
- Anh chị không bao giờ ngã – Chris nói.

Tôi cảm thấy mình lớn như thế nào khi nhìn Chris, nhìn hai đứa em, lập ra kế hoạch cho tất cả chúng tôi, nói một cách tin tưởng là chúng tôi sẽ làm như thế nào để tạo con đường đi của mình. Một cảm giác an ủi cho hai đứa em sinh đôi, khiến chúng an lòng, khi tôi biết chúng tôi buộc phải làm bất cứ điều gì, và tất cả mọi điều để kiếm sống.

Tháng chín đã qua và tháng mười tới. Chẳng mấy nữa tuyết sẽ rơi.

- Đêm nay – Chris nói khi mẹ đi khỏi vội vàng nói lời từ biệt, không dừng ở cửa để ngó lại chúng tôi. Bây giờ mẹ không chịu nhìn chúng tôi. Chúng tôi lồng một chiếc vỏ gối vào một chiếc khác để cho nó được chắc chắn hơn. Trong chiếc bao tự tạo này, chúng tôi sẽ nhét tất cả đồ trang sức quý giá của mẹ. chúng tôi đã có hai túi giấu trong tầng áp mái, nơi mẹ chẳng vào nữa.

Rồi ngày trôi qua và tối ập đến. Cory bắt đầu rên, rên mãi. Trong tủ thuốc của chúng tôi không có thuốc cho những cơn đau bụng.

Chúng tôi không có gì sử dụng để ngăn cơn vật vã khủng khiếp khiến nó tái nhợt, vừa run, vừa khóc. Rồi đôi thấy nó vòng quanh cổ tôi và thì thầm.

- Mẹ ơi, em cảm thấy không tốt.

- Chị có thể làm gì khiến em cảm thấy khá hơn, Cory? – tôi hỏi, cảm thấy mình thật bé nhỏ và không từng trải.

- Mickey – nó thều thào – Em muốn Mickey ngủ cùng em

- Nhưng em có thể đè lên nó và nó sẽ chết. Em không muốn nó chết, đúng không?

- Không – Cory đáp, bị tác động bởi ý nghĩ đó, và rồi cơn nôn khan khủng khiếp lại hoành hành và nó càng ngày càng lạnh đi trong tay tôi. Tóc nó bết vào vàng trán đầm mồ hôi. Đôi mắt xanh của nó nhìn vô hồn vào mặt tôi khi nó gọi mãi tên mẹ - Mẹ ơi, mẹ ơi. Xương con đau lắm!

- Em sẽ ổn thôi – tôi vỗ về, bế nó lên và đưa nó vào giường, nơi tôi có thể thay bộ pyjama bẩn của nó. Làm sao mà nó lại bị nôn khi trong bụng không còn gì nữa nhỉ? – Anh chị đang giúp em, đừng lo – tôi nằm xuống cạnh nó và ôm thân hình run rẩy, ốm yếu của nó.

Chris đang bận ở bàn học nghiền ngẫm sách thuốc, lấy các triệu chứng bệnh của Cory để nêu tên căn bệnh bí hiểm thỉnh thoảng hành hạ mỗi đứa chúng tôi. Bây giờ anh ấy sắp mười tám tuổi, nhưng còn lâu để trở thành một bác sĩ.

- Đừng đi và bỏ em lại – Cory nài nỉ. tiếp đó nó kêu to hơn – anh Chris, đừng đi, ở lại đây!

Nó muốn nói gì? Nó không muốn chúng tôi chạy trốn ư? Hay nó muốn nói đừng lên vào dãy phòng của mẹ ăn cắp nữa? Tại sao Chris và tôi tin là hai đứa em không để ý tới điều chúng tôi làm? Chắc chắn nó và Carrie biết chúng tôi sẽ không bỏ đi mà bỏ chúng lại, chúng tôi sẽ chết trước khi làm điều đó.

Một bóng hình bé nhỏ mặc toàn đồ trắng lặng lẽ bước tới giường, với đôi mắt xanh mở to ngấn nước, nhìn mãi xuống khuôn mặt em trai sinh đôi của nó. Nó cao chưa đầy một mét. Nó đã già nua, dù vẫn còn bé, nó là một cái cây bé nhỏ dịu dàng được mang vào nhà kính tối tăm và trở nên còi cọc và khô héo.

- Em có thể - nó mở miệng một cách lịch thiệp (khi chúng tôi cố dạy nó, nó khẳng khái từ chối học những câu ngữ pháp chúng tôi dạy, nhưng vào tối đó, nó đã làm tốt những gì có thể) – ngủ cùng Cory được không? Em muốn được gần em ấy.

Đề bà ngoại tới và làm chuyện tời tệ nhất ư? Chúng tôi đặt Carrie vào giường cạnh Cory, và rồi Chris và tôi ngồi hai bên giường và nhìn, lòng đầy lo lắng khi Cory vật vã không yên, thở khò khè và kêu lên trong cơn mê sảng. Nó muốn con chuột, muốn mẹ, muốn bố, nó muốn Chris và nó muốn tôi. Những giọt nước mắt chảy xuống cổ chiếc áo ngủ của tôi và tôi thấy những giọt nước mắt của Chris lăn

trên má anh ấy.

- Carrie, Carrie, Carrie..đâu? – nó hỏi đi hỏi lại, một lúc lâu sau khi Carrie ngủ. Khuôn mặt xanh xao của hai đứa chỉ cách nhau có mấy centimét, nó đang nhìn về phía Carrie, vậy mà không thấy Carrie. Sau khi tôi rời mắt khỏi nó nhìn sang Carrie, trông Carrie có vẻ khá hơn chút xíu.

Sự trừng phạt, tôi nghĩ, Chúa đang trừng phạt chúng tôi, Chris và tôi, vì điều chúng tôi đã làm. Bà ngoại đã cảnh cáo chúng tôi...hàng ngày bà vẫn cảnh cáo chúng tôi cho tới ngày chúng tôi bị đánh đòn. Cuối cùng Chris ngẩng đầu lên với đôi mắt vẫn đỏ tía máu.

- Ngộ độc thức ăn...sữa. Nó hẳn đã bị chua.

- Nó không có vị chua, hay có mùi chua – tôi lẩm bẩm đáp. Tôi luôn cẩn thận ngủ và ném mọi thứ trước khi đưa cho hai đứa em hay Chris. Vì một lý do nào đó, tôi nghĩ vị giác của tôi tinh tế hơn của Chris, anh ấy thích tất cả các món, ăn tất cả các món, kể cả bơ bị ôi.

- Thế thì hamburger, anh nghĩ nó có vị lạ.

- Em thấy vị nó bình thường – và chắc chắn nó ngon với anh ấy, vì anh ấy đã ăn hết nửa cái bánh bỏ dờ của Carrie chỉ bằng một miếng và tất cả thức ăn của Cory. Cả ngày Cory không muốn ăn bất cứ thứ gì.

- Cathy, anh nhận thấy là cả ngày em không ăn gì...Em gầy gàn bằng hai đứa sinh đôi. Bà mang cho chúng ta đủ đồ ăn. Em không phải ăn hạn chế đâu.

Bất cứ khi nào tôi lo lắng, buồn bã hay phiền muộn, lúc này tôi ở trong cả hai tâm trạng đó, tôi sẽ bắt đầu bài tập múa ba lê và tôi khẽ bám vào tủ quần áo coi như một xà ngang để quay trên đầu ngón chân.

- Em có phải làm thế không, Cathy? Em chỉ còn da bọc xương. Và tại sao hôm nay em không ăn, em cũng ốm à?

- Nhưng vì Cory rất thích bánh bột đường, đó cũng là thứ em muốn ăn. Và nó cần hơn em.

Đêm tối ập xuống. Chris quay lại đọc sách y. Tôi cho Cory uống nước, và nó lại nôn ra ngay. Tôi rửa mặt cho nó bằng nước lạnh hàng chục lần, thay bộ pyjama ba lần, còn Carrie thì cứ tiếp tục ngủ.

Bình minh tới.

Mặt trời đã lên và chúng tôi vẫn cố tìm xem thứ gì khiến Cory bị ốm, thì bà ngoại bước vào, mang theo giỏ thức ăn ngày hôm nay. Không nói một lời, bà đóng cửa, khóa lại, nhét chìa khóa vào túi và bước tới chỗ bàn chơi bài. Từ chiếc giỏ bà lôi ra chiếc bình giữ nhiệt lớn đựng sữa, chiếc nhỏ đựng súp, rồi những gói được bọc giấy đựng sandwich, gà rán, những bát salad khoai tây, xà lách bắp cải và cuối cùng, chiếc gói đựng bánh bột đường. Bà quay người đi khỏi.

- Thừa bà ngoại – tôi ngập ngừng nói. Bà không nhìn về phía Cory, không thấy gì.

- Ta không nói với người – bà lạnh lùng nói – Đợi tới khi ta nói trước đã.

- Cháu không thể đợi được – tôi đáp, trở nên tức giận, đứng lên rời khỏi giường Cory và tiến về phía trước – Cory đang ốm. Nó nôn suốt đêm, suốt cả ngày hôm qua. Nó cần một bác sĩ, và mẹ nữa. Bà không nhìn tôi hay nhìn Cory. Bà lừ lừ tiến ra cửa và quay khóa sau lưng. Không một lời an ủi nào. Không một lời nào nói rằng ba l sẽ cho mẹ biết.

- Anh sẽ mở cửa và đi tìm mẹ - Chris nói, vẫn mặc bộ quần áo hôm qua và chưa đi ngủ.

- Rồi họ sẽ biết chúng ta có chìa khóa.

- Để cho họ biết.

Ngay sau đó cửa mở và mẹ bước vào, với bà ngoại kè kè sau lưng. Họ cùng cúi nhìn Cory, sờ vào khuôn mặt lạnh giá của nó, mắt họ nhìn nhau. Họ lúi vào một góc phòng thì thầm, thỉnh thoảng lại liếc nhìn Cory nằm im như sắp chết. chỉ có ngực nó phập phồng trong những cơn co thắt. Từ cơ bụng nó

phát ra những tiếng rít, khò khè. Tôi bước tới và lau những giọt mồ hôi trên trán nó. Thật lạ lùng là nước có thể cảm thấy lạnh, trong khi vẫn toát mồ hôi.

Cory khò khè, hít vào, thở ra, hít vào, thở ra.

Vậy mà mẹ ở đó, không làm gì cả. Không thể ra một quyết định được. Vẫn sợ để ai đó biết đây là đứa con của mình, khi họ nghĩ là mẹ không có đứa nào!

- Tại sao mẹ cứ đứng đó mà thì thầm? – tôi gào lên – mẹ phải chọn lựa gì ngoài việc đưa Cory đến một bệnh viện và tìm cho nó một bác sĩ giỏi nhất?

Họ trừng mắt nhìn tôi, cả hai người. Mẹ dán đôi mắt xanh vào tôi rồi sốt ruột chuyển sang phía Cory. Điều mẹ thấy trên gương mặt khiến mẹ run run, khiến tay mẹ run run vì gương mặt mẹ gần chỗ miệng giật giật. Mẹ chớp mắt liên tục, như thể đang cầm nước mắt.

Tôi tỉ mỉ quan sát những dấu hiệu lừa dối trong những suy nghĩ tính toán của mẹ. Mẹ đang cân nhắc những rủi ro trong việc Cory bị phát hiện, và làm mẹ mất quyền thừa kế...

Tôi gào lên.

- Có chuyện gì với mẹ vậy, hả mẹ? Mẹ chỉ đứng đó và nghĩ về mình, và số tiền đó trong khi đứa con trai bé nhất của mẹ nằm đó và sắp chết ư? Mẹ phải giúp nó! Mẹ không quan tâm đến chuyện gì đã xảy ra với nó à? Mẹ đã quên mất mình là mẹ nó à? Nếu mẹ không thể, thì, chết tiệt thật, hãy hành động như là mẹ nó đi! Đừng chần chừ nữa! Nó cần được chăm sóc ngay lúc này, không phải ngày mai! Màu đỏ lan khắp khuôn mặt mẹ. Mẹ trừng mắt nhìn tôi.

- Mày! – mẹ quát – Luôn là mày! – và mẹ giơ bàn tay đầy nhẫn lên tát vào mặt tôi. Và mẹ lại tát tôi cái nữa.

Lần đầu tiên trong đời tôi bị mẹ tát, và vì một lý do thế đấy! Bị sỉ nhục, không suy nghĩ gì cả, tôi tát lại, cũng mạnh như thế.

Bà ngoại chỉ đứng nhìn và quan sát. Vẻ hài lòng tự mãn biến chiếc miệng mỏng dính, xấu xí của bà thành một đường cong.

Chris vội giữ tay tôi lại khi tôi định tát mẹ nữa.

- Cathy, em không giúp Cory bằng cách hành động như thế này được. Bình tĩnh nào. Mẹ sẽ làm việc phải lẽ thôi.

Thật tốt là anh ấy giữ tay tôi lại, vì tôi muốn tát mẹ nữa và làm cho mẹ nhận thấy điều mẹ đang làm!

Khuôn mặt của bố loé lên trước mắt tôi. Bố đang cau mày, thậm chí nói với tôi phải luôn tôn trọng người phụ nữ đã sinh thành ra mình. Tôi biết đó là điều bố cảm nhận. Bố không muốn tôi đánh mẹ. Cái nhìn trên khuôn mặt mẹ tỏ ra là mẹ có thể giết chết tôi, nhưng thật lạ lùng, bà ngoại đáng khinh lại bình thản nói:

- Đứa con gái đó đúng đấy, Corrine. Đứa trẻ phải được đưa tới một bệnh viện.

Đêm đó họ quay trở lại. Cả hai người. Sau khi những người giúp việc về khu nhà dành cho họ phía trên gara lớn. Cả hai lù xù trong những chiếc áo khoác rộng, vì trời đột ngột giá lạnh. Bầu trời đêm chuyển sang màu xám, lạnh giá với mùa đông đến sớm đe dọa có tuyết. Hai người bọn họ giằng Cory từ cánh tay tôi và cuốn nó vào một chiếc chăn xanh và mẹ bế nó. Carrie thốt ra một tiếng kêu nã nê.

- Đừng mang Cory đi! – nó gào lên – Đừng mang em ấy đi, đừng... - nó chạy vào vòng tay tôi, gào to với tôi hãy ngăn họ mang em trai mà nó chưa bao giờ xa rời cả.

Tôi nhìn xuống khuôn mặt bé nhỏ hoen nước mắt của nó.

- Cory sẽ ổn khi đi thôi – tôi nói kh gp ánh mắt trùng trùng của mẹ - Vì chị cũng đi cùng. Chị sẽ ở lại với Cory trong lúc nó ở bệnh viện. Để nó không sợ. Khi những y tá bận rộn chăm sóc nó, chị sẽ ở đó. Điều đó sẽ khiến nó nhanh khỏi bệnh và Cory sẽ cảm thấy tốt khi biết chị ở cùng – tôi đã nói sự thật. Tôi biết Cory sẽ bình phục nhanh hơn nếu tôi ở đó cùng nó. Bây giờ tôi là mẹ nó, chứ không phải mẹ chúng tôi. Bây giờ nó không yêu mẹ, nó cần tôi và người nó muốn có. Trẻ con luôn khôn ngoan một cách bản năng, chúng biết ai yêu chúng nhất và ai chỉ giả vờ thôi.

- Cathy đứng đẩy mẹ à – Chris nói khi nhìn mẹ bằng đôi mắt không thiện cảm – Cory trông mong vào Cathy. Mẹ hãy cho em ấy đi cùng, vì như em ấy đã nói, sự có mặt của em ấy sẽ khiến Cory khỏe nhanh hơn và Cathy có thể tả cho bác sĩ nghe tất cả các triệu chứng tốt hơn mẹ.

Cái nhìn trống rỗng, vô hồn của mẹ hướng về phía anh ấy, dường như cố hiểu anh ấy muốn nói gì. Tôi thừa nhận mẹ trông quẫn trí, đôi mắt mẹ nhìn từ Chris sang tôi, rồi sang bà ngoại, tới Carrie và rồi lại quay sang Cory.

- Mẹ à – Chris nói vẻ quả quyết hơn – để Cathy đi cùng mẹ. Con có thể trông Carrie, nếu đó là điều mẹ lo lắng.

Tại sao họ không để tôi đi?

Mẹ đưa Cory ra hành lang. Đầu nó ngả ra phía sau, nhúm tóc giữa trán của nó nhấp nhô khi mẹ bước đi với đứa con được quấn trong một chiếc chăn xanh, màu rất giống với màu cỏ non mùa xuân.

Bà ngoại dành cho tôi một nụ cười độc ác, đắc thắng ngạo nghễ, rồi đóng và khóa cửa.

Họ để Carrie bị bỏ mặc, la hét, giàn giụa nước mắt. Nó đấm những nắm đấm yếu ớt vào tôi, như thể tôi có lỗi.

- Chị Cathy, em cũng muốn đi! Bảo họ để em đi! Cory không muốn đi tới bất cứ nơi nào mà không có em cùng đi... và em ấy quên cây guitar.

Rồi tất cả cơn giận dữ của nó tiêu tan, nó ngã vào vòng tay tôi và thổn thức.

- Tại sao, chị Cathy, tại sao?

Tại sao?

Đó là câu hỏi lớn nhất trong cuộc đời chúng tôi.

Mọi sự giống như là đang trong sự khởi đầu, trước khi chiếc tivi tới chiếm phần lớn trong những năm tháng của chúng tôi. Suốt ngày chúng tôi ngồi im lặng không bật tivi, chỉ đợi nghe tin về Cory.

Chris ngồi trên chiếc ghế xích đu, giang tay cho Carrie và tôi. Cả hai chúng tôi ngồi trong lòng anh ấy khi anh ấy đu đưa, đu đưa, làm ván lát sàn kêu cọt két.

Tôi không biết tại sao chân Chris không bị tê, chúng tôi ngồi trong lòng anh ấy rất lâu. Rồi tôi đứng lên ngó chiếc lồng của Mickey, cho nó thức ăn để ăn và nước để uống, rồi ôm nó, nựng nó và nói với nó ông chủ của nó sớm trở về. Tôi biết con chuột đó biết có chuyện gì đó không ổn. Nó không chơi vui vẻ trong lồng, thậm chí khi tôi mở cửa lồng, nó không chạy ra sục sạo khắp phòng và lao về phía ngôi nhà búp bê của Carrie mà nó rất say mê.

Tôi dọn những bữa ăn mà chúng tôi không đụng tới. Khi bữa ăn cuối cùng trong ngày kết thúc, các đĩa được cất đi, chúng tôi tắm và đi ngủ, cả ba quỳ gối thành một hàng cạnh giường Cory, và nói những lời cầu nguyện "Cầu xin Người hãy để Cory khỏe lại và quay lại vừa chúng con". Nếu chúng tôi cầu nguyện bất cứ lời nào khác, tôi cũng không thể nhớ ra đó là điều gì.

Chúng tôi đi ngủ, cả ba anh em trong một chiếc giường, Carrie nằm giữa tôi và Chris.

Một ngày mới xuất hiện, dữ tợn, xám xịt, gớm ghiếc. Đàng sau những tấm rèm cửa bị đóng kín cuộc

sống bắt đầu với a người sống bên ngoài, những người chúng tôi không nhìn thấy. Chúng tôi cố buộc mình phải tập trung, phải cử động, cố lấp thời gian và cố ăn, làm cho Mickey vui vẻ khi nó có vẻ buồn khi không có cậu bé rắc vụn bánh mì để nó lần theo.

Tôi thay khăn trải giường, với sự giúp đỡ của Chris, vì đó là một việc nặng nhọc, kéo một chiếc đệm cỡ to ra và nhét nó vào vỏ bọc chăn bông nặng trĩu, vậy mà chúng tôi vẫn phải làm thường xuyên. Chris và tôi thay bọc đệm bằng chiếc vỏ bằng vải lanh sạch, và vuốt các nếp nhàu, dọn dẹp căn phòng, trong khi Carrie ngồi một mình trên ghế xích đu và nhìn chăm chăm vào khoảng không.

Khoảng mười giờ, không còn gì chúng tôi làm ngoài việc ngồi trên chiếc giường gần cánh cửa dẫn ra hành lang, mắt dán vào tay nắm cửa, chờ nó quay và mẹ tới, mang tin cho chúng tôi.

Ngay sau đó một lúc, mẹ bước vào, mắt đỏ ngầu vì khóc. Theo sau mẹ là bà ngoại cao lớn, dữ tợn, không một giọt nước mắt.

Mẹ ngập ngừng gần cửa như thể đôi chân mẹ không nhấc nổi và sẽ khiến mẹ ngã xuống sàn. Chris và tôi bật dậy, nhưng Carrie chỉ nhìn mẹ bằng đôi mắt đờ đẫn.

- Mẹ đã đưa Cory tới một bệnh viện cách đây nhiều dặm, bệnh viện gần nhất, thật đấy – mẹ giải thích bằng giọng khàn khàn, căng thẳng, thỉnh thoảng bị nghẹn lại – và mẹ đã nhập viện cho nó dưới một cái tên giả, nói rằng nó là cháu họ mẹ, người được mẹ bảo trợ.

Nói dối! Luôn luôn nói dối!

- Mẹ ơi, nó thế nào rồi? – Tôi không kiên nhẫn được.

Đôi mắt xanh của mẹ nhìn đi chỗ khác, đôi mắt trống rỗng, nhìn một cách vô định, đôi mắt mất mát, mãi tìm kiếm một điều gì đó, tôi đoán đó là mục đích của mẹ.

- Cory bị viêm phổi – mẹ nói giọng đều đều – Các bác sĩ đã làm tất cả những gì họ có thể... nhưng đã... đã... quá muộn...

Bị viêm phổi ư?

Tất cả những gì họ có thể ư?

Quá muộn ư?

Tất cả là thời quá khứ!

Cory đã chết. chúng tôi không bao giờ còn được gặp nó nữa!

Sau này anh Chris kể lại tin đó đã khiến anh ấy đau nhói như bị đá vảy, và tôi thấy anh ấy lùi lại và quay mặt đi khi vai anh ấy run run và anh ấy thổn thức.

Thoạt đầu tôi không tin mẹ. Tôi đứng và nhìn mẹ chăm chăm, nghi ngờ. Nhưng tôi đã tin khi nhìn khuôn mặt mẹ và một thứ gì đó to và rộng cuộn lên trong ngực tôi. Tôi sụp xuống giường, chết lặng, gần như tê liệt, và thậm chí không biết mình đang khóc cho tới khi áo quần ướt đầm.

Và kể cả khi ngồi và khóc, tôi vẫn không muốn tin là Cory đã đi khỏi cuộc đời của chúng tôi. Còn Carrie, Carrie tội nghiệp, nó ngẩng đầu lên, ngửa ra sau và há miệng ra gào!

Nó cứ gào và gào mãi cho tới khi mất tiếng, và không thể gào được nữa. Nó chúi vào góc nhà nơi Cory cất cây đàn banjo, và nó xếp lại gọn gàng những đôi giày tennis sòn của Cory. Và đó là nơi nó chọn để ngồi, với những đôi giày, với những nhạc cụ, bên cạnh là chiếc lồng của Mickey, và từ phút đó trở đi, không một lời nào phát ra từ miệng nó.

- Chúng con sẽ dự đám tang của em chứ? – Chris hỏi bằng giọng khàn khàn, vẫn quay lưng lại.

- Nó đã được chôn rồi – mẹ đáp – mẹ đã đặt tên giả trên bia mộ - Và rồi mẹ vội vã rời khỏi phòng và những câu hỏi của chúng tôi, và bà ngoại theo sau, môi mím lại thành một đường mỏng dính, dữ tợn.

Ngay trước những đôi mắt hoảng sợ của chúng tôi, mỗi ngày Carrie lại quắt hơn. Tôi cảm thấy Chúa cũng muốn mang Carrie đi và chôn nó cạnh nấm mồ nơi xa xôi đó của Cory với một cái tên giả và sẽ không thể an ủi một người cha được chôn ngay bên cạnh.

Không ai trong chúng tôi ăn được nhiều. Chúng tôi trở nên thờ ơ và mệt mỏi. Chẳng có gì khiến chúng tôi quan tâm. Nước mắt, Chris và tôi đã khóc cạn nước mắt. Chúng tôi đã nhận lấy tất cả lỗi về mình. Chúng tôi nên trốn đi từ lâu rồi mới phải. chúng tôi nên sử dụng chiếc chìa khoá gỗ đó và chạy đi tìm sự giúp đỡ. Chúng tôi đã để Cory chết. Nó là trách nhiệm của chúng tôi, đưa em nhỏ yếu đuối có nhiều tài năng, và chúng tôi đã để nó chết. Bây giờ chúng tôi còn một em gái nhỏ chúi vào một góc, mỗi ngày qua đi lại trở nên yếu hơn.

Chris nói nhỏ để Carrie không nghe được, phòng trường hợp nó lắng nghe, dù tôi nghi ngờ việc đó (nó như một người mù, câm... dòng suối róc rách của chúng tôi như thế đó)

- Chúng ta phải trốn thôi, Cathy, và phải nhanh chóng lên. Nếu không, tất cả chúng ta sẽ chết như Cory. Có chuyện gì đó đã xảy ra với chúng ta. Chúng ta bị nhốt ở đây quá lâu. Chúng ta sống không bình thường, giống như ở trong một môi trường chân không, không có vi khuẩn, không được tiêm chủng, trẻ rất dễ bị mắc bệnh.

- Em không hiểu – tôi nói.

- Điều anh muốn nói là – anh ấy thì thậm chí chúng tôi chúi vào một chiếc ghế - giống như những sinh vật từ sao Hoả trong cuốn Chiến tranh giữa các vì sao, tất cả chúng ta có thể chết vì một vi khuẩn lạnh.

Tôi chỉ biết sợ hãi nhìn anh ấy. Anh ấy biết hơn tôi nhiều. Tôi quay người nhìn Carrie đang ở trong góc nhà. Khuôn mặt trẻ con dịu dàng của nó, với đôi mắt quá to và rộp bóng, đang nhìn chăm chăm về phía trước vẻ vô hồn. Tôi biết nó có những hình ảnh bất diệt nơi Cory đang ở. Tất cả tình yêu tôi dành cho Cory bây giờ lại dành thêm cho Carrie... và cũng lo sợ cho nó. Bộ xương của nó thật bé nhỏ, cổ quá yếu, quá bé so với đầu. Đây có phải là cách tất cả các búp bê Dresden sắp chấm dứt sao?

- Chris, nếu chúng ta phải chết, thì không thể giống như những con chuột trong lồng được. Nếu vi trùng có thể giết chúng ta, thì mặc xác những con vi trùng đó. Vậy tối nay khi anh đi ăn trộm, hãy lấy tất cả những gì đáng giá mà chúng ta có thể mang đi. Em sẽ gói tiền mang đi. Với quần áo của Cory được bỏ ra, chúng ta sẽ có thêm một ngăn nữa. Trước khi trời sáng, chúng ta sẽ đi.

- Không – anh ấy nói một cách bình thản – Chỉ khi chúng ta biết mẹ và chồng của mẹ đi ra ngoài. Chỉ khi anh có thể lấy tất cả tiền và tất cả đồ trang sức trong một cuộc đột nhập. Hãy lấy những gì chúng ta cần, không đồ chơi, trò chơi, và Cathy, có thể mẹ không ra ngoài tối nay. Chắc chắn mẹ không thể tham dự một bữa tiệc trong thời gian để tang.

Làm sao mẹ có thể để tang trong khi mẹ luôn phải giấu chồng mình? Và không có ai tới trừ ba ngoại đến nói với chúng tôi chuyện gì đang diễn ra. Bà không nói với chúng tôi, không nhìn chúng tôi. Trong đầu, chúng tôi đã ở trên con đường của mình, và tôi nhìn bà như thể bà chỉ là một phần của quá khứ. Bây giờ thời gian của chúng tôi để đi đã tới gần lắm rồi, tôi lại cảm thấy hoảng sợ. Thế giới bên ngoài thật rộng lớn. Chúng tôi đã ở trong thế giới của chúng tôi. Bây giờ thế giới bên ngoài nghĩ gì về chúng tôi?

Chúng tôi không còn xinh đẹp như trước, chỉ như những con chuột trên tầng áp mái xanh xao, tóc dài, mặc quần áo đắt tiền nhưng không phù hợp, chân đi giày đế mềm.

Chris và tôi đã tự giáo dục mình rất nhiều qua việc đọc rất nhiều sách, và tivi đã dạy chúng tôi nhiều về bạo lực, thói tham lam, những sự tưởng tượng, nhưng nó không dạy chúng tôi bất cứ điều gì thực tế và hữu ích để chuẩn bị cho chúng tôi phải đương đầu với cuộc đời.

Tiền. nếu có một thứ chúng tôi cần học trong những năm bị giam cầm, thì tiền là đứng thứ nhất, và mọi thứ khác đều đứng sau. Mẹ đã giỏi như thế nào khi cách đây không lâu đã nói "Không phải tình yêu làm thế giới chao đảo mà đó là tiền".

Tôi bỏ những bộ quần áo nhỏ, những đôi giày đế mềm đã sờn, hai bộ pyjama của Cory ra khỏi vali, trong thời gian đó, nước mắt tôi giàn giụa. Ở bên trong vali, tôi đã tìm thấy một bản nhạc chắc nó tự nhét vào. Ôi, thật đau đớn khi cầm những bản nhạc này lên và nhìn những dòng kẻ nó đã dùng thước kẻ kẻ, những nốt nhạc đen nhỏ, và một nửa được kẻ không thẳng. Dưới những khuôn nhạc (Cory đã tự học viết nhạc từ một quyển từ điển bách khoa mà Chris đã tìm cho nó) là lời của một bài hát viết dở:

Ta mong đêm tối sẽ chấm dứt

Ta mong ngày bắt đầu

Ta mong trời mưa hay bão tuyết

Gió sẽ nổi

Cỏ sẽ mọc

Ta mong có lại ngày hôm qua

Ta mong có những trò chơi để chơi...

Chúa ơi, liệu đã từng có một bài hát buồn, u sầu đến vậy không? Đây là lời của một giai điệu mà tôi đã nghe nó chơi đi chơi lại. Mong ước. luôn mong ước thứ nó không thể có. Thứ mà tất cả các cậu bé khác chấp nhận như là một phần bình thường, không có gì đặc biệt trong cuộc sống của chúng. Tôi có thể gào lên vì nỗi thống khổ mà tôi cảm thấy.

Tôi đi ngủ với Cory trong tâm trí. Và luôn như mọi khi, khi buồn phiền nhất, tôi chìm vào những giấc mơ. Nhưng lần này lại chỉ là chính tôi. Tôi thấy mình trên một lối đi bẩn thỉu, ngoằn ngoèo với những bãi cỏ rộng bằng phẳng, những bông hoa đại màu hồng và đỏ thắm ở bên trái, còn bên phải có những nụ hoa trắng và vàng khê đung đưa trong làn gió nhẹ ấm áp của mùa xuân. Một đứa trẻ nhỏ bám vào tay tôi. Tôi nhìn xuống, nghĩ sẽ thấy Carrie, nhưng đó là Cory!

Nó đang tươi cười hạnh phúc, nhảy lò cò cạnh tôi, đôi chân lùn cùn của nó cố theo kịp tôi. và nó cầm trong tay một bó hoa đại. Nó mỉm cười ngược lên tôi định nói gì thì chúng tôi nghe thấy tiếng ríu rít của rất nhiều chim chóc màu sắc rực rỡ trên những cành cây lớn phía trước.

Một người đàn ông cao lớn, rắn chắc, với mái tóc màu vàng, da rám nắng, mặc quần áo chơi tennis màu trắng, từ một khu vườn rực rỡ có rất nhiều cây và hoa, kể cả hoa hồng đủ màu sắc, bước tới. Ông đứng lại cách chỗ chúng tôi khoảng chục mét và giang tay đón Cory.

Trái tim tôi, kể cả trong giấc mơ, đập mạnh vì vui sướng. Đó là bố. Bố tới để gặp Cory để nó không phải đi một mình trên quãng đường còn lại. Dù tôi biết mình nên thả bàn tay bé nhỏ ấm áp của Cory ra, tôi vẫn muốn giữ nó mãi với tôi.

Bố nhìn tôi, không thương hại, không trách mắng, chỉ tự hào và khen ngợi. Và tôi thả tay Cory ra và đứng nhìn nó vui sướng chạy vào vòng tay bố. Nó được ghì bởi đôi tay mạnh mẽ đã từng ôm tôi và khiến tôi cảm thấy tất cả thế giới là một thứ tuyệt vời. Và tôi sẽ bước tiếp trên con đường, cảm thấy những cánh tay bố lại ôm tôi, và để bố đưa tôi đến nơi bố sẽ đến

- Tại sao em mơ quá nhiều vậy?

Giấc mơ của tôi xâm chiếm tôi mạnh đến nỗi những lời nói của tôi thật ú ớ. Chris chỉ ngồi đó và nhìn tôi, và Carrie cũng vậy, nó đã thức và nghe được. Đã rất lâu kể từ lần cuối tôi gặp bố, khuôn mặt bố đã nhạt nhòa trong ký ức của tôi, nhưng khi nhìn Chris, tôi trở nên hoang mang. Anh ấy giống bố quá. Chỉ trẻ hơn thôi.

Giấc mơ đó khiến tôi vui vẻ nghĩ đến rất nhiều trong ngày. Nó khiến tôi thanh thản. Nó đủ cho tôi một sự nhận biết mà trước đây tôi không hề có. Con người thực sự không chết. Họ chỉ tới một thế giới tốt hơn, chờ đợi một thời gian để những người thân yêu của họ sẽ tới. Và rồi họ sẽ quay lại thế giới, cũng với cách họ đã đến lần đầu tiên.

PHẦN 22 : CHẠY TRỐN

Mồng mười tháng mười một. Đây là ngày cuối cùng bị giam cầm của chúng tôi. Chúa không giải thoát cho chúng tôi. Chúng tôi tự giải thoát mình.

Ngay sau mười giờ tối nay, Chris sẽ thực hiện vụ trộm cuối cùng của anh ấy. Mẹ tới nhưng chỉ ở lại mấy phút, bây giờ thấy không thoải mái với chúng tôi, rõ ràng là vậy rồi.

- Tôi nay chú Bart và mẹ sẽ ra ngoài. Mẹ không muốn thế, nhưng chú ấy cứ nài nỉ. Các con biết đấy, chú ấy không hiểu tại sao mẹ lại buồn thế.

Tôi công nhận là ông ta không sao hiểu được. Chris treo lưng lửng hai vai hai chiếc vỏ gối được lồng vào nhau để có thể chứa được những đồ trang sức nặng. Anh ấy đứng ở chỗ cửa, nhìn tôi và Carrie rất lâu trước khi đóng cửa và dùng chiếc chìa khóa gỗ nhốt chúng tôi ở trong, vì anh ấy không thể để cửa mở, và nước này sẽ làm bà ngoại cảnh giác, nếu bà tới kiểm tra. Chúng tôi không thể nghe tiếng chân Chris đi dọc hành lang phía Bắc tôi và dài vì những bức tường quá dày, còn những tấm thảm trải hành lang cách âm rất tốt.

Tôi và Carrie nằm cạnh nhau, tay tôi ôm nó che chở

Nếu giấc mơ đó không xuất hiện nói với tôi là Cory được chăm sóc rất tốt, tôi sẽ kêu lên để cảm thấy nó vẫn ở gần. Tôi không thể không đau đớn vì một đứa em bé nhỏ luôn gọi tôi là mẹ bất cứ khi nào nó chắc chắn anh trai nó không nghe thấy. Nó luôn sợ Chris coi nó là một đứa ẻo lả nếu anh ấy biết nó nhớ và cần mẹ nhiều như thế nào. Và dù tôi đã nói với nó là Chris sẽ không cười hay chế nhạo, vì anh ấy cũng rất cần mẹ, thì Cory vẫn giữ đó là điều bí mật chỉ giữa tôi và nó, và cả Carrie nữa. Nó luôn giả vờ là mình mạnh mẽ, tự thuyết phục sẽ chẳng sao nếu không có cả mẹ lẫn bố, khi lúc nào việc đó cũng thực sự là chuyện quan trọng.

Tôi ghì Carrie thật chặt, sát vào người tôi, thề tôi nếu tôi có một đứa con, hay mấy đứa con, dù chúng có bất cứ nhu cầu gì thì tôi cũng sẽ cảm nhận thấy và đáp ứng. Tôi sẽ là một người mẹ tốt nhất.

Những giờ trôi đi dài lê thê như hàng năm, và Chris vẫn chưa quay lại từ cuộc đột nhập cuối cùng của anh ấy vào dãy phòng của mẹ chúng tôi. tại sao lần này lại mất nhiều thời gian đến vậy? Trần trọc và khổ não, nước mắt giàn giụa, tôi tưởng tượng ra tất cả những tai họa có thể xảy ra với anh ấy.

Bart Winslow...Người chồng đang nghi ngờ...ông ta bắt được quả tang Chris! Gọi cảnh sát! Tổng

Chris vào nhà tù! Mẹ sẽ đứng bình thản, lộ vẻ thận trọng và hơi ngạc nhiên vì có người dám ăn trộm đồ của mẹ.Ồ, không, tất nhiên mẹ không có một đứa con trai nào. Mọi người đều biết mẹ không có đứa con nào mà. Họ đã từng thấy mẹ đi cùng một đứa con chưa? Mẹ không quen biết cậu bé tóc vàng mắt xanh rất giống mẹ đó. Sau rốt, mẹ có rất nhiều anh em họ sống quanh đây, và một tên trộm thì vẫn là một tên trộm, kể cả nó là họ hàng, kiểu họ hàng bắn đại bác không tới ấy mà.

Và bà ngoại! Nếu bà bắt gặp anh ấy, đó sẽ là hình phạt tồi tệ nhất!

Bình minh xuất hiện nhanh chóng, mờ mờ, run rẩy bởi tiếng gà gáy.

Mặt trời nán nã trên đường chân trời. Chẳng mấy chốc sẽ muộn mất để đi. Chuyến tàu buổi sáng sẽ chạy qua ga xép và chúng tôi cần khởi hành vài giờ trước khi bà ngoại mở cửa phòng ngủ và phát hiện chúng tôi đã biến mất. Liệu bà có cử một đội đi tìm chứ? Thông báo cho cảnh sát chứ? Hoặc bà sẽ, có vẻ là vậy, để chúng tôi đi, vui mừng vì cuối cùng đã thoát khỏi chúng tôi?

Tuyệt vọng, tôi lên gác và nhìn ra ngoài. Ngày lạnh lẽo, mù sương. Tuyết rơi tuần trước vẫn nằm rải rác đây đó trên mái. Một ngày tối tăm, bí ẩn dường như không thể mang lại cho chúng tôi niềm vui hoặc tự do. Tôi lại nghe tiếng gáy của chú gà trống, nó dường như bị nghiền nghẹt và xa xôi khi tôi thì thầm cầu nguyện rằng, bất cứ điều gì chúng tôi đang làm, và bất cứ đang ở đâu, thì anh trai tôi sẽ nghe thấy, sẽ vội vàng lên.

Tôi nhớ lại, tôi mới nhớ làm sao cái buổi sáng sớm lạnh giá đó khi Chris lên vào phòng chúng tôi. Tôi đang gà gât cạnh Carrie nên thật dễ choàng tỉnh khi cửa phòng bật mở/. Tôi nằm đó, quần áo chỉnh tề, chuẩn bị sẵn sàng để đi, thậm chí trong những giấc mơ chập chờn đến rồi đi, thì Chris quay lại và giải thoát tất cả chúng tôi.

Khi vào trong phòng, Chris ngẩn ngừ, anh ấy nhìn chăm chú về phía tôi rồi anh ấy tiến tới chỗ tôi, không hề vội vã khi đáng ra phải vội lên. Trong lúc đó tôi chỉ nhìn vào chiếc vỏ gối, lép kẹp! Trông trống không!

- Tất cả đồ trang sức đâu? – tôi kêu lên – tại sao anh đi lâu vậy? Anh nhìn ra cửa sổ đi, mặt trời đang mọc! Chúng ta sẽ không kịp tới ga xép! – giọng tôi cáu kỉnh, buộc tội – Anh lại tỏ ra hào hiệp, phải không? Đó là tại sao anh quay về mà không có đồ trang sức quý giá của mẹ.

Lần này anh ấy bước tới giường, chỉ đứng đó với chiếc vỏ gối trống không vắt lên vai.

- Biến mất – anh ấy nói giọng đều đều – tất cả đồ trang sức đã biến mất.

- Biến mất ư? – tôi lạnh lùng hỏi, chắc là anh đang nói dối, bịa chuyện, và không sẵn sàng lấy đi những gì mẹ say mê. Rồi tôi nhìn vào mắt anh ấy – Biến mất sao? Anh Chris, đồ trang sức luôn ở chỗ đó. Dù sao chuyện gì đã xảy ra với anh, tại sao trông anh lạ vậy?

Anh ấy khụy gối xuống cạnh giường, như thể không xương và rũ ra khi đầu anh ấy gục xuống, mặt áp vào ngực tôi. Rồi anh ấy bắt đầu thổn thức. Chúa ơi! Anh ấy đã làm sai gì? Tại sao anh ấy khóc? Thật tồi tệ khi nghe một người đàn ông khóc và bây giờ tôi nghĩ là anh ấy đã là một người đàn ông, không phải là một cậu bé nữa.

Tôi choàng tay ôm anh ấy, đôi tay tôi vuốt tóc, ngực, tay, lưng anh ấy và rồi tôi hôn anh ấy, cố xoa dịu chuyện tồi tệ nào đó đã xảy ra. Tôi làm điều này vì thấy mẹ làm với anh ấy trong những lúc đau khổ một cách trực giác.

Tuy nhiên, tôi buộc anh ấy phải nói, phải giải thích.

Anh ấy cố nén cơn thốn thức, anh ấy lau những giọt nước mắt và lau mặt bằng mép khăn trải giường. Rồi quay đầu nhìn vào bức tranh khủng khiếp mô tả cảnh địa ngục và những hình phạt. Những lời nói của anh ấy đứt quãng, rời rạc, thường bị đứt đoạn bởi những cơn thốn thức mà anh ấy cố ngăn lại. Đây là cách anh ấy kể, trong khi vẫn quỳ cạnh giường tôi, trong khi tôi nắm đôi tay run rẩy của anh ấy. Người anh ấy run bắn, đôi mắt xanh tối sầm và vô hồn, muốn báo cho tôi biết về việc sẽ phải choáng váng. Dù đã được báo trước, tôi vẫn không được chuẩn bị cho điều mà tôi sắp được nghe.

- Phải – anh ấy bắt đầu, thờ dài nặng nề - Anh nhận ra rằng có một điều gì đó khác thường ngay lúc bước vào dãy phòng của mẹ. Anh chiếu đèn pin xung quanh mà không bật đèn phòng, và anh không thể tin nổi! Mía mai thay...thật chua xót, đáng khinh, đáng ghét về việc chúng ta đã quá chậm chân! Chúa ơi, Cathy, mẹ và chồng mẹ đã đi khỏi. Không phải chỉ đến một bữa tiệc của hàng xóm, mà đi thực sự! Họ mang theo tất cả những vật lưu niệm nho nhỏ khiến cho những căn phòng của họ có vẻ riêng biệt, nữ trang, những con ngựa trên bàn trang điểm, kem dưỡng da, phấn, nước hoa, mọi vật từng có ở đó đã biến mất. Không còn gì trên bàn phấn của mẹ.

Điều đó khiến anh phát điên. Anh chạy như điên từ chỗ này đến chỗ khác, kéo các ngăn kéo ra và lục lọi hy vọng tìm thấy được một thứ gì đó có giá trị để đem cầm..và anh không tìm thấy bất cứ thứ gì. Họ đã làm được một việc lớn..không còn đến cả những chiếc hộp đựng thuốc bằng sứ, hay cả đến một trong những chiếc chặn giấy nặng thủy tinh Venice đáng giá cả một gia tài nữa. Anh chạy tới phòng thay đồ và giật tất cả các ngăn kéo ra. Chắc chắn mẹ đã để lại một thứ gì đó, những thứ linh tinh không có giá trị đối với chúng ta hay đối với bất cứ ai, son môi, kem dưỡng da, và những đồ linh tinh như thế. Rồi anh kéo ngăn kéo đặc biệt dưới đáy ra, em biết có một ngăn kéo mẹ kể cho chúng ta nghe từ lâu lắm, không nghĩ chúng ta sẽ là những kẻ ăn trộm đồ của mẹ...Anh kéo hết chiếc ngăn kéo đó ra, giống cách em sẽ làm và đặt nó xuống sàn. Rồi anh nhớ lại những nút nhỏ em phải bấm trong một tổ hợp những con số nhất định: số ngày sinh của mẹ nếu không chính mẹ cũng sẽ quên. Em có nhớ mẹ đã cười như thế nào khi kể cho chúng ta nghe chuyện đó không? Những ngăn bí mật bật ra và ở đó những những rãnh nhưng nơi phải có hàng tá nhẫn khớp vào những rãnh nhỏ, vậy mà không còn có một chiếc nhẫn nào ở đó nữa, không còn một chiếc nào cả! Và lắc tay, vòng cổ, hoa tai đều biến mất. Cathy, kể cả chiếc mũ miện em đã thử. Trời ơi, em không biết anh đã cảm thấy như thế nào! Rất nhiều lần em đã nài nỉ anh hãy lấy một chiếc nhẫn nhỏ và anh không làm bởi vì anh tin vào mẹ.

- Đừng khóc nữa, Chris. – tôi nài nỉ khi anh ấy nghẹn ngào, và anh ấy lại gục mặt xuống ngực tôi – Anh không biết mẹ sẽ đi, không nhanh như thế sau cái chết của Cory.

- Phải, mẹ đã đau buồn nhiều, phải không? – Anh ấy chưa chát hỏi, những ngón tay tôi xoắn tóc anh ấy.

- Thật đấy, Cathy – anh ấy tiếp tục kể - anh mất hết bình tĩnh. Anh chạy từ tủ quần áo này sang ngăn chứa đồ khác, rút tất cả quần áo mùa đông ra và thấy tất cả quần áo mùa hè đã biến mất, cùng với hai vali trong số các hành lý của họ. Anh khua hết tủ giày, lục các ngăn kéo tủ quần áo, tìm những đồng xu mà ông ta cất, nhưng ông ta cũng mang đi hết hoặc giấu ở một chỗ an toàn hơn. Anh lục mọi thứ, mọi nơi cảm thấy phát điên lên, thậm chí anh còn kiểm tra một trong những chiếc đèn lớn, anh thử nâng lên nhưng nó nặng hàng tấn. Mẹ để lại những chiếc áo lông chồn vison và anh đã nghĩ đến việc ăn trộm một chiếc, nhưng em đã mặc thử rồi, tất cả những chiếc áo đó đều quá rộng và ai đó sẽ nghi ngờ nếu một cô gái nhỏ lại mặc chiếc áo choàng lông chồn rộng đến vậy. Những chiếc khăn choàng lông đã biến mất. nếu anh lấy một trong những chiếc áo khoác dài đến gót thì nó chiếm trọn một chiếc vali, chúng ta không còn chỗ đựng đồ cho mình nữa. Còn có những bức tranh anh có thể bán được, nhưng

chúng ta cần đựng quần áo cho mình. Thực sự, anh đã vò đầu bứt tóc, tuyệt vọng tìm kiếm thứ gì đó đáng giá. Em biết không, vào lúc anh đứng giữa phòng mẹ nghĩ về tình cảnh của chúng ta, sức khoẻ yếu ớt của Carrie, việc trở thành bác sĩ không còn thày vấn đề nữa. Tất cả những gì anh muốn là đi khỏi đây!

Rồi khi anh không tìm thấy bất cứ thứ gì để lấy, anh mở ngăn kéo dưới tủ cạnh giường ra, trước đây anh chưa từng ngó đến ngăn kéo đó. Và ở trong đó, Cathy, có một bức ảnh của bố lồng khung bạc, giấy đăng ký kết hôn của bố mẹ, và một chiếc hộp nhung xanh nhỏ. Cathy, trong chiếc hộp đó là chiếc nhẫn cưới của mẹ và chiếc nhẫn đính hôn bằng kim cương, những chiếc nhẫn mà bố đã tặng mẹ. Thật lạ lùng khi nghĩ mẹ mang đi tất cả mọi thứ và để lại bức ảnh của bố như một vật không đáng giá gì và cả hai chiếc nhẫn mà bố đã tặng mẹ nữa. Và rồi một ý nghĩ lạ lùng xuất hiện trong óc anh. Có lẽ mẹ biết ai đã ăn trộm tiền ở phòng mẹ và mẹ cố tình để lại những thứ đó.

- Không – tôi chế giễu, gạt các ý nghĩ tử tế đó đi – Mẹ chỉ không quan tâm đến bố nữa, mẹ đã có chú Bart của mẹ rồi.

- Bất kể đó là gì, anh cũng vui mừng khi thấy một thứ gì đó, do đó chiếc bao không rỗng như bên ngoài đâu. Chúng ta đã có bức ảnh của bố, và những chiếc nhẫn của mẹ, nhưng sẽ là một điều tồi tệ không thể dung thứ nếu anh đem cầm những chiếc nhẫn này.

Tôi nghe thấy sự cảnh cáo trong giọng nói của anh ấy, giống như anh ấy đang đóng một vở kịch dành cho búp bê lớn tuổi, con nó thấy nhiều điều tốt đẹp ở mọi người.

- Anh kể tiếp đi. Chuyện gì xảy ra tiếp theo vậy? – vì anh ấy đã đi quá lâu, điều anh ấy kể sẽ không mất cả đêm.

- Anh nhận ra nếu anh không thể ăn trộm của mẹ, thì anh sẽ tới phòng bà và ăn trộm của bà.

Ôi, lạy Chúa, tôi nghĩ, anh ấy không...anh ấy không thể. Vậy nhưng, đó là sự trả thù hoàn hảo!

- Em biết bà ấy có nữ trang, rằng nhiều nhẫn trên ngón tay, và chiếc trâm kim cương và hàng ngày bà vẫn đeo nhưng là một phần bộ đồng phục của bà, cộng thêm đồ trang sức kim cương và ruby mà chúng ta thấy bà đeo vào bữa tiệc Giáng sinh, và tất nhiên, anh cũng nhận ra bà cũng có nhiều thứ để có thể lấy được. Do đó, anh đi theo những hành lang dài tối, và nhón chân bước tới cánh cửa đóng của bà.

Thật run sợ khi làm vậy. Tôi sẽ không bao giờ...

- Một ánh đèn vàng yếu ớt lộ qua khe cửa bên dưới, báo cho anh biết là bà vẫn còn thức. Điều đó khiến anh chưa xót vì không phải bà đi ngủ rồi sao? Và ánh đèn đó đã giữ tay anh lại, và khiến anh hành động bốt xuẩn ngốc hơn, hay giờ em có thể gọi đó là "sự trơ tráo" mà em đang định trở thành một thiếu nữ lịch duyệt một ngày nào đó.

- Anh Chris, đừng quanh co khỏi chuyện chính nữa! Kể tiếp đi! Cho em biết anh đã làm chuyện điên rồ gì! nếu em là anh, em sẽ quay đi và về đây ngay!

- Phải, anh không là em, Catherine Doll, anh là anh...Anh đã thận trọng, và rất thận trọng đẩy cửa phòng bà hé ra một chút, dù anh cũng sợ nó kêu cọt két và làm anh lộ tẩy. Nhưng họ đã tra dầu bản lề và anh vẫn phải để ý tới tiếng kêu mà không sợ bà phát hiện, và anh lén vào phòng.

- Anh đã thấy bà khoả thân! – tôi xen ngang.

- Không! – anh ấy trả lời, không kiên nhẫn, khó chịu – Anh không thấy bà khoả thân và lấy làm mừng vì đã không thấy vậy. Bà nằm trên giường và quần trong chăn, mặc một chiếc áo ngủ dài tay bằng chất vải dày, có cổ và khuy cài tới tận eo. Nhưng anh đã bắt gặp bà khoả thân theo một cách nhỏ. Em biết mái tóc màu xanh thép mà chúng ta căm ghét đó! Nó không có ở trên đầu bà! Nó được để trên một đầu tủ cạnh giường của bà, dường như bà muốn chạch nó ở gần trong trường hợp khẩn cấp lúc ban

đêm.

- Bà đội tóc giả sao? – tôi ngạc nhiên hỏi, dù đáng ra tôi phải biết. Bất cứ ai suốt ngày buộc tóc và hất nó ra sau kéo căng da mặt thì sớm muộn gì cũng bị hỏi.

- Phải, em cứ cho là vậy. Bà đội tóc giả và bộ tóc mà bà có trong bữa tiệc Giáng sinh, chắc cũng phải là một bộ tóc giả. Thử tóc mà bà có trên đầu thật lơ thơ và trắng vàng, có một khoảng lớn trên đầu bà không có tóc mọc, chỉ là những sợi tóc ngắn lơ thơ. Bà đeo một chiếc kính không vành trề xuống đầu mũi, và em biết chúng ta chưa từng nhìn thấy bà đeo kính. Đôi môi mỏng của bà bĩu lại tỏ vẻ không tán thành khi bà nhìn chằm chằm từng dòng trong cuốn sách đen lớn mà bà đang cầm, tất nhiên là cuốn kinh thánh. Bà ngồi đó, đọc về những quan điểm và những hành vi xấu xa khác, đủ để làm mặt bà nhăn tít. Và khi anh quan sát, anh biết không thể ăn trộm của bà được, bà đặt quyển kinh thánh sang một bên và đánh dấu chỗ đọc đó bằng một tấm buru ảnh, sau khi đặt quyển kinh thánh vào tủ cạnh giường, bà ra khỏi giường và quỳ xuống bên cạnh. Bà cúi đầu, giơ những ngón tay đỡ lấy cằm, như cách chúng ta vẫn làm, rồi bà lặng lẽ nói những lời cầu nguyện dài bất tận. Chợt bà nói to "Cầu xin Chúa hãy tha thứ cho con, vì tất cả những tội lỗi của con. Con luôn làm những gì con nghĩ là tốt nhất, và nếu con làm sai, xin Người hãy tin là con nghĩ mình đã làm đúng. Con mãi tìm sự ban phúc trong mắt Người. Amen". Bà đứng lên với tay tắt đèn. Anh đứng ở hành lang và không biết phải làm gì. Anh không thể quay lại mà tay rỗng không, vì anh hy vọng chúng ta không bao giờ phải đem cầm những chiếc nhẫn mà bố đã tặng mẹ.

Anh ấy tiếp tục kể và giờ đây tay anh ấy đặt lên tóc tôi, ôm đầu tôi.

- Anh bước tới căn phòng lớn hình tròn đó, nơi có chiếc tủ đặt gần cầu thang và tìm căn phòng của ông ngoại chúng ta. Anh không biết liệu anh có dám mở cửa phòng ông không, và đối mặt với người đàn ông không ngừng hấp hối, năm này sang năm khác.

Nhưng đây là cơ hội duy nhất của anh, và anh sẽ làm tốt việc này. Hãy đương đầu với những gì sẽ diễn ra, anh lặng lẽ chạy xuống cầu thang như một tên trộm thật sự, mang theo vỏ bọc gối. Anh thấy những căn phòng lớn giàu có đó, quá rộng lớn và đẹp, và anh đã lo lắng như em đã lo lắng là làm thế nào để trưởng thành trong một ngôi nhà như ngôi nhà này. Anh tự hỏi sẽ cảm thấy như thế nào khi có rất nhiều người phục vụ lượn lờ ngay gần kề để phục dịch.Ồ, Cathy, đây là một ngôi nhà đẹp, và đồ đạc phải được nhập từ nhiều cung điện. Trông chúng ta trông thật đẹp ngôi lên, và quá đáng yêu khiến ta cảm thấy dễ chịu và có những bức tranh sơn dầu bản gốc, anh biết khi thấy chúng, và những bức tượng bán thân, tượng điêu khắc có ở hầu hết các bộ và những tấm thảm Ba Tư và phương Đông. Và tất nhiên, anh biết đường tới thư viện vì em đã hỏi mẹ quá nhiều câu hỏi về chỗ đó. Và em biết không, Cathy? Anh rất cảm ơn em đã hỏi những câu đó, nếu không anh đã bị lạc đường rồi. Từ phòng chính giữa có rất hành lang rẽ sang hai bên trái và phải.

Nhưng rất dễ để tới thư viện, đó là một căn phòng không lò, tối và dài, im ắng như một nấm mồ. Trần nhà chắc phải cao đến sáu mét. Tất cả các giá sách chất cao chất ngất và có một cầu thang sắt nhỏ dẫn lên tầng hai, một chiếc ban công nơi em có thể với sách trên đó. Ở tầng thấp hơn có hai thang gỗ đặt cạnh cầu thang sử dụng vào nhiều mục đích. Anh chưa từng thấy nhiều sách đến vậy trong một ngôi nhà riêng. Làm thế nào người ta không chú ý thấy những quyển sách mẹ mang cho chúng ta, vì khi chăm chú nhìn, anh có thể nhận thấy có những chỗ trống, giống như răng gãy, ở/ những dãy dài chứa những quyển sách đắt tiền, mạ vàng, bọc da. Ở đó có một chiếc bàn gỗ sẫm và rất to, chắc phải nặng hàng tấn, có một chiếc ghế da xoay đặt sau chiếc bàn và anh có thể hình dung ra cảnh ông ngoại chúng ta ngồi đó, ra lệnh cho những người ngồi bên trái và ngồi bên phải, dùng những chiếc điện thoại đặt trên bàn của ông. Có sáu chiếc điện thoại, Cathy, có tới sáu cái. Dù anh đã kiểm tra, anh nghĩ mình có thể

sử dụng chúng thì chúng đã bị cắt. Phía bên trái chiếc bàn là một dãy cửa sổ hẹp, cao, trông ra một khu vườn, một khung cảnh ngoạn mục thực sự, kể cả vào ban đêm. Có một hệ thống lọc nước bằng gỗ màu vàng sẫm khiến nó trông giống như một đồ vật đẹp. Hai chiếc ghế sofa màu nâu, êm, dài. Những chiếc ghế được đặt ở gần lò sưởi, và tất nhiên, có hàng loạt bàn ghế và những thứ để ngả người và vô cùng nhiều những tác phẩm mỹ thuật lạ và hiếm.

Tôi thở dài, vì anh ấy đã kể cho tôi nghe quá nhiều về những thứ mà tôi mong được nghe, vậy nhưng, tôi vẫn chờ điều khủng khiếp đang được giữ lại, chờ con dao sẽ được chìa ra.

- Anh nghĩ rằng tiền có thể được giấu trong chiếc bàn đó. Anh dùng đèn pin và mở từng ngăn kéo một. tất cả không bị khoá. Và chẳng phải hỏi làm gì, vì tất cả chúng đều rỗng, rỗng không hoàn toàn. Điều này khiến anh tự hỏi vì sao lại phải có một cái bàn nếu người ta không giữ đầy những đồ vật vật vãn? Những giấy tờ cá nhân phải được người ta cất trong tầng hầm của những ngân hàng hoặc trong những ngăn bí mật của chính mình, người ta sẽ không để chúng trong những ngăn kéo bàn bị khoá để một tên trộm thông minh có thể mở được. tất cả những ngăn kéo này rỗng không, không có dây thun, kẹp giấy, bút chì, bút bi, keo dán và những thứ vụn vặt khác, thế thì cần một cái bàn để làm gì? Em không biết những mối ngờ vực xuất hiện trong đầu anh. Và đó là khi anh tỉnh ra. Anh có thể nhìn về phía bên kia thư viện dài và thấy có một cánh cửa dẫn tới phòng ông ngoại chúng ta. Anh chậm chậm tiến về phía đó. Cuối cùng anh sắp gặp ông... mặt đối mặt với ông ngoại.

Anh hình dung ra cuộc đối mặt của hai ông cháu. Ông nằm trên giường, ốm yếu, nhưng vẫn lạnh lùng, ghê gớm và lạnh giá như băng. Anh sẽ đá tung cửa, bật đèn và ông sẽ nhìn thấy anh. Ông há miệng ra! Ông nhận ra anh... ông phải biết anh là ai, chỉ thoáng nhìn thôi là đã biết. Và anh sẽ nói "Cháu đây, ông ngoại à, đưa cháu trai mà ông không bao giờ muốn có mặt trên đời này. Trên gác, trong một căn phòng ngủ bị khóa ở khu bắc, cháu có hai đứa em gái, và cháu đã từng có một đứa em trai, nhưng giờ nó đã chết rồi, và ông đã giúp giết nó!" Đó là tất cả những gì anh nghĩ, dù anh nghi ngờ việc mình sẽ thực sự nói những lời như vậy không. Dù em không nghi ngờ gì sẽ kêu lên, như Carrie sẽ làm nếu nó có những từ nói về bản thân mình, điều em sẽ làm. Có lẽ anh vẫn phải nói, vì thích quan sát ông đau buồn, hoặc có lẽ ông sẽ để lộ vẻ đau buồn sâu sắc trong kinh bỉ... hoặc có thể, sự căm phẫn tột độ vì chúng ta đang sống. Anh biết điều này, anh không thể chịu đựng thêm một phút nào nữa việc bị giữ như một tù nhân, và để Carrie bị chết như Cory.

Tôi nín thở. Thật đáng sợ cho anh ấy, phải đối diện với ông ngoại đángghét, thậm chí khi ông nằm trên chiếc giường tử thần của mình, và cổ áo quan bằng đồng đó vẫn chờ đợi ông. Tôi nín thở chờ đợi chuyện xảy ra tiếp theo.

- Anh thận trọng quay tay nắm cửa, định làm ông ngạc nhiên, nhưng rồi anh cảm thấy xấu hổ vì mình nhút nhát như vậy, và anh nghĩ mình phải hành động một cách táo bạo nên anh giơ chân và đập vào cánh cửa đó! Bên trong tối đến nỗi anh không nhìn thấy gì cả. Và anh không sử dụng đèn pin. Anh bước vào bên trong và sờ tìm nút đèn trên tường, nhưng không tìm thấy một cái nào cả. Anh rọi đèn pin về phía trước và thấy một chiếc giường bệnh viện sơn trắng. Anh nhìn và nhìn, vì anh thật một thứ mà không mong chờ, những vệt xanh tím đánh dấu một chiếc đệm đã ở đó. Chiếc giường trống không, căn phòng trống không. Không có ông ngoại nằm hấp hối ở đó, đang trút ra những hơi thở cuối cùng và được nối với tất cả các loại máy móc thiết bị để giữ cho ông tiếp tục sống. Anh thấy bụng mình như bị một mũi dùi đâm. Cathy à, khi không thấy ông nằm đó, khi anh đã chuẩn bị đối mặt với ông.

Ở một góc phòng không xa chiếc giường có chiếc gậy tập đi, cách nó không xa là chiếc xe lăn mà chúng ta đã từng nhìn thấy. Trông nó vẫn mới, chắc ông không hay dùng đến nó. Chỉ có một đồ gỗ duy nhất giữa hai chiếc ghế, đó là một chiếc tủ ngăn... và không có gì trên mặt tủ cả, không lược, không

giường, không gì cả. Căn phòng gọn ghẽ như dây phòng của mẹ đã để lại, chỉ có một căn phòng trống với những bức tường đã được ốp gỗ. Và căn phòng bệnh tật của ông ngoại có cảm giác không được sử dụng từ lâu, lâu lắm rồi. không khí bụi bặm, cũ mốt. Bụi bám trên nóc tủ. Anh chạy quanh, tìm thứ gì đó có giá trị mà chúng ta có thể cầm sau này. Không có gì, lại không có gì. Anh vô cùng tức giận đến nỗi anh chạy lại thư viện tìm bức tranh phong cảnh đặc biệt mà mẹ đã kể cho chúng ta là giấu một cái kết an toàn trong tường.

Em biết chúng ta đã bao nhiêu lần xem những tên trộm trong tivi mở kết an toàn trong tường, và đối với anh dường như việc đó thật đơn giản khi mà anh biết phải làm như thế nào. tất cả những gì phải làm là ghé tai vào khoá số, và quay từ từ, từ từ và lắng nghe cẩn thận vì những tiếng cạch giả vờ, và đếm chúng..anh nghĩ. Rồi em sẽ biết những con số và quay những số đó và tiếp theo, ôi chao! Kết an toàn sẽ mở ra.

Tôi chen ngang:

- Ông ngoại, tại sao ông không có ở trên giường?

Anh ấy vẫn tiếp tục kể cứ như tôi chưa nói gì vậy.

- Anh ở đó, lắng nghe những tiếng cạch. Anh đã nghĩ, nếu anh không may mắn và nếu kết an toàn mở ra, nó cũng rỗng không. Và em biết chuyện gì xảy ra không? Cathy? Anh nghe những tiếng cạch giả vờ cho anh biết tổ hợp những con số. Ha ha! Anh không thể đếm đủ nhanh! Tuy nhiên anh cũng tận dụng ngay cơ hội quay nắm xoay trên cùng của khóa, anh nghĩ có lẽ sẽ có sự lựa chọn đúng những con số. Khoá kết không mở ra. Anh đã nghe thấy những tiếng cạch, và anh không hiểu. Những cuốn từ điển bách khoa không cho ta những bài học tốt về việc làm thế nào để trở thành một tên ăn trộm, việc đó phải tới một cách tự nhiên. Rồi anh ngó quanh tìm một thứ gì đó mảnh và khoẻ để nhét vào ổ khóa, hy vọng anh có thể bật được chiếc lò xo sẽ nhả cánh cửa kết ra. Cathy, đó là lúc anh nghe thấy những tiếng bước chân.

- Ô, quỷ tha ma bắt! – tôi chửi thề, tức giận thay cho Chris.

- Đúng vậy, anh vội nấp vào sau một chiếc sofa vì cảm thấy bụng thắt lại, và đo là lúc anh nhớ ra mình để quên cây đèn pin trong phòng ông ngoại.

- Ôi, Chúa ơi!

- Thế đấy! Cổ anh nghén ra, đó là anh nghĩ vậy, nhưng anh vẫn nằm im tuyệt đối. một người đàn ông và một phụ nữ bước vào thư viện. Cô ta nói đầu tiên và giọng trẻ trung, ngọt ngào "John, - cô ta nói – em thề em không nghe thấy nhiều thứ, em chỉ nghe tiếng động phát ra từ phòng này". "Em luôn nghe thấy một thứ gì đó", giọng người đàn ông là giọng nặng, giọng yét hầu. Đó là ông John, người quản gia có cái đầu hói. Và cặp đó miễn cưỡng tìm kiếm trong thư viện, rồi căn phòng nhỏ bên cạnh, còn anh nín thở, đợi họ thấy chiếc đèn pin của anh nhưng vì một lý do nào đó, họ không thấy. Anh ngờ là vì John không muốn nhìn bất cứ thứ gì khác ngoài người phụ nữ đó. Ngay khi anh định đứng lên và lén rời khỏi thư viện thì họ quay lại, và Chúa hãy giúp anh, họ ngồi phịch xuống chiếc ghế sofa mà anh đang núp đằng sau. Anh cúi đầu xuống và chuẩn bị tinh thần bị bắt gặp, đoán em đang lo lắng trên kia, lo lắng tại sao anh không quay lại. Nhưng vì em bị nhốt ở bên trong, anh không sợ em đi tìm anh. Thật tốt là anh không ngủ.

- Tại sao?

- Để anh kể theo cách của anh, Cathy, xin em đấy. "Này – ông John nói, khi họ quay lại thư viện và ngồi xuống ghế - có phải anh nói với em là không có ai ở đây?" ông ta có vẻ tự mãn, hài lòng với bản thân – "Thật đấy, Livvy" – ông ta nói tiếp – "Lúc nào em cũng sợ đến vậy, hãy vui vẻ lên chứ" "Nhưng anh John," cô ta đáp – "em đã nghe thấy một thứ gì đó"

"Như anh nói lúc trước" – ông John đáp "em nghe thấy quá nhiều thứ không có ở đây. Dở dần. Ngay sáng nay em lại nói về lũ chuột trên tầng áp mái và chúng gây ồn như thế nào" – rồi ông ta cười khúc khích, và chắc ông ta phải làm gì đó khiến cô gái xinh đẹp đó cũng cười khúc khích ngớ ngẩn nữa. rồi ông John đó lẩm bẩm "Con chó già đó đang giết tất cả các con chuột nhất trên tầng áp mái. Bà ta cho chúng đồ ăn trong một chiếc giỏ picnic...đủ đồ ăn để giết toàn bộ đội quân chuột".

tôi nghe Chris nói vậy và không nghĩ về bất cứ chuyện gì không bình thường, tôi mới cảm thấy làm sao, ngây thơ làm sao.

Chris hăng giọng trước khi nói tiếp.

- Anh có một cảm giác lạ lùng trong bụng, và tuổi anh bắt đầu đập mạnh hơn, anh nghĩ hai người đang ở trên ghế sofa chắc chắn sẽ nghe thấy.

"Phải – cô Livvy đó nói tiếp – Bà ta là một kẻ độc ác, cứng rắn, và nói thật với anh, em luôn thấy ông già đó tốt hơn, ít ra ông ta còn biết mỉm cười. Nhưng bà ta, bà ta không biết mỉm cười. Thỉnh thoảng em tới căn phòng này để dọn dẹp và thấy bà ta đứng trong phòng ông ta...bà ta chỉ đứng đó nhìn chiếc giường trống"Người của ông ta và có một nụ cười căng thẳng, lạ lùng mà em cho là nụ cười hả hê vì ông ta đã chết còn bà ta sống lâu hơn ông ta và giờ bà ta được tự do và không còn ai đè đầu cưỡi cổ bà ta, bảo bà ta không được làm cái này, không được làm cái kia và phải nhanh chân lên khi được sai bảo. Chúa ơi, đôi khi em tự hỏi là tại sao bà ta chịu đựng được ông ta, và ông ta chịu đựng được bà ta. Nhưng giờ ông ta đã chết, bà ta đã có tiền của ông ta rồi".

"Đúng, chắc thế, bà ta có được đôi chút – John nói – bà ta đã có tiền riêng của mình được thừa hưởng từ gia đình bà ta. Nhưng con gái bà ta, cô ta được tất cả những triệu đô la mà ông già Malcom Neal Foxworth đó để lại".

"Phải – Livvy nói – mục phù thủy già đó, mục ta không cần thêm nữa. Đừng đổ lỗi cho lão già đó vì lão ta đã để lại toàn bộ tài sản cho cô con gái. Cô ta phải chịu đựng lão ta nhiều, phải phục dịch lão ta trong khi lão có rất nhiều y tá. Vậy mà lão vẫn đối xử với cô ta như một nô lệ. Nhưng giờ cô ta đã tự do, và lấy một người chồng trẻ đẹp, và cô ta vẫn trẻ và đẹp, với hàng núi tiền. Không hiểu em sẽ cảm thấy như thế nào giống như cô ta? Một số người luôn may mắn, còn em...Em không có một vận may nào cả".

"Thế còn anh, Livvy, hả em yêu? Em có anh, ít ra cho tới khi một khuôn mặt đẹp hơn xuất hiện".

Còn anh ở đó, núp sau ghế sofa, nghe tất cả những lời đó và cảm thấy chết điếng người vì choáng váng. Anh cảm thấy buồn nôn, nhưng vẫn nằm im và nghe họ nói chuyện tiếp. Anh muốn đứng lên và chạy thật nhanh tới em và Carrie, và đưa các em ra khỏi nơi này trước khi quá muộn.

Nhưng anh vẫn ở lại đó. Nếu anh đi, họ sẽ thấy anh. Và ông John đó, ông ta có họ hàng với bà ngoại... cháu họ ba đời, theo như mẹ đã kể. Dù anh không nghĩ một người cháu họ ba đời lại có ý nghĩa nào đó, nhưng rõ ràng ông John đó chiếm được lòng tin của bà ngoại, nếu không bà sẽ không cho ông ta sử dụng xe của mình. Em đã thấy ông ta rồi, Cathy, người đàn ông đầu hói mặc chế phục đó. Chắc chắn tôi biết anh ấy muốn nói đến ai, nhưng tôi chỉ có thể nằm đó, cảm thấy chết lặng tới nỗi không nói lên lời.

- Vậy – Chris tiếp tục nói bằng giọng đều đều, chẳng tỏ ra là anh ấy đã sợ hãi, lo lắng và ngạc nhiên – Trong khi anh trốn sau ghế, giờ tay ôm đầu và nhắm mắt, để khiến nhịp tim anh đừng vang to đến vậy, khi ông John và cô gái giúp việc âu yếm nhau.

- Anh Chris, sao giọng anh có vẻ buồn vậy?

Anh ấy ngán ngùng, lưỡng lự đôi chút và nhìn vào khuôn mặt tôi.

- Cathy, em có nghe không đấy? Anh rất đau đớn kể cho em nghe mọi chuyện như nó đã xảy ra.

Em có nghe không vậy?

Nghe ư? Chắc chắn tôi đã nghe mọi chuyện.

Anh ấy đã đợi quá lâu để ăn trộm một kho đồ trang sức của mẹ. Anh ấy nên lấy mỗi lần một ít, như tôi đã nài nỉ anh ấy làm vậy.

Vậy, mẹ và người chồng của mẹ đã đi một kỳ nghỉ khác. Tin tức mới có phải vậy không? Họ luôn luôn đi và về. Họ sẽ làm mọi thứ để thoát khỏi ngôi nhà này, và tôi không thể nói lời trách móc họ được.

Liệu chúng tôi không phải đang chuẩn bị làm chính điều đó hay sao?

Tôi nhăn trán và nhìn Chris rằng lâu. Hiển nhiên là anh ấy đã biết một chuyện gì đó mà không kể cho tôi. Anh ấy vẫn đang bảo vệ mẹ, anh ấy yêu mẹ.

- Cathy – anh ấy bắt đầu nói, giọng tan nát

- Được rồi, Chris, em không đổ lỗi cho anh đâu. Vậy là người mẹ đáng yêu, ngọt ngào, tốt bụng, thân thương của anh và ông chồng trẻ, đẹp trai của mẹ đã đi nghỉ một kỳ nghỉ khác và mang theo tất cả đồ trang sức. Chúng ta vẫn sẽ phải đi – hãy nói lời tạm biệt sự an toàn trong thế giới bên ngoài. Nhưng chúng tôi vẫn phải đi! Chúng tôi sẽ làm việc, chúng tôi sẽ tìm ra một cách để tự nuôi sống bản thân và trả tiền bác sĩ để chữa cho Carrie lại khỏe mạnh. Không còn để ý đến đồ trang sức, không còn để ý đến sự nhần tâm trong hành động của mẹ chúng tôi, bỏ chúng tôi lại mà không giải thích mẹ sẽ đi đâu, và kh inào thì quay về. Chúng tôi đã quen với sự thay đổi này mà không phải suy nghĩ, bực tức. Vậy tại sao lại có quá nhiều nước mắt vậy, hả Chris, tại sao lại khóc nhiều vậy?

- Cathy – anh ấy nổi giận, quay khuôn mặt nhoè nhoẹt nước mắt về phía tôi – tại sao em không nghe và phản ứng gì? Tại em để đâu? Em có nghe những gì anh nói không? Ông ngoại đã chết! Ông ấy chết đã gần một năm rồi!

Có lẽ tôi không thực sự lắng nghe, hoặc nghe nhưng không để ý lắm. Có lẽ sự đau đớn của anh ấy khiến tôi nghe mà không để tâm. Bây giờ nó mới tác động đến tôi hoàn toàn. Nếu ông ngoại thực sự chết rồi, thì đây là một tin tốt lành gây sững sờ! bây giờ mẹ đã được thừa kế! Chúng tôi sẽ giàu! Mẹ sẽ không khoá cửa, mẹ sẽ giải thoát cho chúng tôi. Bây giờ chúng tôi không phải chạy trốn nữa!

Những suy nghĩ khác ào ạt tuôn đến, một dòng thác chảy xiết những câu hỏi. Mẹ đã không cho chúng tôi biết khi ông ngoại chết, khi mẹ biết những năm này dài như thế nào đối với chúng tôi. Tại sao mẹ vẫn giữ chúng tôi trong bóng tối, luôn phải chờ đợi? Tại sao? Hoang mang, bối rối, tôi không biết mình có cảm giác gì, hạnh phúc, vui mừng, hối tiếc... Một nỗi sợ lạ lùng tê liệt làm tôi do dự.

- Cathy – Chris thì thầm, còn tại sao anh ấy phải thì thầm thì tôi không biết. Carrie không nghe, thế giới của nó bây giờ xa rời thế giới của chúng tôi. Carrie đang lơ lửng giữa cái sống và cái chết, dựa nhiều hơn vào Cory mỗi phút, bỏ đói mình và từ bỏ ý chí tiếp tục sống mà không có nữa kia – Mẹ đã cố tình lừa dối chúng ta, Cathy. Ông ngoại đã chết, và nhiều tháng trước đó, di chúc của ông đã được đọc, và trong khi đó mẹ vẫn tiếp tục im lặng và để chúng ta ở đây chờ đợi và mục ruỗng ra. Chính tháng trước chúng ta sẽ có chín tháng khỏe mạnh hơn! Cory sẽ sống tới hôm nay nếu mẹ để chúng ta ra ngoài vào ngày ông ngoại chết, kể cả ngay sau khi di chúc được đọc.

Bị áp đảo, rơi sâu vào sự lừa dối mà mẹ đã nhấn chìm chúng tôi trong đó, tôi bắt đầu khóc.

- Hãy dành những giọt nước mắt của em để cho sau này – Chris nói, chắc bản thân anh ấy cũng đã khóc nhiều rồi – Em chưa nghe hết mọi thứ... Còn nữa... còn hơn nữa, tồi tệ hơn nữa.

Nữa ư? Anh ấy còn có thể cho tôi biết gì nữa? Đã chứng minh được mẹ là một kẻ nói dối và một kẻ lừa gạt, một tên trộm đã ăn cắp tuổi trẻ của chúng tôi và đã làm Cory chết trong quá trình giành được một gia tài mà mẹ không muốn chia sẻ với những đứa con mẹ không muốn có hay không còn yêu thương nữa. Ô, mẹ giải thích mới giỏi làm sao cho chúng tôi điều gì sẽ đợi chúng tôi đêm đó khi mẹ

cho chúng tôi một số lời cầu nguyện để nói khi chúng tôi không hạnh phúc. Liệu mẹ có biết, hay đoán rằng, khi quay lại, mẹ sẽ trở thành thứ mà ông bà ngoại muốn biến mẹ thành?

- Đừng kể nữa! Em nghe đủ rồi..đừng làm em căm ghét mẹ hơn nữa!

- Căm ghét...em vẫn chưa bắt đầu hiểu căm ghét là gì. Nhưng trước khi anh nói cho em biết điều còn lại, hãy ghi nhớ trong đầu chúng ta sẽ phải rời chỗ này, dù có bất cứ chuyện gì đi chăng nữa. Chúng ta sẽ tới Florida, giống như chúng ta đã dự định. Chúng ta sẽ sống trong ánh mặt trời và tạo dựng cuộc sống của chúng ta tốt nhất trong khả năng có thể. Không một phút nào chúng ta sẽ thấy xấu hổ vì những gì chúng ta đang làm hoặc đã làm, vì những gì đã có giữa chúng ta thật nhỏ nhoi so với việc mẹ chúng ta đã làm. Kể cả nếu em chết trước khi anh thành công, anh sẽ nhớ cuộc sống của chúng ta ở đây và trên tầng áp mái. Anh sẽ thấy chúng ta khiêu vũ dưới những bông hoa giấy, với em thật thanh thoát còn anh thật vụng về. Anh sẽ ngửi thấy mùi bụi và gỗ mục, và anh sẽ nhớ nó thơm dịu như những đóa hồng.

Chúng ta sẽ thay đổi, chúng ta sẽ bỏ đi những gì tồi tệ trong chúng ta và giữ lại những gì tốt đẹp nhất. Dù trở ngại như thế nào đi chăng nữa, cả ba chúng ta luôn gắn liền với nhau, tất cả vì một người, một người vì tất cả. Chúng ta sẽ trưởng thành, Cathy, về mặt thể chất, tinh thần và tình cảm. Không chỉ có vậy, chúng ta sẽ đạt được các mục tiêu mà chúng ta đã đặt ra cho mình. Anh sẽ là một bác sĩ giỏi nhất trên thế giới và em sẽ khiến Pavlova sẽ giống như một cô gái tỉnh lẻ vụng về.

Chúng tôi đã trở nên mệt mỏi khi nghe những câu chuyện về tình yêu và thứ mà tương lai nắm giữ, có lẽ, khi chúng tôi vẫn còn ở sau một cánh cửa khóa, cái chết đang nằm bên cạnh, cuộn tròn như đang nằm trong bụng mẹ, với đôi bàn tay nhỏ xíu cầu xin kể cả trong giấc ngủ.

- Được rồi, anh Chris, anh đã cho em một bài tập thở. Em đã chuẩn bị cho bất cứ chuyện gì. Và cảm ơn vì anh đã nói tất cả những điều đó. Thật đấy, anh Chris, em biết anh phải có một điều vô cùng tồi tệ để nói với em, vậy hãy nói đi. Hãy giấu em như anh đã nói, và em có thể chịu đựng được bất cứ điều gì anh nói ra.

Tôi mới trẻ con làm sao. Nghèo trí tưởng tượng làm sao, và có lẽ là đã quá cả tin.

PHẦN 23 : KẾT THÚC, KHỞI ĐẦU

- Hãy đoán xem bà ngoại đã nói gì với họ - Chris tiếp tục – Nêu lý do bà ấy không muốn căn phòng này được dọn vào ngày thứ sáu cuối mỗi tháng.

Làm sao tôi có thể đoán được? Tôi cần một bộ óc giống như bà. Tôi lắc đầu. Từ lâu lắm rồi những người giúp việc đã không tới căn phòng này, tôi đã quên những tuần đáng sợ đầu tiên rồi.

- Chuột, Cathy – Chris nói, đôi mắt xanh lạnh lùng, gay gắt – Chuột! hàng trăm con chuột trên gác, bà ngoại đã bịa ra thế. Những con chuột nhất thông minh đã dùng cầu thang để lần xuống tầng hai. Những con chuột nhất quỷ quyết buộc bà phải khóa cánh cửa này và để đồ ăn được trộn thạch tín trong căn phòng khác.

Tôi lắng nghe và nghĩ rằng câu chuyện kinh ngạc, khéo léo đó đã làm cho những người giúp việc tránh xa. Căn gác thường đầy chuột. Chúng đã chạy trên cầu thang.

- Thạch tín có màu trắng. Cathy, màu trắng. Khi trộn vào với đường, em không thể cảm thấy vị đắng cc nó.

Đầu óc tôi quay cuồng! Đường bột trong bốn chiếc bánh tằm đường hàng ngày! Mỗi đĩa một chiếc. Giờ trong giỏ chỉ còn ba chiếc!

- Nhưng Chris, câu chuyện của anh không hợp lý chút nào. Tại sao bà ngoại phải đầu độc chúng ta từng tí một? Tại sao không cho một lượng đủ để giết chúng ta ngay tức khắc?

Những ngón tay dài của anh ấy đang vuốt tóc tôi chuyển sang ôm đầu tôi. Anh ấy nói nhỏ:

- Hãy nhớ lại một bộ phim cũ mà chúng ta đã xem trên tivi. Em có nhớ người phụ nữ xinh đẹp trông nhà cho các quý ông, tất nhiên là quý ông giàu có và khi cô ta giành được sự tin tưởng của họ, sự say mê của họ và được ghi tên vào di chúc của họ, mỗi ngày cô ta cho họ một ít thạch tín không? Khi mỗi ngày em chỉ tiêu hóa một phần nhỏ thạch tín, dần dần nó được toàn bộ cơ thể em hấp thụ và mỗi ngày em cảm thấy yếu đi chút ít, nhưng không nhiều lắm. Những cơn đau đầu, đau bụng nhỏ có thể rất dễ giải thích, đến nỗi khi nạn nhân chết ở trong bệnh viện, anh ta đã gầy gò, thiếu máu và có tiền sử bệnh ốm đau kéo dài, sốt mùa hè, cảm lạnh, nhiều thứ bệnh khác. Và các bác sĩ không hề nghi ngờ gì về việc bị đầu độc, kể cả khi nạn nhân có tất cả những biểu hiện của bệnh viêm phổi, hoặc chỉ là bệnh tuổi già, như trong bộ phim đó.

- Cory! – tôi há miệng – Cory chết vì bị đầu độc bằng thạch tín? Mẹ đã nói rằng bệnh viêm phổi đã làm nó chết.

- Liệu mẹ không thể nói với chúng ta bất cứ điều gì mẹ muốn à? Làm thế nào chúng ta biết khi nào mẹ nói sự thật? Có lẽ mẹ còn không đưa nó tới bệnh viện và nếu mẹ làm vậy, chắc chắn các bác sĩ không hề nghi ngờ gì về nguyên nhân gây tử vong không bình thường, nếu không bây giờ bà ấy đã ở trong tù rồi.

- Nhưng, anh Chris – tôi phản đối – Mẹ sẽ không để bà đầu độc chúng ta! Em biết mẹ muốn chỗ tiền đó, và em biết mẹ không còn yêu chúng ta như trước, nhưng mẹ không thể giết chúng ta! Chris quay đầu đi.

- Được rồi. Chúng ta phải thử. Chúng ta sẽ cho con chuột của Cory một ít bánh bột tằm đường. Không! Không phải là Mickey, kẻ luôn tin tưởng và yêu chúng tôi, chúng tôi không thể làm thế.

- Anh Chris, hãy bắt con chuột khác, một con chuột không tin tưởng vào chúng ta.

- Thôi nào, Cathy. Mickey là một con chuột già và què nữa, không thể bắt một con chuột sống được, em biết điều đó rồi. Có bao nhiêu con sống sau khi gặm pho mát? Còn khi chúng ta bỏ đi, Mickey không thể sống được khi chúng ta bỏ rơi nó, bây giờ nó là một con vật nuôi, phụ thuộc vào chúng ta.

Nhưng tôi đang định mang nó đi cùng chúng tôi.

- Hãy nhìn nhận theo cách này, Cathy, Cory đã chết và nó không thể sống lại được, nếu bánh bột đường không có thuốc độc, Mickey sẽ sống, và chúng tôi có thể mang nó cùng theo, nếu em muốn thế. Chỉ để khẳng định, chúng ta phải biết. Vì Carrie, chúng ta phải nhanh lên. Hãy nhìn đi, em không nhận thấy nó cũng sắp chết ư? Ngày qua ngày, nó đang yếu dần, và chúng ta cũng vậy.

Trên ba chân nguyên lành, nó khập khiễng tiến đến chỗ chúng tôi, kéo lê chiếc chân què, chú chuột xám bé nhỏ dễ thương của chúng tôi đang nhấm nháp một cách tin tưởng trên ngón tay Chris trước khi nó

căn chiếc bánh bột. Nó liềm một mẫu nhỏ, căn một cách tin tưởng, tin vào chúng tôi, những vị thánh của nó, cha mẹ của nó, bạn bè của nó. Thật đau đớn để nhìn.

Nó không chết, nó không chết ngay lập tức. Nó trở nên chậm chạp lờ đờ, sau đó những cơn đau nhỏ nhỏ khiến nó rên rỉ. Trong vài giờ nó nằm thẳng cứng, cứng đờ, cứng lạnh. Những ngón chân hồng co quắp lại. Đôi mắt tròn nhỏ lờ đờ. Bây giờ chúng tôi đã biết...Chúa đã không mang Cory đi.

- Chúng ta có thể cho con chuột vào trong một túi giấy cùng với hai chiếc bánh bột đường, và mang tới cảnh sát – Chris nói, mắt vẫn tránh nhìn tôi.
- Họ sẽ tống bà ấy vào tù.
- Đúng thế - Chris nói và quay lưng đi.
- Anh Chris, anh vẫn giữ kín một điều gì đó, đó là gì thế?
- Để sau...khi chúng ta đi khỏi. Bây giờ anh đã nói tất cả những gì có thể, nói mà không buồn nôn. Sáng sớm mai chúng ta sẽ đi – Anh ấy nói khi tôi không nói gì. Anh ấy cầm hai bàn tay tôi rồi xiết chặt – Ngay khi có thể, chúng ta sẽ đưa Carrie tới một bác sĩ, và cả chúng ta nữa.

Thật là một ngày dài để sống qua. Chúng tôi đã sẵn sàng mọi thứ...chẳng còn gì để làm ngoài việc nhìn chăm chú vào tivi một lần cuối. Carrie ở trong góc nhà, hai anh em chúng tôi ngồi trên hai chiếc giường và xem bộ phim truyền hình nhiều tập yêu thích của chúng tôi. khi bộ phim kết thúc, tôi nói:

- Anh Chris, những người trong phim cũng giống như chúng ta, họ hiếm khi ra khỏi cửa. Và khi họ làm thế, chúng ta chỉ nghe về điều đó, không bao giờ nhìn thấy. Họ loanh quanh trong những căn phòng khách, phòng ngủ, ngồi trong bếp nhâm nhi cà phê hoặc đứng dậy để rót và uống rượu Martini, nhưng không bao giờ, không bao giờ bước ra ngoài trước mắt chúng ta. Và bất cứ khi nào một chuyện tốt xảy ra, bất cứ khi nào họ nghĩ họ sắp được hạnh phúc thì một thảm họa xuất hiện làm tiêu tan hy vọng của họ.

Bằng cách nào đó, tôi cảm thấy có một người nào khác trong căn phòng. Hơi thở của tôi ngừng lại. Bà ngoại đã đứng đó, có một vẻ gì đó trong dáng đứng, trong đôi mắt xám khắc nghiệt, độc ác, tỏ rõ thái độ khinh bỉ của bà, và chúng tôi biết bà đã ở đây được một lúc rồi.

Bà nói, giọng lạnh lùng.

- Thật rắc rối làm sao, khi hai người lớn lên bị nhốt cách xa thế giới. Người nghĩ người phóng đại một cách vui đùa về cách sống đang diễn ra, nhưng người đã không phóng đại đâu. Dự đoán của người là chính xác. Chẳng có gì diễn ra theo cách người nghĩ nó sẽ diễn ra. Cuối cùng, người luôn luôn thất vọng.

Cả Chris và tôi chăm chăm nhìn bà, lạnh người. Mặt trời giấu kín luôn nhúng mũi vào đêm đen. Bà đã nói xong và bỏ đi, nhìn cửa khóa phía sau lưng mình. Chúng tôi ngồi trên hai chiếc giường khác nhau, với Carrie luôn chúi vào một góc nhà.

- Cathy, đừng suy sụp thế. Bà ta đang cố dìu chúng ta xuống. Có lẽ không có gì diễn ra tốt đẹp cho bà ta, nhưng điều đó không có nghĩa là chúng ta bị dọa dẫm. Ngày mai, chúng ta sẽ đi mà không có một niềm mong đợi lớn về việc tìm kiếm sự hoàn hảo. Khi không mong chờ một chút hạnh phúc nhỏ nhoi nào thì chúng ta sẽ không bị thất vọng.

Nếu chỉ một ngọn đồi nhỏ hạnh phúc sẽ làm Chris hài lòng thì thật tốt cho anh ấy. Nhưng sau tất cả

những năm tháng tranh đấu, hy vọng, mơ ước, mong đợi, tôi muốn một ngọn núi cao chất ngất cơ, chứ còn có một ngọn đồi thì không đủ. Từ hôm nay trở đi, tôi thề với chính mình, tôi sẽ điều khiển cuộc đời tôi. Không phải số phận, không phải Chúa, thậm chí cũng không phải Chirs sẽ lại được nói tôi phải làm gì, hoặc thống trị tôi theo bất cứ cách nào. Từ hôm nay trở đi, tôi sẽ là chính mình, làm những gì tôi làm được, khi tôi sẽ và tôi sẽ trả lời cho chính mình. Tôi đã bị giữ như một tù nhân, bị giam cầm bởi lòng tham. Tôi đã bị phản bội, bị lừa dối, bị đầu độc...nhưng bây giờ tất cả những chuyện đó đã chấm dứt.

Tôi chỉ mới mười hai tuổi khi mẹ dẫn chúng tôi qua những cánh rừng thông dày trong một đêm trăng sao...khi sắp thành một thiếu nữ, và trong ba năm và gần năm tháng này, tôi đã đạt tới sự trưởng thành. Tôi còn già hơn cả những ngọn núi bên ngoài. Sự thông thái của căn gác áp mái đã ngấm vào xương tuỷ tôi, khắc sâu trong tâm trí tôi, là một phần của cơ thể tôi.

Kinh thánh có nói, như Chris đã trích dẫn trong một ngày đáng nhớ, là mọi vật đều có thời khắc của nó. Tôi nhận ra thời khắc của chúng tôi để hạnh phúc đang ở phía trước, đang chờ tôi.

Búp bê Dresdoll tóc vàng yếu ớt đã từng là tôi giờ đâu rồi? Đã biến mất rồi, đã biến mất như đồ sứ hoá thành sắt, thành một người sẽ luôn có được thứ cô ta muốn, bất kể ai hoặc cái gì chặn đường. Tôi quay sang Carrie đang cúi vào một góc. Đầu nó cúi thấp đến nỗi mái tóc dài che kín mặt. Chỉ có tám tuổi rưỡi, nhưng giờ nó yếu đến nỗi phải lê bước như một người già cả. Nó không ăn, không nói. Nó không chơi với những con búp bê nhỏ dịu dàng sống trong ngôi nhà búp bê. Khi tôi hỏi nó có muốn mang theo mấy con búp bê không, nó cứ lắc đầu mãi.

Bây giờ thậm chí kể cả Carrie, với tính cách bướng bỉnh, thách thức của nó sẽ không làm tôi chùn bước. Không có ai, nói gì đến cô bé hơn tám tuổi, có thể chống lại sức mạnh ý chí của tôi.

Tôi bước tới và bế xốc nó lên, dù nó yếu ớt chống cự, nhưng nỗ lực tự giải thoát của nó là vô ích. Tôi ngồi vào bàn và nhét thức ăn vào miệng nó, và buộc nó nuốt trôi trước khi nó định nhổ ra. Tôi kể một ly sữa vào miệng nó và dù nó bặm chặt hai môi lại, tôi tách miệng nó ra và buộc nó phải uống sữa. Nó kêu lên rằng tôi thật độc ác. Tôi bế nó vào phòng tắm và dùng giấy lau khi nó từ chối làm việc đó.

Trong bốn tám, tôi gội đầu cho nó, rồi tôi mặc cho nó mấy lớp quần áo ấm, giống như bản thân tôi vậy. Và khi tóc nó khô, tôi chải cho tới khi bóng lên và trông có vẻ gì đó giống như trước kia, chỉ mỏng hơn và kém lộng lẫy hơn.

Trong suốt những giờ dài chờ đợi, tôi bế Carrie trong tay, thì thầm kể cho nó những kế hoạch mà tôi và Chris dự định cho tương lai của chúng tôi, cuộc sống hạnh phúc mà chúng tôi sẽ sống trong ánh nắng lộng màu vàng của Florida.

Chris ngồi trên ghế xích đu, quần áo chỉnh tề, và đang bập bùng vớ vẩn trên cây đàn guitar của Cory "Múa đi, nàng vũ nữ, hãy nhảy múa đi" – anh ấy khẽ hát, tiếng hát của anh ấy không dở chút nào. Có lẽ chúng tôi có thể làm thành một nhóm nhạc, một nhóm tam ca, nếu Carrie đủ hồi phục để lại muốn cất giọng.

Trên cổ tay tôi là một chiếc đồng hồ mạ vàng hai mươi bốn cara của Thụy Sĩ, chắc mẹ phải tốn mấy trăm đô la. Chris cũng có đồng hồ. Chúng tôi không phải là những kẻ không xu dính túi. Chúng tôi có cây guitar, cây đàn banjo, chiếc máy ảnh Polaroid của Chris, và rất nhiều hộp màu vẽ để bán, còn cả những chiếc nhẫn mà bố chúng tôi đã tặng mẹ.

Sáng sớm mai sẽ là sự giải thoát cho chúng tôi, nhưng tôi vẫn nghĩ mình đã quên một việc gì đó rất quan trọng.

Rồi đột nhiên tôi nhận ra một chuyện! một chuyện mà cả Chris và tôi đã bỏ qua. Nếu bà ngoại có thể mở khoá phòng chúng tôi và đứng lặng lẽ rất lâu trước khi chúng tôi nhận thấy sự có mặt của bà... liệu bà từng làm việc này những lúc khác không? Nếu vậy bà có thể biết các kế hoạch của chúng tôi! Bà sẽ có kế hoạch của riêng mình để ngăn chặn cuộc chạy trốn của chúng tôi!

Tôi nhìn Chris, lo lắng không biết có nên nói điều này ra không. Anh ấy không thể chần chừ lần này và tìm một lý do để ở lại...do đó tôi nói ra mối ngờ vực của mình. Anh ấy vẫn tiếp tục gảy đàn, rõ ràng không bị cản trở mảy may.

- Phút giây anh thấy bà ở đó, ý nghĩ đó đã loé lên trong óc anh – anh ấy nói – anh biết bà ta đặt lòng tin vào người quản gia, ông John đó, và có lẽ bà sẽ để ông ta chờ dưới chân cầu thang. Để ông ta thử xem, không có gì và không ai sẽ ngăn được chúng ta rời khỏi đây vào sáng sớm mai!
Nhưng những ám ảnh về bà ngoại và người quản gia của bà đợi dưới chân cầu thang không biến mất và để tôi yên tâm. Để Carrie ngủ yên trên giường và để Chris ngồi trên chiếc ghế xích đu và bập bùng cây guitar, tôi bước lên tầng áp mái để nói lời tạm biệt.

Bước thẳng tới chỗ bóng đèn đung đưa, tôi dừng lại và nhìn quanh. Những suy nghĩ của tôi vụt hiện về ngày đầu tiên chúng tôi lên đây...Tôi thấy chúng tôi, bốn anh em, tay nắm tay, nhìn quanh, bị áp đảo bởi căn gác khổng lồ và những đồ đạc ma quái, những hòm rương bụi bặm chất đống. Tôi thấy Chris treo lên cao, thử thách cuộc đời mình để treo hai chiếc đu cho Cory và Carrie chơi. Tôi thơ thẩn bước vào phòng học, nhìn những chiếc bàn nơi hai đứa em ngồi học đọc hoặc viết. Tôi không nhìn chiếc đệm cũ hoen ố, bốc mùi để hình dung cảnh chúng tôi tắm nắng ở đó. Chiếc đệm đó đã có những ký ức khác trong đầu tôi. Tôi nhìn những bông hoa có nhụy lấp lánh, con ốc sên méo mó, con giun tím đe dọa, những chữ Chris và tôi đã viết, và khung cảnh lạ thường của khu vườn của chúng tôi và những mớ hỗn độn, tôi thấy mình đang múa một mình, luôn một mình, trừ lúc Chris đứng ở chỗ khuất nhìn, làm anh ấy đau, tôi cũng đau. Và khi tôi nhảy điệu waltz với Chris, tôi đã biến anh ấy thành một người khác.

Anh ấy gọi với lên.

- Đến lúc đi rồi, Cathy.

Tôi vội chạy lại phòng học. Trên bảng đen tôi viết những chữ rất to bằng phấn trắng

Chúng tôi đã sống trong tầng áp mái này

Christopher, Cory, Carrie và tôi

Giờ chỉ còn lại ba người.

Tôi ký tên mình và đề ngày vào. Trong tâm khảm, tôi biết linh hồn của chúng tôi sẽ lần át tất cả những linh hồn trẻ con khác đang lang thang trong căn phòng học. Tôi để lại một điều bí ẩn để ai đó giải đáp trong tương lai.

Với Mickey trong túi giấy cùng hai chiếc bánh đường bị trộn thuốc độc đặt trong túi áo, Chris dùng chiếc chìa khoá gỗ và mở cánh cửa nhà tù của chúng tôi lần cuối. chúng tôi sẽ phải chiến đấu với tử thần nếu bà ngoại và người quản gia đợi ở bên dưới. Chris xách hai vali đựng đầy quần áo và các của cải khác của chúng tôi và trên vai anh ấy đeo cây đàn guitar và banjo yêu thích của Cory. Anh ấy dẫn đường đi theo cách hành lang tới cầu thang phía sau nhà. Carrie được tôi bế, nửa thức nửa ngủ. Nó chỉ nặng hơn đôi chút so với cái đêm chúng tôi dẫn nó lên cùng chiếc cầu thang này hơn ba năm trước. Hai chiếc vali mà anh trai tôi xách cũng chính là hai chiếc vali mà mẹ phải xách vào cái đêm khủng

khiếp cách đây đã lâu, khi chúng tôi còn nhỏ, thật đáng yêu và đầy lòng tin tưởng.

Hai chiếc túi nhỏ được ghim vào bên trong quần áo chúng tôi giữ tiền ăn trộm từ phòng mẹ, được Chris chia đều phòng trường hợp một điều gì không dự tính trước được tách rời tôi và Chris, khi đó không ai trong chúng tôi sẽ lâm vào cảnh không một xu dính túi. Còn Carrie chắc chắn sẽ ở cùng với một trong hai chúng tôi. Trong hai chiếc vali là những đồng xu nặng, cũng được chia thành hai túi đều nhau.

Cả Chris và tôi nhận rõ những gì đang đợi chúng tôi bên ngoài. Chúng tôi không xem tivi quá nhiều mà không học được rằng những kẻ nói dối vô lương tâm luôn chờ những kẻ ngây thơ ngu ngốc. chúng tôi còn trẻ và không tự vệ được, ốm yếu, mệt mỏi, nhưng không còn là những kẻ ngây thơ hay ngu ngốc nữa.

Tim tôi ngừng đập khi chờ Chris mở cửa sau, sợ bất cứ lúc nào một ai đó chặn chúng tôi lại. Anh ấy bước ra, mỉm cười với tôi.

Trời bên ngoài giá lạnh. Những mảng tuyết lan ra trên mặt đất. chẳng mấy tuyết sẽ lại rơi. Bầu trời xám xịt báo trước điều đó. Nhưng nó vẫn lạnh hơn trên gác. Mặt đất như mềm ra dưới chân chúng tôi. Đó là cảm giác lạ lùng súa khi đi lại nhiều năm trên những sàn gỗ cứng. Tôi vẫn không cảm thấy an toàn, vì ông John có thể đuổi theo..bắt chúng tôi trở lại hoặc cố làm việc đó.

Tôi ngẩng đầu lên để hít làn không khí vùng núi lạnh và tinh khiết. Nó giống như một thứ rượu vang óng ánh khiến người ta ngất ngây. Đi một quãng đường ngắn, tôi vẫn bế Carrie trong tay. Rồi tôi đặt nó đứng xuống. Nó loạng choạng không vững, nhìn quanh, có vẻ hoang mang và không định hướng. Nó hắt hơi, quệt chiếc mũi đỏ giờ quá nhỏ. Ồ.. liệu nó có bị nhiễm lạnh quá nhanh như vậy ư?

- Cathy – Chris gọi – hai em phải nhanh lên. Chúng ta không có nhiều thời gian, và đây là một con đường dài. Hãy bế Carrie khi nó mệt.

Tôi nắm bàn tay nhỏ bé của Carrie, và kéo nó đi cùng.

- Hít vào, thở sâu, Carrie. Trước khi em biết điều đó, không khí trong lành, thức ăn ngon và mặt trời sẽ làm em cảm thấy lại khoẻ mạnh.

Khuôn mặt xanh xao bé nhỏ của nó nghiêng sang bên tôi, cuối cùng có phải hy vọng đã làm lấp lánh đôi mắt nó?

- Chúng ta đi gặp Cory hả chị?

Câu hỏi đầu tiên mà nó hỏi kể từ cái ngày bi thảm đó khi chúng tôi biết rằng Cory đã chết. Tôi không thể nói không. Tôi cũng không thể tước đi tia hy vọng đó.

- Cory đang ở một nơi rất xa chỗ này. Em có nghe không khi chị nói rằng chị đã thấy bố trong một khu vườn đẹp? Em có nghe thấy không khi chị nói bố đón Cory vào vòng tay bố và bố đang trông nom nó? Họ đang đợi chúng ta và một ngày nào đó chúng ta sẽ gặp lại họ, nhưng sẽ phải là một thời gian dài, rất dài nữa.

- Nhưng chị Cathy – nó kêu lên, nhăn trán – Em Cory sẽ không thích khu vườn đó nếu em không có ở đó, và nếu Cory quay lại tìm chúng ta, em ấy sẽ không biết chúng ta đang ở đâu.

Về nghiêm nghị đó khiến mắt tôi dâng đầy nước. Tôi bế nó lên và định ôm nó, nhưng nó vùng vằng để được đứng xuống và lùi lại, quay người nhìn quanh và có thể nhìn lại ngôi nhà lớn mà chúng tôi vừa rời khỏi.

- Đi nào, Carrie, nhanh lên nào! Cory đang nhìn chúng ta, muốn chúng ta trốn thoát! Nó đang quỳ gối, cầu Chúa cho chúng ta sẽ trốn thoát được trước khi bà ngoại cử ai đó bắt chúng ta quay về và lại nhốt chúng ta.

Chúng tôi lẻo đẻo đi sau Chris dọc theo con đường sắt uốn lượn, anh ấy bước rất nhanh. Và vì tôi biết anh ấy sẽ dẫn chúng tôi đi không chệch đường tới chiếc ga xép nhỏ chỉ có một mái tôn được bốn chiếc cột đỡ và còn có một chiếc ghế xanh lung lay nữa.

Ánh mờ mờ của bình minh ló qua một ngọn núi, xuyên qua một màn sương buổi sáng xuống thấp. Bầu trời chuyển màu hồng xanh khi chúng tôi tiến tới gần ga xép hơn.

- Nhanh lên, Cathy – Chris giục – Nếu chúng ta lỡ chuyến tàu này, chúng ta sẽ phải đợi cho tới lúc bốn giờ.

Chúa ơi! Chúng tôi không thể lỡ chuyến tàu đó! Nếu chúng tôi bị lỡ tàu, bà ngoại chúng tôi đủ thời gian để bắt chúng tôi lại

Chúng tôi thấy một chiếc xe thư với một người đàn ông cao gầy đứng gần những túi đựng thư trên mặt đất. Ông ta bỏ mũ ra, để lộ mái tóc đỏ. Ông ta mỉm cười cởi mở về phía chúng tôi.

- Các cháu đi sớm thế - ông ta nói vui vẻ - Đang trên đường đi tới Charlottesville à?

- Vâng. Chúng cháu đang trên đường tới Charlottesville – Chris trả lời, vẻ nhẹ nhõm, anh ấy đặt hai chiếc vali xuống.

- Cô bé xinh đẹp kia – người đưa thư cao gầy nói, liếc nhìn với vẻ thương hại Carrie lúc này đang sợ sệt bám lấy váy tôi – Nhưng nếu các cháu không phiền vì lời nói của chú thì trông nó xanh xao quá.

- Nó đang ốm – Chris khẳng định – Nhưng nó sẽ sớm khỏe lại thôi.

Người đưa thư gật đầu có vẻ tin.

- Có vé chứ?

- Chúng cháu có tiền – rồi Chris nói thêm một cách khôn ngoan, tỏ vẻ dối với những lạ ít tin tưởng – Chỉ đủ để trả tiền vé thôi.

Ngay khi chúng tôi bước lên con tàu sáng hôm đó, nhằm hướng Charlottesville, chúng tôi thấy lâu đài Foxworth ở tít cao trên sườn đồi. Chris và tôi không rời mắt khỏi nơi đó được, không thể không nhìn chăm chú vào ngôi nhà tù của chúng tôi. Đặc biệt tôi dán mắt vào những cửa sổ tầng áp mái có những nan chớp đen đóng kín.

Rồi tôi chuyển sang nhìn khu phía Bắc, dán mắt vào căn phòng đầu hồi ở tầng hai. Tôi huých Chris khi chiếc rèm nặng được kéo ra, và bóng bà già to lớn xuất hiện ở đó, nhìn chằm chằm về phía chúng tôi, tìm chúng tôi...rồi biến mất.

Tất nhiên bà có thể nhìn thấy con tàu, nhưng chúng tôi biết bà ta không thể thấy chúng tôi, như chúng tôi cũng đã không nhìn thấy những hành khách từ chỗ đó. Tuy nhiên Chris và tôi cũng cúi xuống chỗ ngồi của mình.

- Không biết bà làm gì ở đó sớm vậy? – tôi thì thầm với Chris – Thông thường bà không mang thức ăn cho chúng ta trước sáu rưỡi sáng cơ mà.

Anh ấy bật cười, vẻ chua xót.

- Ồ, chỉ là một cố gắng khác của bà ta để bắt gặp quả tang chúng ta làm một chuyện xấu xa và bị cảm đoán.

Có lẽ vậy, nhưng tôi muốn biết những suy nghĩ của bà, cảm giác của bà khi bước vào căn phòng đó và thấy trống không, quần áo thì biến mất khỏi phòng chứa đồ và tủ đựng. Và không tiếng nói. Không tiếng bước chân chạy xuống, nếu bà gọi.

Ở Charlottesville, chúng tôi mua vé xe buýt tới Sarasota, và chúng tôi phải đợi hai giờ để chờ chuyển xe tiếp theo tới miền Nam. Hai giờ đó ông John có thể nhảy vào một chiếc limousine đen và đuổi kịp chuyến tàu chậm đó!

- Đừng nghĩ về chuyện đó – Chris nói – Em còn không biết là ông ta có biết về chúng ta hay không mà. Bà ta sẽ là một kẻ ngu ngốc nếu kể cho ông ta, dù ông ta có lẽ đã rình mò đủ để phát hiện ra.

Chúng tôi nghĩ đến những cách tốt nhất để ông ta không tìm được mình, nếu ông ta được cử đi tìm. Chúng tôi cất hai chiếc va li, chiếc guitar và banho vào một tủ khoá được thuê. Tay trong tay, Carrie ở giữa, chúng tôi đi dọc phố chính của thị trấn đó, nơi chúng tôi biết những người giúp việc của lâu đài Foxworth tới để thăm họ hàng vào ngày nghỉ, đi mua sắm, xem phim và giải trí theo cách khác. Nếu hôm nay là thứ năm, chúng tôi sẽ sợ thật sự. Nhưng hôm nay lại là chúa nhật.

Chắc trông chúng tôi phải giống như những vị khách từ một hành tinh khác trong những bộ quần áo kèn càng, những đôi giày đế mềm, tóc tai cắt vụng về, mặt mày xanh xao. Nhưng không ai thật sự chú ý đến chúng tôi như tôi đã lo sợ. Chúng tôi được chấp nhận như là một phần của loài người và không kỳ quặc hơn số đông. Thật tốt khi quay lại đám đông con người, mỗi khuôn mặt là một vẻ khác nhau.

- Không hiểu mọi người vội vàng đi đâu thế nhỉ? – Chris hỏi, khi tôi đang đoán điều này. Chúng tôi dừng lại ở một góc phố, do dự. Có lẽ Cory được chôn không xa nơi đây. Tôi muốn đi tìm ngôi mộ của nó và đặt hoa lên đó. Một ngày khác chúng tôi sẽ quay lại với những bông hồng vàng, sẽ quỳ gối và nói những lời cầu nguyện. Vì bây giờ chúng tôi phải đi xa, thật xa và không gây nguy hiểm cho Carrie thêm nữa... phải ra khỏi Virginia trước khi chúng tôi đưa nó tới một bác sĩ.

Lúc đó Chris lôi chiếc túi giấy có con chuột chết và những chiếc bánh ngọt từ túi áo jacket của anh ấy ra. Cặp mắt nghiêm nghị của anh ấy gặp mắt tôi. Anh ấy cầm chiếc túi trước mặt tôi, nhìn về mặt tôi và hỏi bằng mắt.

Chiếc túi giấy đó tượng trưng cho quá nhiều. Tất cả những năm tháng bị mất mát của chúng tôi, sự cô đơn chất ngất, cộng với những sự trừng phạt và thất vọng, và, hơn tất cả, chiếc túi đó tượng trưng cho cái chết của Cory.

- Chúng ta có thể đi tới cảnh sát và kể câu chuyện của chúng ta – Christopher nói, trong khi lảng tránh ánh mắt tôi – Mọi người sẽ giúp em. Carrie và em không phải trốn chạy nữa. Hai em có thể được chuyển đến những gia đình nhận con nuôi, hoặc trại trẻ mồ côi. Còn anh, anh không biết....

Chris chưa bao giờ nói chuyện với tôi trong lúc mắt nhìn đi chỗ khác, trừ phi đang giấu một điều gì đó, một điều đặc biệt phải đợi tới khi chúng tôi thoát khỏi lâu đài Foxworth.

- Được rồi, anh Chris, chúng ta đã trốn thoát, vậy hãy quên chuyện đó đi. Điều gì anh vẫn giấu chưa kể?

Đầu anh cúi xuống khi Carrie tiến lại gần hơn, bám lấy váy tôi, dù mắt mở to một cách mê hoặc khi nhìn những dòng xe cộ, và có quá nhiều những người đi ngang qua, một số còn mỉm cười với nó.

- Đó là mẹ - Chris nói – hãy nhớ lại khi mẹ nói sẽ làm bất cứ việc gì để giành được sự chấp thuận của ông ngoại để có được quyền thừa kế? Anh không biết mẹ đã thực hiện lời hứa của mình như thế nào, nhưng anh đã nghe những người giúp việc trò chuyện. Cathy, chỉ vài ngày trước khi ông ngoại chết, ông đã bổ sung thêm vào di chúc. Nó viết rằng nếu chứng minh được mẹ có con với người chồng thứ nhất, mẹ phải trả lại mọi thứ mẹ được thừa kế, và trả lại mọi thứ mẹ đã mua bằng tiền, kể cả quần áo, nữ trang, các khoản đầu tư, tất cả mọi thứ. Thế chưa hết, thậm chí ông còn viết vào di chúc rằng nếu mẹ có con trong cuộc hôn nhân lần thứ hai của mẹ, mẹ sẽ mất tất cả mọi thứ. Vậy mà mẹ nghĩ ông

đã tha thứ cho mẹ. Ông đã không tha thứ, cũng không quên. Ông tiếp tục trừng phạt mẹ từ nấm mồ của mình.

Mắt tôi mở lớn vì choáng váng khi tiếp nhận các mẩu tin này.

- Anh muốn nói là mẹ...? Chính là mẹ chứ không phải ba ngoại?

Anh ấy nhún vai tỏ vẻ lãnh đạm, dù tôi hiểu anh ấy không thể làm được như vậy.

- Anh đã nghe bà cầu nguyện trên giường. Bà ta thật xấu xa nhưng anh nghi ngờ việc tự tay bà ta bỏ thuốc độc vào bánh bột này. Bà ta mang bánh cho chúng ta và biết chúng ta ăn bánh đó, khi bà ta luôn cảnh cáo chúng đừng ăn chúng.

- Nhưng, anh Chris, đó không thể là mẹ được. Mẹ đang trong tuần trăng mật khi bánh bột đường đó bắt đầu được mang tới.

Nụ cười của anh ấy trở nên cay đắng, méo mó.

- Phải. Nhưng chín tháng trước di chúc đã được đọc, chín tháng trước mẹ đã quay lại. Chỉ có mẹ được lợi từ di chúc của ông ngoại, chứ không phải bà ngoại, bà đã có tiền riêng của mình rồi. Mỗi ngày bà chỉ mang thức ăn đến mà thôi.

Có rất nhiều câu hỏi mà tôi cần phải hỏi, nhưng Carrie đứng đó, nép sát vào người tôi, đang ngược lên nhìn tôi. Tôi không muốn nó biết Cory đã chết vì một nguyên nhân không tự nhiên. Đó là lúc Chris đặt chiếc túi đựng bằng chứng vào tay tôi.

- Điều đó là do em quyết định. Em và trực giác của em luôn đúng và nếu anh chịu lắng nghe thì Cory đã sống tới ngày hôm nay.

Chẳng có gì đáng căm phẫn như sự phản bội vì không yêu thương nữa, và trong đầu tôi kêu la lên đòi trả thù. Phải, tôi muốn thấy mẹ và bà ngoại bị nhốt trong tù, sau những song sắt, bị kết tội giết người có chủ mưu – bốn cái chết, nếu tính cả âm mưu đang tiến hành nữa. Họ chỉ là những con chuột xám trong lồng, bị nhốt như chúng tôi. Quần áo của họ là quần áo tù màu xám. Không có chuyện đến thẩm mỹ viện hai lần một tuần dành cho mẹ, không trang điểm, không có thợ cắt tỉa móng tay chuyên nghiệp, và chỉ được tắm một lần một tuần. Thậm chí mẹ còn mất sự riêng tư đối với thân thể mình. Ồ, mẹ phải chịu đựng không có áo lông để mặc, đồ trang sức và những chuyến du thuyền tới vùng biển phía nam khi mùa đông tới. Sẽ không có một người chồng đẹp trai, yêu thương để cùng nô đùa trên chiếc giường thên nga lớn đó.

Tôi ngược lên trời cao nơi người ta bảo có Chúa ở trên đó, liệu tôi có thể yêu cầu Người làm theo cách của Người, làm cân bằng cán cân công lý và dỡ gánh nặng đó khỏi vai tôi không?

Tôi nghĩ thật là bất công khi Chris đặt tất cả gánh nặng đó lên vai tôi. Tại sao?

Bởi vì anh ấy đã tha thứ cho mẹ bất cứ chuyện gì, kể cả cái chết của Cory và những nỗ lực của mẹ để giết chết tất cả chúng tôi? Liệu anh ấy có viện lý do những người làm cha mẹ giống như ông bà ngoại có thể ép mẹ phải làm bất cứ chuyện gì, thậm chí cả giết người? Liệu tất cả tiền trên đời sẽ khiến tôi giết bốn đứa con của mình chẳng?

Những bức tranh vụn vỡ lên trong đầu tôi, đưa tôi trở lại với những năm tháng trước khi bố chết. Tôi thấy tất cả chúng tôi trong vườn sau nhà, cười đùa và hạnh phúc. Tôi thấy chúng tôi trên bờ biển, chèo thuyền, bơi lội, hay trượt tuyết trên núi. Và tôi thấy mẹ trong bếp cố gắng hết mình để nấu ăn thật ngon làm hài lòng tất cả chúng tôi.

Phải, chắc chắn ông bà ngoại đã biết làm tất cả mọi cách để giết chết tình yêu của mẹ dành cho chúng tôi, họ biết phải làm thế nào. Hoặc là Chris nghĩ, cũng như tôi đang nghĩ, rằng nếu chúng tôi tới cảnh sát và kể lại câu chuyện của mình, khuôn mặt của chúng tôi sẽ bị phơi bày trên trang nhất tất cả các tờ

bảo trong nước. Liệu sự giận dữ của công chúng có bù đắp được những gì chúng tôi đã mất không? Sự riêng tư của chúng tôi, sự cần thiết được ở cùng nhau của chúng tôi? Liệu chúng tôi có thể mất nhau chỉ để trả thù ư?

Tôi lại ngược nhìn lên trời cao.

Chúa ơi, Người không viết kịch bản cho những sinh linh bé nhỏ bên dưới. Chúng tôi tự viết kịch bản cho mình, với mỗi ngày chúng tôi sống, mỗi lời chúng tôi nói, mỗi suy nghĩ chúng tôi khắc sâu trong óc. Còn mẹ cũng đã viết kịch bản cho mình. Và đó là một kịch bản đáng buồn.

Mẹ đã từng có bốn đứa con mẹ coi là hoàn hảo về mọi mặt. bây giờ mẹ chẳng còn đứa nào và coi mẹ là hoàn hảo. Cũng như mẹ sẽ không muốn có những đứa con khác nữa. Tình yêu đối với những thứ tiền bạc có thể mua được sẽ mãi mãi giữ mẹ trung thành với lời ghi nguyền ngã trong di chúc của ông ngoại. Mẹ sẽ già, còn người chồng của mẹ thì trẻ hơn nhiều. Mẹ sẽ có thời gian để cảm thấy cô đơn và mong ước giá mẹ làm mọi chuyện khác đi. Nếu đôi tay mẹ sẽ không đau đớn để lại được ôm tôi, chúng sẽ đau đớn để ôm Chris, và có lẽ cả cho Carrie nữa...và chắc chắn, một ngày nào đó mẹ sẽ muốn những đứa trẻ mà chúng tôi đã từng giống như vậy.

Từ thành phố này, chúng tôi sẽ xuống phía Nam trên một chiếc xe buýt để biến mình thành những người khác. Khi chúng tôi gặp lại mẹ - và chắc chắn số phận sẽ sắp đặt như vậy – chúng tôi sẽ nhìn thẳng vào mặt mẹ rồi quay lưng đi.

Tôi quăng chiếc túi vào thùng rác xanh gần nhất, nói lời vĩnh biệt với Mickey và cầu xin nó tha thứ về chuyện chúng tôi đã làm.

- Thôi nào, Cathy – Chris nói, giang rộng đôi tay – chuyện gì xảy ra thì đã xảy ra rồi. Hãy vĩnh biệt quá khứ và chào đón tương lai. Và chúng ta đang lãng phí thời gian, khi chúng ta đã lãng phí quá đủ rồi. Chúng ta có tất cả các thứ phía trước, đang chờ đợi chúng ta.

Những lời nói đúng đó khiến tôi cảm thấy thật, còn sống, tự do! Tự do đủ để quên đi những ý nghĩ trả thù. Tôi bật cười và quay người chạy lại nơi cánh tay anh ấy giang rộng và chờ đợi. Với cánh tay kia, Chris cúi xuống nhắc Carrie lên, anh ấy ghi chặt nó và hôn vào gò má xanh xao của nó.

- Em có nghe thấy tất cả chuyện này không, Carrie? Chúng ta đang trên đường tới nơi những bông hoa sẽ nở suốt mùa đông, và thực ra, ở đó hoa sẽ nở quanh năm. Điều đó có làm em muốn mỉm cười không?

Một nụ cười yếu ớt xuất hiện trên đôi môi nhợt nhạt dường như quên mất phải cười như thế nào. Nhưng thế cũng là đủ rồi.

PHẦN CUỐI : LỜI KẾT

Với sự khuây khoả đó tôi đã kể xong những năm tháng nền tảng của chúng tôi, và chúng tôi dựa trên đó để sống tiếp phần đời còn lại.

Sau khi thoát khỏi lâu đài Foxworth, chúng tôi tạo lập con đường đi của mình, và cố gắng, bằng cách này hay cách khác, luôn đấu tranh để đạt được những mục tiêu của mình.

Cuộc sống của chúng tôi luôn đầy giông bão, nhưng nó dạy cả Chris và tôi rằng chúng tôi là những người sống sót. Còn đối với Carrie thì khác hẳn. Nó phải được thuyết phục để muốn một cuộc sống mà không có Cory, kể cả khi được những đoá hoa hồng vây chung quanh.

Nhưng chúng tôi làm thế nào để sống sót, đó lại là một câu chuyện khác.

HẾT

-

Chia sẻ ebook : <http://downloadsachmienphi.com/>
Tham gia cộng đồng chia sẻ sách :
Fanpage : <https://www.facebook.com/downloadsachfree>
Cộng đồng Google : <http://bit.ly/downloadsach>